LUCY

COLEMAN

^osîtanD

O vară în Italia ar putea schimba totul...

Prolog

Ne uitam lung la cartea poştală de pe masă, cu o imagine dc-a dreptul fermecătoare. Trei bărci legate de un ţăruş din lemn, pe o plajă altminteri pustie, pe care majoritatea ar considera-o o frumoasă versiune a paradisului. E uşor să-ţi imaginezi fotograful iţindu-se din spatele unor tufişuri de un verde efervescent, nerăbdător să surprindă perfecţiunea imaginii. Dincolo de nisipul

alb, apa de un albastru turcoaz este limpede precum cristalul, iar departe, la linia orizontului, marea parcă se contopeşte uşor cu cerul.

Fratele meu, Guy, întoarce uşor vederea pe partea cealaltă. Scrisul de mână este uşor de recunoscut, dar nu-mi pot crede ochilor.

tyxayiirnu (JUnxdvb Qtup,

Suytynl SunLin(Thailanda,l
(Jla^wîhudtnuiăjiÂnU, cĂlătoute ti vd hbnite t
în&\^^ Sunt
aidckiaiaaundmăutttMdtaac^

iaxviaţanid
"/-oijuiita (l mal (xunwuâ!

(\)â anunţ cÂ & ui jviimiU un t-mail InywdanL în ¡cwit Untft, juntuicnaniinwL^ni^i^

Sfut'Cd/iunitflbint, ţl/Vti, îl (omilia.

QjnmullddxagotU, ca
întotdeauna, (Rlcka\d

Când tragi paiul scurt

— În-cre-di-bil! exclamă Guy, expirând încet, cu ochii aţintiţi asupra telefonului din mână. Richard

şi-a pierdut minţile?

Eu citesc încă e-mailul de la dragul nostru naş, dar mă gândesc cam la acelaşi lucru. Richard Havrington este unul dintre cei mai buni şi mai atenţi bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată, dar este un om care, şi el ar recunoaşte asta, se bucură de o viaţă simplă şi liniştită. Ca să nu mai spun ca stilul lui este cu totul diferit de al nostru. Cuvintele pe care le-aş folosi ca să-l descriu ar fi extravagant, amuzant şi stabil, este dintre aceia care nu au crezut niciodată că iarba vecinului e mai verde.

— S-a însurat? fac eu ochii mari spre Guy, care pare că nu a ajuns încă la acea parte a e-mailului.

— Poftim? face el, derulând cu degetul repede pe ecran, iar când reia lectura îi cade faţa. Asta e curată nebunie, Mărci. De ce auzim abia acum de asta?

Ridic din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce a hotărât Richard să ţină acest lucru secret de noi, n-are niciun sens.

Eu *care* lăsasem în urmă două relaţii nereuşite, ¡1 găs mereu pe Richard la numai un telefon distanţă. Era urech^ care mă asculta cel mai bine şi mă ajuta mereu sâ văd |u. crurile dintr-o altă perspectivă, chiar şi atunci când ave^ inima frântă. Şi tot la el apelase şi Guy, atunci când avuse* emoţii înainte de nuntă, vara trecută, aşa că era complet necaracteristic pentru Richard să dispară şi să se însoare fără ca măcar să pomenească ceva despre asta.

Richard fusese coleg cu tata la şcoala cu internat, iar după ce terminaseră facultatea, fuseseră atraşi amândoi de lumea antichităţilor. Puseseră bazele unei afaceri împreună, într-un vechi depozit situat pe cheiurile din Gloucester. Când Richard a anunţat dintr-odată că se mută în Italia, e adevărat că decizia lui a venit absolut din senin. însă avea sens, pentru că două ierni consecutive ajunsese în spital cu pneumonie. Clima mai caldă avea să-i facă bine şi să dea roade. Aveam 11 ani atunci, iar Guy mai avea puţin şi facea 16. A fost greu să ne luăm la revedere de la Richard, pentru că ¡1 avusesem prin preajmă toată viaţa, mereu fusese prezent şi ne susţinuse. Fiind burlac, Richard avea timp pentru noi atunci când părinţii noştri erau ocupaţi, iar uneori ne lua de la şcoală şi ne ducea să luăm masa în oraş.

Richard ne-a lăsat un gol în suflet când a plecat, deşi ironia a fost că asta i-a apropiat mai mult pe Guy şi pe tata.

Nu te abandonez, păpuşă. Promit că o să vin să vă văd pe toţi cel puţin de două ori pe an, declarase Richard destul de ferm» P[r]7*[Ua p,ecării] SP* [n]°ua lui viaţă. Mama şi tatăl vostru or . $*• [ei ln Vacan]t[e] Şi o să închiriem rulote, o să ne întâlnim Ş o să pornim să descoperim împreună minunile Italiei. Până la [SpUSese> exact asta an]i făcut în fiecare vară, ia moartea [HIAÎ] • oar şase ani mai târziu. Ne întâlneam

în vacanţa de vară şi» vreme de două săptămâni minunate, călătoream într-un mic convoi. Am făcut împreună turul unor mari zone din nordul Italiei, înainte ca vieţile noastre să fie dintr-odată date cu totul peste cap.

Pierderea tatei a fost devastatoare pentru noi toţi, dar a fost deosebit de dură pentru mama şi Guy, care au trebuit să preia şi responsabilitatea afacerii, pe lângă alinarea propriei suferinţe. Iar visul meu de a lucra alături de tata la Anvil & Anchor Antiques nu s-a împlinit niciodată, pentru că au mai trecut alţi patru ani până când mi-am luat licenţa şi m-am alăturat şi eu echipei. Aşa cum era de aşteptat, Richard a primit foarte prost pierderea celui mai bun prieten al său, mai ales pentru că nu apucase să-şi ia la revedere.

— Ştiu că e un şoc şi e cu totul neaşteptat, Guy, răspund eu, încercând să mă adun. Şi sunt cu atât mai surprinsă cu cât nu ne-a dat nimic de înţeles că ar vrea să facă asta, când a fost aici în ianuarie. Dar acum, că mă gândesc la asta, când l-am văzut pe Richard la Roma, anul trecut, îl preocupa ceva. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la Genzano, la aproximativ 40 de kilometri, şi când i-am spus asta lui Richard, a insistat să mă ducă el cu maşina. îşi dorise mereu să viziteze oraşul în timpul Festivalului florilor şi mi-a spus că era pe lista lui de dorinţe. Au fost momente atunci când am simţit că vrea să-mi spună ceva, dar se abţine. Poate că se gândea deja să închidă magazinul înainte de apariţia Angelei în viaţa lui.

— Hmm... Şi o listă de dorinţe? Are doar 62 de

ani, subliniază Guy.

— Poţi să ai o listă de dorinţe indiferent de vârstă, Guy. Ş* eu am una, dar e cu totul altă problemă daca apuc să bifez ceva de pe listă.

Nu eşti cam tânără pentru asta? mă chestionează el.

SB?»

Mi

Remarca lui mă face să zâmbesc. Fiind cu num$_{ai}$ mai mare decât mine, la 34 de ani ai lui. Guy î$_{ncâ}$'^”ti zi aşa cum vine. Pas cu pas, cum se spune! ^{fieCir}e

— Dar abia aştepta să viziteze Genzano, şi $_{a}$ f$_{Ost}$ în timpul festivalului, tot bulevardul central este $_{p}^{lnUnai}$ flori. Oraşul se află pe malul unui lac vulcanic numit h * * Nemi. astfel că priveliştea este uimitoare. Printre aleile nuscule şi străzile pavate cu piatră, am descoperit minunatele uşi din lemn de secolul al optsprezecelea. Ţi le aminteşti?

— Desigur. Am fi putut să le vindem de mai multe ori,chiu în pofida amintirilor plăcute, m-am trezit că-mi muşc buzele nervoasă. Richard mi-ar fi spus dacă ar fi fost bolnav nu-i aşa? E greu să nu ne gândim la anii pe care nu i-am pe trecut alături de tata. Dacă ar fi ştiut cât de puţin timp maj avea, ar fi făcut ceva absolut împotriva firii iui? Cum ar fi să ne târască la Sania Lucia, ca să petrecem vacanţa vieţii lui, despre care vorbise toată viaţa?

— Ai zice că trece printr-o mică, nici nu ştiu cum să-i spun, criză a vârstei de mijloc? continuă Guy.

— Ne vine uşor să stăm aşa şi să ne dăm cu părerea despre ceea ce se întâmplă, dar dacă într-adevăr a găsit-o pe aleasa inimii lui, jumătatea lui perfectă, după toţi aceşti ani?

— Ar fi fost bine dacă ar fi venit aici cu ea să o cunoaştem toţi. Dar el este în Thailanda. Cu *sofia* lui. Iar acum ne roagă pe unul dintre noi să mergem la Positano, să-i închidem afacerile şi să-i vindem lucrurile. Este cel puţin bizar, iar eu refuz să iau parte la aşa ceva. Dacă femeia asta umblă doar după banii lui?

— Guy, o cheamă Angela, aşa scrie în e-mail. Poate

că era m vacanţă când s-au cunoscut şi între ei a avut loc o atracţii fulgerătoare. Cine ştie?

Nu pot să nu-l susţin pe Richard şi sper că pur şi simplu şi-a găsit fericirea. Richard a fost persoana mea preferată de când a murit tata. Mama era supărată, dara trebuit să continue afacerea şi n-am putut s-o deranjez cu necazurile mele. Apoi, când l-a cunoscut pe David Parker, m-am bucurat să o văd zâmbind din nou, dar am rămas cu sentimentul că nu-mi găsesc locul, că sunt undeva, la marginea mai multor lucruri. Richard încearcă, chiar şi acum, să-l evite pe David când vine în Marea Britanic şi am simţit mereu că, după părerea lui, mama putea să găsească pe cineva mai bun de-atât.

Adevărul este că sunt şocată şi oarecum jignită că Richard nu mi-a tăcut confidenţe. Sigur că da, am observat că legătura cu el era mai neobişnuită în ultima vreme, lucru care nu e cu totul bizar atunci când este ocupat, dar nu reuşesc să înţeleg de ce nu mi-a spus nimic despre asta. Călătoriile mele anuale de achiziţii în Italia sunt deosebit de speciale, când Richard reuşeşte să-şi facă timp să mi se alăture câteva zile. Dar presupun că de-acum voi merge singură.

— Las-o pe seama mea! O să-i spun lui Richard pe şleau că n-am de gând să fac nimic până nu mă sună ca să discutăm în detaliu. Ce crezi?

Guy scutură din cap, încruntat.

— Păi, ce să zic, cu siguranţă este mai probabil să te asculte pe tine decât pe mine. Uite – dacă într-adevăr a întâlnit dragostea vieţii lui şi vor să călătorească împreună prin lume, atunci le doresc succes. Dar nu mi-ar plăcea să-l văd că întoarce spatele vieţii grozave pe care şi-a făcut-o, ca să ajungă în cele din urmă sa regrete ceea ce mie mi se pare o decizie pripită.

— îţi promit că n-o să-i dau voie să-mi evite întrebările. Dar dacă vorbeşte serios legat de treaba asta, atunci ne cere o favoare uriaşă.

Guy işi lăsă telefonul pe birou şi se ridică în picioare

— Asta e sigur! Richard ştie că eu o să am reţineri^ că se bazează pe tine să-i rezolvi treaba. Dacă simţi că ** trebuie să faci. Mărci, atunci treci la treabă. Vara trecută^ am lăsat pe tine să te ocupi de tot cât eu am dispărut, două luni, ca să mă căsătoresc şi să-mi petrec luna de miere pe îndelete. Dacă te simţi bine să fii cooptată în chestia asta, atunci Positano este un loc minunat ca să-ţi petreci vara. Pot să mă ocup eu de toată treaba de aici, intre timp. în orice caz, am nevoie de o cafea tare, să-ţi aduc şi ţie?

Dau din cap că vreau şi eu cafea şi, când nu mă mai aude

Guy, oftez uşurată.

Oh, Richard, meriţi să găseşti o femeie la fel de bună ji *de amabilă ca tine, dar n-o să mă liniştesc până n-o cunosc. Mi-ai povestit odată că te-ai îndrăgostit la o vârstă fragedă şi femeia visurilor tale ţi-a frânt inima. Ţi-au trebuit patruzeci de ani ca să treci peste asta. Iar acum arunci orice precauţie pe fereastră? Sper doar că sentimentele Angeleifaţă de tine sunt autentice. Guy are dreptate, o să mă convingi să fac asta pentru tine, pentru că îmi doresc mai mult decât orice să ştiu că nu maieşt‘*

singur. Este asta o speranţă deşartă? Nici mie nu-mi place safiu singură, dar, dacă tu ţi-ai găsit sufletul pereche aşa, din senin, atunci poate că există speranţă şi pentru mine. Problema este ca amândoi suntem nişte romantici incurabili, nu-i aşa?

Fericirea e molipsitoare

— Mărci, doamna mea, ai venit să mă salvezi?

Anthony Montgomery este unui dintre clienţii mei preferaţi. Are o reputaţie infamă, la fel şi preţurile pe care le percepe clienţilor săi bogaţi.

— Sunt disperat! declară el dramatic.

Mă iau după el, iar cei doi angajaţi care se frământau şi ei se topesc în fundal, recunoscători că au fost salvaţi.

— Povesteşte-mi mai multe, răspund eu, încercând din răsputeri să-mi ascund un zâmbet.

— Unde ţii articolele cu adevărat *interesante?* întreabă Anthony, făcând o grimasă.

Fac ochii mari şi el se ruşinează când mă priveşte din nou.

— Ştiu, protestează el, le cumpăr chiar înainte să ajungă în magazin. Dar trebuie să mai ai ceva ce nu am văzut încă.

— Doar câteva articole din călătoria mea recentă în Franţa. Chiar acum se lucrează la ele. Ai

luat lambriurile decorative, nu-i aşa? Şi urna aceea enormă de piatră?

— Da. Şi ce bine că le-ai găsit, le-am cumpărat imediat ce le-am văzut aici! Dar acum sunt disperat. Nu pot să semnez

ultimul proiect ftră câteva retuşuri finale. Clientul este 0 persoană importantă în lumea artei, se aplecă el spre mjl)ţ şi-mi şopteşte conspirativ.

— Păi, pentru că ne cunoaştem de atâta vreme, poţi u vii să arunci o privire prin atelier.

Anthony îmi zâmbeşte orbitor, albul dinţilor fiind contrast absolut cu bronzul superb. Şi este bronz real, cum de altfel real este totul la el şi la stilul lui de viaţă fascinant. Mă urmează la lift şi coborâm la subsol. în clipa în care se deschid uşile, el respiră adânc şi geme.

— Oh, miros de lac franţuzesc şi lemn proaspăt tăiai. Este divin!

îl las să se plimbe pe-acolo, iar eu mă opresc să vorbesc cu doi dintre angajaţii ocupaţi să şlefuiască straturi de vopsea de pe un dulap vechi, pe care l-am descoperit într-o clădire dărăpănată din Valea Loarei.

— Mărci!

Ţipătul Iui Anthony mă face să mă întorc brusc şi să mă duc rapid spre el. Se pare că se ceartă cu bietul Harry, care a coborât de la bancul lui de lucru, oarecum nedumerit.

— Doar lipesc vasul ăsta, Mărci. E pe lista mea pentru azi.

— Unele lucruri au fost menite să fie sparte, există o frumuseţe fragilă în imperfecţiune, îl informează Anthony. cu o seriozitate autentică în voce.

— Se pare că avem un client care iubeşte această piesă aşa cum este, Harry. Putem să găsim o cutie de ambalare p trivi tâ pentru partea principală a vasului

şi să împachetau[1] separat bucăţile mai mici?

Harry lasă jos peria din mână, chiar la timp, căci un pic [deh]P‘C''cât pe ce să curgă de pe ea.

- Desigur, Mărci.

— Mulţumesc mult. Te... lăsam în pace, atunci.

Anthony mă ia de braţ, evident fericit.

— Preferi un vas de gătit din gresie franţuzească absolut uluitor din două bucăţi? îl întreb, întorcându-mă spre el.

Doar gâtul vasului şi unul dintre mânere mai sunt prinse <je vasul iniţial, aşa că nu înţeleg entuziasmul lui Anthony. Harry ar fi făcut reparaţia invizibilă, iar vasul este o adevărată comoară.

— Galeria la care mă gândesc eu este de dimensiuni mari, cu tablouri colorate. Fundalul trebuie să fie ceva care să atragă privirile, iar o oală spartă pe un piedestal este o adevărată declaraţie. Aşa cum îl ştiu eu pe Kelvin, probabil că o să vândă vasul, în cele din urmă.

— Sper, pentru că piesele sparte sunt adesea premiate, glumesc eu.

— Are buzunarele adânci. Ce altceva mai ascunzi de mine?

Stomacul meu protestează de foame, dar cine are timp să mănânce când se află într-o companie aşa de fermecătoare?

Mă aşez la birou şi încep să ronţăi dintr-un sandvici cu şuncă, salată şi roşie. Abia acum am timp să-mi verific telefonul şi găsesc două apeluri nepreluate de la Richard. îl sun imediat înapoi şi aştept nerăbdătoare, numărând secundele. Exact când mă aşteptam să intre căsuţa vocală, aud vocea

lui Richard, care mă face să zâmbesc larg şi îl pun pe difuzor.

— Hei, ia te uită! Cât e ceasul acolo?

— Abia a trecut de ora opt seara. Şi ştiu. Mă simt prost, dar sunt aşa de fericit!

Şi aud asta clar şi răspicat. Vocea lui e plină de energie.

— Atunci eşti iertat. încă suntem şocaţi, ştii, da? îl tachinez eu.

— Uneori viaţa te obligă să trăieşti momentul, , bar, o aştept pe Angel. tşi aranjează părul, dar i-^ e minunat aşa cum este.

Ah! îmi tremură buza de jos, când mă las pe spât^ scaunului.

__Angel?

_ Nu-i zic niciodată Angelal. O să-ţi placă de ea. Maro E ca o gură de aer proaspăt. învăţ ceva nou în fiecare zi în «t sunt cu ea – lucruri care mă lasă mască. E chiropractician, iu spatele meu n-a fost niciodată intr-o formă mai bună, spune el entuziast. Angel face şi kinetoterapie şi foloseşte bero. care se bazează pe principii din acupunctura chinezească A practicat în centre holistice din toată lumea.

— E incredibil, Richard! Abia aştept s-o cunosc pe Angel şi să aflu mai multe despre ea. înseamnă că a călătorit mult?

Aşa este, dar acum a venit vremea să se aşeze, sâ facă rădăcini undeva, cu toate că avem o listă tot mai lungă de locuri minunate pe care vrem să le vedem împreună.

Aşadar, călătoriile vor continua, iar eu trebuie să caut ce e chestia asta, kinetoterapie, pentru că n-am nici cea mai vaga idee.

- Şi presupun că, la un moment dat, o să faceţi o călătorie înapoi, în Marea Britanie?

Nu începe şi tu, Mărci! Deja am primit un mesaj des- e îmbufnat de la Guy, dar mi-a trimis totuşi şi felicitări, mama voastră mi-a scris un e-mail lung. Cele mai multe propo/jţu se terminau cu semnul întrebării, iar ăsta e exact soun^r pcnt™ care am preferat să ţin totul

secret şi să vi Şi tu la^n/[0]^ *a dUpa CC fac pasui_ Nai de s* mă 'el Ş> tu la întrebări, nu-i aşa?

[cu] Angel. .¡r,[gel-] (n l^a) ''[n̤t,le/ă] .n onginal, cu numele personajului. Angela.

ii

Wl

Oftez încetişor.

— Mă tem că ăsta e preţul pe care trebuie să-l plăteşti atunci când oamenii te iubesc. Discuţiile noastre video sunt bune şi ele, dar lucrurile pe care *nu* le-am discutat ne îngrijorează.

Richard chicoteşte şi parc-ar fi chiar lângă mine, nu la peste opt mii de kilometri depărtare.

— Am notat! Dar nu era mare lucru de spus, a fost o chestiune de moment, am fost prinşi ca-ntr-un vârtej, la propriu!

Ah-oh!

— Aşadar... de când vă cunoaşteţi voi doi?

Urmează o pauză, iar Richard îşi drege glasul.

— De trei luni, o săptămână şi patru zile. Şi probabil nouă ore.

Am scos un „Oh” exasperat, neputând să-mi ascund uimirea.

— Este... hm...

— ... timp suficient să-mi dau seama că nu e ceva trecător, sare el să umple golul lăsat de uimirea mea. Am fost un gentleman adevărat şi, cu toate că am cumpărat inelul în ziua aniversării noastre de o săptămână, nu am cerut-o de soţie până nu am ajuns la punctul de hotar de o lună.

Poate că Richard este un personaj, dar nimeni nu l-ar descrie vreodată ca fiind impetuos. O lună este un moment de cotitură intr-o relaţie?

— Mă bucur pentru voi doi. Cel puţin, dacă e să-mi întâlnesc vreodată jumătatea, ştiu că voi putea conta pe sprijinul tău, atunci când o să fug să mă căsătoresc cu el fără să anunţ familia.

Richard izbucneşte în râs pentru că ştie ca am

dreptate aici.

— *Touché.* între tine, maică-ta, soră-mea şi Guy, ştiam că singura persoană care mă va ierta fără rezerve eşti tu, păpuşă.

Hm! Acum îmi atinge o coardă a inimii. Nu mi. spus aşa de când eram micuţă.

— Noi, romanticii, trebuie să rămânem aproape unjj alţii, Richard, dar...

- Opreşte-te aici. Poţi doar să te bucuri pentru mi$_{nc}$ Mărci, te rog. Dintr-odată viaţa este palpitantă din nou şi aflu în acel moment al vieţii mele când mă adaptez la actj voce interioară. Nu vreau să ajung să regret lucrurile pe care nu le-am făcut, asta-i tot.

— Vocea interioară?

— Eu şi Angel meditäm în fiecare dimineaţă. Este cathartic.

Cum era vorba aia din bătrâni pe care o spunea bunica? Că e prea târziu să mai închizi uşa grajdului după ce a ieşit calul în goană?

— Sunt impresionată de noua ta *persoană.* Ce vrei sâ fac eu, mai precis?

— Nu sunt proprietar la magazinul din Positano sau la locuinţa de deasupra lui, ceea ce-mi uşurează viaţa. însă este plin de marfă, ştii cum sunt eu. Mă tem că în ultimii ani am adunat tot felul de lucruri. Sunt nişte piese frumoase acolo. Mărci, pe care ştiu că o să le apreciezi, dar şi lucruri obişnuite, care atrag atenţia turiştilor.

îmi vine să scot un geamăt, dar nu spun nimic, iar el continuă.

— Dragul meu prieten, Luca Romano, aşteaptă să-i h^{c} predate cheile până la sfârşitul lunii iulie, aşa că totul trebuie sa dispară până atunci. Evident, călătoresc fără prea mult agaj, dar Angel şi cu mine am fost atât de ocupaţi să orga*

m circuitul nostru şi nunta exotică pe plajă, încât n-am aVU t,mp 54 ,rec Prin toate lucrurile mele.

— Lucruri? întreb eu.

— Efectele personale. Mă tem că la mine în birou totul este un pic haotic şi va trebui sortat totul, înainte de a pune toate lucrurile în cutii. O să mi le păstreze Luca undeva. Dar marea problemă este ce anume păstrează. Am apelat la cunoscuţii mei ca să văd dacă e cineva interesat să cumpere tot lotul, dar nu am avut niciun răspuns ferm până acum.

îmi imaginez imediat reacţia lui Anthony Montgomery în faţa unei asemenea grămezi de comori italiene, alese una câte una de către unul dintre cei mai buni dealeri de artă pe care ii cunosc. Ar crede că a murit şi a ajuns în raiul antichităţilor.

— Sunt sigur că Guy ar fi încântat să primească un lot nou de marfă, dacă asta e mai uşor pentru tine, vin eu cu soluţia. Ştiu cât e de entuziasmat când mă întorc dintr-o călătorie de achiziţii în străinătate.

— Speram să dispară totul până când vei veni tu, ca să te ocupi doar de chestiile mele personale.

Richard chiar părea că se scuză acum.

— Poţi să dai vina pe Angel că mi-a distras atenţia şi m-a ţinut ocupat.

Dacă asta înseamnă ce cred eu că înseamnă, atunci naşul meu îmi dă mult prea multe informaţii. Scutur capul ca să fac să-mi dispară acel gând.

— Aş putea să-i trimit lui Guy fotografii cu tot ce e acolo şi să-l pun să evalueze tot lotul de produse, dacă vrei?

Pentru o clipă, cred că am pierdut legătura, dar

apoi îl aud pe Richard expirând profund:

— Ai face asta pentru mine, ca să mă scoţi din încurcătură? M-am gândit că s-ar putea să cer cam mult de la amândoi. O [Sa] întreb nişte oameni despre unele dintre articolele mai mari, [cat] discuţi tu cu Guy. Ah, un om ca mine nu merită să aibă doi

îngeri în viaţa lui, dar mă simt binecuvântat. Când arn e mailul, amândoi ştim câ vorbeam doar cu unul din/**1"* Steaua mea, mica mea lumina strălucitoare a fericirii şi şi *Vqi persoană căreia i-aş încredinţa bunurile mele lumeştii' încep să chicotesc.

- Şi singura persoană care este suficient de neghio^ ca să te ajute sa închei ceea ce a fost o perioadă minunata viaţă pentru tine pe coasta Amalfi.

— Luca şi soţia sa englezoaică, Celia, deţin şi un hotei local, II Posto di Luca, unde se află şi extrem de populam] Ristorante Sul Mare. Amândoi mi-au spus că întotdeauna o să mă aştepte la ei o cameră, dacă mă întorc vreodată. Dar nu voi avea nevoie. Am aşteptat mult timp să găsesc o femeie ca

Angel şi, să fiu sincer, am renunţat să mai caut cu mult timp în urmă, după cum ştii. Ce mi se pare ironic e că ea îmi aminteşte mai degrabă de tine. Pentru că e puternică, intuitivă, grijulie

— Ah, deci te referi la o persoană care este capabilă sâ facă lucrurile din pură hotărâre, şi nu întotdeauna în propriul interes?

— Asta ar spune Guy, nu eu, iar tu ştii asta.

— Bine. Sunt de acord să te ajut.

— Să mă ajuţi, dar sâ ai şi tu parte de o vară încântătoare în Positano! O să-mi mulţumeşti după aceea, pentru că o să le placă tuturor să fii acolo cu ei. îţi garantez că va fi distractiv. Ai servit vreodată la mese?

— Nu, de ce?

Doar mă întreb. Oricum, anunţă-mă când vrei să iei avionul şi să mergi acolo, ca să-i anunţ pe Luca, Celia şi familia lor că vii. îţi sunt dator, păpuşă, dator vândut! Dar nu ţi-aş fi cerut asta dacă

n-aş fi ştiut... ei bine, ar putea fi vara fericirii tale. Din păcate, deşi ador să vorbesc cu fina

mea preferată, o frumuseţe întruchipată se-ndreaptă spre mine chiar acum şi ameninţă să mă lase fără cuvinte. Ţinem legătura pe e-mail, căci mâine-dimineaţă plecăm la drum devreme. Cât despre tine, este timpul să scoţi nişte chestii dc vară de prin dulap şi să laşi costumele scorţoase pe umeraşe, Mărci. O să ai parte de un sezon estival regal!

» » 4

— Ei, ce-a avut Richard de spus în apărarea sa? mă privesc întrebători mama şi Guy.

— E pe cai mari! Angel i-a oferit, literalmente, o nouă viaţă. După părerea mea, ar trebui să lăsăm lucrurile să se aşeze şi... hm... să ne păstrăm îndoielile.

— în legătură cu ce? Că femeia asta nu urmăreşte decât banii lui? Sau că ea n-a mai făcut asta înainte, iar el va ajunge să aibă inima frântă şi fără vreo casă la care să se întoarcă? spune Guy, dar cuvintele lui sună dur, şi chiar şi mama ridică dintr-o sprânceană.

— Eşti răutăcios, Guy. Ştiu că suntem cu toţii îngrijoraţi în legătură cu Richard, dar nu este fraier, ii aminteşte mama tăios.

— Şi eu simt că totul se întâmplă prea repede, sunt eu de acord. Dar fie că vinde din cauza lui Angel, fie că asta e şansa lui să se pensioneze anticipat, decizia a fost luată.

— Sunt singurul care-şi face griji în privinţa motivelor Angelei? Dacă nu e nimic de ascuns, atunci Richard nu i-ar fi sugerat măcar să ne cunoască pe toţi înainte de ziua cea mare pentru ei? Dacă el i-a sugerat asta, iar ea l-a convins de contrariul?

Mă uit la Guy, cu o privire destul de neiertătoare.

— La vârsta de 29 de ani, desigur, este puţin probabil să

1
2 „t ne toţi abia după ce faptul este fug şi Şi l anunţ P ' de ani. atunci probabil as I Dar dacă aş avea cc are de pierdu N, .Hai s-o facem. • , fericit şi nu putem să jude«/' încântătorsă-lauz.câted femeieTot universul lui se va prăbuşi, dacă va ajunge < | “ 1 .o Mărci. Oamenii care işi ascultă injn, grete decizi»> ua . * fericiţi până (a J genuneadîsperării. Nu-mi doresc aşa ceva pentru la fel cum nu-mi doresc aşa ceva met pentru tine, spun[. mama, neputându-se abţine să-şi tacă cunoscute gânduri, despre bărbatul pe care îl vede ca pe un frate.

Am avut nevoie de două încercări de dragoste serioasă, ca să-mi dau seama că încercam să fac să funcţioneze ceva sortit eşecului. Amândoi foştii mei iubiţi m-au dezamăgit şi nu pentru ca mi-ar fi frânt inima, ci pentru că m-au făcut să mă simt nedemnă de iubire. Şi asta doare.

Richard a fost mereu acolo, la telefon, la celălalt capăt al firului, ca să-mi transmită susţinerea lui, şi m-a aşteptat răbdător, când eu plângeam în hohote în pumni de şerveţele. Guy pur şi simplu mă îmbrăţişa şi apoi îşi dădea ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost convins de acest final încă din prima zi.

I oate ar trebui să iau şi eu exemplul lui Richard şi să încep să-mi trăiesc viaţa zi după zi. îmi place munca mea, am o casă drăguţă, deşi cu o ipotecă considerabilă, şi sunt un *7'* h ccru*ui- Simt cum pe buze îmi înfloreşte un zâmbet imens.

- Mă duc, spun eu categoric.

- Unde? întreabă mama, nedumerită.

lui °CUPe 1UCrUrik

3
Iuni
e
h
l
t

Vacanţă de lucru

Se aude un ciocănit la uşa biroului şi când uşa se deschide, apare Guy.

— Mărci, apreciez că eşti ocupată să dai de capăt lucrurilor, dar ai un vizitator. Aşteaptă la recepţie.

— Mulţumesc. Mai am un singur lucru de adăugat pe lista asta şi apoi iau o pauză. Ştii cumva cine este?

Guy ridică nonşalant din umeri:

— N-am nici cea mai mică idee. Eu sunt doar mesagerul. Unul dintre dienţii tăi speciali, iară îndoială.

E o glumă a noastră ca el are o clientelă mixtă, în vreme ce clienţii mei sunt predominant bărbaţi, dintre care cam două treimi au trecut de 60 de ani. Având eu mai puţin de jumătate din vârsta lor, aceştia găsesc în mine o elevă binevoitoare. Am învăţat multe ascultând poveştile despre istoria

pieselor pe care le colecţionează şi, în unele cazuri, le cumpără şi le vând, pe cât ani învăţat în mai bine de zece ani de când mă ocup cu această afacere. Şi de aceea vin la mine mereu. Răbdarea, se spune, este o virtute, iar eu mă bucur de acea interacţiune personală.

Salvez documentul la care lucrez şi mă ridic d îm aranjez cămaşa de bumbac şi inii trec palrn I cutele fustei, căci stau la calculator de vreo dons p% îmi iau jacheta. ' "Poi I

în această afacere, nu ştii niciodată dacă un c|ic aduce un obiect antic, primit moştenire de familie, obiect" '' I a stat ascuns zeci de ani intr-un pod, sau caută ceva an un obiect fără de care nu poate pleca. Uneori mă simt un detectiv particular în lumea antichităţilor, iar mica agendă neagră conţine numere de telefon ale unor perscan, notabile şi, în unele cazuri, chiar neobişnuite.

Şi cum mă grăbesc să cobor treptele spre zona de recepţ)t de la etajul întâi, îmi arunc o privire peste balustradă la marei de feţe care se uită în sus după mine.

— Surpriză! strigă toţi la unison, iar Guy OMEi zâmbeşte larg.

— Ai stricat momentul, îmi strigă el. Trebuia să iei liftul!

Cel puţin treizeci de persoane sunt înghesuite în jurul unei mese plină cu tartine şi tăvi cu cupe de şampanie. Chiar când cobor ultima treaptă, apare şi mama.

— O să ne fie dor de tine, Mărci!

Dumnezeule, dacă mama se emoţionează, înseamnăcâ I o să am probleme şi nu am niciun şerveţel cu mine.

— Nu face asta, îi spun, dar mă îmbrăţişează. Gândeşte- te doar ca la una dintre excursiile

pentru achiziţii. Doar« una mai lungă.

Trebuie să recunosc că gândul de a fi plecată două întregi mă entuziasmează, dar mă şi înfricoşează.

Cu toată sinceritatea deşi bănuiesc că va fi o provo^1, nu e ca şi cum aş plănui una dintre excursiile mele de l^rU extremi de aglomerate. Şi abia aştept să-i cunosc p^e care se referă Richard ca fiind *familia lui de italieni.*

timp [cc mcr]8 P[c] '[a] fiecare dintre cei adunaţi aici, imi trece prm cap cât sunt de norocoasă.

— Mărci, mă strigă doamna Krystyna Karninski, una dintre vizitatoarele melc cele mai fervente, şi mă bale pe umăr.

Când mă întorc, o văd învăluită în albastru pastel. Poartă o pălărie demnă de o apariţie la Ascot şi lotul este, ca de obicei, foarte asortat la ca.

— Pleci, ne părăseşti, ce-o să mă fac eu? încă e nevoie de atât de multe lucruri la mine acasă, iar acum Jakub o să se întrebe de ce nu se întâmplă nimic.

— Vai, dar daţi-mi voie să vă ofer un pahar de şampanie. *Va* rog, nu vă faceţi griji. Am instruit-o pe Briony şi ea va căuta în continuare lucruri pentru dumneavoastră. Şi am nişte veşti bune, chiar voiam să vă sun. Am găsit cel mai minunat lucru franţuzesc de pus pe perete.

Briony este directoarea noastră de magazin şi cea mai bună prietenă a mea. Ne-am cunoscut la universitate şi mereu ne-am ajutat una pe cealaltă. M-am bucurat că a vrut să-mi ţină locul cât lipsesc.

Doamna Karninski se luminează la faţă:

— Este o raritate? întreabă ea, pe vocea aceea ca un cântat.

— Chiar aşa! Acum atârnă intr-o mănăstire în zona Languedoc din sudul Franţei. Suntem încă în negocieri privind preţul, dar cred că veţi fi bucuroasă de rezultat.

îşi duce mâinile la faţă încântată.

— Vai, înseamnă atât de mult pentru mine, draga mea! Sunt atât de recunoscătoare!

Eticheta cu preţul este irelevantă pentru soţii Karninski şi e o plăcere pentru mine să-i ajut să

caute rarităţi.

— Şi te întorci? îmi promiţi, da?

— Desigur. Poftiţi, haideţi să ciocnim un pahar.

Iau două pahare de şampanie şi îi dau unul.

— Iar când mă întorc, cine ştie, poate găsesc a piesă italienească specială cu care să vă bucur.

— Am auzit cuvântul „italienească ? apare Anthony mine şi i-l prezint doamnei Kaminski.

— Este o plăcere să vă cunosc, doamnă dragă, cron^ el, scuturându-i mâna.

Vad că doamna Kaminski se îmbujorează sub privirea l-u. Anthony. Cu siguranţă îi stă bine în albastru pastel, îi reflecu | personalitatea intensă.

- Şi dumneavoastră sunteţi un client al lui Mărci? interesează ea, când Anthony ii dă în sfârşit drumul la mâni Atunci suntem competitori!

Pe faţa lui Anthony citesc o expresie de nepreţuit şi mă grăbesc să intervin:

— De aceea mă simt extrem de norocoasă. Aveţi gusturi complet diferite, deşi foarte bune, amândoi!

Lui Anthony i se luminează privirea. Apreciază o gluma bună, iar cu doamna Kaminski şi-a găsit perechea.

Mă scuz când văd că amândoi sunt bucuroşi să stea de vorbă unul cu celălalt. Colecţionarii, chiar dacă vând mai departe un lucru sau altul, adoră să povestească istoria celor mai bune achiziţii ale lor. E vorba de fiorul căutării, şi de aceea oamenii işi pierd adesea capul şi plătesc mult prea mult pentru ceva,la licitaţii. Guy este priceput să-i facă pe participanţii la licitaţii sâ liciteze tot mai mult, chiar şi atunci când aceştia şi-au depăşit deja bugetul maxim. Mereu se întâmplă asta.

Mă opresc să sorb o gură de şampanie şi e clar că Guy a e tuit ceva. E şampanie de calitate, nu chestia aia de douâ- e li re sticla. Probabil că se simte un pic vinovat în c[eea] ce priveşte sarcina care mi se aşterne în faţă. Toată lumea mă ipvidiază, de parc-aş pleca în vacanţă, dar amândoi, şi eu, şi el, ştim câ nu c aşa.

Simt o mână pe braţ şi mă întorc, o zăresc pe Briony care mă priveşte cu timiditate.

— îmi pare rău că n-am reuşit să te avertizez, dar Guy şi Evelvn m-au pus să jur că ţin secret, spune ea.

Nimeni nu are curajul s-o refuze pe mama; chiar dacă acum este partener mai degrabă tăcut în afacere, ani întregi ea a fost forţa care a condus compania.

— Eşti iertată, mai ales că pot să-mi iau zborul liniştită spre Italia, clienţii mei sunt pe mâini bune! i?,

Briony îşi prinde buza de jos cu dinţii şi o văd că ezită.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Chiar crezi că mă pricep să-ţi ţin locul, la biroul tău? Mă întind spre ea s-o îmbrăţişez şi-i zăresc privirea plină de lacrimi:

— Sigur că da, chiar te pricepi! Ai trecut perioada de

• pregătire cu brio, aşa cum mă şi aşteptam, de altfel. Şi voi fi doar la un telefon sau un e-mail distanţă. Sună-mă cât de des vrei. Oricum, probabil că vom ţine legătura zilnic, o să trimit poze cu obiecte din colecţia lui Richard, ca să începi evaluarea. Tu şi cu mine suntem o echipă şi nimeni nu poate schimba asta. Dar cred că te vei surprinde singură.

Expresia de uşurare pe care i-o citesc pe chip

îmi face inima să tresalte de emoţie. îi înţeleg teama, pentru că exact aşa am simţit şi eu atunci când Guy a hotărât că eram pregătită să încep să plec în deplasări peste hotare pentru achiziţii. Eu nu mă simţeam pregătită, dar eram, iar Guy şi-a dat seama de ^ta, exact cum îmi dau eu seama acum, în legătură cu Briony.

— Ai mâncat ceva? mă întreabă Guy, venind spre mine cu un zâmbet larg pe buze.

Ridic paharul ca să evit să-l stropesc cu Şa mă ia el în braţe şi mă strânge tare.

— Nu încă. Mă gândesc la 100 de lucruri. Nu mj să fiu atât de confuză azi. Vreau să spun, e vorba I săptămâni, nu-i aşa? arde°ţi I

Guy se dă un pas în spate şi se uită la mine:

— La fel a fost pentru mine anul trecut, când am în călătorie de nuntă cu Selena. Nici măcar nu-mi imagiri cum e să nu vin la muncă două luni întregi. Am crezu tci o să am simptome de abstinenţă. Dar imediat ce am p| eci, în călătorie, a fost ca şi cum am fi păşit într-o cu totul lume. Te obişnuieşti imediat.

îi văd în ochi un licăr de vinovăţie referitoare la anul trecut.

— far dacă hotărăşti că sunt prea multe de făcut acolo, pot să mă urc în avion şi să vin la tine câteva zile. O să-mi ţină locul mama, ştii doar. Deşi nici nu vreau să mă gândesc la haosul care ar fi cu ea la conducere!

Scutur din cap, râzând. Mama nu s-a mai ocupat de afacere de ani buni.

— O să fie bine, imediat ce mă urc mâine în avion. Nu e ca şi cum aş fi străină de Italia, nu-i aşa? Am fost la câteva achiziţii acolo.

— Da, şi a fost o bună ocazie pentru tine şi Richard $â vă vedeţi, să staţi de vorbă şi să descoperiţi locuri minunate şi interesante. Şi eşti pregătită să pleci? mă întreabă Guy. simţind schimbarea din starea mea de spirit. Pun pariu & Richard face de zor aranjamente în vederea sosirii

tale. Acum, că mă gândesc, mi se pare că am exagerat în ceea ce priveşte veştile pe care ni le-a trimis. Căsătoria este un risc, oricum ar fi, nu-i aşa?

Aşa e? N-am de unde să ştiu.

— Cred că da, dar eu am ştiut de la început că Selcna este perechea ta. Altfel, aş fi sărit de pe scaun atunci când preotul a întrebat dacă are cineva ceva de obiectat împotriva căsătoriei, spun eu, iar el chicoteşte.

— Nu cred că se poate face ceva dacă sora ta nu e de acord. Dar adevărul este că n-aş fi cerut-o de soţie dacă tu n-ai fi fost de acord. Mereu ai fost alături de mine. Şi, dacă te-ajută, am ştiut că Everett Berlkey nu merita pe cineva atât de minunat ca tine, ţi-e mai bine fără el.

Ei bine, asta e o surpriză, iar sinceritatea lui mă emoţionează. Am crezut că motivul pentru care lui Guy nu-i plăcuse de Everett era pur şi simplu diferenţa de personalităţi. La acea vreme, eu eram îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită, iar Everett a fost fermecător şi atent pentru o vreme. Părinţii lui au fost încântaţi când am început să ne vedem, mai ales pentru că mama şi Georgia, mama lui Everett, frecventau aceleaşi cercuri sociale. Toată lumea crezuse că este ce trebuie, din păcate şi eu crezusem la fel. După o aventură romantică şi discuţii legate de logodnă, dintr-odată Everett a început să dea înapoi. La mai puţin de o săptămână mai târziu, a fost zărit cu o altă femeie la braţ. Privind în urmă, îmi dau seama că singura persoană de care îi pasă lui Everett este el însuşi, însă atunci respingerea mi-a rănit orgoliul şi m-am simţit umilită. Am jurat că n-am să mai las pe nimeni să facă asta cu mine vreodată.

— O să-mi fie dor de tine, spun eu, iar Guy dă din cap că simte acelaşi lucru.

— Dar gândeşte-te doar la acel frumos răsărit de soare italian! Şi mă aştept să-mi trimiţi vederi, abia aştept să aflu mai multe despre familia lui Richard din Italia!

' »pul extrem de atrăgător care ţine un carton c Ineu scris de mână pe el – carton care-mi pare I bine decupai dinlr-o cutie de cereale – are braţe d^ puternice să ia căruciorul meu de bagaje şi să-| o singură mână. '

— Mulţumesc. Sunt destul de grele, îl avertizez eil Chiar dacă am cheltuit o mică avere ca să-mi cumpâj garderobă nouă, uşoară, de vară, cele două valize tot grele, şi a trebuit să plătesc o suprataxă pentru greutatea |<? la avion.

îmi aruncă un zâmbet încurajator şi-l cântăresc din privire: păr creţ de culoare închisă, dinţi albi şi piele bronzată

— Eu sunt Nico. Iar asta nu e nimic. Mulţi dintre dienţu noştri vin cu bagaj de două ori mai mare, chiar dacă stau la noi doar două săptămâni.

Cu siguranţă este un nume italienesc, însă engleza lui este perfectă şi o vorbeşte tară niciun pic de accent italienesc

— îţi mulţumesc că ai venit să mă iei. Nu sunt sigura că m-aş fi descurcat să conduc.

— Oh, nu e nicio problemă, îmi strigă el peste umăr, iar eu mă chinui să ţin pasul cu el.

îşi croieşte drum prin mulţimea de pasageri spre ieşirea din Aeroportul Internaţional Napoli.

Ieşim pe uşile automate, iar valul de căldură aproape că mă lasă Iară suflare şi astfel îmi amintesc de ce Italia este unul dintre locurile mele preferate de vizitat.

— I-am spus lui Richard că pot să închiriez o maşină la aeroport, dar el a zis că ar trebui mai

întâi să mă instalez Şi să mă acomodez. Am înţeles că parcarea este un coşmar în sezonul aglomerat.

— Aşa este. Iar condusul prin Italia ar putea fi înfricoşător pentru cineva care conduce aici prima oară.

— Vai, dar cu vizitez Italia în fiecare an, izbucnesc în râs. Sunt obişnuită cu condusul aici, dar este prima oară când vin în Positano. De obicei nu vin atât de mult în sud.

— Desigur! Richard se referea la călătoriile împreună cu tine prin Italia ca fiind vacanţa lui ca şofer. O să ne fie dor de el, dar toţi se bucură că o să te cunoască.

Toţi?

— Dăm o petrecere în onoarea ta diseară.

Noi? Cine?

Vai, Richard, mi-ai trimis o lungă listă de instrucţiuni, dar de ce nu m -ai avertizat? Şi cum adică, o petrecere? Poate că ei sunt familia ta, dar eu nu-i cunosc pe oamenii ăştia.

— Este... foarte amabil, răspund eu, încercând să nu mă mai gândesc la ce i-aş spune lui Richard.

— Dacă e prima oara când vii pe drumul ăsta, atunci hai să-ţi arăt câteva lucruri interesante. Avem de mers cam o ora şi jumătate.

Nico este prietenos şi fermecător deopotrivă, însă am văzut deja pe hartă toată călătoria şi ştiu cât ne ia până la destinaţie. Sper să nu mă mai trateze ca pe un turist, pentru că nu sunt.

— Hm... minunat, mulţumesc!

Atunci, înseamnă că n-o să stau pe bancheta din spate să mai trec o dată prin cel mai recent e-mail de la Richard.

Haide, Mărci, îmi spun eu cu fermitate. *Tipul încearcă doar să te facă să te simţi binevenită. E timpul să închizi taraba şi să te relaxezi, mai e de muncă, dar numai muncă fără distracţie face viaţa anostă. Şi o să le dai de capăt tuturor lucrurilor cât de repede, aşa că relaxează-te şi mergi cu valul.*

%
¿d

Surpriz

Chiar şi cu aerul condiţionat dat la maximum, încep şi resimt trezirea dis-de-dimineaţâ. Când începem să prindem viteză, iar peisajul încântător se perindă la geamul maşinii, simt că încep să-mi cadă pleoapele. îmi amintesc doar vocea mai degrabă dură a lui Nico, vorbind cu cineva la telefon.

— Am parcat.

Vocea unei femei umple maşina şi pare foarte entuziasmată când spune:

— M-am uitat întruna la ceas. Imediat îi anunţ pe toţi!

— Ajungem în 20 de minute.

Opreşte motorul şi se întoarce spre mine, cu o privire care parcă voia să-şi ceară scuze.

— îmi pare rău de chestia asta. Dar dacă nu-i anunţ înainte că venim, am dat de dracu'!

Mă frec la ochi şi mă uit în jur, dar nu văd decât o pat' care plină de praf în faţa unei stânci. Mă las mai jos pe locui meu ca să văd mai bine, dar stânca de calcar pare că se înalţ* până la cer.

~ Unde suntem? întreb, pentru că mă simt

dezorientată

— La capătul şoselei. E un pic de mers pe jos, din păcate, dar o să folosim rampele, acolo unde se poate, deşi chiar şi aşa tot înseamnă să parcurgem câteva şiruri de trepte între rampe.

îmi adun lucrurile şi îmi leg de brâu mânecile de la jacheta uşoară. Cu numai şase ore în urmă mă temusem că n-o să-mi ajungă să mă apăr de frigul dimineţii. Acum, în căldura din mijlocul zilei, e doar încă un lucru de cărat.

— Poţi să duci pe roţi una dintre valize? După ce traversăm şoseaua e doar drum la vale. Altfel, aş putea să fac două drumuri.

— Mă descurc, serios. M-am trezit la ora două azidimineaţă ca să prind un autobuz spre aeroport, de aceea sunt cam ameţită, îi explic eu, fără energie, în speranţa că nu m-am tolănit în maşină, cum fac eu de obicei când dorm.

— Atunci, mă bucur că am condus aşa de lin încât ai putut sa recuperezi somnul, răspunde el, destul de sincer.

Nico scoate valizele din portbagajul maşinii, în timp ce eu arunc o privire în jur. în partea mai îndepărtată a parcării, pe jumătate ocupată, se ridică o clădire drăguţă, deşi destul de veche, cu două etaje, parcă ieşind chiar din piatra stâncii. Neobişnuit, cu siguranţă.

— Poftim, spune Nico, scoţând mânerul valizei ca s-o preiau eu, şi, dacă valizele n-ar fi fost atât de mari, sunt destul de sigură că ar fi insistat să le ducă el pe roţi pe amândouă.

Terenul e destul de accidentat, iar noi ne îndreptăm spre o poartă deschisă, aflată în apropierea unei şosele destul de aglomerate. Ridic privirea spre firma mare pe

care scrie: *La Grotta del Tesoro.* Evident, magazinul este închis, dar mă întreb de ce sunt atât de multe maşini parcate aici. Poate că localnicii plătesc să folosească această parcare. Din

fotografiile pe care le-am văzut cu Positano, aleile 1 ngUj jurul proprietăţilor, care par căţărate periculos p e stâncilor, sunt accesibile doar cu piciorul.

— Eşti gata s-o luăm la fugă? întreabă Nico lângă pe marginea şoselei. ine-

Dau din cap afirmativ, iar când strigă *Acum* sunt pe mele lui. Roţile trollerelor scot un sunet ca un răpăit,' traversăm în fugă şoseaua. E atât de cald, că simt cum parcâ topeşte asfaltul sub tălpile subţiri ale pantofilor mei como*

— E mai uşor pe aici, spune el, şi mă ajută să manevr* valiza pe roţi în jos, pe câteva trepte de piatră, până ajunge^ la o rampă ce coboară şerpuit.

însă peisajul din jurul meu îmi acaparează întreaga atenţie.

— Oau, e ceva! spun eu, oarecum fără suflare.

— Uneori uit să mă opresc şi să privesc în jur. Pentru mine este acasă, şi aşa a fost de când mă ştiu.

Mergem unul lângă altul, mai încet acum. Trec oameni în ambele sensuri, iar pe alocuri drumul se îngustează. Unii dintre trecători îl salută pe Nico în italiană, iar el le răspunde cu acel timbru cald şi fascinant al vocii. Aş putea să-l ascult vorbind toată ziua, chiar dacă aş înţelege foarte puţin din ceea ce spune.

— Eşti disponibil de rezervat, dacă decid să nu închiriez maşină? il întreb.

Izbucneşte în râs:

— Din păcate, sunt chelner, nu şofer de taxi. Dar am s* fiu pe-aproape şi te ajut cu orice ai nevoie, cât timp stai aio-

— îmi cer scuze, n-am ştiu că-i faci o favoare lui Richard- Acum mă simt prost că am adormit. Probabil crezi că sun[1] foarte necioplită!

£0'

_Deloc! îi datorăm multe lui Richard, iar el face parte din familie. Deci asta înseamnă că şi tu la fel. Dacă ne oprim aici un pic. pot să-ţi arăt hotelul.

Am văzut o mulţime de privelişti spectaculoase în călătoriile mele, dar aceasta este fascinantă. Privirea îmi zboară de la o terasă la alta, acoperişuri colorate, unele parţial ascunse de frunzele lucioase ale arborilor de lămâi, falnici chiparoşi italieni şi tufişuri stufoase, prin care se urcă plante căţărătoare pline de flori parfumate. Enclava de dealuri care dispar în jos, în apa limpede cum e cristalul, de culoare albastră, mă duce cu gândul la un tort multietajat. Vilele şi casele cu etaje, în culori ca de îngheţată, sunt ca nişte prăjiturele în vitrină – predomină culoarea roz pal şi cărămiziu, dar mai sunt şi albastre, galbene şi albe.

E o comunitate verticală în jurul crevasei dintre două formaţiuni muntoase calcaroase. Cu pantele ei şerpuitoare, legate prin alei şi trepte tocite, săpate direct în stâncă, priveliştea este populată din abundenţă cu verdeaţă şi explozii de culoare care ascund vederii cea mai mare parte a clădirilor. Mai departe, poteca şerpuieşte la vale ca o panglică, intorcându-se şi răsucindu-se de câteva ori, înainte de a dispărea din vedere.

— Dacă ridici puţin capul în dreapta, vezi o curte cu o piscină şi o clădire pătrată, de piatră? Pe aleea dinspre intrare este un steag albastru, poate că reuşeşti să-l zăreşti, dacă te uiţi mai bine.

— Aii, da! îl văd acum. Ce nemaipomenit!

— Am reuşit să eliberăm o cameră pe colţ pentru tine. E mică, dar o parte din balconul care merge de jur împrejurul clădirii dă chiar spre mare.

Asta e un alt lucru pe care nu mi l-a spus Richard. Am

presupus că mi-a rezervat un „bed and breakf o cameră intr-un hotel deasupra unui restaurant ^,r entuziasm imi alungă oboseala.

— Suntem în plin sezon, aşa că sunt recunoscăt am chiar şi doar un pat, mărturisesc eu.

— Luca se simte prost că n-am putut să-ţi ₒfₑ . dintre camerele mai mari. în orice caz, hai să te duc la'*[11]

Ridica mâna ca să se uite la ceas.

— Tura mea începe în 45 de minute şi trebuie să schimb mai întâi, aşa că ajungem exact la timp.

De fapt, de unde mă aflu, totul pare chiar perfect Nu reuşesc însă să-mi dau seama de ce nu m-a invitat Richard niciodată aici, în niciuna dintre excursiile mele anterioare Aş fi putut cu uşurinţă să fac un mic ocol ca să vin la el, în loc să vină el la mine, luând o pauză de la treabă. De fapt, *pauză* nu e chiar termenul potrivit pentru ceea ce făcea el Cu o întreagă listă de întâlniri cu potenţiali vânzători,ades» la kilometri distanţă, uneori era cel puţin stresant. Dar daci asta ar fi casa mea, n-aş vrea să plec niciodată, aşa că Angel probabil că i-a pus rău de tot stăpânire pe inimă, de a putut Richard să întoarcă spatele unui loc atât de minunat.

Celia Roman se joacă cu cheia, iar eu mă aflu la câţi'[3] paşi în spatele ei, cu ochii la firma de deasupra uşii. Lo *del l'esorOy* care sunt destul de sigură – având în vedet cunoştinţele mele precare de limba italiană – ca însenmn „peştera comorilor“.

Clienţii noştri pot să parcheze gratis aici» mă

^1 mează Celia.

Englezoaica asta drăguţă imi zâmbeşte amabil-

Richard avea treburi pe aici, dar în cea mai

mamP

tşî conducea afacerea online şi doar cu programare. Şi, în mod natural, călătorea peste tot în Italia. Dar sunt sigură că ştii toate acestea. Am ajuns, în sfârşit!

încuietoarea cedează şi uşile se deschid, lăsându-ne să intrăm.

O urmez pe Celia şi e surprinzător de răcoare.

— Să deschid jaluzelele, spune ea, lăsându-mă să mă uit de jur împrejur în semiumbra spartă doar de câte o rază de soare care pătrunde printre jaluzelele trase la ferestre. Chiar parc-am fi într-o peşteră, şi e plină până la tavan.

— Are o lungă istorie, îmi fredonează Celia, iar eu îmi dau seama că o să fie o treabă mult mai multă decât anticipasem. Dar e minunat că încăperea se întinde de la uşă şi până în spate, la stâncă. Locul acesta a fost format în mod natural ca o peşteră şi ajută la menţinerea unei temperaturi constante.

— Dar peşterile nu sunt pline de umezeală? întreb eu, sub impresia că apa îşi croieşte drum printre cele mai mici crăpături ale stâncilor.

— Aşa era, dar cum a venit şi s-a stabilit aici, Richard a pus să fie izolată. Luca mi-a spus că, în urmă cu mulţi ani, a fost deţinută de un fermier local şi era *ofrutta e verdura* – o piaţă de legume şi fructe, trece Celia rapid în italiană, ba chiar cu accentul local. Era goală de mult timp şi destul de degradată, când a cumpărat-o Luca. El voia să demoleze clădirea, pentru că nu voia decât terenul, ca parcare pentru clienţii lui. Dar timpul trece şi, mulţi ani mai târziu, cu puţină îngrijire şi atenţie, iată!

Nu mi-am dat seama că Richard are o colecţie atât de vastă. A trecut mult timp de când am fost ultima oară aici.

în pofida nostalgiei ei de moment, am simţit şi o doză de tristeţe în vocea sa.

— Nu sunt surprinsă că Richard s-a asig Urai trundă umezeala aici; mereu a avut grijă cum î$j a nu M- antichităţile, dar aici..., spun eu, şi mă opresc, că arată mai mult a depozit de vechituri.

— Cred că nu-i este uşor să lase totul în urmă « A . . w .. A . p-, în timp ce eu ma uit în jur.

— Nu. Dar gândurile lui sunt în altă parte, iar eu bucur că pot să fiu de ajutor. Richard a fost mereu alături^ mine la nevoie, răspund eu, încercând din răsputeri să nu mă emoţionez.

Celia are dreptate, totul în jur poartă amprenta lui Richard şi mi-ar plăcea să fie acum cu noi, să ne împărtăşească poveştile lui. Mă aşteaptă o treabă foarte grea, şi ceva ¡nu spune că şi peştera din spate e la fel de plină cu lucruri

Când lucrezi în domeniul ăsta al antichităţilor, te obişnuieşti cu praful, cu patina vremii, cu mirosul de lemn umed şi câteva găuri de carii ici colo. Fiecare colecţionar se specializează în ceva sau are o zonă pe care se concentrează, însă Richard a avut mereu un gust eclectic. îl asemăn cu o coţofană – incredibil de inteligent, cu o minte cercetătoare şi interesat de orice obiect pe care pune ochii. Contrar tuturor opiniilor, coţofenele nu sunt atrase de obiectele strălucitoare, ci mai degrabă de orice li se pare chiar şi într-o oarecare măsură curios. Şi asta

văd aici. O pereche de porţi uriaşe de fier stau rezemate pe peretele din spate, dar mi-e aproape imposibil sâ ajung la ele. în faţa lor se află o masă de dimensiuni considerabile, dar nu-mi dau seama din ce este Scuti« pentru că fiecare centimetru al suprafeţei sale este acope^ de o întreagă gamă de elemente disparate, sub care se pa^fe^ e întins un fel de material de dantelă. Obiecte frumoase sticlă albastră îmi captează atenţia, iar eu zăbovesc cu pri^v'rea

o grămadă de coşuri împletite. Lângă ele se află nişte vase înalte cu capac, probabil folosite pentru depozitarea uleiului de măsline.

— Ai ceva treabă aici, Mărci.

Simt un aer general de nostalgie când se întoarce cu spatele la mine şi încep să scotocesc prin câteva cutii deschise.

— Vrei să te aştept puţin şi apoi să mergem înapoi la hotel împreună?

— Mulţumesc, Ceha, dar nu, mă descurc. E cea mai ocupată perioadă din an pentru tine, e plin sezon şi ai clienţi de care să te ocupi. Dar îţi mulţumesc că m-ai adus aici şi mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Mă uit un pic pe-aici să văd cam ce este. Apoi mă întorc, fac un duş şi mă pregătesc pentru petrecerea de diseară.

Celia îmi dă un mănunchi de chei.

— Ei bine, comorile lui Richard sunt pe mâini bune, după câte văd. Iar dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să-mi ceri. Luca şi cu mine l-am rugat pe Nico să aibă grijă de tine, în general, cât stai cu noi.

Apoi o ia spre uşă.

— Celia, o strig eu, iar ea se întoarce spre mine. îţi mulţumesc pentru primirea călduroasă! Şi pentru că ai înţeles că m-am simţit un pic copleşită mai devreme.

— Italienii sunt calzi şi prietenoşi, dar pot fi şi zgomotoşi şi exuberanţi. Iar restaurantul e aglomerat şi am considerat că e mai bine să te duci în camera ta, să poţi să stai pe balcon şi să te bucuri de un prânz liniştit. Dar în seara asta o să fie gălăgie. Vor fi cântări şi dansuri, să nu zici că nu te-am avertizat! îmi spune ea, iar un zâmbet îi luminează chipul. Eşti ca o fiică pentru

Richard, iar asta te face să fii specială Şi pentru noi.

Celia iese, iar eu mă întreb la ce m-am înhămat Ur o oglindă veche, cu rama masiva, din lemn cru de ° frumuseţe rară. Dau lucrurile la o parte ' s.o pot privi mai atent, dez.valumd-ota toată* Aro ntul este corodat şi cel puţin o treime din A 8 M eu ceea ce arată acum ca o reţea de pânze d. aC°Pen urias Doamna Kaminski o să-şi ducă mâinileU^ tanjen ur ş- acesl obiect ţn fotografie, tXeiun articol potenţial vândut şi de o frumuseţe^ Ce mai urmează?

După o după-amiază de fotografiere nonstop, am petrecut încă o oră pe laptop, încărcând totul în doud şi sortând lucru rile pe categorii. Telefonul sună de mai multe ori şi, când mi uit, este un mesaj de la mama. I-am dat un apel rapid după ce am aterizat, iar acum e nerăbdătoare să afle mai multe.

Ei bine? Tensiunea asta mă omoară! X

Totul e minunat, mamă. Am stat la depozitul lui Richard toată după-amiaza. E o petrecere în seara asta şi trebuie să fac un duş şi să mă schimb, dar te sun când pot!

Sincer, mama chiar ar avea nevoie de un pic de răbdat Nu vrea să afle doar despre mine acum, ci vrea sâ-i sPun 1 bârfe şi zvonuri am aflat despre situaţia lui Richard. Lu despre care nu ştiu nimic. în schimb, o sun pe Briony.

— Eu sunt. Să nu-i spui mamei că te-am sunat,

dar m gândit să te avertizez că am încărcat câteva fotografi*’ᶜ te uiţi la ele cu Guy.

— Hei, am intrat să le văd imediat ce am primit notificarea. îmi curg balele de poftă după o oglindă, este uimitoare! spune ea, şi-i aud clar entuziasmul din voce.

— Ştiu! Doamna Kaminski o să mi-o smulgă într-o fracţiune de secundă, izbucnesc eu în râs.

— Aşadar, lucrurile arată promiţător?

întind piciorul stâng să deschid uşile înguste care duc spre balconul camerei mele. Mă aşez pe scaun şi mi se pare ciudat să vorbesc despre muncă, având această privelişte atât de lipsită de griji în faţa ochilor.

— Este un volum de muncă mult mai mare decât m-am aşteptat, cu siguranţă, şi va trebui să am o conversaţie serioasă cu Guy, înainte de următoarea discuţie cu Richard. Presupun că Richard păstrează o evidenţă a achiziţiilor sale, a preţurilor pe care le-a plătit şi de unde a cumpărat fiecare dintre lucruri. Dar, în acest stadiu, m-am gândit că doar câteva fotografii ar fi de ajutor, atunci când vorbesc cu Guy, iar mama va trebui probabil să ia şi ea parte la acea discuţie. E vorba de sume importante de bani aici.

— Guy se aştepta la câteva obiecte destul de frumoase, dar asta ar putea fi o surpriză.

Urmăresc cu privirea în depărtare o barcă de viteză ce despică apele, lăsând în urmă o dâră albă.

— După părerea mea, nu e nimic aici ce n-am putea vinde rapid în Marea Britanie. însă doar ca să împachetez şi să trimit tot lotul ăsta ar însemna tot timpul pe care îl am de petrecut aici Ce mă îngrijorează

este că Richard le-a spus câte ceva contactelor lui şi, cu toate că nimeni nu a revenit la el încă, dacă [lnc]ep brusc să ia legătura cu el, asta ar putea încetini lucrurile.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu punem mâna pe toate [as]tea? pare Briony dezamăgită.

- Ha! E amuzant că spui asta. fiî$_{ndc4}$ Richard se numeşte ..1 a Grotta del Tesoro". comorilor". Când am vorbit iniţial cu el. i ani s? ? ' un preţ pe tot ce are acolo, dar asta a fost înainte? aici. Va trebui să am o conversaţie deschisă <$_{u\ e}$| $^{Udt'}$i a merge mai departe. Nu mi-a spus decât că totul dispară înainte sâ fie predate cheile proprietarului $^{U'C\$i}$

— încă nu-mi vine sâ cred că se lipseşte de toate

1

acelea pentru această femeie misterioasă. Cine ar fi ^{r} eh? Suni de la B&B? $^{l/l''}$

Eu chicotesc.

— Da. îţi trimit imediat câteva fotografii cu camera şi$_{cu}$ priveliştea de la balcon. Mă simt plină de praf şi mi-ecald, aşa că mă pregătesc să mă bag la un duş rece.

— Aici e înnorat, aşa că sunt invidioasă! Oricum, mâ bucur să te aud şi aceasta ar putea fi prima vară când te bronzezi şi tu ca lumea, iară urme de la costumul de baie, dacă zici că ai balcon privat, nu?

— Eu, să stau întinsă la soare? Mă îndoiesc. în orice caz.

mai bine i-aş trimite un mesaj lui Richard să-i anunţ câam ajuns cu bine. Cred că Italia este cu aproximativ cinci ore în urmă faţă de Thailanda, dar sper că se uită la telefon înainte să meargă la culcare.

— Abia aştept să văd mai multe fotografii din La Grotta şi priveliştile acelea minunate.

— Nu-ţi face griji, lucrez la asta. A, încă ceva... A sunat Jason, din întâmplare?

Briony scoate un geamăt iritat.

— Am schimbat câteva mesaje, dar i-am explicat c
s prea ocupată ca să mă întâlnesc cu el acum.

Jason este un client de-ai mei, iar el şi Briony au
vo

je curând, când a venit în vizită la noi la birou.

— Nu face asta. Este un tip grozav şi îţi place de el, ce-o $ă se întâmple dacă mergeţi să beţi ceva împreună?

— în regulă, nu mai am scuze. Nu-ţi mai face griji pentru viaţa mea amoroasă, ai lucruri mult mai importante de rezolvat. Ai grijă, Mărci şi distrează-te!

Câteva secunde mai târziu, tastez cu degetele pe ecranul telefonului.

> Am ajuns în Italia şi am fost şi la La Grotta. Este tot ce credeam că va fi şi chiar mai mult de-atât, MULT mai mult! Trebuie să vorbesc cu tine înainte să mă apuc de treabă, totuşi. Te rog, sună-mă cât poţi de repede!

Acum, să mă îmbrac cu rochia crem până la glezne, pe gât, decorată cu flori mici, albastre, sau cu rochia până la genunchi, de un verde limetă strălucitoare, cu mâneci căzute pe umeri? Ca să văd ce poartă ceilalţi oaspeţi, ies pe balcon. Balconul s-e întinde pe toată lungimea ultimului etaj al clădirii, dar este împărţit. Rândurile de plante înalte în ghivece oferă suficientă intimitate fiecăreia dintre cele zece camere orientate spre mare, iar lângă piscină, două femei poartă rochii lungi, aşadar, rochia crem va fi aleasă!

Jos, terasa pe două niveluri este aproape plină, după câte se aude. Nu prea reuşesc să văd pe terasă, deoarece viţa-de- vie şi plantele căţărătoare acoperă majoritatea grinzilor vechi lemn, creând umbră şi multă verdeaţă şi culoare. Fiind 'a ultimul etaj, răzbate doar zgomotul difuz de vorbă şi râs.

Vorbind cu Celia pe drumul până la La Grotta, ea mi-a sPus că micul dejun se serveşte între 7 şi 9 dimineaţa, prânzul

de la 12.30 până la 15.30, iar cina de la 19.39 n* M-a avertizat că, atunci când restaurantul este p|jn ’ până când pleacă ultimul client. Mulţi dintre masa aici sunt prieteni sau fac parte din familie iar^’’“ asta toată lumea a fost invitată. În

Când am întrebat-o la ce oră să cobor, ea a ridicat din

— Oricând eşti gata. Mereu e haos, iar mulţi dintre brii familiei lui Luca lucrează aici. De cele mai multe petrecerile noastre includ şi clienţii. Viaţa este foarte relax- în Positano, după cum o să-ţi dai seama singură, iar ţieli^ nu-ţi este străină.

Nu mi-a plăcut să subliniez că, până acum, călătoriile mele au fost foarte diferite. De obicei, călătoresc în interes de afaceri şi doar rareori îmi rezerv câteva zile ca să fiu turist, aşa că sunt obişnuită să fiu doamna singură care stă la o masi pentru două persoane. Când am ajuns astăzi la restaurant, toţi cei pe care îi cunoscusem înainte au insistat să măsănite pe amândoi obrajii de parcă aş fi fost o rudă de mult pierdută

Acum, tot ce trebuie să mai fac este să-mi prind părul.şi scot câteva şuviţe şi să-mi pun o pereche de cercei. E prea cald ca să mă machiez, aşa că dau doar un pic de rimei Ş’ un strop de balsam de buze, şi pot să mă bag în rochia crern

Un ocean de chipuri zâmbitoare

în momentul în care cobor scările pentru oaspeţi în partea din spate a primului etaj al terasei, la nivelul pe unde se intră în restaurant, o văd pe Celia, la un pupitru înalt, aranjând un teanc de meniuri. Ridică privirea, îmi zâmbeşte larg şi apoi încep prezentările. Dacă am crezut că primirea de la prânz a fost destul, cea din seara asta a eclipsat-o.

Restaurantul este plin acum, iar Celia mă predă repede lui Renzo, despre care mă anunţă că este unul dintre nepoţii ei, care o ajută în sezonul de vârf. Renzo începe prin a-mi face un tur al bucătăriei, unde cea mai mare surpriză este tachinarea dintre Luca şi Nico. îi văd pe cei doi bărbaţi vorbind în italiană, în timp ce pe o tavă mare sunt încărcate o grămadă de farfurii. Nico o ridică în aer, trecând pe lângă noi şi întorcând capul ca să-mi zâmbească, apoi întinde un braţ ca să deschidă uşa batantă şi trece prin ea fără probleme.

— Asta *e o artă,* îi spun lui Renzo, în timp ce Nico

dispare din vedere.

— Nico face asta de mult timp. Nico este un fiu bun, iar Lnca este un profesor bun.

Nico este fiul lui Luca? Oh, Doamne atun mama lui şi nici nu mi-am dat seama de asta F * riul meu despre el, cum că e şofer de taxi şi Ce .C°%i • 11 * ' **tai ¡An ** mi-a spus că este chelner! 1

Este o activitate frenetică, iar nivelul de . .i z*>Otn°tcar. . spre noi din toate părţile este ca un asalt asupra ur hi care zgârie arzătoarele metalice de pe maşinile degăt/ mai multe ventilatoare montate pe perete ca să aducă lur^ pe lângă o unitate uriaşă de aer condiţionat şi, mai n toate, voci care se chinuie să se facă auzite. Luca dialog^ permanent în italiană, dirijându-şi echipa şi trecând de la unu] la altul, cu privirea peste tot, în timp ce ospătarii vin şi pleacl – Mereu e gălăgie aici, spune Renzo, iar o mână ii zboari prin aer, de parcă i-ar acuza că sunt prea gălăgioşi. Există şi o zonă de grătar în aer liber, iar Luca – a vrut ca Nico şi se ocupe de ea. E o cauză pierdută, mă informează el, ar accentul îi îmbracă în catifea cuvintele.

— Cum adică? întreb eu, în timp ce el mă conduce afară din bucătărie, prin interiorul restaurantului, unde se afli puţină lume.

Desigur, majoritatea vor să stea afară şi, având în vedere că mai este o terasă de mese mai jos cu un nivel, person de servire probabil că face multă mişcare în fiecare tură-

Culorile principale de aici sunt alb şi albastru, *,n contrast cu nuanţele vibrante ale copacilor, arbuştilor & telor căţărătoare cuibărite în

apropierea clădirii pn Este minunat să vezi cum o cafenea relaxată se r seara pentru servirea cinei. Feţele de masă de P^ân şerveţelele albastre, paharele şi tacâmurile us şi lumânările pâlpâitoare au transformat acest experienţă de lux pentru luat masa.

— Normal, râde Renzo, ridicând o sprânceană. Nico nu e bucătar. Arde pizza de fiecare dată, dar Luca nu renunţă niciodată la fiul său!

Inima mi se strânge în piept. Cum a aruncat Renzo acest comentariu minunat!

— Ai cunoscut-o pe Angel?

Renzo îmi face semn să o iau înaintea lui, când traversăm terasa de sus, făcând un slalom printre mese şi arată spre grădina principală, în lateral.

— Desigur! declară el» de parcă ar fi o întrebare prostească. Richard este unul dintre noi. Ea are o inimă bună, dar e ceva trist. Ne este dor de el, de glumele lui... Dar sperăm să se întoarcă într-o zi!

Există o adunare destul de mare în faţa noastră în ceea ce este o frumoasă oază de grădină. Faptul că verdeaţa e înaltă face ca această zonă să fie destul de ferită vederii. Piscina sclipeşte şi arată atât de primitoare, iar oamenii stau la unele dintre mesele metalice, peste care umbrele albe destul de elegante aruncă o cantitate decentă de umbră. Unii dintre cei care mişună pe-aici sunt, evident, chelneri de la restaurant, îmbrăcaţi în cămăşile şi bluzele lor albe impecabile şi cu pantaloni negri. Nu toţi servesc, deoarece este organizat un bufet în aer liber. Alţii sunt îmbrăcaţi mai lejer.

— *Famiglia e amici, e gli ospiti – tutti sono i benvenuti,* spune Renzo, verificând dacă am înţeles.

— Ştiu puţină italiană, dar înţeleg mai mult decât pot vorbi de fapt, deoarece de obicei am un interpret, dacă sunt într-o călătorie de afaceri. Bănuiesc că familia, prietenii şi °aspeţii sunt bineveniţi?

El dă din cap, impresionat.

Exact. La zona privată a grădinii se ajunge pe treptele

abrupte de piatră de acolo sau poţi ajunge prin uşa ¿r de lângă bucătărie. Mai întâi, dă-mi voie să ţi-| prezi$_{nt}$ tarul nostru de terasă – Giulia Amorosi. Giulia, ea $_{est}$^

Pe faţa Giuliei nu se citeşte nimic, când mă pri$_{v}$ ° I lizându-mă din cap până-n picioare. Aşa cum m-$_{au}$ I toţi ceilalţi, am presupus că va ieşi şi ea din spatele bl^* dreptunghiular din piatră lustruită, care se află în faţa^ mului grătar în aer liber. însă ea doar îmi face un sen?**' ' cap. Primirea ei, nu atât de prietenoasă, mă face să I clipă, neştiind cum să o abordez pe femeie.

$

Renzo îmi aruncă o privire piezişă, îşi pune mâna braţul meu şi se apleacă să-mi şoptească la ureche:

— Giulia e dificilă uneori, e capricioasă, ai putea spune când e ocupată. *Mi dispiace.* îmi pare rău. E timpul $â-i cunoşti pe cei doi fraţi ai lui Luca – tatăl meu, Tomasso,^ soţia lui, Xiamara, şi pe unchiul meu, Vittorio. iar ea este soţia Iui, Francesca. Richard vorbeşte despre tine tot timpul, aşa că simţim că te cunoaştem deja.

sîàcdor -M ¿ttUi,df' Chid Ai ^ndci ,' ^um

Că tot vorbeam despre cum e să fii aruncat în apă adânci *Richard, tot ce ne-ai povestit despre viaţa în Positano a fost doar că eşti înconjurat de oameni destul de amabili încât şi te facă să te simţi ca acasă. Insă italienilor le place sâ puni întrebări şi te-au făcut să le povesteşti despre familia ta engleză... problema e că n-am nici cea mai vagă idee ce le-ai sp* despre mine, iar asta este puţin nedrept.*

în afară de o scurtă perioadă când eram la univers^ şi încercam să mă obişnuiesc cu mulţimea nebună din meu, nu am fost niciodată prea

petrecăreaţă. Apreciez o bună, ceva de băut şi dansul, dar în seara asta m-am [1] mai bine ca niciodată.

Tocmai mă gândeam că era timpul să dispar sus şi să-i las pe cei câţiva clienţi rămaşi să se întoarcă la cazările lor, ¿ar am fost surprinsă când Nico m-a prins din urmă:

— Doar nu te întorci în camera ta, nu-i aşa?

Cărbunii de grătar s-au răcit, iar restaurantul nu mai serveşte.

— Am răguşit de atâta cântat şi cât m-am chinuit să acopăr zgomotul de fond, spun eu.

El îmi zâmbeşte amabil:

— Speram mai degrabă să ne plimbăm pe plajă. Dar dacă eşti prea obosită, înţeleg. Ai nevoie să te odihneşti după o zi lungă, iar seara asta a fost una specială, nu-i aşa?

— Absolut minunată, şi nici nu-mi amintesc măcar când m-am mai distrat aşa. Mă îndoiesc că mâine-dimineaţă, când o să mă trezesc, o să-mi mai amintesc măcar jumătate din numele celor pe care i-am cunoscut în seara asta.

— Păi, spune Nico cu o sclipire în ochi. Nu cred că asta contează, de vreme ce toată lumea îşi va aminti de tine.

Chiar? Am crezut că am păstrat discreţia, dar mă uit la el şi-l văd că ridică o sprânceană.

— Te numesc prima expertă în antichităţi englezeşti. *Esperta di antiquariato inglesa.* Richard are o reputaţie foarte bună pe- aici, deoarece majoritatea dienţilor săi sunt bogaţi. Acum, că şi-a lăsat afacerea în mâinile finei lui, toţi ochii sunt asupra ta.

Şi-a lăsat afacerea în mâinile mele?

— Ar fi minunată o plimbare pe plajă, Nico.

Cine ştie ce aş putea să mai descopăr, dacă îşi

păstrează dispoziţia asta de a vorbi în timp ce ne plimbăm?

— Super! Lasă-mă câteva minute să mă schimb şi ne întâlnim lângă treptele de pe cealaltă parte a porţii, spune «î» Şi-mi arată spre intrarea în restaurant.

îi zâmbesc şi eu.

Intenţionez să ies discret, fără să atrag atenţia odată îmi aud numele strigat. ’ d<.

— Mărci! Mărci!

Mă întorc şi-l văd pe Luca venind spre mine. Est îmbrăcat cu jacheta albă de bucătar cu piept dublu, panb .nci în carouri alb-negru, dar fără pălăria înaltă, albă, pli$aţ^

— A fost aglomerat în seara asta, iar Celia şi cu mip n-am avut nicio clipă de răgaz. A fost bine totuşi, da’ş-.j distrezi» nu?

îi zâmbesc călduros, în timp ce el se aplecă să-mi sărute mai întâi obrazul drept şi apoi pe cel stâng.

— A fost o seară minunată, Luca, şi vă mulţumesc foarte mult, ţie şi Celiei, că m-aţi făcut să mă simt ca acasă. Şi pentru că mi-aţi găsit o cameră aşa din scurt, adaug eu, dându-nu seama că n-a fost uşor.

— Nu este nicio problemă. Nico poate să doarmă oriunde. Fiul meu este bun.

Stau în camera lui Nico? De ce nu sunt deloc surprinsă de asta? Se pare că nimic nu e prea greu pentru ei, iar eu nu simt ca un oaspete de onoare. încă încerc să-mi dau seama de ce se întâmplă asta.

— Cred că a fost o zi tristă, când Richard şi-a luat răn^ bun la plecare, reflectez eu, gândind cu voce tare.

— Tristă pentru noi, dar pentru Richard... Angel este[0] femeie specială şi îi va aduce multă fericire. Ca şi a mea Cel>[a] Ce e viaţa fără iubire, eh?

— E bine să ştiu că ai cunoscut-o pe Angel, Luca- în Marea Britanie, am fost cu toţii foarte surprinşi să

a vestea referitoare la Richard.

— înţeleg asta. Este o femeie tăcută, genul de per'

V

.¡Z

iftAj
fli
-îrdj
ivha
-Rkhi

’«sit
esl

¿•are vede totul şi spune puţin. Angel abordează viaţa foarte holistic. iar eu aş spune despre ea că e foarte în ton cu natura şi animalele.

Acum chiar sunt intrigată. Richard este viaţa şi sufletul tuturor petrecerilor, mereu amuzant să fii în preajma lui, iar e| petrece mult mai mult timp în casă decât în afară. Poate că a avut o revelaţie.

— Iar Richard a fost instantaneu atras de ea?

— Da, chiar aşa. Am avut o rezervare de petrecere, pentru o zi de naştere, la prânz, pe terasa de la piscină. A continuat dupa-amiază, iar personalul care nu a trebuit să plece, când s-a închis restaurantul, a rămas şi s-a alăturat petrecerii. Giulia şi cu mine am fost ocupaţi în ziua aceea. Richard şi Angel au ajuns să stea de vorbă o vreme. Nu ne-am mai gândit la asta. Apoi, câteva zile mai târziu, a invitat-o aici, la cină.

— Trebuie să fi fost o surpriză pentru toată lumea, exclam eu, iar Luca mă priveşte ca şi cum ştie el ceva.

— Richard... este sociabil, dar era prima dată când avea o întâlnire, a spus Luca, şi am văzut că-i strălucesc ochii când îşi aminteşte acea zi. Angel era într-un tur cu autocarul, iar când grupul a plecat mai departe, ea a rămas.

Oh, Doamne, habar n-aveam ca a fost într-adevăr karma instantanee!

— Ce romantic!

— în viaţa mea am fost martor la multe lucruri, dar să-l văd pe dragul meu prieten descoperindu-şi iubirea vieţii lui a fost un privilegiu, Mărci. Erau cu adevărat meniţi să fie împreună.

— Oh, Luca, mulţumesc mult că mi-ai împărtăşit asta, simt că mă pot relaxa puţin acum, ştiind că ai o părere

aşa

— E plăcerea mea. Mă bucur că eşti aici, Mărci So

— *Buona sera,* Luca, răspund eu, zâmbind ca pcn^

Mă îndrept pe porţile duble înalte şi f$_{ac\ slă}$ ^{nirUni}ifie aştept pe Nico să mi se alăture. Luca are o fi$_{re}$ bp* accentul său este de-a dreptul fermecător. ^{n} ** 'ar

— îmi pare rău, spune Nico venind spre mine Coborâse deja primul rând de trepte, iar acum s să mă prindă din urmă.

— M -a reţinut mama. Era îngrijorată că nu te gâ$_{Se}$ asigurat-o că eşti pe mâini bune, îmi zâmbeşte el, ridică^ din umeri.

— Aşa-s mamele, nu? Şi de ce nu mi-ai spus că Celiae mama ta?

— Te-am păcălit. Se spune că mamele italiene sunt puternice şi iubitoare. Iar maică-mea o fi ea englezoaica dar e făcută să trăiască în Italia, chicoteşte el pentru sine, în timp ce coborâm al doilea rând de trepte de piatră uzate.

— E departe? întreb.

— Douăzeci de minute, probabil. N-am numărat niciodată treptele, dar mi s-a spus că sunt cel puţin cinci sute Merită din plin, deşi urcarea, după aceea, e un test pentru muşchii gambelor. O să te obişnuieşti în curând şi ^{Ln} exerciţiu bun, glumeşte el, făcând să pară ca o provocare

— Nu-ţi face griji, spun puţin defensiv. Lucrez întrj* depozit reamenajat, cu patru etaje şi un subsol, iar • are două rânduri de scări interioare, aşa că sunt o Există un singur lift şi întotdeauna e folosit de altcn^^

Nico zâmbeşte, arătându-mi să merg înaint^ căi jn$0r coborârea. Este încântător şi, deşi aerul este ca adânc, iar parfumurile din aer abundă. O ias noa$trâ *’■ coboară în cascadă pe peretele înalt din stâng pe măsură ce coborâm, trandafirii cățărători se amestecă cu buganvilea intr-un flux intens de culoare.

în faţa noastră, treptele sunt pline de lămâi căzute din ramurile care atârnă în dreapta, unde vechiul zid de piatră este mult mai scund. Este doar cu câţiva metri mai scund decât vârfurile copacilor de pe cealaltă parte. Mă opresc o clipă să mă uit şi să văd că lămâii sunt pe terasa unei uimitoare vile de culoare roz pal, mai jos de noi. Terenurile acestea etajate şi cu foarte mulţi pomi îmi permit să văd doar puţin printre frunze şi flori. Văd rânduri de plante înalte, probabil fasole, mazăre sau chiar dovlecei. între ele se află suprafeţe mari ascunse de baldachini de frunze dintr-o fâşie de pământ cu măslini, dar reuşesc să văd o piscină şi luminile pâlpâitoare din grădina care o înconjoară. De jos se aude murmur de voci, iar noi continuăm coborârea.

Treptele sunt suficient de late şi adânci ca eu să păşesc bine pe ele, dar când facem un viraj strâns la dreapta, treptele devin brusc mult mai abrupte şi mai înguste. Mă bucur că nu sunt în şlapi, pentru că e nevoie de ceva mai multă concentrare ca să ţii ritmul. Chiar şi aşa, încep să respir din ce în ce mai greu. De fiecare dată când cred că aproape am ajuns, vine încă o cotitură bruscă şi încă o treaptă. Parcă nu se mai termină, şi încep să-mi fac griji ce voi face la întoarcere.

Când, în cele din urmă, cotim ultima oară, în faţa noastră se deschide o scenă încântătoare.

— Iar aceasta este Spiaggia Grande din Positano, anunţă Nico cu mândrie.

în dreapta se întinde un lung şir de restaurante, cu o promenadă largă, iar mai multe trepte duc în jos, pe plajă, în timp ce ne plimbăm, unul lângă altul, zăresc oameni care Sunt încă serviţi la mese, alţii zăbovind la cafea sau lichioruri.

în faţa noastră este un debarcader, de care sunt
u
i u~ [1 e]8«ktt
multe barei. Ce mijloc de transport minunat să te ţj cină, mă gândesc eu. Iar decorul este perfect, ca dintr-[u] **

— Vino, mă cheamă Nico, hai să mergem de-[a] ţărmului. Păstrează-ţi pantofii în picioare, pentru [Ca] amestec de pietricele şi nisip grunjos.

Căldura plajei, pe care o simt prin tălpile pantofi| [Or] o surpriză. Când soarele e sus pe cer, îmi imaginez^* aproape prea fierbinte ca să-l poţi suporta, de vreme [Ce]* acum căldura pietricelelor care mi se strecoară în pantofi uşor inconfortabilă.

— O briză binevenită, declar eu, mărind pasul ca sâ{ ajung di n urmă pe Nico. Te aventurezi des aici atât de târziu?

— în sezonul de vârf, da. E prea aglomerat în timpul zile. Să-nţeleg că te-ai distrat în seara asta?

Bietul Nico nu s-a oprit niciun pic toată seara. Mulţi dintre ceilalţi ospătari parcă mai petreceau măcar puţin timp amestecându-se printre oameni sau luând ceva din bufetul de lângă piscină. Celia este, evident, responsabilă oficial,dar şi Nico era foarte atent la toate, asigurându-se că lucrurile merg bine, intervenind ca s-o ajute pe mama lui. Din câte am apucat să văd, trece fără probleme de la preluarea co menzilor la aranjarea mâncării pe farfurie, atunci când Luca şi echipa lui din bucătărie se chinuie sâ ţină pasul. Apoi.“[1] clipa următoare, curăţă mesele, ca să le pregătească pentru o nouă rundă de oaspeţi. .

— Ai lucrat mereu pentru afacerea familiei? întreb eu* timp ce el încetineşte pasul ca să-l ajung din urmă.

— Desigur. Asta se aşteaptă de la mine. Şi mă ^uC

Q fac. Mama mea a dus-o greu în Anglia, ca părinte vacanţă a schimbat totul pentru noi.

$

?

M«®®
wife
iniotr I
jtiwp
isihea
»mi
-Ci -D

% s
K

Ah, deci Nico este fiul vitreg al lui Luca – chiar m-am întrebat, pentru că nu vedeam nicio asemănare intre ei.

— Câţi ani aveai? întreb, sperând că nu găseşte prea indiscretă curiozitatea mea.

— Aveam 2 ani pe atunci. Tata nu mai era cu noi, iar mama trebuia să plătească pe cineva ca să aibă grijă de mine, cât ea mergea la serviciu. Ea zice că aşa a fost soarta, deoarece banii erau greu de obţinut, dar e o poveste lungă, n-o să te plictisesc acum cu asta.

— N-avea familie care s-o ajute?

El pufneşte.

— Se pare că aspiraţiile bunicilor mei pentru ea nu includeau ca ea să se aleagă cu un copil la o vârstă fragedă. Bunicii mei n-au făcut niciodată parte din viaţa noastră. Asta a făcut-o să muncească de două ori mai mult, ca să demonstreze că poate să facă faţă fără ajutorul lor financiar. Şi a reuşit. Este o femeie foarte hotărâtă, iar Luca a văzut asta la ea de prima oară când s-au cunoscut, din câte mi-a povestit mama.

— Ce final minunat pentru o poveste tristă.

— De fapt, chiar este, pentru că Luca nu poate să aibă copii. în mod ironic, când a murit tatăl lui, fratele mai mare, Vittorio, ar fi trebuit să preia restaurantul. Cazarea de deasupra şi din spatele ei era privată pe atunci.

Am început să mergem mai încet, apoi chiar ne-am oprit ca să ne uităm în spate, la muntele stâncos. Luminile agăţate pe terase sunt ca nişte coliere sclipitoare. Nici nu pare real, Şţ totuşi este, iar luminiţele se oglindesc în apă. Două stânci, una în faţa celeilalte, şi, dacă strâng un pic ochii, seamănă cu doi pomi de Crăciun cu luminiţe înfăşurate în jurul lor.

— Vai! fac eu uimită.

Magnific, nu-i aşa? Şi abia când stai aici şi priv sus, îţi dai seama cât de incredibil este.

Simt ceva în vocea lui Nico, care mă ia prin surprj . Este evident cât de mult înseamnă acest loc pentru e|

— Partea mai veche se găseşte în porţiunea de oraşului Positano. Casele m cea mai mare parte în Cu. roşu sau roz sunt decorate cu stucaturi baroc.

— Este pitoresc, dar la scară uriaşă, lotul pare aproa^ agăţat de stânci.

— John Steinbeck a scris odată că Positano „este un de vis, care nu este chiar real atunci când eşti acolo, şi devi^ în mod evident după ce ai plecat.

— Am citit asta undeva, iar acum înţeleg exact ceavnu să spună.

— Ce anume, tenacitatea oamenilor care au case şi grădini cocoţate precar pe faţada unei stânci uriaşe sau faptulcâ o să-ţi fie dor de toate astea, când o să te întorci în umiditatea şi vântul din Anglia?

Râd, cu bunăvoinţă.

— E mai mult de-atât, e uşor să te îndrăgosteşti de un loc ca ăsta şi să-ţi imaginezi cum ar fi să trăieşti într-una dintre acele vile frumoase. Cu grădinile luxuriante, luminate i«[11]- noaptea, fiecare iese în evidenţă ca o bijuterie pe fundale pietros. E ca o vrăjitorie.

Nico se încruntă.

— E amuzant să te aud vorbind aşa despre asta, Pent _ că e tot ce cunosc eu. îl compari cu Anglia, un loc e nici măcar nu-mi amintesc. Tot ce ştiu despre Marea Bn ştiu de pe intemet. .

— Nu ai comunicat niciodată, în niciun fel, cu Pur

şi simplu, mă surprinde că ei n-ar vrea să ţină cg

— îmi amintesc vag de câteva telefoane incomode, când aveam în jur de 5 sau 6 ani. în acel moment, cred că mama se simţea puţin vinovată de ruptură şi i-a căutat, sperând că vor profita de şansa să-şi cunoască nepotul. Tot ce îmi amintesc este că nu ştiam ce să spun şi că mi-era greu să discut cu ei. La sfârşitul fiecărei convorbiri telefonice, mama dispărea un pic, iar când se întorcea, era evident că plânsese. Iar toată procedura asta nu prea mi i-a apropiat.

— Trebuie să fi fost greu. Dar nu ai mers niciodată cu avionul să-i cunoşti?

— Mama a fost esenţială în administrarea locului ăsta, dar ştiu că i-a invitat să vină şi să stea de câteva ori, când eram mai mic. Nu au acceptat niciodată invitaţia, iar mama nu a mai vorbit de mult cu ei.

— Este un lucru bun sau rău?

Se gândeşte un pic:

— Amărăciunea este un lucru groaznic, Mărci, şi am ajuns să înţeleg că mama i-ar fi iertat că sunt supăraţi pe ea, dar nu şi pentru că sunt supăraţi pe mine. în plus, asta e singura casă pe care o ştiu. Luca este singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată şi o face pe mama mea fericită. Nu mă consider britanic, dacă e să fiu sincer, nici familia mea, şi totuşi străinii nu mă consideră italian. Dacă mă deranjează asta? Răspunsul simplu este: nu. Niciodată nu m-a deranjat.

îşi trece vârful pantofului prin nisipul pietros, răsturnând [0] pietricică. Dacă aş locui aici, exact în acest loc aş veni la ora asta din noapte, ca să mă relaxez. Zgomotul scăzut al celor de la mese, pe măsură ce încep să se îndrepte şi ei spre case, [e]ste

doar o distragere trecătoare.

~~ Hai să mergem spre debarcaderul pentru feribot, de ^a capătul plajei, sugerează el.

Mergem înapoi, spre promenadă, şi aşteap^ dau eu jos pantofii, îi scutur de nisip, îmi şterg şj ’Cât S nisipul şi apoi mâ încalţ din nou. pe%

— Nu lucrez niciodată lunea, aşa că dacă ai timp când, un prieten de-ai mei are o barcă pe care o pot îm Pr Toată lumea trebuie să vadă Positano din apă, este specia Am putea face o mică excursie de-a lungul coastei şi

— Eşti foarte amabil, Nico. Ar fi nemaipomenit pî nu vorbesc cu Richard ca să clarific câteva lucruri, fac do^ fotografii ca să-i pregătesc colecţia să fie catalogată, aşa a nu pot rezista unei astfel de oferte!

Gura îi zvâcneşte într-un zâmbet larg, iar ochii i se luminează.

— Grozav! Spune-mi doar când şi aranjez.

— Şi nu mi-ai spus că mi-ai cedat mie camera ta! adaug îmi aruncă o privire de băieţel care a făcut o năzbâtie.

— Nu e nicio problemă. Avem o cameră liberă deasupra extensiei terasei, cu două paturi supraetajate şi un pat single. pentru angajaţii care lucrează foarte târziu şi sunt prea obosiţi ca să conducă până acasă. Nu e ca şi cum aş dormi pe podea

Ne uităm peste apă, iar briza uşoară îmi suflă câteva şuviţe de păr pe faţă şi ridic mâna ca să le dau la o parte. Mă uit la valuri, care se duc înainte şi înapoi pe suprafaţa apei, rupând lumina lunii, care pare că dansează la suprafaţă. Odată cu reflectarea cerului care se întunecă, făcând apa să pară densa, mişcarea valurilor sclipeşte, ca nişte mici cioburi de sticlă- Mă uit în sus la Nico, observând expresia de mulţumire P u de pe chipul lui. Nu-mi pot imagina un

altfel de mom perfect, şi simt că mi se face pielea de găină pe braţe-

— Feriboturile şi taxiurile pe apă iau oamenii de de la debarcader, mă informează Nico. Unele dintre ancorate sunt ale mesenilor care vizitează restaurant

^ta-i barca la care mă refeream puţin mai devreme, cea bleu – *spetite di Mare.* Este a prietenilor mei, Jack şi Olivia Thornton. jack lucrează mult departe de aici, dar se pare că s-a întors pentru o vizită scurtă. îmi lasă un set de chei de rezervă ca s-o $eot la alergat şi să mă asigur că totul merge bine. Trebuie să fie ₑi pe-aici, pe undeva, se bucură de o cină romantică în doi.

Ce minunat. Nu-mi pot imagina ceva mai magic într-o noapte ca asta, decât să stai în faţa celui pe care îl iubeşti, intr-un mic restaurant confortabil, şi să priveşti spre plajă. Este ceva la care pot doar să visez.

— Oamenilor le place să vadă şi să fie văzuţi, remarc eu cu voce tare. Cunosc expresia *andiamo a fare qualche vasca.* Unul dintre contactele mele, care locuieşte cam la două ore de mers cu maşina de aici, insistă întotdeauna să luăm masa şi apoi să mergem la o plimbare, după aceea, adică să vedem şi sa fim văzuţi.

Cu siguranţă, nu fac asta în Anglia. De obicei, merg cu maşina undeva unde mă plimb, dar aici toată lumea se bucură să se plimbe prin cartier, mulţumită să se oprească şi să discute cu oricine se întâmplă să treacă pe acolo.

— Aşa e aici. Dacă ne întoarcem, s-ar putea să dăm de prietenii mei Mama Oliviei, Patricia Boselli, este una dintre cele mai apropiate prietene de-ale mamei mele. Patricia a fost persoana care a învaţat-o pe mama cum să-şi perfecţioneze limba italiană.

— Presupun că soţul Patriciei este italian, având în vedere numele de familie.

—- Da, Aldo este un bărbat minunat, care a lucrat

în Anglia timp de mai bine de douăzeci de ani, înainte să se întoarcă în Italia cu familia. De când s-a pensionat, a devenit Un grădinar foarte pasionat, ceea ce este foarte bine pentru Olivia şi Jack, care au o grădină foarte mare.

unn au ajuns Olivia şi Jack să fie imprcunl»

— Este o poveste lungă, dar. pe scurt. Jack a v$_{Chu}$ »ntr o detaşare, după ce a fost piratat sistemul I I $_{a}$| co$_{mpa}$^ Pentru care lucra Aldo. Când şi-a terminat treaba. J$_{ac}$^'*’ luat o vacanţă, iar Aldo şi Patriciu l-au invitat să stea ’ în Positano câteva zile.

— Doamne, când intervine soarta, nu se poate evit* nu-i aşa?

Nico găseşte amuzant acest comentariu.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai drepte pentru că a fost un pic de întâmplare la mijloc. Jack ar fi p$_{ulU[}$ să plece direct acasă, dar nu a facut-o. Au ţinut legătura, ¡ar el a invitat-o pe Olivia să meargă în Anglia. Au petrecut o şedere minunată în Scoţia, un Crăciun, şi asta a cam stabilit lucrurile. Imediat ce s-a întors Olivia, am ştiut cu toţii că în scurt timp o să vină şi Jack. Deşi i-a luat ceva timp ca să îţi | încheie afacerile în Anglia, iar când a ajuns aici, gata să-şi întemeieze noua viaţă, Aldo era deja un om al timpului liber.

— Ce poveste minunată.

— Slujba lui Jack îi cere să petreacă perioade lungi departe de casă. Oglindeşte viaţa profesională a lui Aldo, aşa că Patricia ştie cât de greu e sâ fii o femeie singură acasă. Părinţii Oliviei ajută ca totul să meargă bine la vilă, cât ea lucrează. Când este şi Jack acasă, Olivia insistă că este timpul lui liber, dar este o presiune în plus pentru ea, ştiu asta.

— Ai mulţi alţi prieteni englezi? întreb eu, curioasă.

— Nu, nu chiar. Sunt câţiva britanici care

mănâncă fo mod regulat Ia restaurant, pe care am ajuns să-i cunosc des de bine de-a lungul timpului, pentru că le-am dat eoni# tele unor meseriaşi sau i-am ajutat să completeze formulare. Iar când e Jack prin preajmă, îmi iau deseori

libera şi mergem într-o excursie cu barca. Când lucrezi cu familia înseamnă că toţi suntem îngăduitori. Sezonul de vară este important pentru noi şi toată lumea se bucură să lucreze mult şi să facă bani cât străluceşte soarele, dar avem grijă unul de altul. Probabil că înţelegi mai mult decât majoritatea, mi-a spus Richard că lucrezi împreună cu fratele şi cu mama ta.

— Da, aşa este. Ce ţi-a mai spus Richard despre mine?

— Ah, Richard vorbea adesea despre viaţa lui în Marea Britanie, mai ales după una dintre călătoriile când a venit să vă vadă pe toţi. Dar sunt curios care este exact rolul tău, pare o slujbă interesantă.

Aproape că am ajuns la baza primului rând de trepte abrupte acum şi îmi ridic un pic rochia, o innod, ca să am mâinile libere. Arată cam ciudat din acest unghi.

— Nu-ţi face griji, sunt în spatele tău. Ai grijă doar până se lărgesc treptele, mă liniştеşte Nico.

E luminat, dar sunt şi umbre şi a fost o zi lungă.

O iau încet, concentrându-mă pe ceea ce fac şi încep să număr. Sunt cincizeci şi trei de trepte aproape verticale până când dăm primul colţ, unde devine puţin mai uşor şi putem merge din nou unul lângă celălalt.

— Bine, asta a fost cea mai grea parte pentru mine. Ce spuneai? Ah, da, cum e să lucrez eu împreună cu familia. Mama nu prea se mai ocupă propriu-zis de firmă acum. Guy este cel care conduce Anvil & Anchor Antiques, iar eu sunt adjunctul lui şi managerul operaţional. Dar suntem destul de norocoşi să avem o echipă bună pe care o considerăm familia noastră de

muncă. Credem cu tărie în recompensarea efortului şi a loialităţii, este un lucru cu două sensuri. în plus, în industria noastră devine o pasiune – fiecare dintre noi colecţionează ceva. Niciunul dintre angajaţii noştri nu ar vrea să facă altceva.

unea este o plăcere când faci ce-ţi place, nu-i aşa>

Nico întoarce capul să se uite la mine. Ochii lui $cT strălucirea blândă ce vine dc la luminile suspendate în lungul rând de lămâi din dreapta noastră.

— Şi ţi-a fost uşor să laşi totul şi să pleci, pur şj sini

Ezit, oare crede că a fost ceva greşit din partea mea? '

— Managerul nostru are şansa să-mi ţină locul o vr Cnic Este mai mult decât pregătită pentru această provocare eu sunt uşor de găsit la telefon. Aceasta ar putea fi o chestia importantă pentru companie, pentru că Richard are o mulţime de articole pe care le-am putea vinde. Plus că nu am lăsat acasă pe cineva care trebuie liniştit, aşa că, în cazul meu, am încheie* repede treaba acolo, mi-am făcut bagajele şi am plecat.

— Oh, înţeleg, recunoaşte Nico, dar arc un ton ciudat în voce. Trebuie să fie frumos să ai libertate totală.

— Tu nu simţi la fel?

Aş putea să-mi dau una pentru că am vorbit iarăşi gândesc. Nu e treaba mea.

— Deocamdată, mormăie el.

E timpul să schimbăm subiectul.

- Snt trePte CrMi “ 11131 aVem de UrMt? e'. i- eu inVeXLX" °

Mturh ■ ■ Urcat ce' P[u]t*[n] *de două ori* mai muW

Muşchu *mei de la gambe de•a •ncep s• se pl âng•*

ai s o luăm mai uşor, noaptea abia a început. e trecut bine *de ora 1* a.m., mă gândesc, şi sunt tre^ . e vreo *douăzeci şi două* de ore, cu doar câteva aţipeli scut* n avion şi în maşină. Dar Positano este minunat, iar ac^[3] este o experienţă pe care mi-o voi aminti pentru totdeaun[3]

Cine are nevoie de somn?

s'

'P. 6

t Peştera lui Alladin

*
*

în vis» urcam trepte – poate nu chiar cu totul surprinzător – şi parcă urcau la infinit. Când am ajuns în vârf, m-am simţit de parcă aş fi ajuns în rai, cum stăteam pe un platou destul de mic, în vârful unui munte, înconjurată de nori pufoşi. în mod ironic, eram ciudat de calmă şi nu eram deloc deranjată să mă aflu acolo. în schimb, simţeam o senzaţie copleşitoare de libertate. Eram uşoară ca o pasăre – şi apoi mi-am aruncat privarea în jos şi mi-am dat seama că exact asta eram! Penele mele erau de un alb impecabil, fără semne pe ele, apoi, Iară absolut niciun efort, îmi amintesc clar senzaţia că îmi deschideam aripile. Deodată zburam, pe o adiere care mă purta fără greutate. M-am aruncat şi m-am înălţat peste marea de culoarea smaraldului şi, când m-am trezit, acum câteva minute, aparent în mijlocul zborului, inima îmi bătea atât de repede în piept, încât m-am întrebat dacă nu cumva am un atac de panică.

Respirând adânc de câteva ori ca să mă calmez, îmi dau seama că probabil nu am băut destulă apă ieri şi îmi notez în niinte să mă hidratez mai bine

astăzi. Mai ales cu plimbarea ^ungă până la La Grotta del Tesoro şi înapoi.

' ninul lucru pe cane il l.u este sl ml verific ic|$_{v|}$ sunt de.amâgifâ cA iiuA mi am primit nimic dc |$_{a}$ ^{M} IVuA nu răspunde a/i. atunci voi încerca să 1 sun, <1,^ ' $^{,'''1}$ ştiu exact unde&allA sau dacă se află chiar în raza$_{c}$|$_{e}$ (''' a unui semnal, există şi această şansă

După duş şi îmbrăcat. îmi adun lucrurile în grabă, h$_{0l}$- . să mă strecor înainte ca personalul să-şi înceapă ziua de Iu – Sunt două sticle de apă în frigiderul mic din cameră şi |$_{e}$ pe amândouă, lăsând un bacşiş pe măsuţa din bol, aşa $_{CUnj}$ aş face dacă aş fi turist.

— *Buongiomo,* Mărci, *come sta*[7]*.,* îmi şopteşte cineva,când mă chinui cu cheia să încui uşa camerei mele.

— *Buon giorno,* răspund eu instinctiv.

Două tinere încarcă un cărucior cu stive îngrijite de prosoape şi lenjerie de pat dintr-un dulap enorm situat în dreapta mei

— *Molto bene, graziel*

O recunosc pe una dintre ele de la petrecerea de aseară, dar nu i-am reţinut numele. Cred că-i una dintre verişoarele Iui Nico, dar nu sunt sigură. Amândouă îmi fac un mic semn şi se întorc Ia treaba lor. Sunt surprinsă de cât de matinale sunt, căci mai sunt cel puţin patruzeci şi cinci de minute până începe servirea micului dejun.

M H el

La parter, terasa de la nivelul de intrare a fost deja prega tită pentru oaspeţi şi aud zgomot de voci din bucătărie. Trec pe lângă uşi, încercând să fac cât mai puţin zgomot, dar u$& duble se deschid brusc şi apare Nico.

— Ah, Mărci, bună dimineaţa! Te-ai trezit devreme. pregătesc să aşez masa pentru bufet. Ce să-ţi aduc la ^{nllct} dejun?

— *Buon giorno,* Nico, îi replic, puţin stânjenită, încercam din răsputeri să ies neobservată.

___ Sunt pregătită să plec, mulţumesc. Am luat cele două sticle de apa din mini-frigider, sper că e în regulă. Trebuie să merg la cumpărături să-mi iau câteva lucruri esenţiale, explic eu.

_ Nu-i nevoie, Mărci. Serveşte-te cu tot ce vrei. Să-ţi aduc ceva, poate o pungă cu fructe? Te duci la magazinul lui Richard?

Dau din cap, nonşalant.

— Sunt atât de multe de făcut şi abia aştept să încep treaba.

Nico se grăbeşte spre o masă lungă, acoperită cu o faţă de masă de în albastru pal, şi aşază în centru teancul de farfurii pe care le are în braţe. Sunt mai multe boluri cu fructe, câteva suporturi pentru prăjituri, acoperite, pline cu croissante, şi câteva tăvi cu pahare goale.

— Te rog, nu vreau să te ţin din treabă, spun eu. Atunci uite, o să iau două caise pentru mai târziu. Nu sunt mare fan micul dejun.

— Nici eu. în mod normal, nu încep să lucrez până pe la ora 11.00, dar astăzi suntem cu un om mai puţin. Verişoara mea Viola, fiica lui Vittorio, are o problemă cu o măsea, spune el, şi se întristează.

Sărmana de ea!

— Oh, nu e deloc plăcut. Cred că am trecut pe lângă o altă verişoara a ta pe palier. Cu parul lung şi negru, strâns încolăcit în vârful capului?

El dă din cap.

— Bianca. Tatăl ei este Tomasso. în curând o să-i cunoşti pe toţi. Eşti sigură că nu mai vrei nimic altceva?

Adulmec cele două caise din mână, iar parfumul lor deja îmi iasă gura apă de poftă.

~~ Asta e tot, mulţumesc. *Arrivederci*|

Asta îl face să zâmbească.

— Vi *auguro una splendida giornata.*

Italiana lui Nico este catifelată şi auzind-o rostogoleşte de uşor pe buze, mă uimeşte cum ar pm^.' * să creadă că nu este nativ.

— Ah, mulţumesc!

Cine nu ar avea o zi minunată în acest cadru splen^.

— Richard este în luna de miere, Mărci, nu potj hărţuieşti pe bietul om. Sunt sigur că o să ne descurcăm dar trebuie să începi să cataloghezi totul. Trimite-mi p0Ze- continuare şi lasă-mă pe mine să fac o estimare de valoare

în mod clar, Guy crede că ar trebui să merg înainte cu asta dar, după ce i-am trimis mesaje scrise lui Richard de două ori acum şi i-am lăsat un mesaj vocal să mă contacteze urgent sunt puţin dezamăgită.

— Sunt grămezi de hârtii de tot felul la etaj şi dosare pline cu chestii financiare. Dacă ai putea să vezi dimensiunea sarci- F nii, ai înţelege îngrijorarea mea. Totul arată ca şi cum a plecai fără să se gândească deloc la ce lasă în urmă!

Inspir profund şi îmi întind picioarele. Stau pe treapta de beton din faţa magazinului, iar uşa din spatele meu este larg deschisă, ca să se mai aerisească. Nu este umezeală, dar este incredibil de mult praf şi, ori de câte ori iau un articol ca să-l aranjez şi să-l pregătesc ca să-l fotografiez, particulele minu5' cule îmi gâdilă nasul, facându-mă să strănut.

— Nu sunt sigură că se poate realiza în intervalul de tini? Ia care ne gândisem, Guy, şi consumă timp dacă tot trebuie sâ mut lucrurile ca să ajung la ele.

Ghiveciul de lângă mine este plin de muşcate roşu în^'s' pe care le-am udat cum am ajuns. Mă uit la o

albină ham[10] ce-şi face drum cu sârguinţă de la o floare la alta. Nu deloc deranjată de zgomotul de la drum, care vine în

Cel mai enervant zgomot este cel al scuterelor. Ca un roi de albine înnebunite, în timp ce motoarele merg la maximum pe panta înclinată, poate că şi albinele rezonează cu sunetul. Dar când ridic privirea spre cerul perfect, fără nori, de deasupra capului, mă simt vinovată că mă plâng.

— Pare că eşti încinsă şi că te deranjează ceva, comentează Guy.

— Da, chiar aşa sunt.

Am băut deja ambele sticle de apă şi îmi doresc acum să fi păstrat una dintre caise, în loc să le mănânc pe amândouă imediat ce am ajuns. Privind în urmă, faptul că am stat aseară până târziu nu a fost cel mai bun plan ca să încep prima zi, şi mă simt cam obosită.

— Dacă ne gândim la fluxul nostru de numerar» vânzarea colecţiei lui Richard pe comision te-ar scuti şi de sarcina de a fotografia totul, subliniază Guy.

Avem mult spaţiu la An vil & Anchor Antiques, iar mulţi dintre vizitatorii noştri nu sunt colecţionari experimentaţi. Vad ceva ce le place şi îl cumpără, dar bugetul lor nu este uriaş. Apoi mai sunt articolele pe care le caută mereu dealerii mai mici şi cei din industrie, inclusiv designerii de interior, şi există o mulţime de piese de decor aici care se vor vinde foarte repede.

— Un aflux masiv de stoc ca acesta ar fi un vis pentru noi, Guy, chiar ar fi.

Urmează o mică pauză înainte să răspundă:

— O să evaluez opţiunile de preţ ca să trimitem totul cu un transport mare în Marea Britanie. De ce nu sugerezi să-i dâm lui Richard un avans în cont?

— Cred că este singura soluţie practică, să fiu sinceră. O să aflu de câţi bani are nevoie în avans şi putem începe discuţia de acolo.

— Nu-ţi face griji, Mărci. Este puţin probabil fi plecat în călătorie iară fonduri suficiente. E atent I

— Ştiu şi aş fi surprinsă dacă n-ar face aşa, sunt e a ‘‘k Uitându-mă la treaba pe care o am în faţă, această departe cea mai rapidă şi mai uşoară soluţie.

— în orice caz, continui eu, simţindu-mă mult m • ce mai face Briony? ai

Aud un chicot la celălalt capăt al firului.

— încearcă să încalţe nişte pantofi prea mari, stând locul tău aici!

Deja îi e dor de mine şi au trecut, cât?... treizeci şi şase ore? Mă simt ca şi cum aş fi aici dintotdeauna, intr-un fel g îmi trag picioarele, pe care acum le simt incomode, în căldura arzătoare.

— Te anunţ când vorbesc cu Richard. Şi, între timp, o sa I continui să trimit poze cu articolele cele mai bune, ca să poţi să-ţi dai seama mai bine despre ce este vorba. Salutări tuturor!

Mă ridic ca să mă întorc înăuntru, şi chiar atunci o maşină ajunge în parcare şi mă uit după ea cum vine pe lângă clădire. Se deschid toate cele patru uşi şi doi adulţi, un băiat adolescent şi o fetiţă se îndreaptă spre mine, vorbind unul cu celălalt entuziasmaţi. Bărbatul îmi vorbeşte într-un torent de italiană, cu mâinile îndreptate spre magazin, ca şi cum ar verifica dacă este deschis.

— *Non £ aperto.* „

Spunându-i pur şi simplu că magazinul nu este deschis, [1] face să se uite nedumerit la ceasul de mână. Mai este o jumâ[tat] de oră bună până la prânz şi se încruntă. în Italia, o de magazine se închid între prânz şi ora 15.00, deoarece oamenii se îngrămădesc la restaurante sau se întorc a să ia prânzul şi ca să tragă un pui de somn.

Soţia lui se alătură, iar el se întoarce spre ea, cu mâinile zburând în aer. Din cate îmi dau seama, se ceartă, sau poate ea a observat ferestrele prăfuite şi şi-a dat seama că nu mă refeream la închis pentru prânz, pur şi simplu. Adolescentul se plictiseşte, dar fetiţa nu se vede nicăieri. Trebuie să se fi strecurat în spatele meu, neobservată, în timp ce vorbeam.

— *Ciao,* Mărci, strigă vocea lui Nico apropiindu-se şi legănând o geantă frigorifică.

Surprinşi de venirea lui, cuplul încetează imediat să mai vorbească şi se întorc amândoi spre el. Nico se apropie de ei, zâmbind. Urmează o conversaţie lungă şi, din câte îmi dau seama, ei primesc bine vestea că magazinul nu mai funcţionează. Apoi bărbatul pare să ceară indicaţii, iar Nico este foarte amabil. Femeia îşi cheamă fiica şi îmi aruncă o privire, stânjenită, când aceasta apare în prag. îi zâmbesc cald mamei, în timp ce ea se întoarce să certe copilul, arătând spre maşină.

în timp ce îi vedem plecând, Nico face un semn cu mâna.

— Presupun că nu ai timp să laşi oamenii să se uite printre lucruri. Sunt într-o călătorie cu maşina, deci nu sunt cumpărători serioşi. Vreo veste de la Richard?

— Nimic încă. Ai sosit la timp. Nu cred că femeia a fost foarte fericită că a fost respinsă şi au început să se certe.

Nico râde.

— Conversaţiile în italiană pot părea adesea ca o ceartă, dar de fapt nu sunt. Au înţeles când le-am explicat, chiar dacă au fost puţin dezamăgiţi. Nu sunt prea multe locuri unde să se oprească şi să fie şi parcare, iar uneori oamenii vor doar întindă picioarele.

Dar le-am spus că, la câţiva kilometri ^ai încolo, pe partea dreaptă a drumului, este o zonă cu panoramă uimitoare. E şi o tarabă mare cu fructe acolo, iar cele două femei care o deţin vând limonadă proaspăt făcută. Este un loc frumos să te opreşti şi să iei o mică pauză de 1 Oricum, o să vorbesc cu Luca despre firma de la intr/ [C°n]\ ar trebui să adăugăm un banner care să precizeze că * este închis acum.

— Mulţumesc, dar numai dacă nu este o bâta; spun eu ferm. [ca]P. I

— Nu este nicio problemă. Ştiu că e puţin cam dev$_r$ spune el, arătând spre geanta frigorifică, dar ţi-am adus nr- **’ înainte să se aglomereze la restaurant, prin amabilitatea lui |

— Cât de atent din partea voastră, Nico. Trebuie S3 Jţ întorci repede sau pot să te tentez să te aşezi la umbra curţu din spate o clipă?

Nu este îmbrăcat în hainele de lucru, dar chiar şi în bermu- de şi un tricou, tot a fost o urcare fierbinte până aici, la drum.

— Oh, cred că pot să se descurce fără mine încă o vreme Ar fi grozav, mulţumesc.

îmi dau seama că stăm aici şi ne uităm unul la celălalt, iar eu il cântăresc din cap până-n picioare. Cu părul scurt,întunecat şi creţ, cu ochii ăia migdalaţi şi pielea bronzată natura), arată şi vorbeşte ca un localnic. Văzându-l discutând cu aed cuplu de italieni, îi invidiez priceperea de a se strecura abii printre două limbi foarte diferite.

— Bine, urmează-mă.

Mă forţez să mă concentrez şi mi-aş dori să-i p[ot] °{er‘ ceva de băut. Este timpul să merg la cumpărături,

dar gâp ' de a duce nişte provizii aici sus este descurajant. Iar trebuie să călătoresc prea departe, nu văd rostul sâ închif o maşină ca s-o las să stea în parcare.

— Hmm... cu siguranţă ai reuşit să faci un pic ° j pe-aici, remarcă Nico, impresionat de încercările impune o aparenţă de ordine.

_Folosesc comoda asta ca zona de fotografiat. Lipită pe peretele acela simplu din spate, ies nişte fotografii bune.

— îmi place soluţia ta de iluminare temporară, zâmbeşte el înţeleg că ai mai iacut aşa ceva.

Am aliniat un semicerc de cinci lămpi cu picior, pe care je-am orientat spre zona în care lucrez.

— Nu e perfect, dar e suficient de bine. Nu fac fotografiile acestea pentru online, şi nu sunt folosite pentru un catalog de licitaţii, sunt pur şi simplu pentru Guy, ca să stabilească nişte preţuri orientative.

Nico vine după mine de-a lungul culoarului nou creat

care duce la uşa ce separă partea din faţă a magazinului de porţiunea săpată în stâncă – asta e *adevărata* peşteră, cred eu. Trecem pe lângă dulapul din stânga şi o cotim la dreapta, într-un mic coridor, lângă care este uşa ce duce la bucătărie.

Afară, o curte mare este separată printr-un zid scund de o livadă sălbatică. în stânga noastră, stânca pietroasă nu este complet verticală, dar are un spate drept, iar celelalte două laturi ale grădinii sunt închise de un zid vechi de piatră, înalt şi frumos. O mică zonă a curţii este umbrită de clădire şi de o pergolă care se extinde din aceasta. Acoperită de mai multe

plante cățărătoare, parfumul puternic de iasomie este

încântător. Este cu siguranţă un loc relaxant, în care să stai pur şi simplu şi să te răcoreşti.

— Mama a pregătit cu mâna ei geanta asta frigorifică, mă informează Nico, aşezând-o pe masa de metal deteriorată.

îi fac semn să ia loc. Nu sunt cele mai confortabile scaune, au un farmec rustic, cu patina lor uimitoare.

— Oh, e atât de amabil din partea ei. Dar pe viitor o să încerc să-mi rezolv cumva prânzul, ca să nu trebuiască să-ţi faci griji pentru mine când sunt aici.

Mă aşez şi deschid fermoarul genţii.

— Atâta mâncare! Ai luat prânzul?

Nico scutura din cap.

— De obicei nu mănânc aşa devreme.

— Dar e păcat de atâta mâncare. Oh, sunt două sti *birra al linione* şi vreo două sticle de apă. Meriţi o bere n & că ai adus asta aici sus!

Adevărul e că este destul de plăcut să ai cu cine pălăvrăgeşti.

— Probabil că mama s-a gândit că ai nevoie de cineva sâ-y ţină un pic companie. Nu se bucură că eşti singură aici şi fo. crezi» dar am o idee să rezolv asta. Iar ea sugerează să ţii uşa la intrare încuiată, dacă eşti afară în spate, în grădină Au am loc câteva incidente destul de recent Unei femei i-a ii fost smuls telefonul din mână de cineva aliat pe un scuter, în timp ce era distrasă de un tip într-o dubă, care cerea indicaţii de orientare.

Mă uit la el, ridicând o sprânceană.

— Te rog, mulţumeşte-i Celiei pentru grijă şi spune-icâ o să fiu foarte atentă.

Scot două vase de ceramică din geantă şi desfac capacele, iar aroma de rucola dulce-amăruie şi ceapă caramelizată îmi lasă gura apă.

— Sunt paste de casă, ca un fel de spaghete scurte, cu sos *melanzane* picant... vinete înăbuşite... cu calamari, creveţi 51 rucola, explică amabil Nico, iar eu îi dau unul dintre bolun

— Poftim, ia o furculiţă.

— Cineva a crezul evident că ar trebui să mănânci şi râd eu, iar el dă din cap, deja cu gura plină.

Câteva secunde mai târziu, întinde

mâna. .

— Da-mi berile să le deschid, spune el, lăsând vas masă şi scoţând o grămadă de chei din buzunar.

Oare toţi bărbaţii se plimbă cu un deschizător de sticle în buzunar? mă amuz eu.

— Asta e minunat. Un răsfăţ rar pentru mine, care mănânc de obicei la sfârşitul zilei de lucru – doar să nu-i spui mamei că micul ei plan a funcţionat, spune Nico, în timp ce îmi dă o bere.

El îşi ridică sticla şi ciocnim:

— *Cin-cinl* declar eu cu cel mai bun accent italian de care sunt în stare.

Nico încreţeşte ochii:

— *Cin-cin*> Mărci!

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

El dă din cap, uşor amuzat.

— Presupun că numele tău nu a fost întotdeauna Nico..., încerc eu să aflu.

îşi lasă băutura jos şi începe să mănânce din nou, vorbind intre înghiţituri.

— Nu. M-am născut Nicholas Griffiths, care este numele de fată al mamei. Aveam 3 ani când ne-am stabilit în sfârşit la Positano, iar mama s-a căsătorit cu Luca la scurt timp după aceea. Când am început şcoala, singurul nume pe care îl ştiam a fost Nico Romano. N-a fost mare lucru.

Calam arii şi creveţii sunt delicioşi, dar mă bucur şi de companie şi să aflu mai multe despre trecutul lui Nico.

— E un lucru bun, aşa cum s-a dovedit, nu-i aşa?

Nico dă din cap când termină de mâncat, apoi bea o gură de bere, înainte să se rezeme pe spate pe scaunul din metal dur.

— Da, şi mi-a fost uşor. Nimeni nu vorbea despre perioada de dinainte să vin cu mama să locuim aici, dar am fost curios, odată cu trecerea anilor. Chiar înainte de ziua mea de 10 ani, [am] întrebat-o despre tatăl meu biologic şi mi-a spus că genetica sunt una, iubirea este alta. Mi-a spus că Luca m-a tratat de la

bun început ca pe fiul lui. Din respect pentru ea nu vorbit despre asta decât ani mai târziu. Am întrebai*11*1 s-a mai gândit vreodată la bărbatul care a ales sâ nu din vieţile noastre şi, pur şi simplu, a spus că este fe • lucrurile sunt aşa cum sunt. După aceea, mi-am dat^^ ca era dureros pentru ea să vorbească despre asta şi pentru mine nu conta. 01

— E amuzant cum s-au aranjat lucrurile, nu-i aşa? v sa zic... cum se aduna oamenii, aşa cum e menit să fie. QJJr şi atunci când sunt născuţi în ţari diferite, soarta găseşte o<aje să facă să li se încrucişeze drumurile.

Lui Nico ii tremură uşor buzele:

— Am un singur regret, spune el, dar ochii îi zâmbesc Luca merită un fiu care să fie bucătar şi, din păcate, acesta nu este unul dintre punctele mele forte. Apreciez mâncarea buni da, dar asta e cu totul altceva!

în pofida tonului glumeţ, ceva din cuvintele lui mă face să-mi ţin respiraţia un moment. Pentru el este o tristeţe.

— Cred că îl faci mândru, Nico. El vede cum eşti de **atent,** cu ochii pe tot şi pe toată lumea. Mama ta este o femeie foarte puternică şi capabilă» dar pentru mine este evident că eşti stâlpul ei de susţinere. Luca este foarte conştient de asta.

înclină capul, iar zâmbetul i se estompează.

— Măcar atât să pot face. Luca a făcut posibilă **viaţa** pentru noi şi nu mi-aş dori să fiu în altă parte. Ar tre ui ■ mă întorc acum.

— Păi, îţi mulţumesc că ai venit sâ mă salvezi, când inCt^n3 să dau semne de neputinţă, şi asta a fost foarte bine. Uite, ’ dintre sticlele astea de apă ca sa ai pe drumul de

Când îi dau sticla, ni se ating degetele o clipa şt
moment ciudat. Mă prefac că nu observ, pun capacele m

vase şi învelesc furculiţele într-unul dintre şerveţele de hârtie.

O să le spăl la bucătărie şi le aduc înapoi în geanta frigorifică mai târziu, dacă vrei.

— Nu. Nu e nicio problemă, le rezolv când mă întorc. Ai de lucru. Poate ne vedem mai târziu, diseară, şi îţi spun ideea mea să nu-şi mai facă mama şi Luca griji că eşti singură aici.

îmi fulgeră în minte imaginea unui câine de pază şi mă uit la el, mijind ochii.

— Mă ajuţi puţin să ghicesc?

— Va trebui să aştepţi. Ăsta e preţul pe care-l plăteşti pentru că mă încurajezi să vorbesc despre mine.

îl urmez înapoi în magazin şi continuăm să glumim.

— îmi pare rău, n-am vrut să fiu indiscretă.

— Oh, răspunde el, poţi să fii indiscretă atunci când e ceva interesant de descoperit. Dar viaţa mea este exact ceea ce vezi şi nu mă plâng.

îl conduc pe Nico afară, zăbovind să mă uit după el când merge spre poartă. Se opreşte, întorcându-se să-mi facă un semn scurt cu mâna şi să-mi arunce un zâmbet, apoi dispare din vedere. în mod curios, nu e niciun semn că ar avea pe cineva în viaţa Iui şi totuşi viaţa de familie este importantă pentru el. Pun pariu că Celiei i-ar plăcea foarte mult să-şi vadă fiul stabilindu-se la casa lui curând. Bănuiesc că este cu vreo doi ani mai mare decât mine. Singură, la aproape 30 de ani, când toţi prietenii mei, cu excepţia uneia, s-au căsătorit deja, toată lumea presupune că pun cariera pe primul loc. Da, dar, din păcate, în cazul meu, nu este o alegere, ci direcţia în care pare să mă ducă viaţa.

7

Un sentiment de uşurare

— Mărci, draga mea, îmi pare atât de rău. Eu şi Angel ne- am întâlnit cu un cuplu britanic care s-a stabilit în Thailanda în urmă cu aproape zece ani. Am mers cu toţii la o staţiune incredibilă din Golful Haad Tien. Este promovat ca un loc în care jungla întâlneşte marea şi a fost o experienţă uimitoare Atât de minunată, încât nici nu ne-am luat telefoanele cu noi.

Ah, Richard! Să priveşti lumea prin ochelarii trandafirii ai unei noi iubiri e una, dar asta este curată nebunie.

— Mă bucur câ eşti în siguranţă şi te-ai distrat de minune, dar ar fi util dacă... hm... Adică, sunt momente când am nevoie de părerea ta.

S-a auzit un sunet încetişor, ca şi cum s-ar fi simţit vinovat

— Hm..., aud în telefon. Am înţeles aluzia. N-o să dispar de pe radar, promit. Iar acum sunt cu totul la dispozfl*

ai nevoie de nişte bani

ta, aşa că poţi să mă întrebi.

— Am vorbit cu Guy şi vrem să te întrebăm cât de urg[e]

Sau aş putea la fel de bine să merg direct la

subiect- – Bani numerar? Oh, sunt bine. Nu e nicio grabă,

nu vreau să te epuizezi din cauza mea şi să ajungi să te întorci acasă atât de obosită, încât să ai nevoie de o vacanţă!

— Dacă-i aşa, am vorbit cu Guy şi el sugerează să trimitem acest lot întreg în Anglia, pentru ca echipa să poată cataloga totul corect. Vom organiza o licitaţie pentru cât mai multe articole posibil, iar cele generale, cu valoare redusă, le putem vinde în magazin. De vreme ce o să vindem totul numai pe bază de comision, dacă ajungi să ai nevoie de ceva bani în avans, sunt sigură că putem să-ţi avansăm un procentaj forfetar, în funcţie de loturile care vor merge la licitaţie. Evident, vei suporta costurile de expediere în Anglia intr-un container şi materialele de ambalare, dar cred că până la urmă vei obţine un venit frumuşel. Şi am încredere că pot realiza asta în intervalul de timp pe care mi l-ai dat.

— Eşti minunată, draga mea. E foarte frumos din partea ta şi a lui Guy că v-aţi gândit să veniţi cu o soluţie grozavă, dar nu-i nevoie să-mi plătiţi niciun avans. Am nevoie doar de liniştea sufletească să ştiu că totul este pe mâini bune. Iar dacă duceţi totul în Anglia, asta o să-l scutească pe Luca să-mi depoziteze undeva efectele personale. Aţi putea să-mi închinaţi şi mie un depozit lângă Gloucester? O să plătesc pe şase luni, să-mi spuneţi cât costă şi o să transfer suma direct în cont.

— Nu te întorci în Positano? spun eu mirată.

— Sunt sigur că eu şi Angel ne vom întoarce la un moment dat, dar unde vom ajunge să ne stabilim, asta doar timpul ne va spune. Mărci, înseamnă foarte mult pentru mine să ştiu că te ocupi tu de hârtiile şi documentele mele. Nimeni altcineva nu înţelege ca tine şi am încredere în puterea ta de judecată.

— O să fac tot ce pot, Richard. Apropo, ai o grămadă

de scrisori la atelier. Pot să ţi le trimit?

~~ Nu, mulţumesc. Nu ştiu cât mai rămânem aici...

Se aude un sunet înfundat de voci pe fundal că cineva încearcă să-i atragă atenţia lui Richard*^*^

— îmi cer scuze, Mărci. Tocmai ne-a sosit într-o zi sau două, dacă e în regulă? Poate ca atunci prin scrisorile acelea şi voi decide daca necesită atenţie. Şi găseşte-mi registrul – Guy $_0$ acolo provenienţa tuturor lucrurilor, inclusiv cele adevărate comori. Pe raftul de deasupra biroului oală de ceramică, e o cheie cu care deschizi dulapul m dormitorul matrimonial. Vorbim curând. Ai grijă, Mardi

Până să mai scot un cuvânt, convorbirea se întrerupe, mă las pe spate pe fotoliu, uitându-mă la priveliştea minunau care se vede de pe balconul camerei. Richard a reuşit să-rr- dea viaţa peste cap, ca şi pe a lui, de altfel! Dar uşurarea p care am simţit-o auzindu-i vocea a fost rapid înlocuită de un sentiment de nelinişte. Nu mă simt bine sâ-i scotocesc prin lucrurile personale. Sigur că mama s-ar descurca mai bine decât mine cu acea parte a lucrurilor. Deşi ea n-a ezitai nioo secundă să-l lase pe David să se descurce singur, iar dacă cu mă chinui să fac faţă, atunci mama, în locul meu, probabil ca şi-ar fi smuls pârul din cap până acum!

în acea seară, la hotel, aud o uşoară bătaie în uşă $* grăbesc să văd cine este.

— Bună, Celia. Intră.

Celia intră în cameră, privindu-mă uşor încruntata-

— Ai avut o zi lungă şi nu ai luat cina. Am veni dacă vrei o tavă cu mâncare în cameră.

Se uită spre birou la laptopul meu, alături de care multe caiete deschise. 21-^

Mă uit la ceas, surprinsă să văd că a trecut deja e *o*

— Se pare că timpul a zburat în seara asta. Iar eu tocmai vorbit la telefon cu Guy. Uită-te la mine, nici măcar nu m-am schimbat încă.

Sincer, nu sunt sigură că pot fi distrasă acum.

— Restaurantul este plin şi zgomotos, dar mi se pare păcat să mănânci aici. Ce-ar fi să faci o pauză de la muncă şi o să-l rog pe Luca să-ţi facă o pizza. îţi pun o masă sub pergolă. Acolo va fi linişte şi te poţi relaxa netulburată.

— Eşti extrem de atentă, Celia, şi îţi mulţumesc mult Ca şi pentru prânz.

Schimbăm zâmbete şi priviri amuzante.

— Richard nu m-ar ierta niciodată dacă n-am grijă de tine. Ştiu că Angel va avea grijă de el, dar sper că-şi dă seama ce sarcină imensă ţi-a cerut să-ţi asumi.

Se încruntă iar şi îmi dau seama că nu este mulţumită de asta.

— Am convenit un plan de acţiune şi acum mă simt mult mai bine. Va fi nevoie de nişte aranjamente, dar măcar ştiu ce am de făcut.

Expresia ei se luminează imediat.

— Mă bucur să aud asta. Ţine foarte mult la tine, Mărci.

Faptul că Celia cunoaşte sentimentele lui Richard pentru mine este o surpriză imensă, dar îmi încălzeşte inima.

— Richard a avut o tristeţe în viaţa lui, continuă ea, şi mi-a spus că l-ad ajutat sa treacă peste asta. Uneori, lucrurile pe care le facem ca să luminăm ziua cuiva fac toata diferenţa. Mi-a spus că este o bucurie permanentă să se afle în preajma ta, că eşti un suflet fericit, care gândeşte totul pozitiv şi eşti strălucitoare.

fu, strălucitoare?

— Cred că a fost mai degrabă invers. El mi-a fost alături d[u]Pă ce tatăl meu a murit şi am trecut o vreme printr-o fază de furie.

— Poate v-aţi ajutat unul pe altul în momente d R
Se întoarce sa plece, dar o opresc. [c]'k.
— Celia, s-a întâmplat ceva neobişnuit chiar *
Richard s-o întâlnească pe Angel? ta
Privirile ni se întâlnesc şi citesc surpriză pe f[a]ţ[a ej]
— I-a murit brusc un vechi prieten din copilărie, din \
— Oh, habar n-aveam!
— Richard nu era în apele lui şi plin de viaţă, cum îl ştia«, şi l-am presat să-mi spună care-i problema. Mi-[a] sp[USci] primit un e-mail că unul dintre vechii lui prieteni a murit în urma unui atac de cord. L-a lovit puternic şi nu sunt surprind că nu a putut să-ţi vorbească despre asta.
— Trebuie să fie greu să nu-ţi poţi lua rămas bun de la cineva, spun eu.
— Cred că a fost ca un fel de trezire pentru el, Mărci, şi mi-a spus că a fost ca o reamintire dară a cât de preţioasă este viaţa cu adevărat. Vreo două luni mai târziu a venit Angel pentra un sejur de două săptămâni, iar atracţia a fost imediată şi reciprocă. Mă bucur pentru amândoi. Ştiu că nu ai cunoscut-o încă, dar sunt facuţi unul pentru celălalt. Aşadar, relaxează te, dă-ţi cu nişte apă rece pe faţă şi coboară la locul liniştit!

Poate că nu am toate răspunsurile la lunga listă de întrebân care îmi bâzâie în cap, dar, deşi mă simt zdrobită de obos sunt şi mulţumită. Stând sub o arcadă de lemn, la caP[a]^ îndepărtat al terasei, sunt

înconjurată de un teren im[eDS] legume şi fructe, cu alei care merg în toate direcţiile-

Ridic privirea la verdeaţa de deasupra capului trebui să-m i imaginez că este destul de neobişnuit să [al] cei atârnaţi, mai degrabă decât cârcei cu flori. Şi[ulta] de-a lungul terasei, observ o viţă-de-vie veche min[un] ciorchini de struguri verzi» mici. La capătul îndepărtat, o tufa ¿e buganvilea roz uriaşă. Mă bucur că stau la capătul ăsta, pentru că şi de aici aud bâzâitul neîncetat al albinelor ocupate [c]u recoltarea nectarului.

Sunt atât de absorbită să mă uit în jur, încât sunt surprinsă să aud o voce lângă mine.

— *Buona sera.* Mărci.

Ridic privirea şi o văd pe Giulia, purtând un platou mare de lemn la înălţimea umerilor, pe mâna întoarsă. La fel ca toţi ceilalţi ajutori de bucătari, şi ea poartă o jachetă neagră cu piept dublu, pantaloni negri simpli şi o bandană cu dungi alb-negru, care îi acoperă părul.

— *Buona sera,* Giulia. *Grazie!*

— Eşti singură şi Luca a făcut una dintre specialităţile lui, în dimensiune mare, răspunde ea, ridicând din umeri.

N-am crezut că mi-e foame până când n-a ajuns la mine mirosul de la cuptorul cu lemne; îmi lăsa gura apă.

— Arată şi miroase divin.

— Simplu este cel mai bun! declară Giulia. *Pom odor o,* un pic de busuioc, şi nişte *Mozzarella di latte di buf ala.*

Pune platoul pe masă.

— Credeam că ai primit deja ceva de băut. O să rog pe cineva să-ţi aducă, împreună cu o salată.

— Eşti foarte drăguţă, mulţumesc.

Se opreşte să îndrepte un pic faţa de masă mică, albastră, ,ar eu ridic tacâmurile ca să-i fie mai uşor.

— Te întorci acasă în august? întreabă ea, dezinvoltă.

Urmează să zbor înapoi pe 31 iulie. Sper că o să am t,mP să mă relaxez şi să mă bucur de peisajul frumos, după Ce se termină împachetarea.

Desigur. îmi place să hoinăresc prin peştera de comori a

U[1] eh ard în trecut. Este plină de lucruri interesan [e] [s]a văd închis, iar lui Luca îi este dor de bunul

Iot personalul de aici vorbeşte măcar puţin end' auzit vorbindu-se şi franceză, şi germană. însă Giulia^ mai fluent decât credeam, pentru că la început era mai^*^ şi nu foarte vorbăreaţă. Renzo m-a avertizat că uneori capricioasă, aşa că este plăcut să văd că se simte mai rda^ în preajma mea în seara asta. [s]

— Ştiu. Sper că Richard şi Angel vor veni să vă vizit^ toţi foarte curând.

Când se întoarce pe potecă, Giulia trece pe lângă un ospăta pe care nu l-am mai văzut până acum şi se opreşte să schimbe câteva vorbe cu el. Ajunge la mine zgomotul râsului ei, când tipul întinde mâna liberă şi o aşază uşor pe braţul ei. Ospătarul se întoarce şi vine spre mine, dar observ că se opreşte puţin şi se întoarce să-şi mai arunce o dată privirea spre ea. Giulia e încă cu ochii la el şi-i face un mic semn cu mâna, de parei s-ar fi aşteptat să facă asta şi este un moment curios.

Când se apropie, nu pot să nu observ mersul lui săltat.

— Doamne, toate astea sunt pentru mine? Remarc, în timp ce lasă tava jos şi pune pe masă o salată mare 1W pizza, împreună cu un pahar cu apă şi o sticlă de vin intr-un recipient de răcire.

— Nu mori de foame cu Luca la bucătărie. Eu sunt fratele Violei. Din păcate, am ratat petrecerea de bun îţi tom?

Arată spre sticla de vin, dar eu îi fac semn că mă singură.

— *Grazie,* Dario. Ce face Viola?

îşi freacă maxilarul stâng cu mâna, lucru care-i stn săturile feţei.

_ Doare, dar mâine revine. Poftă bună!

Viola, dacâ-mi amintesc bine, este fiica lui Vittorio – adică Ratele mai mare al lui Luca. Presupun că niciunul dintre fraţii lui nu au vreun restaurant, având în vedere că ambii au copii prelucrează aici.

Deşi nu e interzis oaspeţilor să meargă nicăieri prin împrejurimi, cu excepţia coridorului îngust care trece pe lângă bucătărie, totuşi singura cale de acces la această parte a grădinii este pe sus, pe treptele abrupte de piatră, de cealaltă parte a grătarului. Este cât de retrasă se poate într-un loc atât de relaxat şi aglomerat.

Aud sunetele muzicii de jos, dar este un sunet plăcut, de fundal, de care mă bucur în timp ce iau o felie de pizza de pe farfurie. Salata este atât de proaspătă, cu ierburi, rucola iute, măsline negre, capere şi felii mici de ceva alb pe care nu-l recunosc. Iau o bucăţică şi muşc, simt gust de lămâie, ceea ce este o surpriză. Dressingul este simplu – ulei de măsline şi oţet balsamic, după câte se pare.

Pizza este una dintre preferatele mele acasă, deoarece este uşor să o comand atunci când nu am timp să merg la cumpărături. Dar asta este cu totul diferită. Gustul de afumat de la cuptorul cu lemne contrastează perfect cu dulceaţa roşiilor. Un pic de carbonizare pe ici pe colo, împreună cu mozzarella de bivoliţă cremoasă dau un gust divin. Este, iară îndoială, cea mai bună pizza pe care am mâncat-o vreodată – câştigătoarea anterioară a acelei distincţii a fost la un mic restaurant din Rimini. Nu e de mirare că Giulia este fericită să lucreze aici, mvaţă de la cei mai buni.

Având în vedere că nu credeam că mi-e atât de foame, reuşesc să mănânc puţin mai mult de o treime din pizza şi să o adâncitură în salată. Mă las pe spate, cu

stomacul plin, şi îl zăresc pe Luca mergând cu paşi mari pe poteca dintre fasole şi roşii. îmi face semn cu mâna când

— Nu te deranjez. Doar mâ asigur că-ţi pl$_{ace}$ ^{apr}%

— Te rog, ia loc. Şi da, a fost absolut delicios, L$_{u}$ cât de mult am mâncat! îi zâmbesc. Poţi să stai să L ^{Ca} pahar de vin cu mine?

— Stau doar o clipă. Celia zice că ai vorbit cu Richard p

— Da. Pare foarte fericit intr-adevăr. Sunt încă în K ?$^{lîle?}$ dar s-ar putea să meargă mai departe foarte curând *

— Ah! Le doresc tot binele. Mi-e dor de discuţiile de noaptea târziu, la un pahar de limoncello, l-am spuss^ goleascâ La Grotta, dar el a spus că ar trebui să fie n un loc unde să depoziteze lucruri prăfuite din trecut Richard are dreptate.

- Ce idee grozavă, Luca. Parcarea ar putea fi uşor împărţită, iar partea din faţă ar putea fi privată. Richard a hotărât acum că totul să fie expediat înapoi în Anglia, aşa că o să încep şi împachetez foarte curând.

Luca îşi strânge buzele, acceptând că este sfârşitul unei ere.

— Atunci e timpul să-mi fac planuri pentru viitorul meu Vechiul meu prieten Richard spune că Celia şi cu mine muncim prea mult, dar munca este bună. Este viaţa mea, dar o tu pentru Celia, nu?

Nu mi-am dat seama de impactul total al plecării lui Richard. Celia şi Luca vor renova La Grotta şi se vor bucur» de un fel de semi-pensionare?

— Stai şi bucură-te de vin, dar o să-l rog pe Nico să să-ţi ţină companie. Acum e mai linişte la terasă şi[3] lungă

8
7
şi pentru el. nton

Nu-mi place să spun că tocmai mă pregăteam să nr în camera mea. Bănuiesc că mă aşteaptă încă o no'4

8

Citind printre rânduri

Nu trece mult până apare Nico, cu un pahar de vin gol în mână.

— Dă-mi voie să-ţi iau farfuriile murdare mai întâi, insistă el. Trebuie să mănânc ceva, dacă nu te superi.

— Desigur.

Cât e Nico plecat, îi torn nişte vin în pahar şi îmi mai pun şi eu. Insă, când se întoarce, aduce un platou cu amândouă mâinile.

— Vrei desert? întreabă, şi-mi pune o farfurie de desert în faţă. N-am ştiut ce-ţi place, aşa că am adus din toate, ca să-ţi alegi. Poate vrei să guşti şi din felul meu de paste, spune el, şi-mi dă un set de tacâmuri învelite într-un şerveţel. Sunt *spaghetti alle vongole.* Nu există nicăieri mai bune, gustă doar!

Scoicile nu sunt mâncarea mea marină preferată, dar astea sunt mici şi surprinzător de dulci, amestecate cu sosul delicios şi spaghetele perfect gătite. îmi place că aici nu le gătesc prea mult, pentru că pastele îşi pierd din savoare când sunt moi.

— Simplu, şi în acelaşi timp, un răsfăţ. Şi pizza a fost fabuloasă. Credeam că Ia Rimini se fac cele mai subţiri blaturi de Pizza, dar blatul făcut de Luca este uşor şi crocant.

Şi Giulia face pizza bună, mă informează N urmăresc cum răsuceşte expert pastele în i$_{Uru}$| ?' bagă în gură.

Luca a învăţat-o foarte bine, dar el mereu te naşti, nu devii bucătar. Odată ce înveţi tehnicii? chestie de combinaţii de arome şi de calitatea ingredie^^'' Mă uit la el întrebător:

— Mi se pare că spui asta din experienţă.

Nico se înveseleşte:

— Din păcate, a trebuit să renunţe să mai încerce să un bucătar din mine, dar asta cu mult după ce renunţase eu însumi la ideea de a deveni bucătar. Lui Luca nu-iph^ să se dea bătut.

— Ai fost dezamăgit? întreb eu.

— Un pic, dar n-a fost o surpriză. Se pare că tatăl meu biologic lucra într-un birou, aşa că nu prea am asta în gene Când va veni vremea, o să-i ia Giulia locul lui Luca la bucătărie, iar eu o să mă ocup de partea administrativă a afacerii Să sperăm că asta se va întâmpla cât mai târziu.

Oh, Doamne! După ce tocmai am vorbit cu Luca, poate că Nico îşi doreşte lucruri mai degrabă irealizabile.

— Probabil că este un lucru care-ţi aduce mari satisfacţi'- să te ocupi de afacerea familiei, să ştii că vă puteţi baza un pe celălalt, în vreme ce generaţia următoare îşi tace apanp^{3} şi vă calcă pe urme. Când a deschis Luca restaurantul?

— Oh, e aici de prin anii 1950.

— Dar el este fiul mijlociu, nu-i aşa? ...

— Da. Vittorio deja lucra pentru afacerea ^{socr} împreună cu soţia lui, Francesca. Iar Tomasso, cel

mai dintre cei trei fraţi, are propria afacere. ?

— Pe Luca cine l-a inspirat să devină chei bucăta

Nico a ridicat capul, facându-mi semn sâ gust deserturile.

— Cred că o să-ţi placă tiramisu de lămâie, este proaspăt şi răcoritor. Giulia este ceea ce în Anglia poate ca ar fi cunoscută drept „regina budincilor“, exclamă el. Luca le seamănă mamei şi bunicii lui. De fapt, mama lui a lucrat aici la bucătărie până când a murit, într-o iarnă. Avea vreo 85 de ani, şi a fost trist că a murit, pentru că avea o inimă atât de tânără. Când a preluat Luca afacerea, clădirea avea nevoie de renovare. Una dintre terase era distrusă, iar unul dintre zidurile din jurul grădinii avea nevoie de consolidare.

— Sună scump.

Nico dă din cap aprobându-mă. După ce termină de mâncat, se lasă pe spate pe scaun şi se şterge la gură cu şervetul.

— E o proprietate mare, iar restaurantul nu făcea destui bani cât să asigure traiul. A fost o discuţie să pună toţi bani, iar cei trei fraţi să deţină fiecare o parte din afacere şi Luca s-o gestioneze. Sincer, la acel moment, n-a fost o investiţie bună, căci camerele de sus nu erau închiriate. Până la urmă, au convenit să le cumpere Luca. S-a scotocit de fiecare bănuţ pe care-l avea ca să refacă structura clădirii şi să remodeleze zona de restaurant. Din păcate, prima lui soţie a murit într-un tragic accident de maşină. La vremea aia, lucrurile păreau că se opresc aici, pentru că el a fost de-a dreptul distrus.

— A rămas complet pe cont propriu?

— Da. Ei n-au putut să aibă copii, şi cum cei doi fraţi aveau fiecare afacerea lui, lucrurile au început s-

o ia la vale.

Ce poveste tristă!

— Dar a reuşit să se adune, pentru că acum locul acesta este înfloritor.

~~ Da, aşa e. Când m-a adus mama aici, în vacanţă, m-am îndrăgostit de plajă şi de bărci, iar mama s-a îndrăgostit de

LUCV COLEMAN

Luca. Când asta a devenit noua noastră casă ‘ refăcut grădinile, care erau în paragină şi sălbatice. Iar mama şi-a asumat să facă o bucătărie*^

— Dumnezeule! Trebuie să fi fost o treabă u ^^4. Celia, mai cu seamă şi cu un copil mic de crescut Ptniru

Nico priveşte în zare şi apoi răspunde:

— Trebuie să recunosc că nu m-am gândit nicioda • toate lucrurile astea în felul asta. Primele mele amintiri 3 * ricite, îmi amintesc că alergam pe aici intr-un mediu min^ plin de soare şi oameni care mâncau la mese şi se simţeau bine.

— De ce au hotărât să ofere şi cazare? Nu e o presiune în plus?

— A fost ideea lui Richard.

Cred că am făcut o mutră foarte mirată:

— Poftim? Ideea lui Richard?

— De fapt, rezultatul uneia dintre discuţiile până târziu în noapte dintre Luca şi Richard. Am crezut că ştiai că suni parteneri. Nu aveam nevoie decât de un pic de capital în plus, în decurs de un an şi jumătate de la venirea lui Richard aia. a ajuns de la un restaurant care facea un profil bunicel, la două afaceri înfloritoare.

îmi vâjâie capul. Ce motiv ar fi putut să aibă

Richard u sa nu-mi spună niciodată despre toate astea? Şi uite cum stăteam eu şi discutam despre golit La Grotta, ca şi[c] Richard ar fi fost un simplu chiriaş, şi nu parte integra‘ afacere. Săracul Luca, probabil crede despre mine că s complet insensibilă.

[na]ji

— Nu te-ai atins de *torta di ricotta e pere.* E [tra] ’j[1] aici, pe coasta amalfitană. Brânză Ricotta cu tort « proaspăt copt şi însiropat în coniac, cu un loitaj cu g alune, îmi explică Nico.

_ Sunt plină, serios. Dar e păcat s-o arunci.

Nico trage farfuria mai aproape de el, nerăbdător să mănânce desertul, dar mie îmi vâjâie capul. Acum că i-am cunoscut pe toţi, nu-mi place gândul că sunt în mijlocul a ceva ce i-ar putea afecta. Hotărârea lui Richard de a merge mai departe ar putea avea un impact important asupra acestei familii- Pot doar să sper că o strategie de ieşire nu face parte din plan.

Dintr-o dată, viaţa nu mai pare atât de dulce cum părea cu doar câteva ore în urmă, iar conştiinţa mea începe să se simtă neliniştită.

— Bună dimineaţa, mamă, ştiu că am spus că probabil n-o să te mai sun câteva zile, dar m-am gândit că e mai bine să te anunţ că am vorbit cu Richard.

— Oh, m-a sunat şi pe mine, Mărci. Imediat după ce a vorbit cu tine, de aceea nu m-am mai deranjat să te anunţ. Este atât de recunoscător pentru ce faci!

Atât de recunoscător, încât îmi spune doar jumătate de poveste, mă gândesc eu, iar mama continuă:

— A fost doar un apel scurt, dar suficient ca să mă asigure că nu s-a răzgândit... Adică, merge cu toate motoarele înainte, spune ea, foarte încrezătoare.

— Mă bucur să le aud că spui asta, mamă. Aş vrea să cred că dacă Richard are vreun fel de probleme, o să vină la noi.

Aseară» mintea mea a luat-o oarecum pe o pantă bizară. *Richard nu s-ar implica în vreo treabă murdară,* mi-am spus [eu]» categorică. însă când m-am trezit azi dimineaţă, gândul ’[ncă] era acolo.

Când cineva care şi-a făcut un rost se ridică brusc şi plea- [că]* [a]sta-ţi dă un sentiment de enigmă. Angel şi Richard ar fi

putui cu uşurinţă să revină din luna de miere ln Ordlne lucrurile singuri, împreună. iar apojV? ce vor să facă mai departe. După părerea mea a logic să procedeze, dar cine ştie care le e planuLs un moment dat, să ni-l împărtăşească şi nouă.

— Cred că-ţi faci prea multe griji, Mărci. În p]Us de pedant este Richard şi cum respectă el ţoale regulii^ totul ca la carte. Şi da, şi eu am avut temerile mele că e un pas important, dar îl cunosc de suficient tim*^1 citesc printre rânduri. Chiar este intr-un loc foarte bun

— Şi e sănătos? verific eu, cu temerea aceea pe care 0 simţisem de dimineaţă încă prezentă în minte.

— După câte ştiu, este sănătos. Doar dacă nu cumva vm să-mi spui ceva ce nu ştiu eu. Nu vrei să-mi spui aşa ceva, nu'

Acum sădesc neliniştea şi în sufletul mamei, şi nu asu a fost intenţia mea. Repede dau înapoi, hotărâtă să n-o îngrijorez.

— Nu, doar îmi fac griji că este atât de nepăsător, de parei nimic din toate astea nu contează. Când o să înapoiezcheile pentru La Grotta, dacă hotărăşte să se întoarcă în Posiuno cu Angel, o s-o ia de la zero.

Mama oftează:

— L-am avertizat că asta n-o să-ţi convină.

— Ce n-o să-mi convină?

De data asta, ea inspiră adânc. .

— Asta nu s-a întâmplat peste noapte, Mărci. mi s-a confesat înainte să apese butonul de pornire în tura asta. Mi-a spus că i se pare corect să-şi urnie^u il0 ma, pentru că Angel este viitorul lui, iar ei şi-au c^pOfti viaţă împreună. Ştia că o să-ţi faci griji că poate se^ ^nliu uşuratic, iar Guy va fi şocat, ceea ce m-a făcut sa r

că într-adevâr vă cunoaşte atât de bine. M-am oferit să rezolv eu lucrurile pentru el, dar a spus că David n-o să fie de acord. A menţionat că tu eşti persoana potrivită să se ocupe de treaba asta în numele lui şi a subliniat că o să-ţi facă bine pauza asta. Cu toată sinceritatea, am fost complet de acord cu el asupra acestui punct.

— Deci nici Guy n-a fost implicat în asta?

— Nu, sigur că nu. Richard v-a făcut propunerea amândurora şi a fost foarte sincer. Dacă ar fi acceptat Guy să meargă acolo, atunci tu ai fi acum acasă, asigurându-te câ totul funcţionează cum trebuie, nu-i aşa?

Dar amândoi, şi Richard, şi mama, ştiau că Guy n-ar fi acceptat propunerea asta, din două motive. Mai întâi, pentru că eu nu mă ocup de licitaţii, şi în al doilea rând, pentru câ el şi Selena se apropie de prima aniversare a căsătoriei.

— Richard s-a gândit că o astfel de aventură o să mă scuture puţin?

Mama a tăcut un moment, în mod ciudat.

— Mărci, Richard are intenţii bune, iar eu am fost de acord cu el> pentru că dacă eu aş fi fost de vârsta ta, aş fi sărit imediat să prind ocazia să zbor la Positano.

— Da, dar dacă ai putea vedea dimensiunea problemei pe care a lăsat-o în urmă, n-ai mai gândi aşa. în plus, la vârsta mea, tu îl aveai deja pe Guy, iar eu eram pe drum, îi amintesc eu.

— Ştii ce vreau să spun. Am spus *dacă* – suntem două persoane complet diferite. Mărci. Eu nu-mi doream decât să aşez la casa mea, să am o familie şi să fac tot ce pot să-l ajut pe tatăl tău să pună pe picioare afacerea.

Şi exact asta a făcut mama – au format o echipă. Ne

ducea la şcoală, la programările la dentist, ne hrănea pe toţi Ş* ţinea casa, iar printre toate astea, mama avea grijă de tot
Şl de toate. Tata era mereu cu capul $\hat{i}_{n\ a}l_{tS\ D}$.„ m hârţoagele lui până peste cap sau era cu och numerar. Cum mă apropii de 30 de ani, viaţa * să fie mai diferită de a mamei. nu

— Ce te preocupă de fapt, Mărci?

— Totala lipsă de planificare a lui Richard aici mele pe care le provoacă. Nu-i e deloc caracteristic

— Mi-a spus că, atunci când şi-a făcut testame urmă cu câţiva ani, şi-a pus în ordine finanţele astfel să poată să iasă devreme Ia pensie când e pregătit p_e^ asta. Acum a venit acel moment, poate să se relaxeze şi £ se simtă bine, şi este foarte fericit cu lucrurile aşa cum suni Mărci. Şi Guy, şi eu suntem de acord cu Richard că o sâ-p facă bine schimbarea de peisaj. Anul trecut te-ai concentra atât de mult pe muncă, încât nu prea ai avut timp pentru tine.

— Mulţumesc, mamă. Doar că...

— Richard i-a luat locul tatălui tău la firmă, când nu putea Guy, iar tu te-ai simţit rănită că nu te-a numit pe tine. Ştiu. Richard îşi ia foarte în serios rolul de naş al tău şi al lui Guy, iar eu îi sunt recunoscătoare. Din păcate, David nu e băii«[1] de familie, dar dragostea nu e ceva ce poţi ocoli. Mă tem ca pur şi simplu se întâmplă. Nu e nimic în neregulă să-l la?[1] pe Richard să-şi facă griji pentru tine, ca şi cum ai fi fii# Şi-a asumat de bunăvoie şi fără ezitare acest rol – asta place la Richard, e ceva special.

— Dar dacă tot balonul ăsta de fericire se sparge« Ce-o să facă atunci? A fost o vreme când credeam

petrece tot restul vieţii alături de Everett şi uite ce s-a dovedit a fi. -cu veste3

N-a ajutat nici că nunta lui Guy a coincis despărţirii mele de Everett. Mă doare chiar şi me numelui fostului meu iubit, însă vreau să-i explic mamei de ce îmi fac griji pentru Richard.

Mama oftează:

— Oh, Mărci, exact când începeai să nu mai suferi, îţi aminteşti iar totul. Nimic nu e garantat în viaţă, iar Richard este foarte conştient de asta, dar fără speranţă, viaţa ar fi foarte nefericită, nu-i aşa? Să ştii că tu plăteşti fericirea şi iubirea lui Richard prin faptul că eşti acolo pentru el, într- un moment în care el este extrem de fericit. Dar el vrea şi să te distrezi puţin. Să flirtezi, să râzi... poate chiar să ai o aventură de vară!

încep să râd:

— Eu? Să am o aventură? A trecut atât timp că nici nu mai ştiu cum să flirtez. Mulţumesc pentru că m-ai ascultat, mamă. Doar că e cam ciudat să vin aici şi toată lumea cu care vorbesc să se comporte ca şi cum m-ar cunoaşte sau, cel puţin, de parcă ar şti măcar ceva despre mine.

— Cred că asta încerca Richard să facă, Mărci. Tu râzi şi glumeşti cu oamenii, dar pe câţi îi laşi să depăşească linia aceea invizibilă pe care o trasezi în jurul tău? Deschide-te puţin, ieşi din zona ta de confort şi ceea ce se întâmplă în Positano rămâne în Positano, după ce pleci.

Poate că Richard şi mama au dreptate. Adică, sunt o grămadă de italieni chipeşi în jurul meu, iar unii dintre ei se vede că sunt singuri. Unul anume îmi vine acum în minte, iar gândul la el îmi aduce un zâmbet larg şi neruşinat pe buze.

9

începe munca grea

— Bine, totul e pus la punct! zice Guy, foarte mulţumit de el însuşi. Materialele pentru ambalare vor fi livrate mâine- dimineaţă la prima oră. îţi trimit pe e mail detaliile despre firmă, în cazul în care mai ai nevoie de ceva de la ei, dar s-au bazat pe estimarea noastră că vom umple un container de şase metri. în cel mai rău caz, am subestimat situaţia şi n-o să avem loc pentru toate lucrurile. Dacă c cazul, atunci vom putea şi trimitem mai târziu lucrurile personale ale lui Richard.

în sfârşit, pot răsufla uşurată.

— Nici n-ai idee cât de bine este să aud asta, Guy! Am venit de cinci zile deja şi timpul a zburat. Când va sosi echipa să încarce totul?

911

— Cel mai devreme am reuşit să obţin o programare pe iulie, iar asta doar pentru că a anulat cineva. O să vii >naP° avionul trei zile mai târziu. Asta îţi dă ceva mai mult săptămâni ca să umpli cutiile alea. Am comandat lemn pentru

articolele supradimensionate şi g$^{\text{rele'cum}}$ porţile şi piesele de mare valoare pe care le-am identi Cei care încarcă acel camion se ocupă de împachetare-

0 sâ ai nevoie de ajutor, fiindcă sunt multe de făcut. Obiectele piici iau mult timp, în special sticlăria.

— Nico zice că ştie pe cineva care ar putea să ne ajute. Luni este ziua lui liberă şi luăm prânzul cu o prietenă de-ale lui.

— Păi atunci, cu banii pe care-i economisim pentru Richard, că nu luăm profesionişti să facă totul, e foarte bine oricât ar costa ca să mai vină nişte oameni să te ajute. îmi pare rău că nu mă ofer să iau avionul şi să-mi suflec şi eu mânecile la treaba aia, dar suntem foarte aglomeraţi aici. A venit şi mama aici joi şi vineri şi a dat o mână de ajutor. Temperaturile au crescut brusc, iar weekendul ăsta a fost îngrozitor. Probabil ca azi am avut de două ori mai mulţi vizitatori decât duminica trecută.

— Asta e grozav şi este frumos din partea mamei că a fost disponibilă. Pun pariu că David nu este prea fericit, totuşi.

Mi-l imaginez pe Guy zâmbind la acest comentariu.

— Şi Selena a spus exact acelaşi lucru. Dar familia este pe primul loc pentru mama, întotdeauna. David acceptă asta, deşi nu poate sâ înţeleagă cu adevărat. Noi doi ştim că atitudinea lui este că oamenii fie se scufundă, fie înoată. El a construit o afacere de succes pe cont propriu, iar în ochii lui, nimeni nu este de neînlocuit. întotdeauna cineva îşi caută un loc de muncă, iar el foloseşte tactica asta ca să-şi ţină angajaţii intr- un stres continuu. I-au adus mulţi bani.

Oftez, ştiu că are dreptate, dar asta nu face lucrurile mai puţin frustrante.

— Hm... de aceea nu suport să mă aflu în preajma lui. David crede că sunt un om de nimic, nu-i aşa?

Se lasă o linişte ameninţătoare o secundă sau două.

— Hm... nu. Cred că este puţin nedrept din partea ta, Mărci. Nu te cunoaşte, asta-i tot. Nu i-ai dat niciodată şansa lui David să te cunoască, nu-i aşa? La Richard te-ai dus de

fiecare dată când ai avut nevoie de ceva.

— E- adevărat. Dar, pe bună dreptate, nu e gen | se aşeze la masă cu tine şi să-ţi asculte durerile de cr * v

Guy râde.

— Poate l-ai speriat. Chiar şi mie mi-a fost aflu în preajma ta uneori. Ori era muzica prea grupuri de fete care chicoteau şi faceaţi petreceri în ori uşile trântite şi plâns.

E greu să treci prin anii adolescenţei.

— Mulţumesc pentru asta! exclam eu râzând. Ţi$_{e}$ ţi $_{a}$f mai uşor, pentru că erai mai mare. Nu m-a chemat niciodau să merg cu el să călărim.

— Dar ţi-ai arătat vreodată interesul pentru asta? subh niază Guy.

Şi are dreptate. Oricum n-aş fi vrut să merg.

— Câtă vreme o face pe mama fericită, asta e tot ce contează pentru mine. Cât despre Richard, ei bine, le este foarte dor de el aici, Guy. E aşa un personaj, nu?

— Da, cu siguranţă! Dar îi acoperim noi spatele, iar dau asta vrea, atunci o să rezolvăm problema între noi. Va fi multa muncă când te întorci, dar şi Briony începe să prindă nui multă încredere în ea însăşi. Cred că, după ce te întorci, trebuK să-i dăm mai multă responsabilitate. Poate angajăm un manager de etaj care s-o înlocuiască, astfel încât ea sa p prelua o parte din volumul tău de muncă. Ce părere ai.

Ştiu unde vrea Guy să ajungă cu asta. Vrea sâ mă pW pe mine să fiu licitator, ca el, astfel încât

să nu-i mai revi lui treaba asta de fiecare dată. Mama ştie că nu mă tabil să urc pe podium, iar ritmul este rapid. Nu o ofertă din sală, iar acum este şi ordine, este un ntm

— Merită o promovare, sunt eu de acord.

par mă tem că-l voi dezamăgi pe Guy.

_ Ştii ce mă interesează pe mine şi trebuie să avem o ¿iscuţie sinceră despre asta. Oricum, trebuie să plec. Sunt foar- teocupaţi la restaurant şi m-am oferit să dau o mână de ajutor.

— Oh, Doamne, chiar te-ai instalat acolo, nu-i aşa?

— Dacă nu trăieşti asta în mod direct, e greu să-ţi explic cum e aici. Guy. Dar toată lumea sare fără ezitare aici, iar din clipa în care am ajuns, n-am fost un străin. Sau, cel puţin, nu pentru ei.

- Ai fost întotdeauna favorita lui Richard. Ai vărsat destule lacrimi pe umărul lui de-a lungul anilor.

Guy nu-şi arată des emoţiile, dar îmi dau seama din tonul lui că vorbeşte din inimă.

— Aşa am făcut, nu-i aşa?

— De fapt, Mărci, m-am bucurat că ai pe cineva spre care poţi să te îndrepţi la nevoie.

Spune adevărul, dar uită că şi el se oferă ori de câte ori am nevoie de ajutor. A pregătit terenul pentru ca eu să pot, în sfârşit, să demarez lucrurile aici.

— Mulţumesc, Guy. Apreciez că, deşi eşti aşa de prins cu treaba, ţi-ai făcut timp ca să aranjezi lucrurile mai mult decât mă aşteptam! în sfârşit, am început să trec prin câteva dintre actele lui Richard şi i-am găsit registrul. îţi vine să crezi că este scris de mână? Ţi-l trimit cu confirmare de primire, pentru că listează data la care a cumpărat fiecare articol, orice provenienţă care există, precum şi suma pe care a plătit-o pentru acel obiect Pc măsură ce împachetez lucrurile, le înregistrez într-un tabel Şi apoi le

potrivim unele cu altele, când mă întorc.

— E bun planul ăsta, Mărci. Ai făcut treabă bună, ştii asta, da? Amândoi îi datorăm multe lui Richard. A avut grijă de mama, să [me]argă înainte, când era distrusă de durere. Şi nu fi prea dură cu ^[av]id. Mama are nevoie să fie de ajutor cuiva. El este exact acea

persoană, iar când ea se mai dondăneşte cu el, insei aici, cu gândul la trecutul ei cu tata în firmă Oricum ’S mâine, sper să găseşti ajutoare la încărcat camionul!

Celia dă din cap aprobator. îmbrăcată într-o blu 5 bumbac cu mâneci scurte şi o pereche de pantaloni care mi i-a găsit Viola cu drag, mă integrez perfect

— Arăţi bine, remarcă Celia cu amabilitate, dar emoţii. Relaxează-te. O să te îndrume Nico şi orice nor faci ca să ajuţi va fi foarte apreciat.

Nico vine spre mine în grabă, facându-mi semn cu degetu îi zâmbesc Celiei în semn de rămas bun şi mă grăbesc sâ | ajung din urmă.

— Arăţi bine, strigă el peste umăr, iar eu îl urmez. 0 şi curăţăm şi aşezăm mesele.

Mă uit când îmi arată câteva sfaturi cum să stivuiesc farfuriile fără să risc să cadă lucruri de pe ele în drumul spre bucătărie. Există o succesiune de lucruri care trebuie făcute,? nu-mi ia mult ca să înţeleg. Trebuie să strâng mai întâi farfuriile, apoi paharele şi sticlele de vin goale folosind tăvile maro cu buză. Să mă asigur că nu a mai rămas nimic pe mese, curo- ar fi o chitanţă, înainte să strâng faţa de masă. Apoi să paiaţa de masă direct în maşina de spălat în drum spre dulapi cu pânzeturi, de unde iau alta curată. .

Feţele de masă pentru prânz sunt albastre, cu şerveţ hârtie albă, iar tacâmurile nu sunt aşezate pe masă» a$[a] sunt pentru cină. în schimb, există buzunare de hârtie c restaurantului, în care sunt introduse un cuţit, o m[r] o lingură de desert. [t] în

— Cuţitele pentru friptură şi cele pentru P$te sertarul mare de lângă maşina de cafea, mă inform

Lucrează în continuare în timp ce-mi dă instrucţiuni, deoarece nu e timp să se oprească şi să vorbească. Pur şi simplu mă iau după el şi, când ni se întâlnesc privirile, văd că-mi zâmbeşte.

-Ce?

— înveţi repede.

Cineva strigă numele lui Nico şi ne întoarcem amândoi, ca să vedem trei ţipi trecând cu paşi mari prin uşile deschise. Se salută entuziasmaţi, râd, glumesc şi vorbesc în italiană.

— Scuze, Mărci, n-am vrut să-ţi întorc spatele. Ţi-i prezint pe prietenii mei, Enzo, Cristian şi Marco.

Nu ştiu prea bine cum să reacţionez, aşa că pur şi simplu ridic mâna şi fac un mic semn. Ceea ce urmează este un torent de cuvinte cu care nici nu pot să încerc măcar să ţin pasul, iar Nico le aruncă o privire dispreţuitoare.

— Mă ceartă că nu le-am spus cât eşti de frumoasă şi că nu doar munca mă ţine ocupat.

Râd puţin, mă înroşesc şi mă simt uşor jenată, cât ei continuă să mă verifice pe toate părţile. Nico îi face semn lui Dario să-i aşeze la o masă, dar îmi dau seama că nu este doar din cauza glumelor.

— Mărci, pot să te las pe tine? Luca sună clopoţelul la bucătărie şi mâncarea aşteaptă, dar toată lumea este ocupată.

— Da, mă descurc. Du-te!

Este destul de frumos să faci ceva util şi e grozav să vezi cât de joviali sunt prietenii lui Nico, toţi arată ca şi cum ştiu $â se distreze, asta-i sigur.

Este un du-te-vino permanent, şi, deşi

restaurantul serveşte doar până la ora 15.00, până când pleacă ultimii meseni de la prânz, este aproape patru iară un sfert.

— Pizza pe terasă, toată lumea? strigă Celia, în timp ce Nico duce un panou la intrarea în restaurant. Pe panou este afişat

meniu) din această seară şi oferă detalii pentru a i se poate rezerva o masă. Rămân în urmă, dar nu' *C^'a că-l aştept, şi pe drum nu se poate abţine să nu să mai aşeze un scaun şi să îndrepte lumânările meselor. Când îşi dă seama că mă uit la el, îmi zâmb Cen,rul

— Mă enervează lucrurile mărunte, spune el mâinile în stil tipic italian. îmi place să fie totul ordonat. Şi drept, la linie. V

— Cum m-am descurcat? Observ că nu te-ai oprit la ciuna dintre mesele pe care le-am pregătit eu pentru disea^

— Ceea ce înseamnă că ai făcut o treabă bună.

Acum ştiu că este doar amabil.

— Nu mi-a scăpat nimic din mâini, dar sunt lentă, în comparaţie cu toţi ceilalţi, recunosc eu.

— Motiv pentru care nu s-a spart nimic. Te-ai descurca; grozav şi asta contează. Cu cât curăţăm mesele mai repede, cu atât putem servi mai multe mese. Oamenilor nu le place să aştepte, chiar dacă nu au rezervat, şi este greu să laşi pe cineva să plece şi să nu-l aşezi la masă. Este mai probabil să revină dacă îi facem să simtă că şi ei contează pentru noi. Este doar bun simţ în afaceri.

în timp ce ne alăturăm celorlalţi în grădina laterală de pe terasă, este prima dată când Nico vorbeşte despre afacerea^ restaurantul, în general. Este foarte respectuos cu Ce ştie ce face. Trecem pe lângă piscina cu apa minunata pede, cu nuanţe de albastru, în timp ce ne apropiem tip bufet în aer liber. Giulia este ocupată să taie pi#2 P scoasă din cuptor. înătămpinâ

Celia stă la un capăt împărţind farfurii şi ne călduros.

f licita[1]»^

— De ce-aţi întârziat atât? Sper că Nico te a e

par nu eşti unul dintre noi până nu spargi o farfurie.

Toată lumea se opreşte din ce face şi se întorc spre noi, începând să aplaude încet. Ridic o sprânceană când Celia îmi dă o farfurie şi arată spre zona de terasă. îi arunc o privire lui fjico, dar şi el dă din cap şi aplauzele se înteţesc.

Merg la marginea terasei, dar şovăi privind în jos. Mi se pare atât de greşit, şi totuşi toată lumea mă îndeamnă. Ridic farfuria la nivelul bărbiei şi o las să cadă. Sunt uşurată că nu se sparge în mici fărâme, ci doar în cinci sau şase părţi, şi apoi urmează o rundă masivă de aplauze. Apare Dario lângă mine cu un făraş şi o perie. întind mâna să le iau de la el, dar el îmi face semn să mă alătur grupului.

— Bravo, Mărci, strigă Luca. Să ştii că ai întotdeauna o slujbă aici, dacă vrei! declară el cu voce tare, iar eu încep să râd.

— Cred că te descurci mai bine, zâmbesc eu, în timp ce toată lumea se aruncă pe mâncare.

Este minunat să mă integrez printre ei şi ajung să stau în partea îndepărtată a piscinei, privind în jos la Spiaggia Grande şi la rândurile colorate de umbrele. Mă gândesc doar la prima mea seară aici şi la urcuşul înapoi, pe un număr aparent nesfârşit de trepte.

— E frumos, nu? îmi întrerupe Viola gândurile şi mă întorc spre ea.

— Este spectaculos. Ce-ţi face măseaua?

Ea se strâmbă.

— Doare, dar am medicamente. Acum eşti oficial unul dintre noi, zâmbeşte ea larg. Este atât de aglomerat şi îi faci pe toţi fericiţi astăzi.

îmi dau seama de asta.

— Cred că ar fi trebuit să mă încalţ cu pantofi fără

toc totuşi, recunosc eu, iar ea se uită în jos la picioarele mele.

Ah, da. întotdeauna fără toc! Şi R¡c|
Era un chelner bun de vin. art*la
— î mi imaginez. Este iubitor de vin, cu şi de priceput, îi răspund, apoi muşc din pizj^*’’’^ altfel. Ce toppinguri are? ,r>ni *sia$_{ţ}$
— *Provala* afumata, roşii cherry *Piennoli* îmi place cum pronunţă Viola s-urile, i -
— Şi puţin salam dulce. E tăcută de Giulia, care
— Aromele sunt incredibile.
— îi place ceea ce face. Ea este şi *chef pasticcere,* eh
— Deserturi – cofetar, da. Am gustat zilele trecute tirami»j cu lămâie. A fost minunat
— O să preia într-o zi de la unchiul Luca, spune Viola, coborând vocea şi privind în jur, ca să se asigure că nu ne aude nimeni. Mi-a promis o slujbă la bucătărie.
Sunt puţin surprinsă, deoarece se pare că Viola mă ia drept confident. Nu îmi trecuse prin minte că există o ierarhie sau că unele locuri de muncă ar putea fi mai căutate decât altele
— Toţi cei patru nepoţi şi nepoate ale lui Luca lucrează aici'
— Nu. Vărul meu, Renzo, vine doar uneori sa ajute, lucrează pentru unchiul meu, Tomasso. Construiesc pison« – pe aceasta au construit-o pentru unchiul Luca.
— Oh, nu mi-am dat seama. Tatăl tău, Vittorio» are ş»
propria afacere?
— Da. *Agente immobiliare.* Ah... vinde vile?
— Dar tu preferi să lucrezi aici? ^a

— Da. Este afacerea de familie a mamei mele. dM*^ preluat-o tata. Nu e pentru mine sau fratele meu. se înţeleg, se ceartă mult, ridică ea din umeri.

— îmi pare rău să aud asta. Dar Dario e fericii la restaurant?

— Foarte fericit, la fel ca mine. S-au certat pentru că el s-a despărţit de logodnică. Tata nu e de acord.

Vai de mine! Poate ar fi mai bine să nu-mi mai spună atâtea lucruri!

— E trist, dar poate se vor împăca într-o zi.
; Viola îşi dă ochii peste cap.

— Mama speră că Dario o să se răzgândească. Eu nu cred asta. El n-ar recunoaşte, dar eu cred că s-a îndrăgostit de altcineva. Tu ai pe cineva special în viaţa ta, Mărci?

Nu mă aşteptam la întrebarea asta.

— Eu? Nu. Sunt prea ocupată, încerc să râd.

— Richard a spus că eşti căsătorită cu munca ta.

— Chiar aşa a spus? Ei bine, îmi place ceea ce fac, este adevărat. Dar dragostea, mă rog, asta depinde de soartă.

Amândouă începem să râdem.

— Nici eu nu l-am întâlnit *pe acela* încă! şopteşte ea. într-o zi, în curând, sper.

— De ce râdeţi voi două? ni se alătură Nico.

— *II matrimonio,* replică Viola, iar Nico ridică din sprâncene.

— Subiectul meu cel mai puţin preferat, se plânge el, iar Viola chicoteşte.

Probabil că e un fel de glumă de-ale lor, dar Nico nu încearcă să explice, ci schimbă subiectul.

—- Luca te întreabă dacă ştii să găteşti, Mărci.

Nico se schimbă la faţă într-o clipă şi Îmi zâmbeşte larg, înainte să pot răspunde, Viola intervine.

— Nico! Mă tachinează, Mărci. Ştie cât de mult îmi doresc să schimb uniforma de serviciu şi să mă alătur echipei din bucătărie!

Văd că aşa este, pentru că Viola îi aruncă lui Nico o privire tastă. Dar nu este supărată pe el, totul este amuzant şi se oferă să ducă farfuriile goale înapoi în bucătărie.

După ce pleacă Viola, rămânem şi ne uităm d valurile care se ondulează uşor, şi observând ’Sr bărci cu motor sparg valurile de-a lungul mal^^

— Nu pare ca o duminică, mormăi eu, cu k marea scânteietoare. ’* OrMi

— N-ai uitat planul nostru pentru mâine, nu

— Nu, sigur că nu. De fapt, acum am şi pentru că Guy a organizat ca materialele de amba^ livrate mâine-dimineaţă. începe presiunea. e

— Momentul perfect, atunci. Te iau pe la 11.00? N tează dacă trebuie să te mai aştept puţin, pentru câ pot intimi prânzul.

— Grozav. Ar trebui să aduc ceva? Este prima dată când sunt invitată să mănânc acasă la cineva de aici.

— E un gest frumos să ducem flori, dar o să luăm de pe drum, aşa că nu-ţi face griji.

— Pot să ajut la restaurant în seara asta?

Nico scutură din cap.

— Vine şi Renzo. îi place compania. în plus, ai făcut destuk pentru o zi. Ar trebui să te relaxezi, să te întinzi cu picioarele în sus. Sau să mergi să explorezi.

Poate aşa o să fac.

Inima care bate în Positano este oraşul, care se află la0 _ cătură de băţ de plajă, deşi pierd socoteala numărului Alcătuit din alei înguste, acoperite de buganvilea, mar^na|î, buticuri, strada principală este Viale Pasitea. Este p* ceea ce este foarte bine, dat fiind cât de înghesuit este^ în apropiere se află

frumoasa bisericuţă Assunta şi este primul loc spre care mă îndrep deosebit de impunătoare, privită de pe plajă, acoperită cu cele mai strălucitoare plăci demajolică de culoare galbenă, albă şi verde. Este un reper celebru, pe care pur şi simplu nu poţi să-l ratezi. Dar să-l văd de aproape, când se lasă seara, este un moment special pentru mine. Mă opresc ca să admir priveliştile, sunetele şi mirosurile din jurul meu, şi simt un pic de emoţie în adâncul stomacului. N-aş fi vrut să ratez aşa ceva pentru nimic în lume! Şi trebuie să-i mulţumesc naşului meu pentru asta.

E distractiv să rătăcesc pe îndelete, să privesc oamenii şi să mă simt atrasă în mod constant de unele dintre micile tarabe interesante de pe drum. Strada principală duce la Piazza dei Mulini, despre care Celia m-a informat că probabil e la douăzeci de minute de mers pe jos, dar în seara asta sunt în căutarea unor lucruri care să mă pună pe picioare când sunt la La Grotta.

Magazinele pe lângă care trec au o gamă largă de articole, de la genţi de pânză viu colorate şi haine de plajă decorate cu mărgele de turcoaz şi coral până la ceramica şi cele mai fine pânzeturi. Există chiar şi meşteri gata să-ţi facă sandale pe comandă, dacă aştepţi. Este tentant să mă opresc, dar am o misiune şi deja se întunecă.

E ciudat că nu mă simt ca o turistă şi cred că nici nu sunt o turistă, în adevăratul sens al cuvântului. Mă simt ca acasă şi îmi dau seama că nu sunt ca o străină în altă ţară, sunt înconjurată de oameni care au grijă de mine, deşi abia daca-i cunosc, şi asta e reconfortant.

N-ar fii frumos să mă plimb pe aici de mână cu bărbatul visurilor mele? Da, bineînţeles că ar fi, dar asta este lotuşi o experienţă pe care n-o voi uita niciodată. Şi sunt Cunoscătoare.

10

O soţie bună face un soţ bun

în dimineaţa următoare, îmi ia câteva ore să eliberez suficient spaţiu în faţa magazinului pentru livrarea materialdoc de ambalare. Cu toate acestea, am subestimat serios spaţiul de care voi avea nevoie. Deşi am împachetat mii de obiecte indi viduale ca să le trimit clienţilor, atunci când plec în străinătate pentru achiziţii, Guy este cel care organizează profesioniştii să vină după mine. Până sosesc mărfurile, de obicei, eu m-amţi întors de ceva vreme în Anglia şi sunt mai interesată de partea de despachetare.

îi rog pe cei doi livratori să lase câteva dintre cutiile masive, deşi înşelător de uşoare, şi rolele de ambalaj căptuşit afara, în

din faţa magazinului.

usă fără ? Ce mă SÎră<^uiesc să bag unul dintre *ambalaje pe şi* înz- Sa T* rup de^ete^e de toc» un scuter trage în parcare va fi 83 C a'XOneze Super, un *alt client potenţial, care nu* ncantat să afle că magazinul este *închis. Dar când ridic pnvirea, vad chipul zâmbitor al lui Nico, în timp ce îşi casca de pe cap,*

— *Buongiorno, Mărci.* Se pare că am ajuns exact *la timp-*

înaintează spre mine cu paşi mari şi îmi face semn sâ mă dau înapoi în magazin, căci e suficient de înalt ca să ajungă cu braţul peste partea de sus a cutiei şi s-o încline uşor şi apoi, cu piciorul, o strecoară iară efort înăuntru.

— Ha! Am crezut că o să fie grea. Ce-i în ea?

— Doar ambalaj gol pentru pus în jurul articolelor mai delicate.

— Şi o să ai nevoie de toate astea? se uită în jur uluit.

— Dacă vrem să ajungă totul intact, da. în ziua ridicării, aduc ei nişte lăzi de lemn ca să protejeze articolele mai scumpe şi lucruri ca perechea aceea uriaşă de porţi din fier forjat de acolo.

Nico se uită la monştrii din metal cu decoraţii scorojite de vreme şi sprijinite de perete şi scutură din cap.

— Chestiile astea aduc suficient ca să garanteze costul transportului?

— Şi un profit sănătos pe deasupra. Ce vezi în faţa ta e istoria, Nico. Fiecare dintre articolele astea are o poveste, iar Richard a ţinut o evidenţă a lor, de unde au venit şi poate cine le-a făcut.

— Are Richard toate astea?

— Da. Âsta e un punct de vânzare major şi atrage cumpărători. Guy o să caute prin registrul lui, după ce va ajunge în Anglia, foarte curând. Şi apoi mai am şi celelalte acte de rezolvat.

Pe chipul lui Nico fulgeră scurt uimirea şi înţeleg că abia acum îşi dă seama că toată colecţia lui Richard are o anumită importanţă.

— S-ar putea să nu fiu persoana cea mai potrivită ca să [a]jtit la împachetare, decât dacă sunt lucruri care

nu îmi pot ˢcapa cu uşurinţă din mâini, dar mă pricep la sortarea actelor. Mama e foarte atentă cu partea contabilă a afacerii, iar eu sunt asistentul ei numărul unu.

Este bine de ştiut, mulţumesc. S-ar putea «a oferta ta de ajutor.

Nu ne ia mult sa băgăm totul înăuntru şi, când tenul îl duc pe Nico în grădină.

— Ia loc, lipsesc un moment.

Când mă întorc cu două sticle de apă rece şi două pahĂre pe o tavă, Nico ridică privirea, surprins.

— Ai provizii?

— Da. Ţi-am urmat sfatul şi m-am plimbat aseară, înainte de cină. Am găsit un magazinaş şi am cumpărat câte ceva. \\ prea multe, pentru că nu ştiam cât de greu o să-mi fie să le urc până aid Dar azi dimineaţă am curăţat frigiderul şi l-am pornit

— Casa de acasă, râde el.

E plăcut să stăm aici şi să ne potolim setea, pentru că din nou e foarte cald şi, în ciuda traficului de pe drumul din faţă aici în grădină e o mică oaza de verdeaţă şi culoare. Doar ca e păcat că în cea mai mare parte este neîngrijită.

— Oh, ce mi-ar plăcea sâ atac grădina asta şi să-i scoţia iveală adevărata frumuseţe, oftez eu, gândind cu voce tare.

— Tot locul ăsta are nevoie de bani. Oh, să nu uit, Luca a vorbit ca să facă cineva o plăcuţă pe care s-o punem peste firma La Grotta de la poartă.

— Foarte amabil din partea lui! Cred că firma va dispărea cu totul, dacă Luca va decide să vândă proprietatea. Arput* fi transformată într-o casă minunată pentru cineva.

Nico ridică din umeri.

să -r este repcruJ *pe care-l folosim pe site a*

ponam c ienţii către zona de *parcare. Dacă terenul* ar [11] *împărţit în doua, ar fi o variantă să se vândă clădirea, dar italieni» au tendinţa să păstreze ceea ce* au. Nu ştiu *dacă Luca are deS^* am ca să facă toată renovarea necesară, dar orice e posibil-

Oare doar îmi imaginez sau intr-adevăr Nico evită orice discuţie despre viitor, chiar şi despre al lui? Reacţia lui, atunci când Viola a spus că vorbim despre căsătorie, parcă ar fi apăsat un buton şi a schimbat imediat subiectul.

__ Ar trebui să ne pregătim să plecăm, spune el, ridicân- du-se în picioare şi punând paharele şi sticlele pe tavă, ca un adevărat gentleman. Am o cască pentru tine.

— Mergem cu scuterul?

El râde.

— E prea cald să mergem pe jos tot drumul, dar este o plimbare plăcută cu scuterul, înainte de trepte.

Nu-mi place să-l informez că nu m-am mai urcat niciodată pe un lucru cu două roţi. Pentru mine, scuterele arată atât de subţirele.

— O să... hm... mă duc să-mi prind părul şi să-mi iau geanta.

Slavă Domnului că port colanţi şi o cămaşă din bumbac cu mâneci lungi, pentru că ăsta e ultimul lucru la care mă aşteptam. încui uşa din spate şi ies în soare. Nico stă pe Vespa lui de culoare bleu, cu picioarele bine înfipte în sol, în timp ce motorul prinde viaţă. Se întoarce să mă privească, în timp ce eu ezit o clipă; mă simt ciudat când îmi dă o cască peste umăr.

îmi leg casca şi îmi trec cureaua genţii peste umăr, astfel încât să fie în spatele meu. Prefacându-mă că e cel mai natural lucru din lume să mă apropii de spatele lui Nico, încerc cu disperare să aflu cum o să rezisL Mă bucur doar că nu poate să vadă cât sunt de tulburată.

— Eşti gata?

— D... da, spun eu, cu vocea tremurândă.

— Doar nu e prima oară pentru tine, nu? întreabă el.

~~ Sunt mai mult genul de persoană pe patru roţi.

— Atunci poate vrei să-ţi pui braţele în j Uru) Relaxează-te. Eşti pe mâini bune.

în timp ce iese din parcare, închid ochii şi ca ul degetele pe marginea scaunului ca să mă prind d de îndată ce o ia la dreapta, îmi arunc braţele în j u şi mă agăţ de el ca de viaţă! Nu e amuzant Nu e deloc

Pare o veşnicie până încetineşte, în cele din u deschid ochii şi văd că tragem intr-un fel de p Opas P * spre o florărie de pe partea opusă a drumului.

După ce opreşte scuterul, cobor direct şi-mi desp rind reaua de sub bărbie.

— O să iau astea, zic eu, şi simt că-mi când mă îndepărtez grăbită de el.

tremură picioarele

Tremur din cauza emoţiilor sau din cauză că-mi simţeam inima bătând tare în piept, când stăteam cu braţele strânse în jurul lui Nico?

Adună-te, Mărci, îmi spun hotărâtă, în timp ce se deschide uşa şi din spate apare o tânără. După o scurtă conversaţie în italiană şi în engleză, îi cer un mic buchet potrivit sâ-l oferim gazdei. Nu-i ia mult să pună laolaltă nişte trandafiri roz pil margarete albe Marguerite şi câteva tulpini cu o bogăţia de flori mici şi albe. îmi spune că este un simulacru de floare^ portocal şi îi mulţumesc. Duc buchetul spre scuter, iar m
îmi gâdilă nasul.

Strângând din dinţi în timp ce îi zâmbesc lui Nico> aceasta sunt mai pregătită şi mă strecor pe locul dm ca şi cum aş face asta tot timpul. însă

acum am [0] liberă, cu cealaltă ţin strâns bucheţelul de flori. că este să mă lipesc efectiv de spatele lui, ca să mă
mă fac de ruşine căzând.

Este *o* mare uşurare când» doar câteva minute mai târziu, reşte intr-o parcare privată, în afara străzii.

* – N-a fost aşa de rău, nu? întreabă el, aşteptând, în timp ce încerc să cobor elegant, împovărată cu florile într-o mână şi cureaua de Ia geantă care începe să-mi alunece pe braţul stâng.

— A fost în regulă, răspund eu, încercând să par degajată şi adunata. Dar, din felul în care îi zvâcneşte gura, înţeleg că nu se lasă păcălit.

Nico pune cele două căşti sub bancheta scuterului şi pornim.

— Alte trepte? întreb eu, iar el dă din cap.

— Normal! Te orientezi? Când am fost pe plajă, în prima taseară aici, ne-am uitat la cele două stânci cu o crevasă între ele. Acum am trecut pe partea cealaltă.

11 ascult pe Nico vorbind, dar, deşi înainte mă simţeam confortabil în preajma lui, acum mă simt stânjenită. Din fericire, nu-şi dă seama de asta. A trecut mult timp de când mi-am pus braţele în jurul unui bărbat ultima oară, deşi acesta nu a fost scenariul obişnuit. Dar simţind căldura şi duritatea corpului lui Nico, în timp ce îmi creştea adrenalina declanşată de frică, asta m-a făcut oarecum confuză.

Urcăm o rampă, apoi coborâm câteva rânduri întortocheate de trepte egale şi ne oprim la o poartă îngustă.

— Am ajuns, mă anunţă Nico deschizând poarta.

în faţa noastră, o potecă lungă şi dreaptă duce la o pergolă ™are’ ac°perită cu trandafiri căţărători şi iasomie. Dincolo ea se vede o grădină uimitoare, plină de culoare. Mă uit la Uc etul din mână şi-mi spun că gestul contează.

~~ Nico! strigă o voce de femeie când ne grăbim să ajungem, în f FCăln Cek trei treP te care ^uc întrıo zonă îarSă de terasă, ţa unei vile minunate, cu stuc roz pal şi un acoperiş de rac°tă decolorat.

Ei doi se salută, sărutându-se pe obraji alternativ • femeia Îmi zâmbeşte peste umărul lui Nico. ’

— Şi aceasta trebuie să fie fina lui Richard, ai venit!

Doamne, este cineva în Positano care să nu ştie de eu mea?

— Ea este Olivia Thornton, Mărci, e căsătorită cu prietenul meu de barcă.

Ah, îmi amintesc că Nico mi-a spus că mama Olivi Patricia, este cea mai bună prietenă a Celiei.

— Mă bucur să te cunosc, Olivia, şi ce casă uluitoare ai! îi întind florile şi Olivia le ia zâmbind, înainte de a se apleca să-mi sărute mai întâi obrazul drept şi apoi pe cel stâng.

— Sunt atât de frumoase, mulţumesc, e drăguţ din panta ta. Margaretele sunt preferatele mele! Dar, oh, floarea asta dt portocal simulată! îi tot spun lui Jack că este singurul arbust pe care nu îl avem şi totuşi, chiar şi în Anglia, mi-o amintesc bine din copilărie. în orice caz, haideţi înăuntru şi vă aduc ceva rece de băut.

Mă uit în jur şi observ că grădinile terasate sunt foarte luxuriante, pline de verdeaţă – abundă de portocali, lămâi şi măslini Dar există şi o parcelă de legume, cu straturi mici îngrijite, & cineva le-a plivit de curând, pentru că se vede o grămadă imc^ de resturi la un capăt îi urmez pe Olivia şi pe Nico, şi obsen <â dincolo de capătul potecii care duce la vilă, sunt grupate câteva anexe. Arată oarecum trist, iar

exteriorul are cu siguranţa ne' de o nouă vopsire, dar totul este fermecător.

Telefonul lui Nico prinde viaţă brusc şi el dispare, în ce o urmez pe Olivia până în bucătărie.

— Ne-am dorit să te cunoaştem, Mărci. Jack este p nu se întoarce încă două săptămâni, poate chiar o lu[n]

lucrurile nu merg bine. Eu sunt între joburi acum, şi înţeleg că ai nevoie de puţin ajutor?

Mă uit la Olivia, care ia o foarfecă şi, în mai puţin de câteva minute, taie toate tulpinile florilor din buchet şi le aranjează fără efort intr-un ulcior alb.

— Ia uite, nu arată şi nu miros superb?

Se dă un pas înapoi şi se întoarce spre mine, zâmbind. Dar când începe să vorbească, nu este vorba despre flori.

— Eşti o surpriză, Mărci, dacă nu te supără sinceritatea mea. Mă aşteptam la cineva... mai în vârstă.

înainte să răspund, apare Nico, tot numai scuze:

— Mă tem că trebuie să mă întorc. S-a stricat unul dintre frigidere, iar mama se chinuie să pună mâncarea bine, ca să nu se strice. îmi pare rău că trebuie să fug aşa. Probabil va dura o oră sau două, dacă trebuie să aduc pe cineva să se uite la frigider, dar sună-mâ şi mă întorc s-o iau pe Mărci, după ce mâncaţi.

— O, Nico! se bosumflă Olivia, arătând tristă. Primul nostru prânz de secole, şi apare o urgenţă. Serios, locul ala s-ar prăbuşi dacă n-ai fi tu acolo! Du-te, rezolvă ce e de rezolvat şi nu-ţi face griji, o aduc eu pe Mărci înapoi cu maşina.

Nico se întoarce spre mine, încercând să nu zâmbească:

— Ştiu cât de mult ţi-a plăcut să vii cu scuterul aici, Mărci, dar ne vedem mai târziu. Distraţi-vă, doamnelor.

Bat din gene către el, iar el începe să râdă şi se întoarce să plece. Olivia rămâne în urma lui, întrebându-se ce-a vrut să spună gluma. Păcat că Nico nu poate rămâne, dar gândul la patru roţi în Joc de două

este o uşurare.

Olivia este una dintre acele persoane în preajma căreia te imediat confortabil Vorbeşte aproape fără oprire, între timp P^jind nişte creveţi uriaşi, care umplu aerul cu mirosul picant al

sosului chilii în care au fost marinaţi Aranjează d spaghete, apoi pune deasupra fructele de mare sucule^ spaghetele cu sucurile şi terminând cu un pi$_c$ de corian[5]^

— Vrei să iei tu coşul ăla cu pâine, Mărci, că pe tavă? Cred că suntem gata, putem să mâncăm jos, la nivelul inferior. Ah, şi poţi să iei şi pacheţelul^ recompense pentru câini? Mulţumesc!

în timp ce mergem, Olivia mă pune la curent cu **te'** munca care au facut-o de când au cumpărat locul acesta, cu anr * patru ani în urma.

— Nivelul acesta inferior l-am păstrat neobstrucţion« pentru că priveliştea este pur şi simplu divină. Jack crede cu- trebui să punem **pe** piscina aici, dar eu aş prefera să fie lângă vili **n**

— Deci mai aveţi planuri ambiţioase?

— Da! Având în vedere că sunt liber profesionistă, fluxul meu de venit fluctuează, aşa că-l folosim ca să finanţăm munca. Putem face asta datorită slujbei lui Jack, dar, din păcate, este destul de stresant pentru el uneori şi e nevoie să lucreze mult plecat de acasi

Coborâm pe terasa lungă, cu plăcile sale frumoase de piatră, înconjurată de cel mai parfumat cimbru de lămâie, carese simte din toate părţile. Priveliştea este panoramică şi ^{0} jumătate de perete acoperit cu buganvilea roz închis pe aproape toată lungimea apare în faţa ochilor, ca o barieră.

— Doamne, asta e incredibil, Olivia. îmi taie răsuflate[3]- Ea râde.

— Doar să nu te uiţi peste zid, nu pare din acest unghi, este o pantă foarte abruptă. Luna, vino s-o cunoşti P^e

De la umbra unei căsuţe, ascunsă de ramurile j^{oa}^ unui arţar japonez rubiniu, ne întâmpină cel mai drăg^{u}l pe care l-am văzut.

— Luna este o bologneză italiană. Salută, Luna!

__ E atât de mică şi atât de adorabilă!

Are exact culoarea pastelor fierte, îmi spun în sinea mea.

— Dar n-am auzit niciodată de această rasă.

- Bolognese este o rasă mică de câini din familia Bichon. Au o blană pufoasa şi uşor ondulată şi nu năpârlesc. Le place atenţia şi sunt câini de companie minunaţi, dar sunt foarte activi, explică Olivia, în timp ce o văd pe Luna sărind entuziasmată.

Pun coşul de pâine pe masă şi mă uit, fascinată, la Luna, care se ridică pe două labe şi începe să dea din labele din faţă în aer.

— Fata bună, murmură Olivia. Vrei să-i dai câteva recompense, Mărci? O sa plece înapoi la umbră după aceea, căci este ora ei de somn.

În timp ce mă aplec să deschid pachetul, Luna stă şi mă priveşte, înclinând capul dintr-o parte în alta şi aşteaptând răbdătoare.

— Poftim! Ce haină superbă ai, Luna!

— E greu să-i menţin blăniţa neîncurcată, dar ea este o drăguţă şi o companie perfectă pentru mine când este plecat Jack. Nico mi-a spus că eşti în căutarea cuiva care să te ajute sâ împachetezi minunata colecţie a lui Richard?

0 mai mângâi o dată pe Luna şi apoi mă ridic, iar Olivia uni face semn să vin la masă. Masa se află bine adăpostită într-un şopron renovat, care are doar trei laturi şi un acoperiş, în colţul din stânga, din spate, se află un răcitor dc vinuri plin cu gheaţă, aşezat pe un suport înalt, cu câteva sticle de apă şi 0 sticlă de vin alb.

~~ Pentru că te duc înapoi cu maşina, o să beau doar apă. ^re*Un pahar de vin?

" Nu, şj eu tot apă doresc, mulţumesc. Este minunat,

Olivia, şi foarte amabil din partea ta. Şi, ca să întrebare, da, am nevoie disperată de ajutor la La îmi dă un pachet de şerveţele şi eu iau unul mâini şi îmi tamponez obrajii. ^8 pe

— E atât de răcoritor, mulţumesc.

— Cu cea mai mare plăcere. Sunt traducător de în principal ficţiune pentru femei, din engleză în italh asemenea, scriu articole care oferă sfaturi persoanele mută în Italia.

— Oh, Nico nu mi-a spus că traduci *cărţi.*

— Următorul meu proiect tocmai a fost amânat cu o lună, ceea ce trebuia să fie o mică pauză s-a transformat într-o gaur-9 neagră. Mă plictisesc uşor, mai ales când nu e Jack aici, exphcâ ea, învârtind în acelaşi timp nişte spaghete în jurul furculiţei

— Păi, dacă vrei, aş putea să te plătesc la oră. Sunt acolo în fiecare zi de la aproximativ 8 dimineaţa. Din fericire, magazinul nu se încălzeşte prea tare, pentru că soarele este doar în faţă ţi ţin jaluzelele lăsate, de cele mai multe ori. Soarele direct este duşmanul antichităţilor.

— Sunt multe de făcut?

Tocmai savurez prima gură de creveţi şi efectiv mi se topesc în gură. Mă întreb dacă asta se datorează faptului că totul aia este atât de proaspăt sau Olivia pur şi simplu ştie cel mai bun mod de a-i găti. .

— Foarte multe. Unele obiecte sunt mai delicatef altele, dar asta e de la sine înţeles. Obiectele din exemplu, trebuie ambalate în hârtie dublă şi aşezate în cutii. Apoi punem între ele ceva pentru unl^ereâ^urj. puf Este un material sută la sută recidabil şi vine în

şi simplu, îl mototoleşti şi îl îndeşi în jurul obiectê ca să fie mai protejate în timpul transportului.

Olivia tocmai se pregăteşte să bage furculiţa în gură, dar se opreşte o clipă şi-mi zâmbeşte larg.

— Nu pare prea dificil. Mi-ar plăcea să mă implic.

— Nici nu-ţi închipui cât de recunoscătoare sunt, Olivia! ¡ar compania ta va fi cea mai apreciată.

— Se pare că aceasta va fi o vară pe care n-o vei uita niciodată, remarcă ea, uitându-se atentă la mine. N-ai supărat pe nimeni acasă, fugind la Positano pentru câteva săptămâni la soare, nu-i aşa?

Rupând nişte pâine ca s-o scufund în sos, bag o bucăţică în gură, cu ochii la priveliştea din faţa noastră:

— Nu este o treabă uşoară, aşa că răspunsul la asta este nu. De fapt, fratele meu se simte puţin vinovat, deoarece oferta a fost pentru amândoi.

— Iar tu ai fost cea care a acceptat provocarea. Ai pe cineva special acasă, care să numere zilele până te întorci?

Ochii ii sclipesc când pune întrebarea aceasta.

— Şi acesta este un *nu* ferm. Sunt singură, până intră în viaţa mea, în pas de dans, bărbatul visurilor mele.

— Aha, înţeleg. Dar ai vrut să vii, oricum... îmi dau seama.

— Richard şi cu mine am fost întotdeauna apropiaţi şi mă bucur că pot să fac asta pentru el. Cred că ar fi fost un proces destul de dureros pentru el. în plus, şi el se distrează mai bine ca niciodată!

Olivia şi cu mine schimbăm o privire înţelegătoare.

— Atunci înseamnă că asta e o aventură estivală pentru ^ândoi, şi pentru tine, şi pentru Richard,

spune ea, urmă- [n]ndu-mi reacţia.

~~ Cred că aşa este.

Este şi ultima vară de libertate pentru Nico, remarcă [ea] dezinvolt.

— Da?

~~ Giulia şi-a iacut datoria şi s-a săturat să j Oace • aşteptării, dar până când Nico nu îşi ia un angajament faţă de ea, Luca nici măcar nu se va gândi să se ret/^ sa-şi predea toca de bucătar.

Foaie astea mă iau prin surprindere şi nu prea să răspund. Mă simt oarecum inconfortabil, mer 8pt aşa că cea mai sigură opţiune.

— Tocă?

— Pălăria aceea plisată pe care o poartă bucătarul. Uneori poartă una mai ascuţită – nu mă întreba care f diferenţa. Cred că este o preferinţă personală.

— Trebuie să fie greu pentru Giulia, răspund eu destul de rezervată.

Olivia îşi strânge buzele.

— Va fi pe placul ambelor familii, iar Luca o antrenează pe Giulia încă de când şi-a obţinut diplomele.

— Sună mai degrabă... ca o afacere.

Olivia se lasă pe spătarul scaunului, muşcându-şi buza şi gândindu-se cum să-mi răspundă.

— E greu de explicat. Există o veche zicală italiană: *Li buona nwglie fa il buon marito...*

înţeleg destulă italiană ca să-mi dau seama singura ce

vrea să spună.

— „O soţie bună face un soţ bun" – şi sunt sigura că este adevărat în majoritatea cazurilor. Dar căsătoria este un

angajament uriaş, spun eu. .

— Nico are nevoie de cineva ca Giulia, explică ea. P** va prelua conducerea afacerii, acest lucru va Giulia ar putea să plece şi să-şi ia un loc de muncă

dar ea îşi doreşte să facă parte din această moşteni’

ficdoar un angajat. însă ea nu face parte familie, încă. Toată |Umea urmăreşte şi aşteaptă.

/viă trezesc jucându-mă cu ultimele fire de paste din farfurie.

__ Familia pe primul loc, înţeleg asta, dar căsătoria ar trebui să fie din dragoste, nu... caut cuvântul potrivit, fără să ofensez: Nu din simţ al datoriei.

— E complicat, Mărci. Tatăl Giuliei este un partener de afaceri al lui Vittorio Romano. în sudul Italiei, viaţa este mai tradiţională şi are un ritm mai lent decât în centrele comerciale, precum Roma, Milano şi Veneţia. Familia nu este motivată de *datorie,* cât... să-i spunem, de *bunăvoinţă.* Luca nu ar fi putut să preia afacerea familiei dacă Vittorio, fiul cel mare, nu s-ar fi hotărât să-i lase ocazia să facă acest lucru.

Acum sunt confuză.

— Dar am avut impresia că nici Vittorio, nici Tomasso nu sunt implicaţi în restaurant, deoarece amândoi au alte interese, iar Luca le-a cumpărat partea.

— E adevărat, confirmă ea. Dar, chiar dacă nu are ni- cio obligaţie, Luca îi datorează totuşi fratelui său mai mare recunoştinţă. Reputaţia şi onoarea sunt totul aici, în Italia. *La bella figura* – imaginea bună – afectează întreaga familie. Ce faci, ce spui şi cum arăţi – este o chestiune de mândrie şi se reflectă asupra părinţilor. Luca ştie foarte bine că Vittorio Se aşteaptă ca Nico să o ceară în căsătorie pe Giulia – acesta este motivul pentru care a venit să lucreze aici. Aşa se vor rezolva două probleme dintr-o singură lovitură.

~~ Şi de aceea Luca îl împinge ca Nico să ia o decizie, P^en^tru că el şi Celia sunt gata să se retragă, iar Luca speră totul se va aşeza cum trebuie.

Colivia aprobă dând din cap şi mă studiază o clipă.

— Poate că ar fi mai bine să te fereşti de asta • Dar mă întristează. Nico nu şi-a găsit încă adev^^^ pereche. A fost aproape, acum câţiva ani, dar Tizia/^1 zumzetul vieţii de la oraş.

— Nico a fost îndrăgostit?

Olivia se opreşte o clipă, ca şi cum nu ar fi sigu^

— îmi place să cred că, dacă ar fi fost aşa, atunci ar fi P ei cumva să funcţioneze lucrurile. Dar Tiziana este foto^ şi, chiar dacă părinţii ei locuiesc în Positano, ea abia aşi să scape de aici, spune» pe un ton sumbru. Ceasul ticăie? – acum tu eşti aici.

Simt că mă încrunt; atât de multe întrebări mi se învârtii cap, încât nu prea ştiu de unde să încep.

— Ce legătură are asta?

— Am văzut cum te privea Nico. N-a vrut să plece,deşi de obicei fuge ca din puşcă dacă apare o problemă.

— Cred că are destule pe cap acum, nu-i aşa?

însă Olivia îmi răspunde cu un zâmbet.

— Nu poţi să dictezi cine ţi se pare atrăgător şi cine nu nu-i aşa? Eu m-am îndrăgostit de Jack prima oară când ni s-au întâlnit privirile şi totul a fost atât de uşor. Dar uite, tu ai venit aici pentru scurt timp, iar voi doi aţi fost aruncaţi împre^ şi puteţi trăi ceva cu adevărat minunat.

Mă uit la ea, întrebător.

— Câteva luni în Positano sunt un bonus, nu? spune, pe chipul ei apare o expresie de amuzament.

.

O ajut să strângă farfuriile şi să le ducă înapoi în bu^ rie, dar simt că mi se învârte capul. Prefer să-mi p^{etreC} singură decât să renunţ să găsesc dragostea adevărat^, daca Nico a renunţat deja? Mulţi oameni fac conipr° mai degrabă decât să-şi petreacă restul vieţii singuri» nu

11

Un vârtej de activitate

Bip bip! Bip bip!

Sunetul insistent al claxonului maşinii mă distrage, fără să vreau, de la sarcina destul de delicată de a împacheta un ceas italian din anii 1950 şi două candelabre asortate cu acesta. în cele din urmă, atrasa de zgomot, mă opresc din ceea ce fac ca să ies afară şi să explic pentru a nu ştiu câta oară că magazinul este închis definitiv. Dar când ies în soare, ridicând mâna ca sâ-mi fac umbră la ochi, o văd pe Olivia ieşind din micul Fiat 500 albastru pal.

— A sosit cel mai nou angajat al tău şi am câteva lucruri care trebuie să meargă la frigider!

Mă grăbesc spre ea şi ne salutăm ca şi cum am fi vechi prietene, în stil italian.

Când Olivia deschide portbagajul, văd o gamă largă de cutii mici de plastic care umplu spaţiul redus.

— Din păcate, trebuie să plec până la ora 16.00, cel mai târ- riu. Mama este fericită să aibă grijă de Luna, dar găteşte pentru Hişte prieteni diseară şi i-am promis că mă întorc devreme ca s'° tas să plece acasă.

— o, bine. Mă bucur să te văd. Dă-mi v •

Iau un teanc mic de cutii din mâinile OliXi ** za restul cu un braţ şi încuie maşina. Caec^lib$_{rCî}$

— Asta arată ca pregătirile dc petrecere, râd • zâmbeşte şi mergem spre magazin. eu’iar ‘ ii

— Ştiu că La Grotta are probabil mai multe florăria noastră locală, dar m-am gândit că ai apred^ bun în loc de nişte flori. a Un ii

Dar când intrăm în interiorul sumbru, Olivia imediat cum începe să se uite în jur. nLni

— Poate că florile ar fi fost mai bune. Miroase cam fuit pe aici

— Tot locul ăsta trebuie aerisit şi chiar las uşa din ($ deschisă uneori, dar o uit deschisă dacă ajung să iau o pauză şi să stau pe terasa din spate. Acum am companie, aşa că hai să mergem la bucătărie şi să punem lucrurile astea bine, apoi voi deschide şi uşa din spate. O să intre un pic de aer şi o să împrospăteze lucrurile.

Sunt uşurată să văd că Olivia a venit pregătită să lucrezţ pentru că am uitat s-o avertizez că totul este puţin cam murdar. Poartă o pereche de pantaloni bleumarin până la genunchi? un tricou tot bleumarin, fără mâneci. Dar tot reuşeşte sâ pari mult mai modernă decât mine, cu colanţii mei negri până^{3} jumătatea gambelor şi cu o cămaşă din bumbac cu m scurtă de culoare grena.

Olivia ridică din sprâncene.

— Să sperăm că briza aia de vânt de care spui te va şi de pânzele de păianjen, chicoteşte ea.

Din fericire, sunt o mulţime de obiecte mici $1 g^{rf}* ¿¡n le pot folosi ca opritoare de uşă şi apoi – deşi nu cea^ plan – hotărâm să facem mai întâi curat cum

s

simt bine că am ajuns Ia această etapă, în sfârşit. Olivia mătură podeaua, iar eu vin în urma ei cu un mop umed. Contează, când începem să lucrăm – detergentul pentru podea parfumează aerul cu o aromă proaspătă de eucalipt şi praful, când mutăm câteva lucruri de colo-colo, nu mai e nici pe departe la fel de râu ca mai înainte.

— Bine, acum arată-mi cum să împachetez articolele valoroase, astfel încât acestea să supravieţuiască unei călătorii lungi.

Olivia face o mutră, de parcă ar fi puţin nervoasă.

— Abia aştept să mă ocup de toate astea, n-am mai făcut aşa ceva până acum.

Masa mare de sufragerie, care este acum bancul de ambalare, este complet golită şi relativ lipsită de praf.

— Aceasta este o colecţie de trei piese. Am împachetat deja ceasul în hârtie dublă şi trebuie să împachetăm perechea de candelabre din set.

— Nu prea sunt eu genul de persoană care se dă în vânt după heruvimi de bronz aurit şi cu baza de marmură, dar îmi imaginez că acestea ar arăta minunat pe un şemineu mare, într-un palat istoric.

— Este un set de colecţie, deşi nu atât de vechi pe cât ţi-ai imagina. Toate ambalajele pe care le folosim sunt fie reciclabile, fie biodegradabile. Când tot coletul ajunge în Anglia, toate ambalajele, cu excepţia benzii adezive de hârtie, vor putea fi reutilizate. Eu sunt pentru reducerea amprentei de carbon, dacă se poate. Expedierea în întreaga lume este dificilă, desigur, dar folosim ceea ce se numeşte un serviciu de transport verde.

— Doamne, nu m-am gândit la asta. Pare că eşti înverşunată în privinţa asta.

~~ Cred că sunt, sustenabilitatea este unul dintre proiectele [me]k speciale.

- Bravo ţie! Bine, arată-mi cum ai im pach delabre ciudate şi apoi doar urmăreşte-niă pare că ştiu ce fac. ’ până

în mai puţin de o oră, Olivia este suficient de' ca să ambaleze şi să vorbească în acelaşi ti ,nCre^ împărtăşim poveşti de viaţă. Ne compătimim pentV’^ * adolescenţei, râdem pentru inimile frânte care dacă^^ retrospectivă, au fost mai mult ca şi cum soarta ne ceva rău. Şi apoi vorbim despre lucrurile pe care le viaţa noastră. Pentru Olivia, sunt Jack, Luna şi grădina P mine, este meseria mea. Diferenţa flagrantă din conve^T noastră mă face să cred că poate Richard a avut dreptate pâm la urmă, poate că am nevoie de o vară de dragoste!

— Cum este viaţa în însoritul Positano? întreabă Briociy, cu o voce oarecum melancolică. Aici plouă, iar Guy a plecai devreme ca să meargă la cumpărături, să ia un cadou aniversar pentru Selena. Te întrerup din treabă?

— Nu. M-am oprit la ora patru după-amiaza şi tocmi m-am întors în camera mea. Ajut la restaurant în seara asta

— La restaurant? face ea surprinsă.

— Oh, oricine, oricât de mică legătură ar avea cu fairig poate să ajute în sezonul aglomerat. Aceasta o să fie a doua când mă lasă să-i ajut. în principal, curăţ mesele şi l e ara^^ dar o să încerc şi să servesc cafeaua şi deserturile în se Nico crede că este suficient pentru început.

— Numele ăsta are un sunet atât de romantic Briony cu voce joasă, imaginându-şi Dumnezeu ştie

— Mi-a găsit un ajutor, aşa că îi datorez mult- adevărată experienţă pentru mine. Văd o !â,ură a^ nl,cilli ene pe care nu am mai întâlnit-o niciodată până

veneam în călătorii de afaceri sau ca turist în orice caz, Guy devreme – asta este o premieră!

să

fă tot sună să-i dau idei de cadou, cât e prin magazine, dar până acum a respins toate sugestiile pe care i le-am făcut De aceea te sun, m-a întrebat dacă pot să te caut sâ-i dai nişte idei.

— Nu putea să mă sune el?

— Hm... nu este în cea mai bună dispoziţie azi.

— Asta o să-l înveţe minte să lase cumpărarea de cadouri pe ultimul moment! Bănuiesc că s-a gândit că poate să intre pur şi simplu într-un magazin şi să găsească cadoul perfect, fără nicio căutare prealabilă.

Râsul lui Briony spune ceea ce nu spune ea – că este total de acord cu mine.

— A fost foarte ocupat, răspunde ea, plină de compasiune.

Acum mă simt vinovată că nu sunt acolo. Şi ce ştie Guy despre cumpărarea de cadouri? Absolut nimic. De obicei, eu vin cu ideile pentru el şi, în schimb, el vine în ajutorul meu, atunci când nu mă mai descurc. Ca atunci când din panoul de siguranţe se tot auzea un ţăcănit şi nu puteam să găsesc un electrician decât peste trei zile. Serios! S-a dovedit că o lampă de tavan era arsă, iar Guy se pricepe la lucruri practice de genul ăsta. Cel puţin, pentru mine, atunci asta însemna că arT1 putut reveni online.

— Ştiu exact de ceea ce are nevoie.

— Oh, de ce anume?

~~ O geantă de mână, pe care a admirat-o Selena când arn Ieşit împreună la cafea, cu câteva zile înainte să plec. Ştii Magazinul acela de haine... de la marginea oraşului?

~~ Da, îl ştiu. Plin de eleganţă, nu-i aşa?

" Guy probabil că va ridica din sprânceană când va vedea eticheta de preţ, pentru că nu neam uitat aşa d ceva ce şi-ar cumpărat Selena, dar ştiu că mult! Spune-i că este crem cu bordură neagră şkă^ de umăr, ştiu cei de la magazin despre care e vorb^0^ pe negru cu bordură crem, asta ar fi a doua posibil0'*'^

— Totul începe să se destrame când nu eşti Briony, oarecum melancolică.

— Chiar aşa? Mă îndoiesc sincer de asta. Dar ce_e?

— Adevărul este... Briony ezită o clipă, iar eu mă t că-mi ţ în respiraţia. Poate că exagerez eu, dar Guy şi s-au certat rău cu vreo oră înainte să plece el vijelios A hotirj că trebuie să meargă să se răcorească. Doar că nu e răcorn' pentru că este foarte furios.

Doamne, trebuie să fie ceva rău dacă menţionează Brionvasu

— Ştii în legătură cu ce s-au certat?

— Mama ta a fost... cum să spun... hm... aranja lucrurile pe la spatele lui.

— Cum ar fi?

— Aranja lucrurile în galerie, de exemplu.

Ah-oh!

— încă mai vine să dea o mână de ajutor?

— Da. Tot găseşte scuze ca să vină chiar şi atunci can avem personal suficient. Iar Guy nu se bucură deloc.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Briony. O să vorbesc cu^

— Are intenţii bune, Mărci, dar toată lumea este te natăaici. • •

dîcaţii*[1]*

îmi imaginez. Personalul nu ştie ale cui în [c] [ţfV] urmeze. Guy este şeful, dar toţi au o mare afecp[u] mama. Există un motiv pentru care i-a P[re]^[at]J.[nC]eap[ă5ă] afacerii lui Guy şi nu se poate întoarce acum $’ se amestece în treaba lui. Asta nu este ajutor, est

_ Şi tu ce mai faci?

_ încerc să fiu diplomată când lucrurile devin puţin tensionate- în afară de asta, merge bine şi mă bucur de responsabilitatea suplimentară. L-am însoţit pe Guy ieri, într-o călătorie la Ravensdale Manor. Am luat câteva lucruri minunate pentru următoarea licitaţie. Unul dintre tablouri ar trebui să atragă mult interes. Cei de acolo strâng bani ca să plătească lucrări extinse de renovare la clădirea principală.

Eu râd:

— Nu mă refeream *la ntuncăl*

— Oh, da. Ei bine... Jason mi-a trimis un mesaj şi luăm prânzul împreună duminică.

Zâmbetul meu se transformă imediat într-un rânjet larg.

— Sună bine.

înseamnă că ieşirea lor fără obligaţii ca să bea ceva împreună a mers bine.

— Nu te pripi cu concluziile. încă nu sunt sigură că Jason este genul meu. Este cam prea serios pentru mine, intră Briony imediat în defensivă.

— Prea serios? Asta-i o premieră. Ai avut până acum de-a face cu bărbaţi *prea tineri, prea blazaţi, prea dezorganizaţi...* aşa că acum e mult mai bine!

Acum ea râde.

— Este un adevărat gentleman, dar puţin ciu a Urăsc să ies cu un prieten al unui prieten. Ştii cum e.

insistă să te întrebe cum merge treaba. nv

- Nu sunt sigură că el m-ar considera chiar *pneten,* B ony. Uin întâmplare îl cunosc pe Jason profesiona e cev tar asta-i tot. Nu e nicio presiune din partea mea, tar sunt încântată că au o a doua întâlnire. întâinnlare,

N-a fost uşor să-i fac să se întâlnească ca din întâmp

dar am reuşit. Jason deţine un mic mag Stroud şi deseori îl avertizez dacă avem ob*l^„. licitaţie şi care cred că ar putea să-l intereseze '”'''''H – Da, păi, o să vedem cum decurg lucrurile faci speranţe. în orice caz, ar fi bine să-l sun pe Gu^541X1 ţ din necaz. Şi presupun că ajutorul la restaurante^? vii în contact cu o mulţime de bărbaţi italieni chi ° iar ăsta este un fel grozav de a-ţi lumina ziua.

— Bărbaţi de toate vârstele, râd eu. Habar n

“• u-am ţţ

i. spus Richard despre mine, dar am fost primită cu braţele^ chise, de parcă mă cunoşteau dintotdeauna. A fost destul d copleşitor, dacă e să fiu cinstită, aşa cum mă cunoşti, imi pi^ să am spaţiul meu. Dar învăţ să mă relaxez şi să mergcuvahi – Pare o experienţă minunată. Nici nu-ţi dai seama când trece timpul şi o să te întorci acasă, aşa că fa-ţi nişte amintiri interesante. Şi bucură-te de puţin soare cât poţi. Toată lumea de aici se plânge de vreme şi este un coşmar să ţii podelele uscate, cu toate umbrelele din care picură apa.

De fapt, chiar îmi lipseşte ploaia, deşi nu aş recunoa^ asta. Totuşi, este minunat să te trezeşti în fiecare dimineaţa cu un cer albastru glorios.

— Te-ai descurcat de minune în seara asta, Mărci foarte mult pentru familie că eşti pregătită să încerci ca nu te deranjează să-ţi pui şorţul şi să ajuţi, îmi Nico. -nrimi^

— E plăcerea mea. Toţi au fost atât de aniab & Iar Olivia este un adevărat bonus, nici nu-ţi Pot mă bucur că ne-ai pus în legătură!

următ0*’

— Aveai nevoie de ajutor, iar Olivia este li rele câteva săptămâni. Mă bucur că am P[utut]

- Cu siguranţă! Deocamdată, tot evit biroul lui Richard, dar nu pot amâna la nesfârşit, recunosc eu. Richard ţine bine evidenţele, dar tot din cauza asta sunt atâtea cutii cu acte. Mi-a trimis un e-mail lung în dimineaţa asta, în care îmi explică sistemul lui complicat de înregistrare. Dosarele şi cutiile lui au toate numere de referinţă pe ele, dar vrea ca unele dintre ele să fie combinate când încep să le împachetez ca să le trimit în ţară.

— Sună foarte dificil. Ce-ar fi să ţii asta pentru ziua mea liberă şi îţi dau o mână de ajutor? Măcar atât să fac şi eu, căci cu siguranţă m-ai scutit de câteva bătăi de cap în seara asta.

Ne aşezăm pe terasa mică de lângă piscină, ne bucurăm de calmul unei privelişti în amurg asupra mării şi tocmai ne-am răsplătit cu o felie de tartă cu lămâie cu o linguriţă de îngheţată de vanilie. Pe farfuria mea goală mai sunt doar una- două firimituri şi le-am lăsat doar pentru că sunt prea mici ca să le adun cu linguriţa.

— Aici eraţi! strigă Celia, venind spre noi cu o tavă în mână. M-am gândit că v-ar plăcea un espresso, iar cocktailurile sunt de la Dario.

Celia şi Nico schimbară o privire precaută.

— Ah, perfect şi te rog să-i mulţumeşti lui Dario din partea mea, îi răspund.

— Poate vrei să-ţi păstrezi mulţumirile până încerci cocktailul, intervine Nico. Dario încă învaţă şi e destul de greu cu alcoolul

Celia aşază ceştile şi paharele în faţa noastră, apoi ridică sprâncenele spre mine.

— Cel mai bine ar fi să bei mai întâi o înghiţitură mică, sfătuieşte ea, ca şi cum s-ar scuza.

— Aşa am să fac, dar te rog spune-i lui Dario că arată absolut superb. Primeşte zece din zece puncte pentru prezentare.

ta p°ţ şj facj ¡m. zim[3(;şte ea ?j .

curii l?d. Ceea ce ?tiu după ce am vorbit cu Oii"'*"'''''1

rea? e N'C0 şi de viitorul lui_Se grăbeşte să pr^'

u Pare câ-l deranjează nimic, ci pare fericit «a °nce îi ieSe în cate.

Ai rămas pe gânduri, remarcă el.

Doar câteva gânduri îmi trec prin cap. Cât sunt nb mama a decis să ofere ajutor suplimentar la muncă şi, am înţeles, îl înnebuneşte pe Guy.

— Se amestecă în treaba lui?

Dau din cap, pentru că nu este atât de simplu. Ridicând ceaşca mică de espresso, iau o înghiţitură delicioasă. Mirosul este la fel de bun ca şi gustul, robust, nu prea amar şi vine perfect după acreala lămâilor şi cremozitatea îngheţatei.

— Când i-a predat conducerea afacerii lui Guy, Doamne, trebuie să fie deja aproape zece ani de-atunci, a fost de la sine înţeles că ea s-a retras. Bănuiesc că s-a plictisit, iar faptul că nu sunt acolo îi oferă o scuză ca să se facă utilă. Pentru mama este nostalgic, o duce înapoi la vremea când tata era în viaţă, dar afacerea este altfel acum.

— Ah, înţeleg, scutură Nico din cap. Există util şi *utu.* nu-i aşa?

— întocmai. Nu spun că Guy nu a făcut câteva greşeli la început, dar cel de-al doilea soţ al mamei, David, cu siguranP nu se va bucura ca ea să se implice mereu. Dacă mama putea să nu mai facă atâtea *îmbunătăţiri,* atunci Guy ar p să treacă mai uşor de perioada asta cât nu sunt acolo-

— Am învăţat lecţia asta foarte devreme, zâmbeşte

Asta e şansa mea. . . prejie>

— Sunt lucruri pe care vrei să le schimbi can afacerea?

Se lasă pe spate pe scaun, cu ceaşca de cafea în mână, iar ochii lui fulgeră spre mine.

— Ce ţi-a spus Olivia?

Încerc să nu par vinovată pentru că sunt curioasă.

— Nu prea multe, doar că într-o bună zi vei prelua afacerea. M-am întrebat dacă vei avea acelaşi gen de probleme pe care le are Guy. Pot părinţii vreodată să se retragă din munca lor de-o viaţă şi pur şi simplu să se relaxeze? Probabil că David i-ar fi sugerat mamei să vândă dacă Guy nu ar fi fost în stare să preia frâiele, în cele din urmă. Eu tocmai plecam la universitate, dar Guy era cumpărătorul asistent ai tatei şi un licitator stagiar. Mai avea câteva lucruri de învăţat, totuşi.

Ne terminăm cafeaua şi Nico îmi dă paharul de cocktail cu picior înalt. Marginea paharului străluceşte de glazură, probabil cristale de zahăr, şi are un mic amestecător roşu, un pai scurt negru şi o felie de lămâie agăţată într-o parte.

— Bănuiesc că este limoncello?

Numai mirosul este uşor îmbătător.

Nico ridică propriul pahar, îl ţine un pic sub nas, apoi amestecă viguros.

— Da, dar mă întreb ce altceva a mai pus în el. îţi sugerez să amesteci foarte bine ca să eviţi să ajungi la un shot tare în partea de jos, care ar putea să-ţi taie respiraţia. N-ar fi prima dată, şi putem să vărsăm discret conţinutul, dacă nu e bun. De-asta nu-l lăsăm prea des pe Dario în spatele barului. A râmas fără membri ai familiei pe care să-şi încerce preparatele.

— Ei bine, iată – *cin-cin,* Nico!

După ce amestec rapid, încerc să folosesc paiul, fac un efort concertat să nu sorb prea mult lichid la prima încercare.

Oh, e uşor acidulat. Nico, nu e rău. Nu prea sunt eu consumator de cocktailuri, dar se poate bea. Se simte un strop

de vodcă, iar limoncello este delicios, dar putea fi apă minerală.

Mă uit la Nico care gustă şi el.

— Ai dreptate! S-ar putea să avem un câştigăt Domnului! Urăsc sa dau feedback şi să văd exp gită de pe faţa lui, atunci când recunosc că este în câteva ocazii, prea deplasat. a 1316

— De ce nu le încearcă el însuşi mai întâi?

— Dario preferă să nu bea alcool. Uneori bea o b asta e tot. Unchiul Vittorio era un băutor înrăit când D era mic şi cred că a văzut suficient cât să-şi dea seama câ ° oameni nu ştiu când să se oprească. A spus că uneori bău tura îl transforma pe tatăl lui într-un străin şi a dus căsnida părinţilor lor la limită.

— E trist să vezi că îşi pierde cineva controlul. Am asistat la ceva asemănător când eram la facultate, iar un bun prieten a trebuit să plece la jumătatea anului doi. Dar ar fi putut atât de uşor să fie droguri, mâncare în exces sau datorii inutile, observ eu, gândind cu voce tare.

— E greu când i se întâmplă unui cunoscut şi nu poţi face nimic să-l ajuţi, pentru că persoana respectivă pur şi simpk nu înţelege de ce eşti atât de îngrijorat pentru el. Din văzut până acum, cum se compară etosul familiei de aici c *ce* e în Anglia? .

Asta mă face să mă gândesc puţin şi iau o înghiU[lur] lungă din băutură, apoi aşez paharul pe masă.

— Păi, lucrând şi eu pentru o afacere de ^[arn]^^[nU] mi' că este similar în anumite privinţe.

însă cu n0 m* aş putea imagina să locuiesc tot acasă. Dar, 0 înţeleg aşa de bine cu David. Nu avem nimic m excepţia mamei.

_ Ţi-ai părăsi vreodată slujba şi ai merge să lucrezi pentru altcineva?

_ probabil că nu. Nu cred că din simţul datoriei, dar...

Nici nu apuc să-mi termin fraza, că Nico intervine:

— Crezi că eu aştept şi trag de timp până când îmi voi face datoria?

îmi dau seama din tonul lui că este o întrebare lejeră şi că pur şi simplu vrea să-mi audă părerea.

— Nu trebuia să sune ca o critică. O să te ocupi de locul ăsta fără greşeală, asta-i evident. Dar ai spus că trebuie să fie frumos să ai libertate totală, ca şi cum ai simţi că nu este cazul tău. Am reţinut comentariul ăsta.

— Ah, care-i expresia? Gură spartă? A fost doar o remarcă la întâmplare, nimic mai mult.

Dacă nu vrea să vorbească despre asta, e alegerea lui. Mă uit spre linia orizontului, care se întunecă tot mai tare, şi mă gândesc cât de minunat şi de relaxant este cu briza uşoară care se simte acum, după o zi foarte umedă.

— îmi cer scuze, oftează Nico sfâşietor. Ai atins un nerv. Luca şi mama nu pot să-şi facă planuri de viitor până când nu mă aşez eu.

— Să te aşezi?

— Să mă căsătoresc.

Tocmai am luat o înghiţitură lungă şi lentă din băutură şi simt gustul tare de vodca în gât, aşa că înghit în sec ca să nu încep să tuşesc.

— Eşti supus la o mare presiune.

Nico se joacă cu băutura, învârte amestecătorul, apoi pune paharul înapoi pe masă.

— Asta e situaţia. Eu şi Giulia avem un fel de pact potrivit cărui, dacă niciunul dintre noi nu descoperă brusc dragostea

vieţii lui, atunci o să facem o echipă grozavă c acest loc. Ea este ambiţioasă şi eu ia fel; cu toate ac nu face parte din familie, dar vrea un procent din să se retragă până când nu am o soţie, iar ea ştie b• i-0

— Dar Giulia este bucătar şi chiar unul bun Ce ° dacă eşti căsătorit sau nu? c°nteazi

Nico oftează.

— Luca şi-a petrecut toată viaţa profesională constn ceva de transmis mai departe fiului şi, speră el, nepoţil0r mama a fost stâlpul lui de susţinere iară odihnă, impreu^ au realizat mult mai mult decât ar fi iacul el singur. Poale Q familia se mai ceartă şi mai are neînţelegeri, dar, atunci când contează, ei iartă şi uită, pentru că familia este întotdeauna pe primul loc, iar afacerile pe locul doi. Dacă Giulia şi cu mine ne căsătorim, atunci este garantată pe viitor reputaţia restaurantului pentru mâncare de cea mai înaltă calitate şi servicii impecabile.

— Este un angajament uriaş pentru amândoi şi o decise care nu ar trebui grăbită, empatizez eu, simţind un val de nesiguranţă.

— Ai dreptate, Mărci. Olivia se ţine de capul meu şi-mi zice că intru în criză de timp. Dar e timpul să fac ce? Să-mi găsesc brusc iubirea vieţii mele? Şi dacă acea persoanăspeci nu este interesată în industria hotelieră şi a restaurante • probabil că oricum ar ajunge ca asta să ne despartă, PentrU acesta este şi visul meu. Poate că trebuie să accept că nu tot timpul să Ie am pe toate.

Presupun doar că se gândeşte la Tiziana, după L spusOlivia. el d’

— Dar vă înţelegeţi bine... tu şi Giulia? verific eu,

imediat din cap.

_ Da, mereu ne-am înţeles bine. Poate că prietenia şi admiraţi* reciprocă pot să se transforme în dragoste, cine ştie? Giulia a muncit din greu ca să ajungă aici, iar Luca nu a menajat-o deloc. Nu-i niciun test pe care ea să nu-l fi trecut cu brio şi e gata să poarte toca de bucătar. în plus, Luca m-a tratat întotdeauna ca pe fiul lui, niciodată ca pe fiul vitreg. înseamnă foarte mult pentru mine să menţin viu visul lui şi al mamei. Şi totuşi, ceva mă reţine şi nu ştiu ce sau de ce.

Tăcerea dintre noi creşte, iar noi ne uităm amândoi la lună şi la stelele de deasupra noastră. Cerul catifelat arată atât de perfect, încât e greu de crezut că este real. Un artist ar putea sâ-l picteze ca fundal la teatru, iar noi am putea fi actori care ne spunem replicile.

— Probabil că Olivia a avut dreptate când a spus că este ultima ta vară de libertate, pentru că lucrurile ajung la un capăt. Dar tu şi Giulia nu păreţi să fiţi priviţi ca un cuplu.

Nico mă priveşte în ochi şi onestitatea pe care o văd reflectată este o emoţie crudă.

— Asta pentru că nu suntem, sau nu încă, în orice caz. Olivia crede că sunt pe cale să fac o mare greşeală. Dar ea nu înţelege, doar crede că înţelege. Şi Giulia face asta pentru familia ei, iar dacă treaba asta nu continuă, atunci dezamăgesc doi oameni care şi-au pus încrederea în mine.

— Dar mama ta?

Expresia de pe faţa lui parcă se înmoaie:

~~ Mama vrea doar să fiu fericit. Şi Luca la fel, desigur, dar el crede că trag de timp şi că treaba e gata stabilită deja.

Este un final plin de seriozitate pentru o zi lungă şi grea, ^iua mea a fost plină de râsete, experienţe noi şi un memento sfâşietor, că puţini pot face exact ce vor. Dar dacă ar fi posibil să ne luăm puţin timp liber? Ar fi ceva nesăbuit sau curajos?

12

Plăceri simple

— E trist, Mărci. Nico ar trebui să se aşeze la o masâ$_{CL}$ Luca, Celia şi Giulia şi să discute despre asta. Dacă Giulia ş Nico ajung intr-o căsnicie fără dragoste? Cum o să aibă acest lucru impact asupra atmosferei din restaurantul lor de familie? spune Olivia indignată, chinuindu-se cu banda adezivă.

A fost o greşeală să-i răspund la chestionarul referitor h conversaţia pe care am avut-o cu Nico aseară. Olivia trăieşte un basm şi doreşte asta şi pentru Nico.

— Atât pentru Giulia, cât şi pentru Nico, contează tamilia şi munca. Ca echipă care conduce restaurantul şi hotelul, Nic® crede că este posibil ca prietenia lor să devină ceva mai muk spun eu încrezătoare.

Ea face „ntz-ntz” din buze uşor, şi mă bucur că obied^ pe care il împachetează este argint masiv şi nu sticlă. Rup®^{0} bucată de bandă adezivă cu dinţii şi o apasă de parca ban ar îndrăzni să nu se lipească.

Da, ei bine, nu sunt convinsă de asta, pentru că, d*^{0} am văzut, dragostea nu funcţionează aşa. Nico are nev°^{,e} ceva care să-i deschidă ochii, ceva care să-l facă să seop^

o clipă şi să se gândească Ia ceea ce îşi doreşte cu adevărat de l$_a$ viaţă. Până şi Celia începe să aibă îndoieli.

Asta mă face să mă opresc o clipă din ceea ce fac.

— Serios?

Olivia pune pachetul greu în cutia din faţa ei şi ia o cârpă ca să şteargă tava mică ovală care însoţeşte ulciorul de argint.

— Până în urmă cu vreo şase luni, Celia profita de orice ocazie ca să bage numele Giuliei în orice conversaţie. Până în punctul în care a devenit inconfortabil, iar Nico mi-a spus că singurul mod în care se descurca cu asta era să nu mai vorbească cu ea. Oh, Celia o susţine foarte mult pe Giulia, dar cu siguranţă s-a dat un pas înapoi acum şi ii lasă pe ei să se descurce singuri. Cred că teama cea mai mare a ei este că Nico nu îşi va urma inima, ci mintea, iar pentru Celia, asta ar fi o tragedie.

— Dar Luca? întreb eu, curioasă să-i aud părerea.

— în ceea ce-l priveşte, este o afacere încheiată. Ştie că Giulia este pregătită şi aşteaptă. Vittorio a semănat sămânţa cu mult timp în urmă, familia Amorosi sunt mari prieteni de-ai Iui, iar din punctul de vedere al lui Luca este soluţia perfectă. Luca recunoaşte frustrările din ce în ce mai mari ale Giuliei, dar din ceea ce înţeleg, Celia este îngrijorată că Nico îşi târăşte picioarele spre asta pentru că are îndoieli. Evident că nu vrea să-l supere pe Luca, aşa ca deocamdată nu spune nimic. Dar va vorbi, dacă e necesar, sunt sigură.

— Poate că Nico şi Giulia s-au concentrat atât pe rolurile lor încât abia acum sunt într-un stadiu în care trebuie să se relaxeze puţin şi să vorbească deschis unul cu celălalt, adaug cu.

— Multe se bazează pe decizia lor, având în vedere câte rude depind de restaurant şi de hotel, care sunt o sursă de trai pentru ei.

gândeam exact la acelaşi lucru şi e tir», subiectul. PU ısăs %b

Când termini de umplut cutia aceea, înce lada veche? Dacă scoatem totul pe masă, pot să din ele, ca să văd dacă e ceva de interes acolo p majoritatea sunt articole decorative ieftine şi nu merită ambalării şi expedierii lor. Cost1 d

— O să le vinzi aici, pe plan local?

— Da. Richard mi-a trimis detaliile de contact ale care e bucuros să cumpere la grămadă un lot deastfel dc articolaşe.

— O veste binevenită. Ar dura o veşnicie să ambalezi totul individual. Oh, să nu uit, îmi pare foarte rău să te anunţ, dai s-ar putea sâ nu reuşesc să vin luni.

— Nu este nicio problemă. Sunt recunoscătoare pentru orice moment în care poţi să-mi acorzi ajutor.

îmi zâmbeşte cu apreciere.

— O veche prietenă m-a invitat la aniversarea zilei de naştere, duminică seara, împlineşte 30 de ani. Sunt patru ore cu maşina şi mi-a sugerat să rămân la ea peste noapte$i» mă întorc luni, după micul dejun. Nu este sigur, pentru câv părinţii mei sunt plecaţi, şi de obicei dorm la mine ca să aibă grijă de Luna. Sper să mă ajute unul dintre vecini, dificil, pentru că amândoi au câini. Luna se simte bine c este singu ră, dar se agită în preajma altor animale- *

— Oh, sărăcuţa de ea. Aş putea să am eu grijă eâ

Ochii Oliviei se luminează instantaneu.

— Ai putea să stai la mine? Nu sunt sigură cum $ curca Luna cu toată vânzoleala de la restaurant.

— Va fi o schimbare de peisaj pentru mine- Este o casă frumoasă, iar Luna este o drăguţ •

ccnu?InP,us,C
orice, aşa că Ilivia este o adevărată comoară şi mă ajută cu
Q să jnai
mult decât
bani.

__ Să-mi desenezi o hartă cu traseul de plimbare preferat al Lunei şi sunt sigură că o să ne descurcăm.

— Ah, Mărci, habar n-ai cât de recunoscătoare îţi sunt pentru că te-ai oferit! O să mă asigur că ai frigiderul plin. Mi-ai înseninat ziua. Asta-i problema când jumătatea mea zboară întruna de la un proiect de lucru la altul, nu este niciodată prin preajmă când am nevoie de el! Dacă n-ar fi iubirea vieţii mele, l-aş schimba cu cineva care vine acasă în fiecare seară la soţia lui singură şi la animalul de companie iubitor, ridică ea din umeri şi începe să râdă.

— Trebuie să fie greu uneori, dar minunat să ştii că ţi-ai găsit *perechea.* Cu fiecare an care trece, găsesc arta întâlnirilor lot mai obositoare. Este atât de chinuitor să cunoşti pe cineva, doar ca să-mi dau seama după câteva întâlniri că imi scade interesul imediat.

Mă aplec să iau câteva obiecte din cufărul de lemn, iar Olivia îmi urmează exemplul. Totul este învelit în ziare vechi Şi» pe măsură ce aruncăm hârtia prăfuită, văd că unele dintre articole sunt destul de frumoase.

— Suporturile acestea de sticlă albastră sunt superbe, remarc eu, schimbând subiectul.

Ridic unul dintre ele în lumină.

Evident, sunt lucrate manual, pentru că au câteva defecte ~ bule de aer prinse în sticlă, dar au o

greutate bună.

Te-ai gândi să ieşi cu un italian? îmi pune Olivia întrebarea, în timp ce ridică un puişor de găină din ceramică să-l ^alizez, şi mă face să râd. Hm... asta nu-i o descoperire la fel [e] bună ca a ta. Oricum, ce zici? Aş putea să te prezint cuiva.

Nu este chiar o capodoperă, dar o să-l c Ş> mulţumesc pentru ofertă, dar nu văd rostul aş rămâne aici, nu-i aşa?

— Ştiu, dar ce-i rău să te distrezi puţin? spune din sprâncene. E chiar mai bine dacă amândoi ceput că aventurile astea romantice de vacanţă suni a* 'n‘ scurte şi dulci, ceea ce înseamnă că nu implică nicio hi-

Mă simt ca acasă, unde toţi cunoscuţii mei căsătoriţi •<’*' gerează întâlniri duble cu prieteni de-ai lor. întotdeauna ' dese ei la *prieten,* un bărbat singur. înţeleg că asta ar fi altfel dj. e destul de greu să cunoşti pe cineva şi fără bariera lingvistici

— Mă tem că nu e genul meu. Mai ales având în vedere că italiana mea este atât de rudimentară. Oh... ce ai găsit acolo?

Mă uit la Olivia, care ridică un pachet destul de mare pe masă şi, după ce desface ambalajul exterior din pânză, apareo carte veche. Pielea este foarte uzată şi ne uităm la ea cu interes.

— Este o biblie de familie, spune ea, luând o cârpă caso şteargă uşor şi aproape că distingem o cruce pe copertă. Vezi tu. spune ea, zâmbind, niciunul dintre noi nu ne aşteptam la asta' Se spune că o surpriză aşteaptă la fiecare colţ, dacă ai răbdare Şi nu renunţ încă la gândul unei veri romantice pentru un«-

Vai de mine! Prietenii au întotdeauna bune intenţii, dar mă simt obosită de jocul întâlnirilor. De obicei, îmi dau seama n primele zece minute unde duce acea întâlnire. Apoi este jen*^ a te preface, ca să treacă seara, doar ca să faci pe urma cu schimbat

numerele de telefon, pentru că aşa se o >Ş în timp ce ţin degetele încrucişate, să nu mă mai

— Sunt fericită să mă mulţumesc cu o viaţă au şi îmi place să stau seara prin restaurant, în căzu nevoie de o mână de ajutor în plus. Serios, asta e perfectă de a mă relaxa cât sunt aici.

Olivia nu mă mai ascultă, este absorbită să răsfoiască paginile prăfuite din faţa ei.

_ E în latină, exclamă ea. Probabil că e destul de valoroasă, spune Olivia uimită, arătând spre cel mai rafinat exemplar de artă biblică.

— Să vedem dacă mai sunt şi alte nestemate care aşteaptă să fie descoperite.

Cel puţin, a oprit conversaţia noastră destul de incomodă, în plus, antichităţile sunt un subiect mult mai interesant şi ceea ce descoperim este că această colecţie a lui Richard s-ar putea să valoreze mult mai mult decât am crezut eu sau Guy.

— N-am apucat să vorbim azi, te duci la culcare? aud vocea lui Nico în spatele meu, în timp ce întind mâna să mă prind de balustrada metalică de pe scară. Mă întorc şi-i zâmbesc.

— Ai fost ocupat, iar eu am coborât târziu să mănânc, răspund eu.

— Nu te pot tenta cu o ultimă cafea, având în vedere că este o noapte atât de frumoasă? Urăsc să beau singur. Speram să-mi povesteşti cum se descurcă noua ta asistentă. Sunt în cărţile proaste ale Oliviei, aşa că nu vorbeşte cu mine şi, din păcate, Jack nu e prin preajmă să-mi ia apărarea.

Ar fi nepoliticos să refuz, când ştiu că lui Nico îi este greu se relaxeze după o tură lungă şi aglomerată. Nu ştiu de ce, îi plac micile noastre discuţii şi nu am inima să-i refuz cererea.

— De ce nu?

Mă întorc şi îl urmez pe Nico la bar.

Mai sunt câţiva chelneri, şterg mesele de la terasă, iar eu [ez]*l o clipă, întrebându-mă dacă ar trebui să mă ofer să iau o [av]ă şi să dau o mână de ajutor.

~~ Nici măcar să nu te gândeşti, Mărci, se descurcă ei.

~~ Ştiu, dar îmi place să mă fac utilă.

Mă aşez pe unul dintre scaunele de bar, în fim două calele espresso dublu. Dispare în bucătărie

Restaurantul este liniştit la această oră a nopţ^ Celia nu se văd pe nicăieri. Observ o mică colecţie de f*" înrămate într-un alcov, pe lângă care am trecut de dar niciodată nu le-am văzut cu adevărat. Mă hotărî* arunc o privire mai atentă şi este evident că unele dintre ** sunt vechi. Ar trebui să-mi imaginez că perechea mai în v-^ dintr-una dintre fotografii sunt părinţii lui Luca, stând mând$_{n}$ lângă intrarea pe proprietate. Unele dintre celelalte fotografii de grup au un aspect de petrecere, aşa că sunt probabil repere sau ocazii speciale de familie.

— Fotografia aceea din dreapta sus este de la petrecerea de bun venit în familie pentru Richard, când a devenit partener de afaceri al lui Luca, explică Nico, venind spre mine cu o tavă. Eşti gata?

h – Ce ai acolo? spun eu, în timp ce el se întoarce, iar eu îl urmez.

— Ai încredere în mine, nu e niciodată prea târziu pentru o trataţie rece.

Mă uit la ceasul de pe perete şi observ că a trecut un ştert de oră după miezul nopţii şi e cam târziu pentru îngheţata, bine, va fi o premieră pentru mine!

Presupun că ne îndreptăm spre terasa de lângă p‘ dar Nico merge mai departe, urcă treptele înguste ^{e} din colţul îndepărtat, dincolo de grătar. Mergem acoperită din grădina de legume. Vad că devine rep nostru, chiar dacă este puţin îndepărtat.

— Este mai puţin probabil să deranjam p€ c explică el, în timp ce pune tava jos.

i

_ Mă ocup eu de lumânare, mă ofer, şi iau bricheta reincârcabilă-

Avem un nou suport pentru lumânare în seara asta, un vas \ de porţelan decorat cu lămâi şi frunze verzi. Ceara galbenă
J emană un miros instantaneu de ceva floral şi ierbos, în timp
r ce flacăra atinge fitilul.

— Citronella ar trebui să alunge ţânţarii. Bine, deci un espresso dublu şi o *Zuppa Inglese* clasică: biscotti şi sherry, amestecate intr-un gelato cu aromă de şarlotă. Crede-mă, este exact ce trebuie într-o seară umedă ca asta.

Ne aşezăm şi folosesc una dintre linguriţe ca să pun puţin zahăr brun în cafeaua mea. Iau o înghiţitură, iar gustul robust de cafea prăjită îmi dă instantaneu un impuls. Gustul nu-mi umple gura, ci aroma pare să-mi stimuleze toate simţurile.

— Cafeaua este o dependenţă, nu-i aşa? spune Nico pri- vindu-mă şi zâmbind. Acum încearcă gelato. Vei fi surprinsă, promit.

De fapt, aş prefera să mă mulţumesc doar cu cafeaua, dar mi-e prea greu să rezist. Lingurile lungi de îngheţată sunt probabil de trei ori mai mari decât lingurile de cafea delicate, aşa că iau o linguriţă modestă. Cremozitatea se amestecă cu gustul persistent al cafelei, iar senzaţia de rece îmi lasă un pic de furnicături pe limbă, iar apoi sherry-ul adaugă încă un strop de zvâc.

— Cum e? se interesează Nico. Am dreptate, nu?

Are dreptate. Este o modalitate surprinzător de perfectă de a încheia ziua.

Poate... dar nu voi şti sigur până nu repet procesul de câteva ori, îi răspund, tachinându-1.

Mă simt fericită şi, pe măsură ce zilele trec, parcă problemele şi grij mej e ¿iSpar Ştiu că mă vor aştepta la întoarcerea acasâ, dar îmi pasă? Nu, acum, când stau şi mă bucur de un moment suprarealist ca acesta, nu inii pasj

- Stai să descoperi chipsurilede biscotti <■ coajă rasă de lămâie, pe care insistă să o preg^ Spune că dacă rămâne ceva pe coajă, ii dă un' **** "X dreptate.

‘ EUS,an>arţ))‘

Mă las pe spătar şi mă uit la Nico, iar el îşj SOa. şi apoi atacă *Zuppa Inglese.* r

— Faci asta des? întreb eu, iar el ridică privirea sp

— Tot personalul mănâncă împreună, înainte musafirilor pentru cină, dar eu prefer un ospăţ seara pentru că oamenii vin rar aici, de obicei sunt singur. Eşti pr7' persoană pe care am invitat-o vreodată să mi se alăture aia

Nu ştiu dacă mă tachinează sau spune adevărul, dar oricum îl răsplătesc cu un zâmbet larg.

— Atunci sunt onorată. S-ar putea ca atmosfera să nu fie chiar aceeaşi în Anglia, desigur, dar cu siguranţă voi încerca, într-o noapte târzie.

— O companie bună ajută.

Nico îşi coboară privirea de la mine şi bagă o lingură plină în gură. Câteva secunde mai târziu mai ia o înghiţitură de cafea, oftând mulţumit.

— Totuşi, toate astea nu prea sunt propice pentru son*®* nu-i aşa? Vreau să spun, cofeină, zahăr şi cevarece ca^ ;{

— Somnul este pentru cei care nu au nimic mai făcut, răspunde el, amuzat, în timp ce curăţă răpi de desert din farfurie şi se reazemă de spătar. 1^«*

— Sau pentru cei care nu-şi pot opri gândurile, su

Vad din reacţia lui, pentru că face o mutră, că a punct nevralgic.

— Te-ar ajuta să te deschizi şi să vorbeşti.

— Luca m-a informat astăzi că în septembrie m je construcţie la La Croita. Mi-a arătat planurile pe care le-a întocmit şi am fost puţin şocat.

Termin restul de îngheţată şi ultimele dâre de cafea, cu un zâmbet mulţumit pe buze.

— De ce?

— Ştii când ai spus că va fi o casă grozavă? Ei bine, exact asta şi-a plănuit să facă. Parcarea va fi izolată şi clădirea extinsă.

— Are sens perfect pentru mine. Priveliştea din faţă este uimitoare, iar la margine sunt copaci, arbuşti şi plante căţărătoare minunate. Proprietatea este suficient de departe de drum ca să nu fie o problemă, iar grădina înconjurată cu ziduri din spate este o mică oază.

— Şi se pare că va fi noua *mea* casă.

Privirea lui Nico este una de acceptare şi nu ştiu ce să spun, dar nu aşteaptă un răspuns.

— Ştiu de ce o face, desigur. Este un semnal.

Acum sunt puţin perplexă. Chiar şi în întunericul luminii pâlpâitoare de la lumânări, expresia lui pare îngrozitoare.

— Un semnal? întreb.

— Păi, un gest, să zicem. Crede că este timpul să am un loc al meu, departe de muncă şi că asta mă va încuraja să mă gândesc la viitorul meu pe

termen lung. Dorinţa mamei mele este să-i accept oferta.

— Dar nu eşti fericit de asta?

întrebarea mea este ezitantă, pentru că gestul lui Luca mi se pare generos şi chibzuit.

Nico îmi evită privirea şi se uită în schimb la hotel, care este în mare parte în întuneric. Afară, luminile solare din jurul grădinii scaldă totul într-o strălucire blândă.

Am bani, Mărci, şi dacă aş vrea un loc al meu, aş găsi eu ceva. Deocamdată, asta e tot ce am nevoie, dar Luca este

din ce în ce mai nerăbdător să mă aşez şi să n

Oare Nico vede acest lucru nu ca pe un dar compensa, pentru că a făcut lucrul din datorie, ca fi'

— Oh! înţeleg. Ua,,ui^

Rămânem în tăcere şi deodată sunetele din pe care de obicei nici nu le remarc, par mult mai Bâzâitul enervant al ţânţarilor atraşi de flacăra atunci când ar trebui să-i respingă. Apoi sunetul • . lăcustelor, care – din câte ştiu, deoarece nu am văzui^ aproape – ar putea fi cicadele. Gândurile mă fac să-m'Un2^ privirea în dreapta şi-n stanga, cercetând fiecare mică mişcai în lianele strânse deasupra capului, dar în câteva minute im dau seama că Nico se încruntă.

— Timpul se scurge, mormăie el, apoi întoarce capul şi nu priveşte. Iar Olivia are dreptate. Poate că mai am timp doar până la Anul Nou, în cel mai bun caz.

— Dar dacă nu vei mai locui lângă restaurant, asta înseamnă că Luca şi mama ta vor rămâne aici?

Nico încuviinţează din cap, iar starea de spirit i se nw linişteşte.

— Ar trebui să-ţi fac turul la lumina zilei. Ei locuiesc intr- un apartament pe partea laterală a clădirii principale- complet separat şi are chiar şi propria grădină închisa.

— Sună minunat. Cum e şi asta, pur şi simplu, să stăm şi să discutăm la sfârşitul zilei. Este atât de relaxant!

— Zilele mele de bunătăţi în grădină sunt numărate, P Nico, râzând puternic, şi ridic un deget

la buze. $e

— Sssst... îl apostrofez. Poate că suntem noi trejt- pare că toţi ceilalţi au adormit. ,

— Aşadar, Mărci, ai pe cineva acasă cu care p noaptea târziu, atunci când nu poţi să dormi?

Este O întrebare destul de corectă, dar nu zâmbeşte.

__ Nu mai am, nu. Doar pe fratele meu, Guy, care doarme buştean, dar ori de câte ori a trebuit să-l sun, se preface mereu e treaz, ca sâ mă facă să mă simt mai bine.

— Toată lumea caută pe cineva special, nu-i aşa?

— Da, Nico, dar trebuie să fie un suflet asemănător, care să fie pe aceeaşi lungime de undă.

Privirea pe care o schimbăm este una de empatie. Dacă aş avea pe cineva special în viaţa mea, atunci îmi place să cred că nu m-aş simţi niciodată singură. Dar Nico sugerează că Giuliei nu i-ar plăcea să privească cerul ăsta fenomenal de stele, în timp ce majoritatea oamenilor sunt în pat. Păcat, pentru că nu ştie ce pierde, e ceva magic.

Cred că amândoi suntem între lumi, şi înţelegem cum e să vezi că viaţa, aşa cum o ştii, se va schimba la un moment dat. Pentru mine, nici măcar nu se întrevede un astfel de moment, presupunând că persoana potrivită decide în cele din urmă sa-şi facă apariţia, desigur.

Pe măsură ce ochii ni se obişnuiesc cu mantaua catifelată de deasupra capului, apar tot mai multe stele. Universul este atât de vast şi există atât de multe lucruri pe care nu le ştim, poate că soarta are un plan stabilit pentru fiecare dintre noi şi viaţa nu este pur şi simplu rezultatul deciziilor noastre uneori luate în grabă. Urăsc să recunosc, dar mi-am ales universitatea aruncând o monedă în sus. O variantă presupunea să ma smulg şi pi$_{ec}$ departe, în timp ce, cu cealaltă ocazie, era vorba de o distanţă mică, la doar o călătorie cu autobuzul de ^{casa} părinţilor mei. Nu mă pot abţine să mă întreb dacă ar fi fest cap în

loc de pajură ce aş fi făcut acum. Râd în sinea mea Ş* mă gândesc că este absurd.

De ce râzi? mă priveşte Nico nedumerit.

Habar n-am de ce mă simt brusc atât de fericit" pentru că sunt plină de lucruri dulci pe care în mod, nu aş lua în considerare să le mănânc la această oră d

— Oh, cred că trece efectul cofeinei şi obosea^^ să-şi facă efectul. a

îmi aruncă o privire vinovată.

— îmi pare rău că te-am ţinut trează, dar îţi mu|t că mi-ai ţinut companie în seara asta, Mărci. A fost 0 agitată şi s-ar putea să fi exagerat puţin. E bine să am pe ci^ cu care să pot să fiu sincer.

— Schimbarea nu este uşoară când o iei în piept, dar une ori, când te uiţi în urmă, vezi doar aspectele pozitive.

Când mă întorc să mă uit la Nico, iar ochii lui îi caută pe» mei, mă cuprinde o căldură care începe să mi se răspândească din piept, şi mă bucur de umbre, aşa că nu poate să-mi vădi obrajii roşind. Trebuie să fiu atentă aici. Una e să fii empatic şi cu totul alta să fii târât în problemele altcuiva.

— Aşa sper, spune el, iar cuvintele abia i se aud. Să vedem ce ne aduce ziua de azi.

îmi îndepărtez privirea de faţa lui, mă ridic şi încep să pun totul pe tavă. Ca un gentleman, Nico insistă să ducă el ta'* înapoi, la bucătărie, iar eu îl urmez în tăcere. Locul ăsta eţ- mică bucată de rai şi mă bucur că n-am refuzat invitaţţ[a] Nico de a merge cu el în grădină. E una dintre acele an pe care le voi preţui când ajung acasă.

13

Progrese

— Bună dimineaţa, draga mea Mărci, presupunând că am calculat corect diferenţa de fus orar.

îmi face bine să aud vocea veselă a lui Richard, chiar dacă abia a trecut de ora 6 dimineaţa.

— în sfârşit! Nu răspunzi niciodată la mesajele mele, mă plâng eu.

— îmi cer sincer scuze, dar timpul zboară când te distrezi! exclamă el, apoi izbucneşte în hohote de râs. Angel m-a acuzat că te-am abandonat şi mă tem că are dreptate. Am impresia că te-am prins în treabă, draga mea, aşa că încerc să văd ce faci. Eşti liberă să te răzbuni pe mine, dacă vrei, spune-mi tot ce-ţi vine.

— Oh, Richard. Ei bine, oricât de grea ar fi această sarcină, recunosc că mă distrez. Iar Positano este ca şi cum ai păşi intr-o altă lume. Am stat cu Nico la primele ore ale dimineţii, bând espresso şi mâncând îngheţată, în grădina de legume.

Asta îl face să chicotească.

~~ Ştiam eu că odată ce intri în spiritul lucrurilor, o să te distrezi. îndrăznesc să întreb cum merge împachetarea?

— Merge chiar foarte bine. O prietenă a lui Nj Co Olivia, probabil că o cunoşti, mă ajută. O plătim la nUniç o economie de costuri. Compania pe care am angajat veni în momentul în care vom fi gala să transportăm iar ei vor împacheta articolele mai mari. Poţi să te reJai^* totul e pe mâini bune. axez1,

— Asta-i o veste foarte bună! Şi faptul că te înţelegi at de bine cu toată lumea.

Simt o inflexiune în tonul lui Richard şi îmi imagina expresia de pe chipul lui. Se simte mulţumit de el însuşi

— Toţi cei din familia Romano au fost foarte buni cu mine şi am ajutat de câteva ori la restaurant, dar numai la curăţat mesele, deşi am apucat şi să servesc cafea şi aperitive

— Ha! Ştiam eu. Dai o mână de ajutor oricui are nevoie şi sunt mândru de tine, Mărci. începi să te relaxezi puţin.

— Vrei să spui că sunt încordată? i-o întorc eu, acuzator

— Nu. „Rezervată" este cuvântul pe care îmi place să-l folosesc, draga mea. Viaţa înseamnă să-ţi asumi riscuri şi, când faci asta, uneori te simţi puţin inconfortabil la început

— Spune cel mai mare amator în asumarea riscurilor dintre toţi, după cum se dovedeşte!

— Ei, dacă mă gândesc bine, este adevărat în cazul meu La urma urmei, am întors spatele Angliei şi m-am stabili[1] în Positano. Şi încă o dată, când a apărut o nouă ocazie, am primit provocarea. Există întotdeauna un element de r desigur, dar nu te feri de teamă să nu faci câteva g re^e _ , »raiPSti Vl3'

fi avut o vară plictisitoare în Anglia, iar acum tra *

italiană chiar la ea acasă. . a ¡ui

Scutur din cap la felul în care funcţionează mi Richard.

— Ah, ideea este că ar trebui să-ţi fi u recun o

^mru călătoria mea neprogramată în Italia. Dacă te ajută rf-|i uşurezi conştiinţa pentru că m-ai aruncat în treaba asta atunci află că n-aş fi ratat asta pentru nimic în lume. Dar din câte am auzit, mama ii face probleme lui Guy

Aud un fel de oftat puternic la celălalt capăt al firului

_ Serios? Lasă pe seama mea, ai destule de făcut şi e vina mea, aşa că o să vorbesc eu cu ea.

Oh, nu... o să fie evident că i-am spus eu

- Poate că e cei mai bine să-i lăsăm să rezolve intre ei,

sugerez eu.

— Mama ta are nevoie de ceva care să-i ocupe mintea. Are prea mult timp liber. Ştiu exact cum să-i distrag atenţia.

-Da?

— Eu şi Angel nu ne-am hotărât încă planurile pentru viitor, dar Angel a fost plecată multă vreme din Regatul Unit şi îi e dor. Âsta este un mic proiect în care mamei tale i-ar face plăcere să se bage, să caute un loc în care să ne putem întoarce pentru început. O s-o rog pe Angel să o sune şi să-i explice exact ce căutăm.

Asta este o surpriză.

— Nu uita că Guy ar fi mai mult decât fericit să-ţi facă o plată în avans, înainte de licitaţie. Ar putea fi util un avans» ii reamintesc cu blândeţe.

— Oh, nu este necesar. Nu am rămas fără bani, dar apreciez că te gândeşti la mine, Mărci. Dacă îţi petreci viaţa în afaceri cu antichităţi şi nu ajungi să deţii câteva lire la bancă, atunci nu te poţi numi expert în antichităţi, nu-i aşa? Ah, când începi să faci curat în

biroul de la etaj, sunt acolo o S^madă de tablouri care nu sunt de vânzare. E *colecţia mea Pţ"şonală*$_t$ şopteşte el, coborând vocea. Ştii ce mult îmi place iau şi eu pensula, deşi nu am niciun fel de talent.

- Nu-ţi face griji, am să-l rog pe Guy sa |c Pu . şi vor intra în depozit, împreună cu toate cutîii^^P^ tău. Sper să încep şi acolo curând. e d, n

— Bun. Pot să-i spun, aşadar» lui Angel câ e că totul se aşază?

— Se aşază?

Richard tace o clipă pe gânduri.

— Hmm... planul tău, draga mea, şi este unul f Oarţ Promit să te sun în câteva zile, dar dacă ai probleme, trimit mi un mesaj.

Sâ-i trimit mesaj când răspunde aşa de rar?

— Bine, Richard. Şi mă bucur să te aud atât de optimist Salut-o pe Angel din partea mea.

— Aşa voi face şi voi transfera nişte bani în contul tiu,În semn de mulţumire. Sunt încântat că Nico are grija de tine, având în vedere cât de ocupat este, şi ar fi un gest frumos dacă ai folosi o parte din bani ca să închiriezi pentru o no barcă din acelea scumpe. Visul lui este să deţină o astiel de barcă de lux cu motor. Este ceva ce i-ar plăcea cu adevărat şi ar fi o experienţă uimitoare pentru tine să vezi Coasta Amalfi în toată gloria ei.

— Ah, Richard. Nu trebuia să faci asta, dar Imediat ce apare un moment oportun, voi aranja o zi loasă pentru Nico şi voi încerca să îmi fac timp,astfel * să ni se alăture şi Jack şi Olivia. , .

Nico mi-a promis o excursie cu barca, dar ceva uni că va găsi această experienţă mult mai palpitantă.

— Sunt doar bani, dragă Mărci, şi-i meriţi- Şi cun ^ ^.p o bijuterie drăguţă sau aşa ceva. Un suvenir, amintească mereu de timpul petrecut în Positano- tf|1i o zi bună, plec să-mi scot soţia la o plimbare cu mş

... dragă> şi las-0 pe mama ta în seama mea! '10i Aigr,] se încheie, iar eu mă gândesc că nu trebuia APe,u .5 at situaţia de acasă, dar acum e prea târziu, să |j pienţ $un ^Uy ţn dimineaţa asta, dar acum cred e_ma¡i despre lăzile de lemn suplimentare câosa' ¿nzele personale ale lui Richard şi voi lăsa totul aşa. ^bif aştept şi ziua de azi, din nou. De când lucrez cu Olivia putem vorbi despre tot felul de lucruri. Când ne oprim casă mâncăm la prânz, stăm în curtea din spate, iar ea aduce mereu ceva delicios de mâncare. De cele mai multe ori, e o mâncare simplă, dar ingredientele alese sunt proaspete şi îi admir abilităţile culinare.

Ah, şi trebuie să-i cer sfatul, de unde pot închiria o 1: barcă, aşa cum a sugerat Richard, ceva care o să-i dea 6 lui Nico fiori decapitan în ziua respectivă. Ar fi frumos fi să-l surprind, aşa că asta înseamnă să-i cer ajutorul sub un pretext sau altul. Va trebui să mă gândesc la asta, deoarece nu va fi uşor de realizat.

— Nu pot să-ţi mulţumesc destul, Mărci, pentru ajutorul seara asta, spune Luca, iar expresia de pe chipul Iui este una de recunoştinţă pură. Nu se întâmplă des ca Giulia sa se simtă rău, pentru că ne bazăm atât de mult pe ea. de Cel'a dă din cap în semn de aprobare, în timp ce stăm e vorbă în bucătărie. Restul echipei termină de făcut curat ?I lotu| în<*pe să strălucească.

Singurul lucru pe care pot să-l fac, răspund eu veselă, «cuiţL Este cam singurul lucru pe care ştiu să-l gătesc, un 3r e fQarte b'ne, pentru că nu numai că sunt folosiţi într- între preparatele cu gelato ale Giuliei, dar însoţesc două fa re Cetelalte deserturi din meniu. Eram foarte conştientă de u că nu aveam voie să fac nicio

greşeală, dar mi-a amintit

de fursecurile pe care le coceam cu mania mică. Era tradiţia noastră preferată de

Chiar încep să simt că ajutorul meu este * I în vedere competenţele mele limitate. aprcciat,

— Multe mâini fac treaba mai uşoară, aşa cu bunica mea, răspunde Cel ia. Problema atât cui I Giulia este că fac totul să pară atât de uşor, iar noi I este. Suntem norocoşi că atunci când toţi îşi unesc parcă facem imposibilul să se întâmple. în seara asta,afo^ mare test pentru noi toţi, spune ea, ridicând vocea, *tutti veX*

îşi ridică mâinile, chemându-i pe toţi să se adune h jurul nostru.

— *Ben fatto e grazie a tutti.* Vă mulţumesc tuturor!

Când începe să bată din palme, se alătură şi Lucaşiir. curând ne aplaudăm cu toţii unii pe alţii. N-am mai simţit niciodată acest sentiment de incluziune şi pur şi simplu nu mă pot opri să zâmbesc, pentru că mă simt atât de „acasă' printre ei. Şi totuşi, suflecându-mi mânecile şi ascultând instrucţiunile lui Luca, singurul meu scop în seara a>ta 3 fost să nu-i dezamăgesc. Nico stă în spate zâmbind larg.iar când grupul se împrăştie, el se apropie dc mine.

— Ţi-ai amintit să nu laşi niciun pic de coajă. Giu 1 impresionată. Suferă de migrene şi este un semn câ mu prea mult. Sunt sigur că o să se întoarcă la muncă mâin nu e plăcut pentru ea. sUferinP

Nico este în mod evident trist să se gândească ^ţ- Giuliei, iar îngrijorarea lui este înduioşătoare. lumea ar da înapoi şi i-ar lăsa în pace, poate în mod natural unul de celălalt. Au multe în co au ocazia să-şi petreacă

timpul împreună şi să dese sunt ei ca oameni? mă întreb.

_ Atât timp cât n-am dezamăgit pe nimeni, sunt fericită. _ Bănuiesc că trebuie să-i gustăm şi noi puţin mai târziu?

___ Din păcate, nu pot în seara asta. Guy m-a rugat să-l sun de îndată ce mă întorc în camera mea. Vrea să parcurgem lista actualizată cu articolele pe care Olivia şi cu mine le-am împachetat deja.

Mico ridică repede din umeri dezamăgit.

—Înţeleg. Dar ne-ai ajutat enorm în seara asta, Mărci, şi ¡ţi suntem cu toţii recunoscători. Dacă pot să-ţi răsplătesc cumva bunătatea, ajutând la La Grotta, sunt liber în fiecare luni, după cum ştii.

Asta ar putea fi ocazia pentru mine să-i arunc acea surpriză lui Nico. încă nu am avut timp sa rezolv nimic, dar aş putea sâ-i arunc mingea în teren.

— Ar fi grozav, Nico. Mă pregătesc să încep să trec prin biroul lui Richard ca să-i strâng documentele şi colecţia personală. S-ar putea să te sun săptămâna următoare sau peste două săptămâni, dacă chiar nu te deranjează să renunţi la ziua ta liberă.

Ochii îi sclipesc, în timp ce mă priveşte.

— Sunt al tău. în fiecare luni, până terminăm treaba.

El pleacă, iar eu sunt puţin uimită. Nu mă aşteptam la [Un] asemenea entuziasm, adică nu este chiar o treabă captivantă, nu-i aşa? Dar îmi dă timp să-i pregătesc surpriza Şl sunt sigură că Olivia va fi foarte încântată să mă ajute să lac aranjamentele. Sper doar să nu citească nimic în asta, în [a]tară de faptul că este un gest frumos din partea lui Richard.

" Eşti bine, Celia?

E pe terasă, cu privirea spre mare, cu o cârpă în mână [u]Pâ ce a şters mesele, dar pare la kilometri distanţă.

— Oh, Mărci, da, sunt bine, mulţumesc. Ţu avut o zi bună?

— Da, îi răspund. Poate că La Grotta de l T cam aglomerată, dar Richard a umplut-o cu n pa* minunate.

— Unii dintre clienţii lui veneau de departe să] mă informează Celia.

Ştiu că Richard are o vastă reţea de dealeri de ami în întreaga lume, dar tratează totul în manieră foarte nală. Magazinul lui ar fi putut avea sediul oriunde şi^ fi contat, pentru că în zilele noastre o mulţime de afaceri desfăşoară online.

— Ce bine, Mărci! îi doresc numai bine lui şi lui Ang? Merită să fie fericit şi să renunţe la durerile din trecut.

Durerile din trecut?

— Oh, prima lui dragoste. Mi-a spus odată că nu uiţi niciodată prima iubire, aşa că ai grijă cui îi oferi inima ta. Atunci totul mi s-a părut destul de melodramatic, dar aveam doar 14 ani.

Celia mă priveşte clătinând din cap, dar parcă priveşte departe prin mine.

— I-a luat mult timp lui Richard să găsească femei surilor lui, îmi mărturiseşte ea. Dintr-o dată, i-a dat o no viaţă. Dar, oh, cât de dor ne este de umorul lui blând râsul lui plin de viaţă! Luca este pierdut fără comp'ţ^

Acum, o parte din mine se întreabă cât de neliniştit acest lucru pentru Celia şi Luca, pregătindu-se să > lui Nico restaurantul şi hotelul. Partenerul lor e . călătorind prin lume, asta înseamnă o complic ei în viitor? l!?^

— înţeleg. Şi abia aştept s-o cunosc pe A-nf?

rsoană minunată şi sunt sigură că este, căci Richard nu impulsiv de obicei. Tot ceea ce face este planificat cu nie ti C ulozitate şi, dintr-o dată, nimic altceva nu pare să conteze pentru el.

Celia mă cântăreşte cu privirea ei pătrunzătoare.

A S sta e bine, Mărci. Richard este bun la suflet, darnic. Când s-a stabilit aici, a vorbit puţin la început, dar nu a trecut mult până când s-a aşezat la masă cu Luca şi i-a spus direct că duce o bătălie. Richard avea dreptate, desigur. Restaurantul singur nu câştiga suficient şi totul părea obosit.

— A fost o perioadă grea pentru amândoi, după câte se pare, Celia.

— Da, Mărci, aşa a fost, iar îngrijorarea era greu de suportat uneori. Luca este un om mândru, dar Richard a reuşit să-l convingă să accepte un partener, iar şase luni mai târziu am avut o relansare. Pentru familia noastră lărgită, a venit exact la momentul potrivit. Copiii lor ajungeau la o vârstă la care se pregăteau să ia decizii importante, dacă nu îşi găsesc loc de muncă la nivel local, se mută în oraş şi totul se schimbă peste noapte. Oh, se întorc în weekend şi de sărbători, dar cu toţii am văzut ce se întâmplă. Nu e acelaşi lucru, încep să se îndepărteze de tine. De aceea sunt atât de recunoscător că lui Nico îi place ceea ce face. Nu puteam suporta gândul să nu-l văd în fiecare zi.

Simt o tristeţe în aer şi ezit să spun ceva.

— Te grăbeşti? mă întreabă ea, punând cârpa umedă înapoi în găletuşa de pe scaunul de lângă ea. Aş vrea să-ţi arăt ceva.

— Am terminat pentru azi, aşa că, te rog!

Vino, spune ea, lăsând totul exact acolo unde este şi pornind spre bucătărie.

hotelş**ul** restaurantul. I-am lăsat pe ei să discute, iar eu şi m avut timp să ne cunoaştem puţin mai bine.

)acă se dovedeşte măcar pe jumătate la fel de bun ca tot ceea ce a făcut aici, atunci sunt sigură că va fi uimitor, răspund eu, dar mă îndoiesc în sinea mea că i-a trecut prin minte lui Richard că asta va face ca Nico să fie atât de presat.

— Sper, Mărci. Uneori simt... simt... oh, nu ştiu! exclamă ea, oarecum frustrată. Nu aveam nicio plasă de sprijin, vezi

tu.

E clar că Celia este într-o dispoziţie reflexivă şi e disperată să vorbească cu cineva. Cu toate astea, deşi mă bucur să ascult, cred că, cu cât îmi spune mai puţin, cu atât mai bine.

— Familia mea a fost şocată când am anunţat că sunt însărcinată, continuă ea şi sunt puţin surprinsă de onestitatea ei. Au văzut refuzul meu de a spune cine e tatăl copilului ca pe un semn că nu ştiam, pentru că mă culcasem cu mai mulţi bărbaţi, ceea ce nu era deloc aşa. Dar m-a învăţat ceva, tot ce conta pentru ei era ce vor crede ceilalţi. Atunci am ştiut că îmi voi construi cumva o viaţă mai bună pentru mine şi fiul meu.

— E trist, Celia. Trebuie să fi fost devastată de reacţia lor.

— Am avut inima zdrobită atunci, dar m-a făcut să văd mai bine actele de bunătate ale altora. Ceea ce m-a surprins, Mărci, a fost felul în care necunoscuţii deseori întind mâna să ajute, când văd o tânără mamă care se chinuie. Mi-a resta- credinţa în natura umană. Luca a fost una dintre aceste Persoane. Ne-am întâlnit la plajă şi nu ştia că sunt o mamă [s,n]gură. A insistat să ducă

căruciorul în apartamentul în £are st^team, ca să pot să urc toate treptele astea cu Nico în rate. în după-amiaza următoare ne-am întâlnit din nou pe □ a^^a ne'3 invitat la prânz. Nu ştiam că este bucătar sau că eVne restaurantul, pentru că nu încerca să mă impresioneze.

La vremea aceea, aveam probleme cu încrede iar el părea să simtă asta. Ultima noastră zi , ln°% emoţionantă, dar mi-a spus ferm că nu ne luT^^^i Şi, la întoarcerea mea în Regatul Unit, m-a 3 FeVcS zi şi am vorbit... despre orice şi despre toate ° heca»e

— Ce minunat!

Dacă asta nu e dragoste adevărată, atunci ce este?

— Bunătatea lui Luca s-a născut din dragoste • din urma, a venit sa ma ceara în căsătorie. în moment I care m-a strâns din nou în braţele lui, am ştiut că aşa trebu'' să fie, a reuşit să-mi fure inima, iar dragostea adevărată nu minte. Când Nicholas şi cu mine ne-am întors la Positano câteva luni mai târziu, Luca ne-a primit cu braţele deschise Când fiul meu a devenit Nico Romano, a fost cel mai bun cadou pe care mi l-a putut face Luca pentru a-şi demonstra dragostea, iar băiatul meu a avut în sfârşit familia pe care o merita. Este o adevărată binecuvântare şi numai să ştii că fiul tău nu va fi niciodată singur şi că cineva care-l iubeşte ar avea grijă de el, dacă eu n-aş fi aici. Dar acum mă întreb dacă nu cumva fiul meu se sacrifică...

Cuvintele i se topesc pe buze, iar ea rămâne cu privirea spre grădina frumoasă. Este atât de plină de culoare şi, deşi nu are vedere spre mare, este chiar mai frumoasă decât grădina cu ziduri de la La Grotta.

Mă uit la Celia cum îşi trece mâna peste ochi, dar, unde stau eu, nu-i pot vedea faţa. .

— Am văzut cum te-ai apropiat de Nico în ultimele mâni, aşa că sunt sigură că eşti la curent cu situaţia de a^ pot să vorbesc deschis despre asta. Am fost atât de r cătoare pentru un nou început, Mărci, şi i-a™ »nS sj lui Nico. Se simte îndatorat familiei sale italiene pe Luca l-a primit Pe fiul său ?*a fost întotdeauna tratat ca şi cum s-ar fi născut aici. Dar nu-i aşa. Indiferent dacă-ţi placc sau nu, poate câ seamănă cu un localnic, când cineva il aude vorbind, dar ezitarea lui cu privire la viitor este declanşată de faptul câ se simte obligat. Am încercat să vorbesc cu el, dar îmi spune pur şi simplu ce crede că vreau să aud. Dacă viaţa lui de aici ajunge să-l facă nefericit?

Doamne, ştiu câ asta nu este o întrebare adresată mie, ci ceva ce Celia simţea nevoia să-şi spună, de faţă cu cineva. Şi mai bine să o spună unui străin care va pleca în curând, decât unui membru al familiei, care ar putea să spună mai departe altcuiva.

— E o dilemă, Marci, şi o să-i frângă inima lui Luca, dacă decide să plece.

— Nico e fericit aici, Celia, aşa că de ce ar face asta?

Poate că e pregătit să-şi asume responsabilitatea să se ocupe de locul acesta, dar asta nu înseamnă că e gata să o ceară în căsătorie pe Giulia. Tăcerea este singura opţiune, căci nu eu trebuie să subliniez asta.

— Simt ezitare la el, Marci. Nu vreau să se simtă prins ca- ntr-o menghină. Poate dacă şi-ar lua un an liber, ar călători puţin şi ar vizita Anglia chiar, asta l-ar putea ajuta să vadă lucrurile în altă perspectivă. Ce vezi aici e tot ce a cunoscut el vreodată.

Oau, asta este mai mult sau mai puţin exact ceea ce mi-a spus Nico într-o zi, când stăteam de vorbă. Oare

Celia are dreptate şi n-are deloc legătură cu sentimentele lui pentru Giulia, ci doar că Nico vrea să ştie ce mai are viaţa de oferit, înainte să-şi ia un angajament faţă de cineva? Ar fi devastator pentru toată lumea de aici, pentru că nimeni nu-i suficient de că*âcat să ia locul lui Nico.

Sau ar putea fi un semn bun, Celia. Când schimbări mari, nu este de folos nimănui sâ se ** apr% Până nu e sigur că e pregătit.

Se întoarce şi mă priveşte cu ochii plini de la • care încearcă să le reţină. Pt

— Sper că ai dreptate, Mărci. Mulţumesc că m-ai tat. Am vrut să-ţi arăt câteva fotografii cu Nico, în COD-IX^ Fotografii pe care nu le-a văzut nimeni vreodată. Vi$_{no}$ ' loc la masă şi le aduc eu.

Celia este plecată câteva minute şi mă uit în jur, destul de surprinsă de opera de artă expusă. Sunt câteva pânze foarte mari, iar stilul este modern, vibrant şi atrăgător, deloc ceea ce mă aşteptam să văd, şi este încântător.

Când se întoarce, are un zâmbet pe buze.

— Uite, spune Celia, aşezând un album foto în faţa mea şi ridicând coperta.

— Ah... ce frumos!

Pe prima pagină sunt fotografii făcute pe o plajă, iar Nico este foarte mic. Adună nişte pietricele stând pe o salteluţi albastră căptuşită. Celia este lângă el şi, în toată această sene de fotografii, fie râde, dându-şi părul de pe faţă, fie voiW cu cineva din spatele camerei foto. Presupun că acel cineva este Luca.

— Câţi ani avea Nico aici?

încep să întorc paginile şi sunt şocată să văd restaurau^ şi grădinile întinse într-o stare jalnică. Nu exista nici pi sau terasă, iar ceea ce este acum zona de grătar era un stufos. u(JoUâ

— l-am sărbătorit a doua zi de naştere la o lună după ce au fost făcute aceste fotografii. A fost o sa^pj$_a$re nunată, după cum îţi poţi imagina. A fost chiar o >n

O colegă cu care lucram s-a despărţit de iubitul ei şi mi-a dat mie biletele, mi-a făcut o ofertă ieftină pentru un sejur de două săptămâni intr-un apartament cu un singur pat aici, în Positano. îi aparţinea unui prieten şi a venit într-un moment în care aveam nişte bani puşi deoparte. Italiana mea era destul de bună, am studiat-o la şcoală câţiva ani, aşa că am primit oferta. A fost o nebunie, desigur, cu un bebeluş, un cărucior şi treptele, dar ne-am descurcat, iar pentru Nico a fost prima lui vacanţă adevărată. Nu am crezut niciodată în dragoste la prima vedere până l-am cunoscut pe Luca, dar exact asta s-a întâmplat.

Mi-ar plăcea să întreb despre tatăl biologic al lui Nico, sunt curioasă să aflu mai multe despre cum a apărut această familie şi cum a fost bărbatul care i-a părăsit, dar ar fi greşit din partea mea să pun o întrebare atât de nelalocul ei.

— Este o poveste minunată, Celia. Şi ce viaţă v-aţi făcut aici împreună! Mulţi v-ar invidia, nu doar locaţia şi soarele, ci şi apropierea de care vă bucuraţi cu toţii. îmi aminteşte de copilăria mea, când mai trăia tata.

— Acum e altfel?

Tonul ei este cald şi amabil; nu e băgăcioasă şi nu avem doar o conversaţie din politeţe. Celia chiar îşi doreşte cu adevărat să afle mai multe, dar îmi oferă spaţiu să spun ce vreau.

— Eram la universitate când mama s-a recăsătorit. David are un fel de relaţie cu fratele meu, Guy, dar David şi cu mine nu suntem apropiaţi. în cel mai bun caz, pot să spun că ne tolerăm unul pe altul.

— îmi pare rău să aud asta, Mărci, e destul de trist.

— Este în regulă. David o face fericită pe mama, iar asta e tot ce contează.

— Presupun că de aceea eşti atât de apropiată de R

— Da. E mereu acolo pentru mine, mai ales în tele grele.

Celia îmi zâmbeşte.

— Se pricepe să asculte, dar şi să vorbească dac' ţi găseşti cuvintele. Richard mi-a spus că eşti o p$_{e}$ foarte retrasă şi cred că de aceea Nico se simte conta T în preajma ta.

— Semănăm, presupun. Dar Richard are dreptate, venire aici mi-a arătat că renunţam la lucruri, când ar fi trebuit să mă distrez. E plăcut uneori să fii singur acasă, dar nu e bine să te izolezi.

Pe fruntea ei apare o cută de încruntare:

— I-am spus lui Luca că Nico are nevoie de propriul spaţiu, departe de aici. Este prea constrângător să trăieşti şi să lucrezi, înconjurat constant de agitaţia atâtor oameni Crezi că am dreptate, Mărci?

Oh, e ciudat, dar Celia aşteaptă un răspuns, cu mâna lipită de piept, ca şi cum inima îi bate sălbatic.

— Cred că ar putea fi o idee bună să-i explici asta, Celia. Familia mea nu este chiar un model de bună comunicare, dar când avem ocazia să stăm împreună, ne ajută să vorbim despre griji. Cel puţin, ne asigurăm că nu sunt neînţelegeri între noi.

Doamne, nu a fost uşor să îmi spun părerea, dar sper[1] Celia o ia aşa cum am vrut să o spun. ..

— Este foarte util ce spui, Mărci, mulţumesc. Dacă [3] ultima pagină, e o fotografie cu Nico şi Giulia la unul picnicurile noastre aici, în grădină. Probabil că aveau de 5 sau 6 ani la acea vreme. $_{t}$ ¡n

Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că Giulia a ap viata lui Nico abia când a început să lucreze aici ca

bucătar stagiar. Dacă au fost unul pe lângă celălalt încă din copilărie, poate că asta este o parte a problemei. Cum ar putea s-o vadă intr-o altă lumină dacă ea a fost mereu acolo?

— Par atât de fericiţi. Ce loc minunat să creşti, remarc cu melancolie.

— Sper ca şi Nico să simtă la fel, Mărci. Vreau doar ca fiul meu să fie fericit. Haide, vino să-ţi arăt grădina. Luca nu-a construit cea mai minunată cascadă în colţul îndepărtat. Este locul meu preferat să stau şi să-mi ridic picioarele timp de o oră.

Nivelul de anxietate al Celiei pare să fi scăzut şi sper că nu am indus-o în eroare în niciun fel, pentru că nu asta a fost intenţia mea. Dar Olivia are dreptate când spune că toţi trebuie să stea împreună şi să vorbească deschis şi liber despre viitor.

E ciudat cum a face parte dintr-o familie unită şi a lucra împreună poate provoca o serie de probleme diferite. Este important să ne putem oferi unii altora spaţiu să respirăm şi să recunoaştem că toată lumea vede problemele din propria perspectivă. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, dar încep să îmi dau seama de asta uşor, uşor.

14

La lumina lunii pline

Căţeluşa Luna este ghemuită în poala mea, dar de fiecare dată când încerc să mă mişc, urlă şi nu ştiu de ce. După o plimbare lungă în această după-amiază, pe o potecuţa despre care mi-a spus Olivia că-i place Lunei, pentru că începe într-o zonă împădurită şi apoi coboară până la malul apei, ea a devenit apatică.

Afară se întunecă şi ar trebui neapărat să aprind măcar aplicele de pe perete, dar stăm în linişte şi întuneric de ore întregi, parcă. Nu e vorba că ar fi înfricoşătoare casa Oliviei, dar este destul de mare şi totul este nou pentru mine. Auzind şi scâncetele triste ale Lunei, chiar şi dacă nu se mişcă, încep să mă simt neliniştită.

Mă aplec s-o mângâi pe urechi şi îi şoptesc:

— Ştiu că ţi-e dor de Olivia, Luna, dar sunt aici. Nu^ singură şi n-ai de ce să te temi. . c

Dar adevărul e că încerc să-mi ridic moralul- [a] bolnavă? mă întreb.

O ridic uşor în braţe şi o aşez pe canapea, [iarS^^a]$a

ei se transformă într-un vaiet ascuţit. îmi dau jos

subţire de bumbac pe care o port peste maieul fără bretele şi 0 pun în jurul Lunei. Apoi o aşez din nou pe canapea, iar ea işi pune capul pe labele din faţă, dar nu se ghemuieşte şi stă oarecum într-o poziţie incomodă. Mă duc repede şi aprind luminile ca să ne fie mai bine şi liniştitor amândurora.

Când telefonul meu prinde viaţă, mă grăbesc să-l iau din geantă, sperând că Luna nu se va văita din nou, dar începe imediat să urle.

— Mărci?

— Bună, Nico. Aşteaptă doar o secundă, bine?

Las telefonul jos de la ureche, mă întorc la canapea şi o iau pe Luna înapoi în poală.

— îmi pare rău, pe Luna o deranjează ceva şi nu ştiu dacă doar îi e dor de Olivia sau are vreo problemă.

— Pari îngrijorată. Vrei să trec pe-acolo?

Nici măcar nu este ora 21.00 şi nu şi-a terminat tura, dar încep să mă îngrijorez destul de tare. Este o responsabilitate uriaşă să ai grijă de copilul blănos şi iubit al cuiva şi singura opţiune este să o sun pe Olivia.

—îmi pare rău să-ţi cer asta, dar sunt în punctul în care trebuie să fac ceva în privinţa asta. Nu vreau s-o panichez pe Olivia, fiindcă se află la cel puţin patru ore de mers cu maşina, dar s-ar putea să fie nevoie să o duc pe Luna undeva să o vadă un medic. N-aş şti de unde să încep să caut un veterinar la ora asta.

Răspunsul lui vine imediat

" Nicio problemă, Mărci. Vin imediat!

E o prostie, dar chiar în momentul în care Nico inchide» mi se umplu ochii de lacrimi şi o îmbrăţişez uşor pe ^Una- Limbajul ei corporal îmi spune că ceva nu-i în regulă, de obicei este atât de plină de energie, iar la plimbare abia am ţinut pasul cu ea. Dar la mai puţin de 0

Orâ ne-am întors, s-a schimbat. Mi-am tot scormonit întrebându-mă dacă a mâncat ceva ce nu ar fi tre bu s-a îndepărtat de mine şi doar a adulmecat pe jos

Frica îmi trimite brusc un fior în stomac şi mâ sim ameţită. ^Ir‘

— Te rog, nu te îmbolnăvi, Luna, îi şoptesc, şi 0 mângâi k pe cap. Olivia nu m-ar ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla^

O lacrimă îmi curge pe capul ei şi ea scoate un scheuiu, uşor. Ţine ochii închişi, dar se odihneşte numai.

Mi se pare că trece o veşnicie până aud o bătaie în uşyc terasei şi ii spun iui Nico să intre, că nu e încuiat. Mâ bucur aşa de tare să-l văd, că aş putea să izbucnesc în lacrimi,dar trag adânc aer în piept ca să mă calmez şi să-i zâmbesc:

— Mulţumesc că ai venit aşa repede, Nico. Acum sunt convinsă că e ceva în neregulă cu ea, dar nu ştiu ce.

Expresia îngrijorată de pe chipul lui îmi spune că este de acord cu mine, apoi Nico îngenunchează lângă noi.

— Hei, Luna. Ce faci?

Nico îşi trece mâna foarte încet peste capul ei şi apoi pe spatele ei.

— Poate să meargă? întreabă el foarte serios.

— Sărea ca de obicei în după-amiaza asta şi a reuşit ‘ iacă o plimbare de vreo trei kilometri, dar la scurt timp ce ne-am întors, parcă ar fi căzut leşinată. Am pre$upuS e obosită» dar nu voia decât să stea la mine în poală-v aici de ore întregi. Am încercat să o fac să bea apă» uC vrut să coboare de pe canapea. Când am mutat-o ca $

castronul» a început să urle şi mi-a luat o grămadă să o liniştesc din nou.

— A mâncat?

_ Nu. De când ne am întors nu a mâncat. Şi-a mâncat porţia obişnuită înainte de a ieşi şi jur că n-am văzut-o mâncând nimic de pe jos în plimbarea noastră. Am fost cu ochii pe ea ca un şoim, pentru că o parte a traseului a fost foarte abruptă şi mi-era teamă să nu se apropie prea mult de margine.

Cuvintele îmi ies în cascadă de pe buze; acum, că am companie, nu mai pot ascunde cât de speriată sunt.

— S-ar putea să ai dreptate. Asta ar putea justifica o vizită la veterinar.

Mă uit la Nico cum verifică foarte uşor fiecare dintre lăbuţele Lunei. Sunt surprinsă că îi dă voie să facă asta fără sâ scoată niciun sunet. Când ajunge la ultima lăbuţă, ea scheaună şi asta îl face pe Nico să sară în spate vizibil.

— Oh, săraca Luna! îmi pare atât de rău, căţeluş. N-am vrut să te rănesc.

Ah... ce atent e, dar e clar că este ceva în neregulă şi a găsit problema.

— Mărci, poţi să încerci să-i distragi atenţia? O să mă mişc cât pot de repede, dar trebuie să mă uit mai atent.

îmi trec braţul sub gâtul Lunei, astfel că ea îşi întoarce capul să sc uite la mine şi, în timp ce îi mângâi urechile, încep să vorbesc cu ea pe o voce joasă, ca să rămână calmă. Nu-şi ia privirea de la faţa mea şi pare sâ ştie instinctiv că Nico vrea s-o ajute.

— încearcă să o ţii nemişcată. E un fel de ghimpe şi trebuie să iasă. O să număr până la trei şi sper să iasă repede.

Mă aplec peste ea, cu cealaltă mână susţinându-i ceafa. ■— Unu, doi, trei!

Luna scoate un urlet sfâşietor, dar Nico se Iasă pe spate Pe cîîcâie uşurat, ţinând în mână un ghimpe lung

17

de un centimetru.

— Sărmana Luna, spune el, aplecându-se sâ pe spate. Nu-i de mirare că nu erai fericită. °

— Nu a şchiopătat, aş fi observat asta, COnf. simţindu-mă acum vinovată.

— Nu a intrat pe verticală, ci pe orizontală. ¡ar j după-amiaza asta, a început s-o doară şi să st dar la început nu s-ar fi văzut nimic. O să dai cer Jun un sfat. Imediat pot să sar în maşină şi s- telefon, dacă e nevoie. O să pun ibricul în acelaşi oduc und^ timp ai nevoie de o ceaşcă tare de cafea.

Se îndreaptă spre bucătărie, iar eu las să-mi curgă lacrinu de uşurare şi o îmbrăţişez în continuare pe biata Luna.

— Micile noastre petreceri noaptea târziu par să devină un obicei, îmi spune Nico, zâmbind, când ne aşezăm pt terasă, privind luna plină.

N-am mâncat nimic de la prânz, şi nu mi-am dat seama ce foame îmi era până nu am început să mănânc

— Credeam că nu găteşti! remarc eu.

— Oliviei îi place mâncarea simplă şi ştie ce ingrediente funcţionează. Frunze proaspete de salată din grădină, câteva ierburi, nişte brânză feta care sunt destul de sigur că a f°sl făcută de vecina ei. Olivia şi Jack le dau vecinilor legume^1 primesc de la ei în schimb brânză şi mezeluri făcute ded

— Şi pastele?

— Doar nişte roşii proaspete, puţin usturoi şi cea^ nişte linguini de casă. Mă îndoiesc că e vreun >talian nu poată face ceva cu ingredientele din frigiderul 0[1]

îi zâmbesc.

~ Dar tu nu eşti italian adevărat. Nico ridică din

sprâncene.

— Ai dreptate. Cred că nu sunt, dar aşa mă văd.

trebui să menţionez conversaţia pe care am avut-o cu Ceha acum câteva zile? în general, cred că e mai bine să urmez sfatul Oliviei şi să nu mă bag.

— Mulţumesc că ai venit să ne salvezi în seara asta, Nico. Iubesc câinii, dar nu am avut niciodată un câine. Pisici, da, dar nu câini.

înăuntru, Luna e ghemuită pe patul ei pufos de căţel, pe care l-am aşezat pe canapea. I-am curăţat şi bandajat laba, deşi încă pare că se mai simte un pic rău. Dar îşi revine şi asta e o mare uşurare.

A reuşit chiar să mănânce o mână de recompense pentru căţei şi, după ce am ridicat-o în braţe, Nico i-a adus bolul cu apă ca să bea. Veterinarul i-a spus lui Nico câ o s-o vadă pe Luna dimineaţă, dacă mai este încă inflamată lăbuţa, şi să-l sune dacă suntem îngrijoraţi, indiferent de oră din zi sau din noapte. Ei bine, este chiar trecut de ora 23.00, iar faptul că Nico a intervenit şi a rezolvat totul atât de repede il face un erou.

— Mi-am dat seama imediat din tonul vocii tale că ai nevoie de ajutor, iar Richard mi-a spus foarte clar câ trebuie să am grijă de tine.

Hm. Să aibă grijă de mine?

— De ce?

— A spus, şi citez, „Mărci este deosebită, Nico". Apoi a continuat şi a spus că asta o să fie o vară în care tu o să des- cHzi ochii către posibilităţile nesfârşite ale vieţii.

Aşa a spus?

Richard, pe bune, la CE naiba te gândeai?

Nico ridică paharul de vin la buze şi ia o înghiţitură, apoi arată mulţumit.

- Jack se pricepe la vinuri şi sunt sig$_{Ur\ c}$ supere că am deschis o sticlă. Am impresia că^ ^{n}*°% oameni în pragul unor mari schimbări care
cum este Richard, vrea tot ce este mai bun penu^*'^^{1} mea. întrebarea este – de ce anume fugi tu vara

Tocmai duceam furculiţa plină de paste spre * întrebarea lui mă face să mă opresc. Mă uit la N ochii.
C°'mi^

— De o vară britanică ploioasă, atâta tot.

Mănânc în continuare, surprinsă de întrebarea atât d directă.

— Este mai mult decât atât. Richard îşi face griji pentru tine. îl cunosc destul de bine încât să citesc printre rândun

La fel şi eu!

— Richard crede că este timpul să mă distrez puţin la soare, dar este uşor de spus şi nu atât de uşor de făcut, nu-i aşa? Cu siguranţă, nu este motivul pentru care am venit la Positano.

Nico dă din cap şi râde când pune paharul înapoi pe masă. Amândoi aruncăm o privire instinctiv către casa, spre Luna, care doarme liniştită şi nu s-a mişcat în ultimele do uăzeci de minute.

Apoi întoarcem privirea unul spre celălalt şi este un^{1110} ment de stânjeneală. ţi

— Dacă are dreptate? răspunde el. încearcă să tf momentul, dacă tot eşti aici, Mărci, şi distrează-te, *ce* fi rău în asta? . $_{e}$?E$ti

— îm i dai un sfat, Nico, sau este vorba şi ^^{esi,}^.$_{(orU}$l tăv liber să faci ce vrei până iei o decizie cu privire la vn şi nu trebuie să-ţi spună nimeni asta. $ă'i

— Până nu ştiu ce vreau, cum să comunic as supăr

pe cei pe care îi iubesc cei mai mult?

fn sfârşit, adevărul!

_ îi pui să stea jos şi le explici cum te simţi. E vorba doar despre Giulia sau şi de afaceri?

Pare surprins şi râde la comentariul meu.

— Crezi că mă răzgândesc în legătură cu preluarea gistorante Sul Mare şi a hotelului?

Mă şterg la gură cu şerveţelul de hârtie şi scutur din cap:

— Cred că ai aşteptat toată viaţa această oportunitate.

— Dar... ? începe Nico, aşteptând răspunsul meu.

— Dar cred că doar faci planuri, în loc să te implici realmente.

Răspunsul arată că e confuz:

— Ce înseamnă asta?

— Ai crescut alături de Giulia, un lucru pe care ai omis să-l spui. Cât timp aţi petrecut împreună, în afară de timpul la muncă sau când sunteţi la petreceri în familie?

îmi dau seama că Nico este stânjenit de părerea mea asupra situaţiei.

Râde, dar mi se pare că vrea să scape repede:

— Stăm deseori şi discutăm la o cafea înainte de o tură, dar suntem oameni ocupaţi.

— Asta mi se pare o scuză. Vă evitaţi unul pe celălalt sau pur şi simplu o îndepărtezi, pentru că nu poţi să-i dai un răspuns încă?

Cu cât eu subliniez ceea ce este evident, cu atât se simte Nico din ce în ce mai inconfortabil.

~~ Sună atât de uşor când o spui aşa. Din păcate, nu toată lumea are norocul să-şi găsească perechea perfectă. Dar dreptate, cred că nu este chiar un motiv sănătos ca să te căsătoreşti cu cineva de care ştii că nu eşti îndrăgostit şi pur simplu să speri că o să iasă bine,

nu-i aşa?

— Asta am avut de spus; mi se pare că vă celălalt ca pe un mijloc de a vă îndeplj$_{n}$j un^'N spui Giuliei ce simţi, că nu eşti sigur de viitor î* °^{P} dacă poţi să te angajezi să te căsătoreşti cu ea^V va deschide spre tine. Este un bun punct de

Tace şi stăm aşa, privind în sus la luna care^ în toată splendoarea ei. ^{S}

— Se întâmplă lucruri amuzante când e lună plină Nico, ca pe un lucru sigur. ’Spu>

— Chiar aşa?

— Da. E folclor italian, bărbaţii şi câinii ca devin lupi când e lună plină.

— Vorbeşti de vârcolaci? glumesc eu.

— în italiană termenul este: *lupo mannaro.*

— Nu cred că Luna a simţit altceva în seara asta deci că o doare lăbuţa, sărmana. Iar tu cu siguranţă nu treci pnn I an niciun fel de transformare. |

— Poate că asta e problema. ^{ti}

Am terminat de mâncat şi mă simt mult mai bine Ameţeala mi-a trecut şi văzând-o pe Luna acum ghemuita, mă pot relaxa în sfârşit.

— Nu înţeleg. De ce nu-mi explici? .

Cu paharul de vin în mâini, mă las pe spate, rezem mă de spătar, şi mă uit la Nico, adâncit în gânduri.

— De unde ştii ce vrei cu adevărat? Mama mă ^{,n} dacă sunt fericit şi eu spun da, pentru că aşa e. F’^{ccar} un scop şi întâlnesc o mulţime de oameni interes parte din ceva mult mai important decât persoana asta înseamnă mult.

nud[1]

Şi totuşi, îmi dau seama că-l sâcâie ceva, ceva decât doar grija cu privire la viitor.

Viaţa este perfectă, atunci, reflectez eu, gândindu-mă că într-o noapte ca asta, cuvintele acelea ar putea fi adevărate. Râde oarecum dezaprobator.

— Nu. nu este, dar asta e situaţia pe moment şi nu văd cum fi putut face altceva ca să schimb rezultatul.

Nico pare descurajat şi este evident că vorbeşte despre o persoană din trecutul lui, care i-a rănit sufletul.

— E sfâşietor când găseşti pe cineva cu care simţi acea euforie, dar imediat ţi se năruiesc speranţele, pentru că, indiferent de motiv, nu eşti perechea perfectă.

îmi dau seama că gândesc cu voce tare. Mă uit la Nico. Schimbăm o privire care-mi spune că înţelege exact ceea ce vreau să spun.

— Şi e uşor să te frământi dacă ai luat decizia corectă, dar nu poţi schimba trecutul, remarcă el, de parcă ar regreta. E amuzant, Richard şi cu mine stăteam adesea împreună până târziu în noapte şi discutam despre viaţă în general. El a spus că ziua în care şi-a dat seama că se preface a fost ziua în care a înfruntat adevărul.

Simt un ghem în stomac involuntar.

— Ce a vrut să spună cu asta?

Dar cealaltă întrebare care mi se învârte în cap este de ce lucrul ăsta a atins ceva în mine.

— Băuse ceva în seara aceea, dar se referea la prima lui dragoste, femeia care i-a frânt inima. Richard mi-a povestit că s-a trezit într-o dimineaţă şi şi-a dat seama brusc că nu era suficient doar să se afle în preajma ei.

Oare Tiziana i-a frânt inima lui Nico când a plecat, mă întreb, dar nu se poate hotărî să recunoască asta? Nu ştiu ce să spun, aşa că stau în linişte, aşteptând ca el să continue.

— Singurul fel de a-l scoate din viaţa confortabilă, dar

tristă, cu care se mulţumise, a fost s-o ia de la r a venit aici.

— Noi toţi am crezut că este un fel de criză mijloc, recunosc eu, sinceră.

— înţeleg de ce. Richard este un mare filozof alteori, surprinzător de imprevizibil. îmi imagin^'* plină are un efect asupra lui.

Chicotesc, probabil că vinul mă relaxează un pj

— înainte să accept un loc la universitate, Richard luat de-o parte şi mi-a spus că ar trebui să profit de ca să câştig experienţă de viaţă şi să călătoresc. îţi poţi gina reacţia mamei la asta? Richard a spus că ar trebui sj văd lumea şi apoi să mă întorc, pregătită pentru următoarea parte a vieţii mele.

— Richard are tendinţa să facă asta, nu-i aşa? Să-ţi ofere un interludiu liric într-un moment în care ai cea mai mare nevoie de un sfat practic.

— El vede viaţa ca pe o cronologie complicată, cu o mulţime de opţiuni diferite. Dar realitatea este mult mai simplă. Chiar şi atunci când nu ne dăm seama că facem alegea totuşi facem, fie că e vorba doar de oamenii de care suntt® atraşi, sau folosim abilităţile noastre înnăscute. Uneori sin', că Richard e de părere că sunt capabilă de mai mult şi cearcă să mă trezească. Dar mă pricep la ceea ce tac înconjurată de oameni pe care îi iubesc şi îi resp^'L că tocmai asta e ceea ce vrea să sublinieze.

— Psihologie inversă? glumeşte Nico.

I se pare amuzant ce spun, dar eu vorbesc de

— Mai degrabă un test. Nu-mi mai luasem ¿e

mult, dar, pentru că prin natura muncii fac o m
călătorii scurte de afaceri în diferite ţări europei [1]

an, pentru mine, pauza este să fiu acasă. îmi place să fac oale de lut în grădină, să decorez casa şi ador curăţenia de primăvară. Sună plictisitor, nu-i aşa? Dar pentru mine este energizant. Richard percepe asta ca şi cum m-aş da autoizola.

— Aşadar, adevăratul motiv pentru care nu şi-a sunat pur şi simplu unul dintre asociaţii de afaceri căruia să-i vândă toată colecţia este pentru că a vrut să ieşi din zona ta de confort pentru o vreme. Nu este mai degrabă manipulator? întreabă Nico, realmente surprins, dar pe mine nu mă
deranjează.

în timp ce respir aerul cald şi parfumat al încă unei nopţi înmiresmate, oftez recunoscătoare.

— Da, şi chiar a recunoscut asta, după ce am ajuns aici, desigur.

1 — Şi îl ierţi? ridică Nico o sprânceană, întrebător.

— Richard este cel mai bun naş pe care şi l-ar putea dori

cineva vreodată. Vrea doar ce este mai bun pentru mine. Nu ; m-a dezamăgit niciodată; m-a ridicat când am căzut, nu la p propriu, desigur, ci emoţional. Richard spune că mediocrita

tea este soarta celor care nu-şi ascultă şinele interior. Cei care se închid în ei nici măcar nu sunt conştienţi că se mulţumesc cu mai puţin decât merită.

Nico cade pe gânduri.

— Te pune pe gânduri.

Da, aşa este. Ştiai că Richard are două diplome? Una

,n artă plastică, este el însuşi pictor, iar cealaltă în

psihologie?

Nu, nu ştiam. Adică, am avut nişte conversaţii uimi- toare> dar asta explică multe.

îmi întind braţele, conştientă că habar n-am cât este Ceasuî. dar sunt epuizată.

Ar trebui să pleci. N-am vrut să te reţin atât de mult

şi mai ai de mers pe toate treptele alea. Cel D lunii este o binecuvântare, ar fi destul de complj^' ,U\ ar fi atât de strălucitoare în seara asta. rj'

— Nu plec nicăieri, spune Nico, categoric D Luna pe canapea. Arăţi absolut zdrobită, iar eu o zi chiar aşa de stresantă ca tine. Dacă totul merg^ seara asta, mă duc acasă la prima oră a dimineţii schimb. Dacă mă suni când se întoarce Olivia, pot $$ cu maşina la La Grotta. Putem lucra toată după-amia^ până seara, dacă vrei.

— N-ai ceva mai interesant de făcut în ziua ta liberi' răspund, simţindu-mă vinovată că i-am furat timpul.

— Până se întoarce Jack şi putem să facem cu toţii o excursie cu barca, nu am, zâmbeşte Nico melancolic.

Dacă totul merge bine mâine, atunci ii voi cere ajutorul Oliviei sâ planificăm o zi uimitoare de croazieră pe Coasta Amalfi şi voi pune în aplicare micul plan al lui Richard. Barca lui Jack este în regulă, dar închirierea unei bărci de lux, cu motor, pentru acea zi, va aduce un zâmbet şi mai mare pe chipul lui Nico!

— Mi-ar plăcea să accept oferta ta, Nico. Richard devine puţin îngrijorat de biroul lui. Vrea să mă uit prin documente* lui şi să le triez în cutii, pregătite să fie depozitate în Angli* Şi mai are şi acolo mici comori ascunse, aşa mi-a spus. Ace^ vor trebui să coboare la parter ca să le împachetez împreLi' cu Olivia. . ,n

— Grozav, poate voi învăţa ceva despre a[ntichltâ^0 acelaşi timp. Acum, hai să strângem aici şi să mergem binemeritată odihnă. sfârşii

Ducem toate lucrurile înapoi în casă, simt ca este perfect pentru ceea ce a fost, parţial, o zi puţin trauma

ci ¡i sunt recunoscătoare lui Nico pentru că a venit să mă ajute. * Incui uşile terasei şi nu mai rămâne decât să-i spun noapte bună, aşa că mă apropii de Nico.

— Mulţumesc pentru că... mă rog, ai venit pentru mine şi una. Sunt mai recunoscătoare decât îţi poţi imagina.

Mă aplec s-o mângâi pe cap pe Luna şi ea deschide un ochi, dar nu se mişcă, este epuizată.

— îmi plac discuţiile noastre, Mărci.

Nico face un pas, în timp ce mă îndrept de spate şi, deodată, mă uit direct în ochii lui.

— Cred că mi-e dor de Richard mai mult decât credeam. Dar a fost şi o mare descoperire să aflu mai multe despre el. Mă gândesc la el ca la unul dintre profesorii aceia bătrâni şi înţelepţi, care la prima vedere par a fi destul de liniştiţi, dar se dovedesc plini de surprize.

Inima începe să-mi bată cu putere în piept şi caut să spun ceva amuzant.

— Cum ar fi, că fug în Thailanda ca să se căsătorească?

Schimbăm o privire foarte intimă, am vorbit despre Richard şi l-am găsit amabil, plin de inspiraţie şi, în acelaşi hmp, puţin nebun. Aştept ca Nico să facă un pas înapoi, dar nu se mişca şi o clipă e un fel de ezitare între noi. *Trebuie să te ^mteel mai întâi, Mărci,* îmi spune

hotărât vocea aia din capul nieu- Iar apoi Luna scoate un scâncet şi momentul s-a dus.

Păi... hm... Ar fi bine să văd dacă îi e sete Lunei înainte ne băgăm la culcare. Noapte bună. Mărci.

Privirea lui Nico îmi spune că şi el este la fel de dezamăgit niine. Având în vedere ca suntem în casa Oliviei şi a lui Jack, P°ate că ar fi lipsit de respect, mă gândesc eu, în timp ce mă n^rePt spre dormitorul de oaspeţi. Dar asta nu mă împiedică întreb cum ar fi să simt buzele lui Nico pe ale mele...

15

Scufundarea în necunoscut

— Oh, Mărci, îmi pare atât de rău că s-a întâmplat asu. Nu este prima dată când Luna se răneşte la lăbuţă, dar st întâmplă atât de rar, încât nu m-am gândit să las numărul medicului veterinar la îndemână.

Olivia o ţine pe Luna în braţe, iar căţeluşa dă din coadă întruna.

— Ei bine, cu siguranţă este încântată să te vadă şi sper să nu fie supărată pe mine.

Luna întoarce capul şi începe să lingă gâtul Oliviei, ce«[2] Ce o face să izbucnească în râs.

— Oh, n-ar fi atât de îndrăzneaţă dacă s-ar simţi Uneori îi place să facă pe diva.

— A fost un ghimpe uriaş totuşi, dar Nico a fotografie veterinarului şi a spus că inflamaţia lichidului. Odată ce a ieşit, a spus, dacă nu existau*[1] evident de infecţie, s-o ţinem în casă pe Luna pa*[1]^ revine la normal. A spus să suni dacă e vreo P[rob1]^ $.o

Cal meazăte, Luna, îi spune Olivia, strădui*[1] ţină strâns. Nu cred că mai e vreo problemă cu

i aşa? Ar trebui să le fii foarte recunoscătoare lui Mărci ^lui Nico pentru că au fost atât de atenţi.

$* _ Vorbeşti de lup... şi iată-mă!

Mico intră pe uşa glisantă, surprinzându-ne pe toţi, iar Luna dă să coboare din braţele Oliviei ca să-l întâmpine.

_ E bine să vezi că pacientul arată atât de plin de viaţă, spune el, apoi îngenunchează ca s-o mângâie pe urechi, când Luna se repede la el în joacă.

Dar el e foarte concentrat pe bandajul de la lăbuţa căţeluşei.

— Ţi-am scotocit prin dulăpiorul din baie, dar după cum arată acum, aşa de agitată, nu cred că mai ţine mult bandajul ăsta.

— E un semn bun, confirmă Olivia, uitându-se mai întâi Ia Nico şi apoi la mine. Voi doi aţi fost extraordinari, vorbesc serios. Va sunt atât de recunoscătoare că aţi avut grijă de ea!

— Nico a dormit pe canapea cu Luna toată noaptea, explic eu. Eu am dormit confortabil în pat şi nu m-am trezit până la 9.00, în dimineaţa asta, aşa că Nico a fost cel care s-a jucat de-a asistenta toată noaptea. Cum a fost petrecerea la cină?

Oliviei îi strălucesc ochii.

— Mâncarea a fost minunată, dar după câteva ore în care ain dansat ca nişte nebune şi am cântat din toate puterile, ne-am trezit cu toţii de dimineaţă puţin obosiţi, declară ea.

Presupun că Nico a venit să te ducă înapoi?

Oh, mergem direct la La Grotta, sare el. M-am întors ^°ar mă schimb şi să vorbesc ceva cu Renzo, pentru că va Idarte ocupat astăzi. Ţi-ai strâns lucrurile, Mărci?

Olivia ne urmăreşte cu interes.

. " Şi aţi reuşit măcar să vă bucuraţi de o masă liniştită ^Pfeună aseară? întreabă ea, uitându-se la Nico.

— Am făcut o percheziţie prin frigider şj a fost un dezastru total.

Nico şi Olivia se privesc unul pe celălalt u. sprânceană. ld,c*o

— Poate că nu eşti bucătar, Nico, dar orice barba ştie să pună câteva ingrediente împreună. 31

Amândoi încep să râdă şi presupun că este Un glumă între ei. c

— îmi pare rău, Mărci. Sunt căsătorită cu un bărbat nici măcar nu face grătar, îţi imaginezi aşa ceva? Chiar şi face o salată, strigă să mă întrebe ce ar trebui să toarne pesl ea. Cel puţin Nico nu se teme să încerce. Din păcate Jad nu arată cel mai mic interes. Sau, în cazul ca lui, poate vreau şi spun, *din fericire...* nu are nici cea mai mică idee de bucătărie'

Petrecem următoarele două ore târând câteva cutii de prin camera din spate. Nico reuşeşte să mute nişte obiecte mai mari, ca să avem mai mult loc de trecere. împreună le despachetăm şi scăpăm de hârtia şi de cartonul vechi, prăfuit. Olivia are acum destule articole care aşteaptă să fie împachetate cât să fie ocupată cel puţin câteva zile. n

Apoi mergem în biroul de sus.

De unde începem? se strâmbă Nico, uitându-seini^

Peste tot sunt grămezi de cutii care parcă se destram^ Majoritatea sunt pline de hârtii şi chiar şi s ceea ce P3^. o canapea extensibilă este acoperită cu stive de hârtii' parcă cineva ar fi vrut să le indosarieze şi nu a mai aPu<^

— Richard a întrebat dacă pot să-i separ lucrurile

P^{erSl}^, ca să treacă mai întâi prin acele cutii. Ceea ce vedem este chiar viaţa lui, nu doar înregistrarea fiecărui ^’^t. care l-a achiziţionat vreodată, ci fotografii şi scrisori din

De ce nu a redus Richard cantitatea de hârtii înainte să * mute la Positano? Şi acum face exact acelaşi lucru. Nu vrea să se arunce nimic, ci se aşteaptă să i le ordonez, ca să le poată sorta o dată pentru totdeauna.

- Să eliberăm un spaţiu aici şi apoi să aducem trei cutii de ambalare. Una pentru chestiile financiare, una pentru lucruri personale şi una pentru documente legate de afaceri.

— Bine.

Nico se duce la parter, iar eu încep să mut cutiile rupte pe culoar. Când se întoarce, transpirăm de efort şi de căldură.

— Sper că merită să facem asta, comentează Nico.

Este mult efort, dar odată ce e gata, avem suficient spaţiu ca să ne desfăşurăm munca amândoi.

— Richard a spus că are o rezervă specială aici şi nişte lucrări de artă personale. Ar trebui să verificăm asta înainte de a începe.

în colţul cel mai îndepărtat e un dulap în perete, iar acum este pentru prima oară când e accesibil. îl deschid cu prudenţă şi mă uit înăuntru. E mai mare decât am crezut.

— Au fost scoase rafturile ca să aibă loc o ladă de transport. E prinsă în cuie, aşa că un lucru mai puţin de care să ne Îngrijorăm, mă bucur să văd asta.

— Astea sunt preţioasele lui picturi? întreabă Nico.

Nu sunt pe stoc. Probabil că ştii că lui Richard îi place Şă se joace cu pensula. Se pricepe destul de bine, dacă nu mă *n$ală memoria. Mi-a arătat câteva odată, cu mulţi ani în Urniă, dar, având în vedere că încă nu am dat peste un şevalet Sau vreun echipament de artă, bănuiesc că majoritatea sunt cand era mai tânăr.

, " Desigur. Este o pasiune comună despre care Luca Mard au stat de vorbă ore întregi, iar mama îi lăsa de

obicei în pace sa vorbească singuri. Mai sunt ai», aici, sus? întreabă Nico. * ° du,aPu$_n$

~~ Unul în dormitorul lui, dar este un dulap 4^ putea să-l verificăm pe acela în continuare. Cumva să cadă ceva pe podea, când începem să tragem de I mărturisesc eu, în timp ce ne chinuim să ne facemT^' culoare, spre dormitor. °c

Doar mutăm grămezi de lucruri dintr-un loc în altul cel puţin, aşa mi se pare acum.

— E mult praf. Nu este umezeală şi mă aştept să văd căţp, păianjeni ici-colo, pentru că nu pare că ar mai fi fost mutai ceva pe-aici de ceva vreme.

— Păianjenii din Italia muşcă?

Nico izbucneşte în ras.

— Atât timp cât nu sunt specia cu pete, atunci n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Şi asta ar trebui să mă liniştească? întreb eu, când intrăm în dormitorul lui Richard.

Nico se îndreaptă cu paşi mari către uşile duble înalte de la tavan până la podea, care sunt fixate în peretele ce dă spre culoar încearcă clanţele.

— E încuiat.

— Oh, corect... hm... Richard a spus ceva despre o che‘^{e} care s-ar afla într-o oală, pe raftul de deasupra birou^{lul}

Şi aşa cum spusese, când mă întorc în birou să caut, a găsesc cheia.

— Iată! Să sperăm că se potriveşte. $_{o}$arcel*

îi arunc cheia lui Nico şi el o prinde în aer, se^{int}° călcâie şi o introduce în broască. Apoi răsuceşte n^^{n} $_{c}$y

— Se pare că a fost bună cheia, uşa s-a dese ut toate astea, nu se clinteşte.

Apoi se întoarce şi smuceşte, iar uşa din stânga se des- chide, şi el cade.

__ Bănuiesc că era blocată, râde el, iar eu îi dau o mână ca să se ridice.

__ Eşti bine?

— Da, sunt bine. Din fericire, ştiu să cad. Mi se pare puţin intruziv să scotocesc prin dulapurile cuiva, comentează Nico şi se dă un pas înapoi.

Ştiu exact ce vrea să spună, deoarece şi eu simt la fel. Totul este foarte curat aici, patul complet făcut şi o cuvertură colorată, lucrată manual, adăugă o notă impresionantă mobilierului din lemn de culoare închisă. Sunt lucruşoare aici, plus o comodă înaltă şi o noptieră, dar este destul de spartan. Dulapul dublu uriaş pare să domine încăperea.

Când mă uit în interiorul dulapului, pe uşa deschisă, văd că e gol. înăuntru este o şină de agăţat umeraşe şi câteva rafturi în partea de jos, dar nici măcar nu sunt prăfuite.

— Probabil că aici îşi ţinea Richard hainele. Dar există un panou despărţitor.

încerc uşa din dreapta, fără niciun rezultat. Nico face un pas în faţă ca să se uite şi el.

— Ah, e un şurub ascuns în partea de sus, iată!

Când uşa din dreapta se deschide, vedem vreo douăsprezece rafturi, iar pe fiecare se află o mulţime de cutiuţe. Cele ma* multe dintre ele sunt în stare aproape impecabilă, deşi este clar că unele dintre ele sunt destul de vechi.

— Nu mă aşteptam deloc să găsesc aşa ceva,

recunosc eu, are loc un schimb de priviri mirate cu Nico.

întind mâna şi iau o cutie alungită bleumarin şi

îndepărtez cu grijă capacul.

~~ Bijuterii! exclam eu, surprinsă.

— Frumos, comentează Nico, în timo CP < UitSry,

— Este un colier de perle de epocă, cu trei* închizătoare din lapislázuli auriu. Este italiene», ţi nul de pe spate? RM înseamnă că a fost făcut |a numărul de lângă el este pentru identificarea prod **

Pun capacul la loc pe cutie, o aşez pe raft şi ¡ţ r alOruk să-mi dea una dintre cutiile de lemn care se afiş ~ • i raftul d, sus şi la care nu ajung. *

— La naiba, este foarte grea, spune el, aducând • punând-o pe comodă. Ar putea fi plină cu monede de >

Scutur din cap spre el dispreţuitor, dar când îndepărtez capacul, cutia este plină de lingouri mici, fiecare în carcasa lui de plastic. Ridic unul, îl aşez în palmă şi este greu. Nico şi cu mine ne uităm la el perplecşi.

— Acesta este producătorul, ITALpreziosi, Italia, confirmen Este ştampilat 5 oz. (140 grame), argint fin 999,0.

— Acesta este numărul de serie. Câte crezi că sunt aici?

— Treizeci, poate? Aş spune că toată cutia are cel puţin patru kilograme.

Şi nu este singura cutie de lemn de pe raftul de sus.

— Ar trebui să fie într-un seif undeva, nu într-un dulap închis cu o cheie veche de fier şi un şurub, pe Post de încuietori. Ce-o fi fost în capul lui Richard?

— Sunt de acord, Mărci. îţi sugerez să-l suni pe Rtfh Nu poţi să împachetezi chestiile astea şi să le laşi aşa. p^J05, până soseşte camionul, nu-i aşa? Dacă dispare o cutie.

Abia e trecut de ora patru după-amiaza aici, aşa ea

p bil că este seara târziu în Thailanda. Sunt plină de p^{ra} sete şi foame şi mă uit la Nico cu ochi rugători.

— Ştiu, spune el. Oricum e timpul să ne °P^{ri}^$_{ut}$ Tu o pauză. Mă duc să iau ceva de mâncare şi

suni pe Richard. Mă întorc cât pot de repede. Şi încuie uşa ¡n urma mea, spune el ferm, dar nu am nevoie să-mi spună.

— îmi pare rău, a durat puţin mai mult decât m-aş fi aşteptat. Giulia a insistat să facă o pizza cu măsline negre şi busuioc, apoi Luca a dispărut să facă o salată. Mama a pus o sticlă de Prosecco şi apoi a plecat să găsească nişte şerveţele ca să învelească două pahare. Când au început să se agite referitor la desert, le-am spus că o să luăm ceva mai târziu, când ne întoarcem.

Nico mă urmează înăuntru, închizând uşa în urma lui.

— A trecut mult de la micul dejun şi sunt sigur că ţi-e la fel de foame ca şi mie. Mâncăm afară?

— îmi pare râu, nu putem să mâncăm afară decât dacă stăm în faţa magazinului. Vine cineva să ia cutiile de lemn.

Nico pare surprins.

— Oh, ai reuşit să ici legătura cu Richard, înseamnă. Cel puţin, se mişcă repede. Mă bucur că nu te-a lăsat pe tine cu grija asta.

— I-am spus verde-n faţă că nu e ceva ce laşi intr-un dulap ia care se poate ajunge foarte uşor, daca are loc o spargere. Iar [e]l a spus, pur şi simplu: „A fost o neglijenţa din partea mea, Mărci. O să dau un telefon şi rezolv". Apoi m-a sunat înapoi, [cam] în zece minute, şi m-a anunţat ce se întâmplă. Este cel Hiai rapid răspuns pe care l-am primit de la el până acum!

Şi doar dai cutiile cuiva, pur şi simplu? se întreabă [Nico]> evident simţindu-se la fel de neliniştit ca şi mine.

~~ Da. E ciudat, totuşi. Nu a fost deloc uluit sâ constate [c]â Ş>-a lăsat în urmă depozitul personal de argint şi nu mi-a [s]P[lls] [n]intic despre persoana pe care a

contactat-o. Adică, a fost [11] [n] apel telefonic rapid. Richard mi-a spus că omul care vine

o să-mi dea o chitanţă, ceea ce este puţin liniştitor şi-a cerut scuze şi a spus că *a uitat* că avea acele lucr Ba S

— A uitat? ridică Nico din umeri. Nu cunosj^^0-meni care să stea pe o mică avere ca asta, şi apoi ăsta-i Richard. Bine, hai să stăm în faţă. E destul mobili ca să ne fie confortabil, spune Nico, uitându-se în jur u folosim cele două scaune de acolo şi... hm... avem nev • * o măsuţă de cafea, mi s-a părut că am văzut una pe Unj * Eu izbucnesc în râs.

— Sunt mai multe, dar le-am mutat în camera din spat. Găsesc imediat ceva potrivit.

Nu durează mult şi ne aşezăm. Nu este la fel de plăcut ca în curtea din spate, dar este destulă verdeaţă în jur. suntem la cel puţin douăzeci de metri de drumul principal Mai e şi un gard viu înalt, în faţa zidului solid de piatră care trece de-a lungul limitei proprietăţii şi care mai reţine din zgomotul traficului.

— Doamne, picnicurile astea ad-hoc. Mă simt răsfăţata. Ce bună e salata şi este foarte drăguţ din partea Giuliei! E puţin devreme ca să pornească cuptorul cu lemne, nu-i aşa?

— Încă (acea pregătiri, dar nimic nu-i mai bun decât o pereche de foaie care aprind focul. N-am vrut să refuz oferta ei, aşa că am simţit că este corect să aprind eu focul în timp ce ea făcea aluatul.

— Credeam că Giuliei nu-i place să se bage cineva m treaba eî la cuptor. .

— De obicei, nu. Dar ah, am întrebat-o ce mai fac p ei, în timp ce eu mă apucasem deja să aşez lemnele pe^ aşa că nu m-a oprit, altfel aş fi încă acolo acum. Aşa pot să am cu Giulia o conversaţie politicoasă, care nicio legătură cu munca.

Sunt ocupată să-mi pun pe farfurie o parte din minunata ¡„*salata,* iar el nu este conştient de faptul că mi-am dat ochii peste cap. Asta nu prea înseamnă conversaţie.

__ Ce-s astea? întreb, scoţând nişte bucăţi lungi care arată ca prazul.

— Inimioare de palmier. Este o *insalata di rucola,* salată de rucola cu busuioc, dovlecel ras şi roşii cherry. Puţină sare, usturoi, piper negru şi fâşii de Parmigiano-rcggiano, cu un strop de ulei de măsline.

— Acasă nu prea mănânc salată cu pizza, dar pizzele noastre sunt de obicei mai mult aluat, explic eu.

— Ţi-am tăiat o felie mare, ţine farfuria.

— Oh, o să mănânc cu mâna.

Îmi ţin farfuria în poală, aşa că ridic felia de pizza, o îndoi pe lungime ca să mă asigur că nu cade nimic de pe ea. Muşc din ea şi gem, în vreme ce stomacul îmi e recunoscător că primeşte mâncare.

— Măslinele sunt atât de dulci, şi e şi puţin usturoi prăjit.

— E fascinant să te văd mâncând, spune Nico, uitându-se la mine fără să se atingă de propria mâncare.

— Ce vrei să spui?

— Savurezi fiecare înghiţitură. Unii oameni ciugulesc din mâncare şi este enervant. Alţii mănâncă fără să aprecieze cu-adevărat ingredientele individuale, sau condimentele şi sosurile. Adesea, tu guşti totul separat înainte să le combini pe furculiţă. Iar când vine vorba de pizza, pur şi simplu o mănânci direct, fără fasoane.

Asta mă face să râd şi ridic o mână în dreptul feţei, continuând să mănânc.

~~ Da? Nu mi-am dat seama. Tu ai de gând să mănânci ceva sau doar stai şi mă priveşti?

Nico îmi aruncă o privire amuzată, apoi i$_a$ pizza şi

muşcă din ea, exact în momentul în care o maşină în parcare.

— Aceasta trebuie să fie persoana trimisă de RÎCL

Nico ridică privirea.

— Oh, sunt Hans Wagner şi fiul său, Freddie. E bi duc cutiile jos?

Faptul că Nico îi cunoaşte pe cei doi bărbaţi mă lin puţin, dar sunt stresată să predau ceva atât de valo^ schimbul unei semnături pe o foaie de hârtie.

— Mulţumesc, sunt destul de grele. Văd că au o maşini foarte drăguţă. Sper că Hans vorbeşte un pic de engleză

— în principal italiană, cu accent german, desigur. Nu-ţi face griji. Mă ocup eu. De ce nu-l suni pe Richard şi-i spuîcâ au sosit? Luca i l-a prezentat pe Richard lui Hans cu mulţiani în urmă. Este un om de afaceri priceput, demn de încrederi şi respectat. Relaxează-te şi bucură-te de pizza.

Vad că doi bărbaţi ies din maşină şi cel mai în vârstă ne face semn cu mâna. Sunt surprins când Nico îşi pune brusc mâna pe umărul meu şi îl strânge uşor, ca să mă linişteascâ, apoi se îndepărtează.

Când sunt cu toţii în casă, încerc să-l sun pe Richaid- Probabil este miezul nopţii în Thailanda şi îmi ţin respiraţi sperând că este încă treaz şi că va răspunde.

— Mărci, draga mea. E cam zgomot aici, stai un pic Pe fundal se aude muzică tare şi o ascult în timp^ retrage puţin mai departe.

— Scuze. Aşa e mai bine. Suntem înconjuraţi de un g de turişti cu rucsacul în spate, de 30 şi ceva de ani, m asta. Este foarte distractiv. Probleme? |e jâ

__Nu. Au venit Hans Wagner şi fiul lui, iar Nic°

adus nişte documente intr-un plic, după câte se CUtl da?r trebuie să mai facem ceva, e nevoie de o semnătură trebui să verific în plic?

5311 Vocea de bariton a lui Richard pare să chicotească uşor. _ Banii au fost deja transferaţi în contul meu, Mărci.

Hans a fost persoana care mi-a făcut rost de lingouri de la bun început» aşa că poţi să te relaxezi.

— Grozav! Doar că... hm... m-am gândit că e cel mai bine să verific, răspund eu, încercând din răsputeri să nu par stresată.

— Nu ascundem nimic, draga mea, dacă asta te îngrijorează. Argintul brut este o investiţie bună pe termen lung şi, da, ar fi trebuit să-l pun într-o bancă, dar am un motiv special ca sâ-l păstrez separat. Nimeni nu ştia că este acolo şi sunt supărat pe mine însumi că am uitat. Restul articolelor din dulapul din dormitor sunt în mare parte bijuterii, şi doar câteva monede de colecţie, toate acestea au nevoie de o evaluare din partea unui expert, înainte de licitaţie. Acum nu-ţi mai face griji şi bucură-te de restul serii. Salutări lui Nico, este un tip priceput, e bine să-l ai în preajmă. Ciao, Mărci, vorbim din nou în curând!

Mă las pe spătar, sorbind din paharul de prosecco, şi mă gândesc că e-ste o nebunie! Mă uit la bărbaţii care duc cutiile a maşină. Hans se întoarce şi îmi face un semn politicos, ,nainte să plece.

de ~~ Ce te *ncrunt*- întreabă Nico, privindu-mă destul e ştresat, în timp ce îmi întinde un plic A4. Ai vorbit cu Richard?

" Da, şi a spus că a primit deja banii. Cred că putem

ne relaxăm, dar mi-aş fi dorit să fi verificat mai devreme
u 3pul acela. Dacă intra cineva şi fura ceva?

Nico se aşază, dornic să se întoarcă la mâncare de pizza ca să-mi ofere încă o felie şi nu pot rezist

— Poate că acum nu este momentul să spun asta taraba cu fructe despre care ţi-am spus? Ei bine, cut^j numerar a fost furată ieri. Un tip le-a distras atenţia * ce celălalt a intrat şi a terminat în cateva secunde. Aşad^ P magazin de antichităţi ar putea fi ca o ţintă, iar o grăm de argint, ca şi cum ar câştiga la loto, pentru acest duet d hoţi. Richard este un om de încredere şi mă îndoiesc că $.a gândit la asta, dar pentru orice eventualitate» ar trebui să ţn uşa din faţă încuiată tot timpul.

— Aşa am să fac!

Văd că încearcă să nu mă panicheze, dar este îngrijorat şi este timpul să schimbăm subiectul.

— Cum s-au cunoscut Richard şi Luca?

Mă tot gândesc de mult la întrebarea asta.

— Ca o mulţime de clienţi, Richard a venit să mănânce la Ristorante Sul Mare într-o seară, i-a plăcut mâncarea şi a tot revenit. Pe-atunci, dădeam câte o mână de ajutor când era mai aglomerat. Nimeni nu ştia cine e, dar apărea mereu N-a făcut niciodată tam-tam, a lăsat întotdeauna bacşiş şi a devenit o faţă cunoscută. Apoi, într-o zi, am avut o petrecere în familie şi el s-a alăturat la dansul de noaptea târziu, U»03 şi Richard au legat de-a lungul timpului o prietenie. Crede* a fost când Luca încerca să-şi ascundă problemele financi^ şi nici măcar mama nu ştia cât de rău stătea treaba. e ca tine, o persoană cu care e uşor să stai de vorbă, P°a puţin prea uşor! ridică el o sprânceană, acuzator.

îţi vorbesc la fel de sincer cum îmi vorbeşti şi111

— Hm... dar după ce spui ceva, acel ceva nu p°ate înapoi. în orice caz, unde rămăsesem?

jQico face o pauză ca să-şi îndese în gură şi ultim L df pi®, iar eu încerc să nu mă gândesc a b"«tă să spunâ cu asta. Se gândeşte un momenţ înainte ¿â'" T

_ Când Luca ne-a chemat pe toţi şi ne•a spus că ¿Unda: va investi în afacere, cu toţii ¡1 cunoşteam destul Î u până atunci. N-a fost mare lucru, mai mult un mm^T sărbătoare, de fapL motiv de

_ Presupun că o parte din înţeîegere includea folosirea La Grotta?

— Da. Se pare Richard îşi adunase încet colecţia, dar totul era în depozit. îi plăcea să fie acolo sus. Nu prea trecea multă lume pe aici, dar mai apăreau cumpărători, de obicei, cu programare telefonică.

Mi-am pus farfuria goală pe măsuţa de cafea din faţa **noastră.**

— Ştiu că a păstrat legătura cu Guy în permanenţă şi am vândut destul de multe lucruri la licitaţie pentru el.

— Cred că niciunul dintre noi nu ştia cât de mult succes avea, spune Nico impresionat în mod clar, i-a oferit un trai bun. Poate că tezaurul de argint, împreună cu investiţia sa în II Posto di Luca şi Ristorante Sul Mare, este fondul lui de pensii.

Exact la asta mă gândeam şi eu. Richard nu-şi face griji referitor la bani, pentru că finanţele lui sunt împrăştiate. Faptul că a cunoscut-o pe Angel i-a dat puţin planul peste caP> pentru că nu era pregătit cum ar fi trebuit. Nimeni nu uită ceea ce probabil depăşeşte cu mult cincizeci de mii de lire sterline în lingouri de argint. Dacă nu eşti îndrăgostit, adică, iai atenţia ta este în altă parte. Ei bine, cel puţin cutiile sunt acurn pe mâini sigure şi o problemă mai puţin pentru mine.

Cred că ai dreptate, răspund eu, umplând paharele.

" Richard ştie ce face, sunt sigur.

— Am impresia că Richard şi Angel s-ar în cele din

urmă aici, la un moment dat, NicoT^'S rezonat cu el locul ăsta. Dar cred că vremea lui antichităţi s-a încheiat, face asta de mult timp destui banii. Este momentul să se bucure de roade* lui, după cum se spune. Dar îl cunosc pe Richard şi interesant să călătorească, o parte din el are nevoie d permanentă. Dacă mă gândesc egoist la asta, mă bu^ este posibil să fie în Anglia, dar cred că va avea şi aici u 1 pentru că Positano a fost casa lui atât de mult timp **

— Viaţa nu este chiar la fel iară personalitatea lui vibrantă care să ne înveselească serile. Unchiului meu Vittorio i ar plăcea să le găsească lui Richard şi Angel o nouă casă, lucrând în imobiliare. Nu există nicio proprietate pe piaţă de care şi nu ştie, aşa că sper că ai dreptate, pentru binele nostru.

Nico ridică paharul.

— Pentru fericirea viitoare, spune el, şi ciocnim paharele. Parcarea începe să se umple de clienţi pentru restauram şi, chiar dacă suntem ascunşi în partea îndepărtată a parcării, în faţa magazinului La Grotta, tot ne distrag puţin atenţia

— Să terminăm aici şi să ne întoarcem înăuntru! suge* reză Nico.

— Cred că e timpul. Dacă vrei să te întorci, să Ştii că NJ trebuie să rămâi. Nu sunt obosită şi o să mă apuc de un dintre documente. . .

— Nu renunţ aşa uşor, exclamă Nico. în plus. [ul]\c terminăm sticla asta de prosecco şi s-ar putea să ai nev un braţ sigur de care să te ţii când urci treptele astea.

îmi dau capul pe spate şi râd:

— Mă îndoiesc, două pahare mici sunt Iii™ absolută.

Dar, serios, de mult nu m-am simţit aşa e 1

Toate treptele astea sunt ca un antrenament. Mănânc mai mult decât am mâncat vreodată şi totuşi ştiu că am slăbit puţin, e o nebunie!

Nico mă cântăreşte din priviri şi simt asta

- Positano te prinde bine, Mărci. Când ai ajuns prima dată aici, erai atat de palidă, meat am crezut că nu ţi-e bin iar acum străluceşti.

- Oh... asta e un lucru pozitiv, atunci, îi răspund stânjenită. r

- De ce majoritatea englezoaicelor par că nu ştiu să primească un compliment bine intenţionat? întreabă el clar nedumerit. ’

Ridic din umeri.

— Poate pentru că nu suntem obişnuite să primim astfel de complimente?

Nico izbucneşte în râs.

— Presupun că sunt un italian adevărat, din toate punctele de vedere. Cc bărbat nu vrea să complimenteze o tânără frumoasă? Asta nu are sens deloc pentru mine!

Şi ce femeie nu doreşte să audă asta, mă gândesc eu, şi simt o căldură care mă învăluie... Sper doar să nu vadă şi Nico.

16

Când laşi prudenţa deoparte

Vinul e de vină, îmi spun. Şi faptul că Nico şi cu mine lucrăm atât de aproape unul de celălalt. Stând cu picioarele încrucişate pe podea, în timp ce scotocim printr-un munte de hârtii, este suficient de plictisitor pentru ca mintea să înceapă să o ia pe arătură. Până acum, nu mi-am dat seama cât de proaspăt miroase Nico, în pofida prafului care se ridică în aer şi a mirosului de vechi din cutiile în care scotocim. Nico îmi aminteşte de parfumul de citrice, dar când saresâ mai aducă o cutie şi să mi-o pună în faţă, căldura corpului lui în acţiune pare să accentueze mirosul.

— E o colonie interesantă, spun în cele din urmă, can curiozitatea pune stăpânire pe mine.

— Este un spray de corp pe care îl cumpăr de la <> P^{rie} tenă a Oliviei. Are un magazinaş în inima oraşului P$^{°s\iota ta}$.^ – Bellezza Naturale. Ingredientele sunt din surse organ şi fără substanţe chimice. Sunt sigură că Olivia o sa acolo la un moment dat. Scuze,

dacă este puţin prea [111]

N-am vrut să-l fac să se simtă stânjenit.

— Nu, miroase bine... proaspăt.

_ Slavă Domnului! E destul de cald aici, te superi dacă deschid geamul puţin mai larg?

__ Deloc, e destul de înţepenit şi doar atât am reuşit să-l deschid.

Când Nico se întoarce cu spatele, mă miros şi eu discret. Nu e prea rău, având în vedere circumstanţele, şi, din fericire, cei câţiva stropi de parfum pe care i-am pulverizat pe bluză azi-dimineaţa încă persistă. Tonurile uşoare, florale, nu sunt prea puternice, dar totuşi miros plăcut.

Mă uit spre Nico, iar el se întinde peste un teanc de cutii şi împinge geamul. Muşchii i se încordează sub tricoul albastru pal şi, după forme, este evident că n-are nici măcar un gram de grăsime pe el. Presupun că se mişcă tot timpul.

— Mai ai şi alte hobby-uri, în afară de plimbarea cu barca, când e Jack pe-aici?

— La subsolul hotelului este o sală de sport, mă anunţă Nico, aşezându-se din nou. Chiar trebuie să-ţi fac un tur al locului.

— Mama ta mi-a arătat unde stă împreună cu Luca. Este minunat, atât de modern şi luminos.

— Da? Ţi s-au făcut onorurile, deci.

Nu pare deranjat şi continui să răsfoiesc hârtiile. Cele mai multe dintre hârtiile la care mă uit acum sunt chitanţe pentru diferite achiziţii din ultimii doi ani.

— Ah... Cred că ar trebui să arunci o privire la asta, spune Nico.

— Ce-ai găsit?

~~ Mare parte din teancul ăsta par să fie în principal broşuri de licitaţie. Sunt foarte vechi, dar am găsit astea prin- tre ele. Ar fi bine să mă uit cu atenţie la fiecare, ca să fiu sigur că nu-mi scapă nimic.

îmi dă o mână de plicuri de diverse forme şi dintre care unele arată ca felicitări pentru o zi J$^{nens'u}n_1$, mod evi dent, este corespondenţă personală. ^{Şkre}_

— Poate facem o cutie separată pentru scrisori mână şi fotografii. Mă duc şi aduc una. îţi aduc ceva^^ băut? Avem limonada în frigider. ^{eccdţ}

— Perfect. Unde vrei să pun chestiile pentru licit • Sunt o mulţime din astea.

— Acolo, în colţ. Unele sunt mai de colecţie decât altele, dar oricum Richard s-ar putea să nu vrea să se despartă de ele. Mulţumesc că eşti riguros, Nico, pentru că ştiu căe$ţ$_{eo}$ treabă plictisitoare, dar n-aş vrea să se piardă ceva care are o valoare sentimentală pentru Richard.

— Nu-i nicio problemă.

— O să văd dacă găsesc nişte cutii A4 mai puţin adânci.

Când mă întorc, Nico a făcut deja două teancuri uriaşe în colţ şi a mai găsit o grămadă de alte articole între cataloagele vechi. Pentru că vin cu nişte cutii împachetate sub un braţ şi câte un pahar în fiecare mână, Nico sare să mă ajute.

— Putem să începem cu acestea câteva, dar ştiu că mai suni pe undeva. N-are rost să le folosim pe cele mai adânci, pentru că mă îndoiesc că pot să duc una plină la parter, ii spun eu, iar el îmi ia cutiile de carton de sub braţ. Le sprijină de perete.

— Mulţumesc... spune Nico şi întinde mâna să ia ^{un} pahar de la mine.

— Sunt mai mult decât fericit să le car eu. îmi

place sâ mă fac util. t .

Un zâmbet şăgalnic îi luminează ochii şi dintr-odatâ în dau seama că am rămas privindu-l şi zâmbind P^{r0Ste}^

— O să... ah... aranjez cutiile asta şi să le etichetez, tinuă el.

Oare este îngrozitor de cald aici sau tocmai am avut un onient ciudat? Mă cert în gând pentru că sunt ridicolă că- nii las imaginaţia să o ia razna.

_ Dă-mi voie să strâng gunoiul ca să fac puţin loc. îţi lace să creezi ordine din haos, nu-i aşa? îndrăzneşte Nico, privindu-mi faţa cu interes. Suntem în stadiul în care abia dacă am parcurs câteva lucruri aici, dar cutiile originale au cunoscut zile mai bune şi nu ar supravieţui călătoriei, chiar dacă nu ar avea nevoie de o sortare.

_ Acest nivel de dezorganizare m-ar înnebuni. Bănuiesc că la fel era cazul şi pentru Richard, pentru că ăsta nu e stilul lui.

Mă simt confuză şi nu pot sa nu mă întreb de ce dintr-odată s-au îngrămădit toate lucrurile astea aici. Ca şi cum rutina lui a zburat pe fereastră şi, judecând după dimensiunea restanţelor acumulate, e vorba de luni şi luni întregi. Cu mult înainte ca Angel să-i fure minţile.

— Era în permanenţă în mişcare şi a călătorit prin toată Italia în lung şi în lat. Probabil că a fost prea mult pentru el.

Acesta este motivul? Sau altceva i-a distras atenţia lui Richard? Ce anume, habar n-am, dar fac tot posibilul să mă scutur de senzaţia asta, pentru că nu vreau ca Nico să creadă că ceva nu este în regulă. Cu toate astea, nu pot să nu mă gândesc că în schimbarea bruscă a lui Richard trebuie să fi intervenit şi altceva pe lângă dragoste.

Nico face două drumuri cu braţele pline şi, când termină, SUntem amândoi pregătiţi să luăm o mică pauză. Se aşază lângă birou, rezemat de perete şi îşi întinde picioarele, cu Paharul în mână.

hu mă las în jos în faţa ferestrei, mă reazem pe spate şi °ftez uşor.

— începe să mă doară spatele. Nu ţi-a singură zi? îl întreb eu ca să verific, conştientă că Q distractiv pentru Nico, pe lângă toate cele prin care t^^ puţin limonada este răcoritoare.

El dă din cap.

— Sunt bine încă o oră sau două, apoi ne im- ‘”toarce pentru desert şi cafea.

Zâmbetul ăla şăgalnic al lui mă prinde de fiecare d îi răspund şi eu imediat cu un zâmbet şi din nou mâ fierbinte şi deranjată.

—în plus, acum arată mai rău decât arăta când ne am apucat de treabă şi nici măcar mie nu-mi place să las lucru rile aşa.

— Eşti un bărbat după sufletul meu, râd eu, şi apoi imi dau seama că sună puţin ciudat. Vreau să spun...

Ce vreau să spun?

— Cred că ne asemănăm foarte mult în multe privinţe, Mărci.

Abia acum observi asta?

Nico mă priveşte cu intensitate, cu o sclipire răutăcioasă în ochi care nu-mi scapă.

Hm... Presupun ca răspunsul la asta este nu.

— începe să mă deranjeze, răspunde el. Dar pe tine.

înghit în sec, sperând că zgomotul nu e atât de

putem ' pe cât l-am auzit eu şi iau o înghiţitură mare din p^ conştientă că Nico mă urmăreşte în continuare cu ’

Puţin. Dar trebuie să-ţi spun clar, Nico, eu nu 1 şi nu cred în aventuri de vacanţă. am

Oh... asta sună ca şi cum l-aş pune la punct şi nU 1 vrut să sune. Pur şi simplu încerc să fiu sinceră cu el-

— Nici eu.

Secundele trec şi este ciudat sâ evităm contactul vizual.

— Uite, nu mi-ar plăcea deloc ca asta să devină o problemă intre noi. Mărci, dar, ah... Trebuie să recunosc că-mi place foarte mult să petrec timpul cu tine, doar să mă aflu în compania ta.

— Chiar şi să sortezi documente vechi prăfuite? glumesc eu.

— Uite, nu m-am exprimat bine. Aş minţi dacă n-aş recunoaşte că abia aştept momentul din zi când stăm sub pergolă şi luăm cina împreună. Olivia zice că ar trebui să mă distrez şi că aventurile de vacanţă pot fi distractive. Nu este chiar stilul meu, totuşi, şi de unde poţi să ştii cum o să te simţi când se termină? Nu sunt sigur că sunt genul de persoană care işi poate activa şi dezactiva sentimentele atât de uşor.

Nico se uită în jos în paharul din mâna lui şi zâmbeşte ca pentru sine.

— Asta e Olivia, ei inima îi stăpâneşte capul. Aş fi sperat câ ai văzut şi tu că nu fac aşa ceva. Nu pot sâ dictez cum mă simt şi n-ar fi corect faţă de tine dacă n-aş recunoaşte că te găsesc atrăgătoare, Mărci. Chiar dacă asta înseamnă că o să alegi să te fereşti de mine.

— Oh, Nico! Mi-aş dori să pot trece aşa uşor prin viaţă, dar...

—... dar dacă amândoi înţelegem lucrurile la fel, ce râu am face dacă ne bucurăm de timpul în care suntem împreună?

Dintr-odată îmi simt gura atât de uscată că nu mai pot sâ înghit, iar inima îmi bate efectiv cu putere în piept.

— Doar o vară scurtă şi apoi ne întoarcem fiecare la dru- mul lui? Sună mult prea uşor, iar ăsta e un mare steag roşu Pentru mine, dacă mă gândesc la tot ce am văzut în viaţă.

~~ înţeleg, Mărci. E ultimul lucru care mă aşteptam să întâmple şi poale pentru că nu eşti ca nicio altă femeie

re am cunoscut-o până acum Oricum, preze nţa (pe care am nevoie Ş1 sunt recunoscător, oteră imPuls asla. Ai o pereche de mâini dispusesl numai vorbi nu·mi sl5beşte concenlrj ^ tea'Uteu' ^ facem treabă.

Acum, hai sa i oasă de distanţa dintre noi acUm,

Mă uit la N i • schimbăm atât de natural sunt au. dar ^e'Tzâmbesc cu inima grea, pentru că simt exacti, Şi este un gând înfricoşător.

— Ah, iată-vă! spune Dario, şi se opreşte din şters tejgheaua barului, când intrăm. Unchiul Luca m-a pus să promit că stau pe-aici până vă întoarceţi. Aveţi o gustare în frigider şi două porţii de cappuccino tiramisu făcute de Giulia.

— Au plecat ceilalţi? întreabă Nico.

— Da. A fost mai linişte decât de obicei în seara asta.

— Desigur! Toţi sunt acasă, lipiţi de televizoare. A fost un meci de fotbal important în această seară, explică Nico. Acum suporterii ori petrec, ori îşi

înecă supărarea.

— îi tot spun lui Luca că ar trebui să luăm un televizor cu ecran mare, fotbalul aduce clienţi, afirmă Dario, categoric. Oricum, am terminat aici. Toate uşile exterioare ale restaurantului sunt încuiate, iar Viola e la recepţie.

— Mulţumesc, Dario, şi asta e o idee grozavă. Poate ne gândim să facem ceva în grădină, puţin mai departe de zona principală de luat masa, ca să fie toţi clienţii fericiţi.

— Sau pe terasa de mai jos, vine răspunsul lui Dario instantaneu, şi îmi dau seama că s-a gândit mult la asta.

Mă întreb câţi alţi membri ai familiei aşteaptă cu nerăbdare ziua în care Nico preia conducerea?

— Probabil că ar fi cel mai bine să nu-i pomeneşti de asta

lui Luca chiar acum, când are capul plin de planuri pentru La Grotta. Dar merită luat în considerare. Bine, Mărci, probabil că eşti obosită, dar nu poţi să te culci pe stomacul gol.

începe să vorbească în italiană şi singurele cuvinte pe care le înţeleg sunt noapte bună, dar Dario pare fericit. Oare Nico l-a liniştit că vor avea loc schimbări şi că pur şi simplu trebuie să mai aibă răbdare? Dario ridică mâna şi îşi lovesc palmele. Este prima oară când văd pe cineva făcând asta de când am venit.

— *Buona sera,* Dario, spun, înlorcându-mă şi mergând după Nico la bucătărie.

— Somn uşor, Mărci! strigă el după mine.

Primul lucru pe care îl face Nico este să se îndrepte spre chiuveta mică şi să se spele pe mâini, iar eu îl urmez.

— Pot să te ajut? întreb.

— Dacă poţi, ia două linguri de desert şi nişte şerveţele, ah, şi o sticlă de vin alb din dulapul frigorific, cu restul mă descurc.

îmi place aici. Totul este atât de bine organizat şi, chiar dacă în timpul zilei pare adeseori haotic, căci personalul se încrucişează, iar ospătarii duc tot felul de farfurii cu mâncare, la sfârşitul fiecărei zile totul rămâne strălucitor şi ordonat.

Când mă întorc la tejgheaua lungă, de pregătire, cu o sticlă de vin strâns sub un braţ şi mâinile pline, sunt surprinsă să văd că Nico a pornit cuptorul.

— Nu e cam târziu să găteşti? remarc eu, căci mă aşteptam să văd un platou rece, nu o grămadă de vase mici acoperite.

Asta înţelege Luca printr-un platou cu gustări. Nu durează mult.

Având în vedere că Nico nu se consideră priceput în ucatârie, pare să ştie bine ce face. încinge o tigaie cu un

sos de roşii cu miros delicios, înainte să b chifteluţe, apoi aşteptăm să se încălzească o S°s^ tartine cu un aspect destul de interesant. Aduc 7* ni* de vin şi mă duc să caut nişte farfurii. °uă

— O să avem nevoie de două tăvi, îmi spune e| din nou să caut. Nu o să arate la acelaşi nivel de 'r ca farfuriile lui Luca, dar iată! ecVune

Mă uit cu interes cum pune Nico totul pe farfurii fiecare câte o tavă afară, foarte atenţi pe cărarea dintre st^ turile lungi de legume. Majoritatea luminilor din grădină sunt încă aprinse, pentru că e abia trecut de ora 23 00 şinu toţi oaspeţii au revenit încă la cazare.

—începe să pară foarte decadent, ştii. Apreciez felul în care Luca şi Giulia ne gătesc, dar în seara asta m-ai surprins. Ştii ce faci, Nico, aşa că nu încerca să-mi spui că tu nu găteşti.

—într-adevăr, am făcut toate treburile din bucătărie de a lungul anilor. Dar dacă aş fi excelat Ia oricare dintre ele, Luca m-ar fi luat în echipa lui. Să punem tăvile jos şi să unim două dintre mesele de bistro, Mărci.

Este nevoie de puţină rearanjare, iar mie îmi bubuie stomacul, dar când ne aşezăm, în sfârşit, îmi prinde bine să ma relaxez.

— Te resimţi după ziua de azi? întreabă Nico, încruntat.

— Mă dor doar muşchii gambelor. Prea multe trepte» răspund eu sinceră, iar el zâmbeşte înţelegător.

— Te-ai adaptat repede. Trebuie să faci doar două

p[a] la urcare şi asta e ceva, mă tachinează el.

— Aşadar, ce avem aici? întreb eu, aşteptând cu dare să-mi spună şi uitându-mă mai atent la P[13]*[0]^, & noastră. Fiecare tartină este de mărimea unei muş aroma care se răspândeşte îmi face poftă.

_ Chiftele reîncălzite intr-un sos de usturoi şi roşii, cu mozzarella şi o frunză proaspătă de busuioc. Aici avem cro-*stini di polenta.* Un pătrat de mămăligă caldă cu o foaie de brânză afumată, o felie de speck şi o frunză de salvie.

Ambele sunt aşezate pe câte un lemnişor.

— Şi, în sfârşit, continuă el, salam şi măsline verzi pe pâine de maia cu unt cu verdeţuri. Poftă bună!

Iau un şerveţel de hârtie şi întind mâna după una dintre frigăruile cu chiftele, dar o înfulec imediat, şi nu apucă să cadă niciun pic de sos.

— Oh. yamii! fac eu, ţinând o mână la gură în timp ce mestec. Este minunat!

Dinspre piscină se aud râsete printre copaci, iar Nico se uită surprins la mine.

— Avem nişte înotători târzii în noapte. E bine de ştiut.

— Se pare că nu sunt prea multe familii tinere care stau aici, mai mult cupluri.

— Ai dreptate şi cred că e păcat. E mult spaţiu pentru un loc de joacă şi o piscină mică. N-ar fi prea multă muncă, dac-ar fi să creăm o zonă pentru copii.

— Unde?

— Graniţa este de cealaltă parte a acestei uriaşe livezi din spatele nostru. Nu-ţi dai seama cu adevărat de dimensiunea zonei pentru că mai trebuie răriţi copacii.

Aşadar, Nico chiar are planuri sau viziune, iar ăsta este [u]n semn bun.

— Mulţumesc pentru onestitatea ta mai devreme, Nico, Ş* îmi pare rău dacă a părut că le pun la punct. Doar că [a]f[r]acţia instantanee durează rar, se estompează întotdeauna dezamăgitor de repede, aşa am descoperit eu, şi oare asta nu [ar] lăsa un sentiment de stângăcie între noi?

Crezi că atracţia este un lucru periculos? r atunci când oamenii declară că s-au îndrăgostit |a' vedere, am văzut destui prieteni în această postură ‘ mi dau seama că este o problemă. Aşadar, pentru distractiv doar atât cât durează.

Râde încet şi duce mâna spre farfurie. Se râzgân j ridică sticla de vin şi toarnă câte puţin în fiecare pahar, îmi întinde unul.

— Poate ar trebui să fim recunoscători. Sunt multe d spus în cinstea libertăţii.

— Pentru libertate, deci, doar dacă nu cumva soarta are alt plan, dar unul care să funcţioneze cu adevărat, spun eu iar privirile ni se întâlnesc. Trebuie să fie plăcut să găseşti pe cineva cu care vrei să petreci tot restul vieţii şi să ştii că şi acela simte la fel.

Cred că trebuie să mă opresc să mai fac asta şi să gândesc înainte să deschid gura să vorbesc. Asta a sunat puţin defetist

— E cineva pe care nu-l poţi scoate din cap? întreabă Nico, iar tonul lui are o blândeţe care mă înduioşează.

— Nu. Mi-am dat voie să cred ceva care nu era adevărat
şi, pentru că nu mi-am învăţat lecţia prima dată, sâ spuncni că a doua oară m-a usturat puţin.

Nu vreau să insiste mai mult asupra acestui fapt, a$a iau o felie de mămăligă cu ceva care

-Se rn s ^ ^ S e en“me?teasta?

afumată – P e c-k – un *fel de* şuncă maturată, u$or

Spre deos l ? Tir o ‘U ı *Sud ’ o P” ™ “ din*

pare şuncă maturată.
mult mai densă. mmai^

Nico începe să mănânce din nou şi ne s'rn^ ţ
jârat- r • are un l'u
— Nu este la fel de dulce ca prosciutt ,

afumat şi altceva, o aromă diferită, dar habar n-am ce este.

... Este îmbogăţită cu mirodenii, ienupăr şi frunză de dafin, probabil că ienupărui îţi atrage atenţia.

_ Există o prima dată pentru toate, gândesc eu, nefiind sigură dacă este pe placul meu. Are un uşor gust de pământ.

Lui Nico îi strălucesc ochii.

— Evident nu eşti băutoare de gin. Dar ai dreptate. Seamănă cu rozmarinul. Oricum, despre ce vorbeam? Ah, da! Voiai să-mi povesteşti despre bărbatul care ţi-a frânt inima.

Mă opresc din mestecat şi înghit repede ca să nu mă sufoc.

— Ba nu, nu voiam, şi nu, nu mi-a frânt inima!

— Ah, atunci e mai rău decât mi-am imaginat.

Oare Nico mă tachinează? Dar chipul lui pare serios, iar acum, dacă schimb subiectul, o să creadă că are dreptate.

— Se numeşte Everett. Este un cuceritor şi ştie cum să facă o femeie să se simtă deosebită. Din păcate pentru mine, am crezut tot ce mi-a spus, pentru că, de ce să nu-l fi crezut? Toată lumea aştepta cu nerăbdare anunţul logodnei noastre şi am fost cuprinsă de emoţie. Dar ce s-a întâmplat de fapt mai departe a fost că Everett mi-a spus că totul s-a terminat între noi şi nu putea să explice cu adevărat de ce.

— Unora nu le pasă de nimeni în afară de ei înşişi, remarcă Nico, supărat.

— Am trecut de jenă acum sau, în fine, aproape.

— E o experienţă dureroasă, e greu s-o laşi în urmă,

Mărci, răspunde Nico cu vocea plină de compasiune.

Mă opresc o clipă, pentru că acum ştiu că a fost şi vina mea, nu doar a lui Everett.

— Am închis ochii în faţa adevărului, aşa că am fost rănilă, dar nu o să mai permit să mi se întâmple asta. Ai fost vreodată îndrăgostit, Nico?

Văd din reacţia lui că este surprins de intrebar

— O singură dată. Mă rog, atunci credeam* îndrăgostit, dar când totul se destramă, de obicei i , $Un' că nu e în regulă ceva, nu-i aşa? Sean»nj

— încă te chinui să-ţi revii?

Nico lasă capul pe spate, închizând ochii câteva >• apoi îi deschide din nou. ,pe-

— Nu subscriu ideii romantice că fiecare are un sufl^ pereche care-l aşteaptă. Dacă ar fi adevărat, care ar fi să dai peste acea persoană, având în vedere câţi oameni sunt pe planetă?

Credeam că *eu* sunt puţin blazată, dar afirmaţia asta ra-a făcut să rămân pe gânduri.

— Ce mod trist de a privi lucrurile! Ştiu că mama ta a avut, evident, dificultăţi, dar l-a găsit pe Luca, nu-i aşa?

Nico bea o înghiţitură din paharul de vin, ţinându-l în mâini şi întoarce capul ca să privească cerul.

— Iar Olivia l-a găsit pe Jack, adaug eu.

— încep să mă întreb dacă nu cumva sunt unul dintre aceia care nu au nevoie de cineva care să-i facă să se simtă întregi. Tiziana, fosta mea iubită, a crezut că treaba ei e să mă salveze din existenţa mea plictisitoare de aici şi să mă ispitească să merg în apartamentul ei elegant de la Roma.

începe să râdă şi se întoarce spre mine.

— Sună destul de interesant, răspund eu, încercând sa nu par intrigată.

Atunci, evident că avea bani şi sentimente reale faţă de

— Poate, dar îmi place aici, ceea ce, prin urmare,

j face să fiu plictisitor. Până când apare o străină, adaU^ care-mi aminteşte cum e să fii viu. Şi apoi sunt entuzi* să accept următoarea provocare.

_ Plictisitor nu este chiar cuvântul care îmi vine în minte când sunt cu tine, îi spun eu, ferm.

_ E amuzant să fiu în preajma ta, Mărci. Mă faci să mă opresc şi să mă gândesc la lucruri la care de obicei nu mă gândesc, ceea ce e un lucru bun.

Fără să mă gândesc, mă trezesc că mă aplec spre el şi dintr-odată buzele mele sunt lipite de buzele lui, iar Nico îmi răspunde instantaneu. Cu fiecare clipă care trece, îmi simt sângele cum mi se ridică la cap. Are dreptate, pentru că atunci când sunt în preajma lui îmi reamintesc cât de interesant e să simţi acea atracţie brută faţă de cineva.

Se pare că cinele noastre târzii în noapte tocmai au devenit mult mai interesante.

17

O scufundare adâncă

Stau întinsă, aşteptând să se trezească Nico. Sunetele zorilor anunţă începutul unei noi zile, iar el n-ar trebui $â fie aici, dar nu am inima să-l trezesc. Mai ales pentru că nu sunt sigură că noaptea asta a fost o idee aşa de bună. A fost minunat, dar impulsiv.

îmi vine să întind mâna şi să-i mângâi braţul gol» însâii cercetez chipul. O bărbie puternică cu gropiţă, un nas prelung şi îngust şi gene întunecate, pe un bronz strălucitor. Nicoeste chipeş când îl priveşti, chiar şi atunci când nu îi vezi ochii. Şi, cu părul uşor creţ şi ciufulit, arată superb.

Eu, păi, acum o jumătate de oră m-am strecurat din pat şi mi-am trecut o perie prin păr, apoi mi-am tras pe m[,ne] un pantalon scurt de bumbac alb, cu nişte trandafiri roz p Privindu-mă în oglindă o clipă, constat că faţa şi braţele me[e] au căpătat un pic de culoare acum, dar restul de piele, care rămas acoperită de haine, arată îngrozitor de palid.

— Ce...? Oh. Cred că am adormit amândoi, [s]P[une]^.^ rostogolindu-se pe o parte ca să se uite la

mine. Mă P[r] cum dorm?

- Da. Trebuie să pleci, chiar trebuie, altfel reputaţia mea va fi făcută ţăndări.

Nico se uita la mine, cu ochii mari.

— Asta nu trebuia să se întâmple, nu-i aşa? întreabă el. blând. E vina mea, ar fi trebuit să-mi ţin gândurile pentru mine.

— Dacă-mi amintesc corect, eu am fost cea care a făcut prima mişcare. Oricum, nu contează. Contează că te îmbraci şi pleci din camera mea înainte să se trezească cineva şi să treacă pe aici.

închide ochii puţin amuzat, aproape că zâmbeşte chiar, dar nu spune nimic până când deschide un ochi, uitându-se la mine.

— Ar fi bine să te uiţi în altă parte. Se pare că mi-am pierdut hainele.

Glumeşte, pentru că nu are cum să-i fie ruşine după cele câteva ore pasionale pe care le-am petrecut împreună.

Mă uit la el, amuzată, apoi îmi pun mâinile la ochi. Având în vedere circumstanţele, acest lucru este puţin ciudat totuşi, mă gândesc eu.

— Doar să fii atent să nu uiţi nimic aici.

Simt cum se zguduie patul când sare din el şi aud tot felul de foşnete când îşi ia lucrurile împrăştiate pe podea, în drum [s]P[re] baie- Mă uit printre degete şi îmi înăbuş râsul când văd din spate un bărbat gol care se retrage în grabă.

Mă mişc rapid, promit. N-o să ştie nimeni că am fost [a'c]>. spune el pe o voce domoală, peste umăr. Dacă s-au trezit păsările matinale, atunci nu am mult timp la dispoziţie.

Reapare câteva minute mai târziu şi stă aşa, neştiind

ce [s]Pună sau să facă. Niciunul dintre noi nu se aştepta aseară [Se] întâmple aşa ceva.

— Vorbim mai târziu, spun eu încurajat$_{Or}$ zâmbeşte, cu dinţii albi, cel mai strălucitor lucru ^{el}

— încă mai vorbeşti cu mine, o să iau asta drem bun. Şi, Mărci...

— Da?

— Toată lumea merită să iasă din şabloane din a când. Când te întorci în Regatul Unit, o să fi$_{u}$ doar^"[1] telefon distanţă, şi vreau să spun, *întotdeauna.*

— Bună dimineaţa, Briony. Cum e viaţa ta?

— Păi, după un weekend fabulos de lung, soarele a hotărât să ne gratuleze din nou astăzi, aşa că sunt un iepuraş fericit. Iar Guy este într-o dispoziţie bună, pentru că mama ta e prinsă, încercând să găsească o casă potrivită pentm Richard şi noua lui mireasă.

— Oh, a zis el ceva, dar nu mi-am dat seama că o să fie atât de curând.

— Mama ta este în elementul ei şi pare că se înţelege bine cu Angel. Guy este încântat, desigur, pentru că înseamnă că Evelyn nu mai are timp să tot apară pe aici.

Mulţumesc în gând pentru asta. Richard este un geniu-

— Te sun ca să te anunţ că mă pregătesc să încarc un dosar cu fotografii cu peste cincizeci de monede diferite- Poţi să aranjezi tu, te rog, să fie trimise unuia dintre experp noştri? Spune-i şi lui Guy, pentru că o să plec şi mă întorc târziu. Dacă vrea să le împachetez şi să le trimit înainte, ca- poată intra în licitaţia de la sfârşitul lunii iulie, anunţat[1] cât mai curând posibil.

— Sigur, aşa facem! Parcă ai prins viteză cu treana- pariu că a contat enorm să ai ceva ajutor.

Mă bucur că nu poate să vadă zâmbetul mulţ[ulTn] pe f[a]ţa mea acum, este un zâmbet foarte larg [în] această dimineaţă.

- [0K d]7'[o]ntat[[o]ar,e mu,/- [d]^ar eu cu entuziasm laraptorul Oliviei chiar este foarte apreciat. în momentul

în care Oliv,a păşeşte pe uşa magazinului, ii cade fata

- Ce s-a întâmplat aid? De unde au venit toate cutiiie astea'

- Din biroul lui Richard. Şi mai urmează.

Nico şi cu mine eram prea obosiţi aseară ca să mai aranjăm aici ce aruncasem la întâmplare ca să ne facem puţin spaţiu la etaj. Dar când am intrat azi-dimineaţă, am fost puţin consternată. E mai rău ca la început!

— Ce mai face Luna, cum e lăbuţa azi?

— Oh, a revenit Ia normal, îşi bagă nasul peste tot, ca de obicei. Mama e cu ea, iar Luna se ţine după ea peste tot, deoarece părinţii mei au venit să plivească prin grădină. O să pun ibricul, apoi ne apucăm să facem un pic de ordine pe aici.

— Sunt grele, o anunţ eu, iar ea ridică din umeri.

— După cât am mâncat la cina de duminică seara, mi-ar prinde bine un pic de sport. Oh, să nu uit: Jack se întoarce acasă şi stă tot weekendul!

Are chipul strălucitor când îmi împărtăşeşte veştile.

- Ştiu cât de ocupată eşti, dar singura zi în care este Nico disponibil e luni. Ar fi minunat dacă am putea să ne intâ ni toţi patru. Ştiu că asta înseamnă să pierzi o zi întreagă e muncă aici, dar sunt mai mult decât fericită să lucrez sâni următoare, ca să putem compensa. Ce zici?

în capul meu se aprinde un bec.

— Nu va fi necesar, mai este timp suficient ca să stra gem tot. îmi place ideea să ne relaxăm şi să petrecen J împreună o zi întreagă.

Asta este ocazia pe care o aşteptam.

- Oh, sui să pregătesc ceva de băut şi $_{a}p_{oi\ VQ}$ timp ce muncim. Aş vrea să-ţi cer ajutorul ca să $p_{r}7^{l}$" mică surpriză pe care Richard mi-a cerut să o orgl^*^{0} pe care cred că o va aprecia şi Jack. ţi

îmi place când reuşesc să fac un plan. Olivia treb • ştie unde să meargă să închirieze o barcă cu motor, ceva' * special, şi abia aştept să-l cunosc pe Jack. Sper doar că Olh * nu bănuieşte că e ceva între mine şi Nico. Cel mai bine este să ţinem lucrurile intre noi doi, cred. Privind în ansamblu este puţin cam greu, având în vedere că sunt înconjurată de familia extinsă a lui Nico şi de femeia cu care probabil se va căsători. Doamne, mă cert în gând, ce-a fost în capul meu? Dar acum e prea târziu. Dacă nu află nimeni, nu face râu nimănui, nu? Mă îndoiesc serios că se va mai gândi cineva la mine după ce plec acasă, la sfârşitul lunii iulie.

După prânz mă duc sus, cu intenţia să termin cutia pe care am început să o rezolv, dar nu am avut timp să o termin. Era una dintre puţinele care părea să fie un fel de coş de gunoi, cu de toate amestecate. Merge lent. Am descoperit o mulţime de plicuri nedeschise, de acum mai bine de un an, şi, după ce ezit puţin, mă hotărăsc să le deschid şi să le îndosariez unde trebuie. în unele sunt extrase de cont de 13 bancă, altele conţin corespondenţă comercială generală. Pa^{fe} că, până în acel moment, Richard reuşea să ţină lucrurile sub control. Şirul de

bibliorafturi ordonate şi etichetate de pe rafturile de deasupra biroului sunt chiar sortate pe a*[1]- Presupun că e loc în ele ca să pun unele dintre lucrurile astea-

Când ajung la ultimele hârtii îngălbenite de pe fundu[1] cutiei, observ o gaură într-un colţ şi îmi amintesc că trebuie^ fiu atentă când bag mâna în orice ar putea să stea netulbu[ral]

«7 atât de mult timp. Cartonul este vechi şi se sfâşie cu uşurinţă când golesc cutia de tot. Una mai puţin, zâmbesc în sinea niea. şi 0 arunc Peste umăr în grămada de gunoi din ce în ce mai mare.

Când mă uit în jos, observ mai multe fotografii între un mic teanc de plicuri decolorate. Toate sunt scrise de mână şi adresate lui Richard aici, în Positano, dar când le răsfoiesc şi mă uit la ştampilele poştale, sunt surprinsă să văd că unele au pe ele vechea lui adresă din Anglia. Fotografiile sunt mai vechi, iar eu simt un nod în gât când observ o fotografie a lui Richard cu tata, cu câte o halbă de bere în mâini, sprijiniţi de o maşină. Mă uit mai atent şi mă întreb dacă nu cumva este infamul Ford Capri, a doua maşină a tatei, despre care povestea tot timpul. Spunea că este clasică şi că ar trebui s-o păstreze şi s-o restaureze. Din păcate, nu avea nicio fotografie cu ea şi totuşi iată-mă, mă uit la doi tineri cu părul lung care au ieşit într-o zi, ca băieţii, şi pozează cu ceea ce ar putea fi cel mai de preţ lucru al tatei.

— Cel care, mi-a mărturisit el odată, a fost destul de bun ca să-ţi răpească mama.

îmi amintesc că am chicotit la gândul că tata încerca să o impresioneze pe mama. Arăta ca un cântăreţ dintr-o trupă pop, cu părul până la guler şi bluza aia fără mâneci. Mamei i-ar plăcea să vadă asta şi mă întreb dacă ar fi greşit din partea mea să-i fac o fotografie cu telefonul şi să i-o trimit. Poate că după toţi aceşti ani, unele amintiri ar fi bine să rămână doar aşa.

Ordonez grămada şi mai multe plicuri cad. Sunt felicitări vechi pentru ziua de naştere, după câte se pare, dar pe măsură ce Scot, văd că una are pe ea un timbru vechi din Anglia şi nu are ştampila poştei. Mă uit mai atent şi observ intrigată

că îi este adresată mamei. Plicul nu este sigil$_{at}$ ş, y E genul acela de carte poştală pe care o cumperi pentru orice ocazie. Desenul de pe faţă reprezint^$^{17'1}$* cu trandafiri roz pal, realizat de un artist. Genul und ° vizibile toate liniile trase cu pensula, şi totuşi efectul este plăcut ochiului. Pe spate scrie: 8^{en}era]

Grant Galleries, Chelsea. Pink Profusion de Edward l

Când în sfârşit îmi fac curajul să o deschid, ceea ce ere deam că este o carte poştală goală este plină cu scrisul de mână flamboaiant al lui Richard şi simt că mi se scurge sângele din faţă când încep să citesc.

®mea ëvelgn,

Când am plecat la ^fouiana, na amgătit cutapd ui enpnim cuvintele pe cate ml- le ipuneam în minte lax ti lax. Şi, dintv-un motiv întemeiat, dat/ ne cate tiiu câ il vei inţdtp, deoarece amândoi iţim câ unele lucued e cel mai bine iá XÂMÂM :'r nespuse.

Sper câ începerea unei noi vieţi în ^oütano mâ w» ***elibena, dat vreau ub-tl mulţumesc din suffetpentnu prietenia le nestrămutatăde-a lungul numii. ⁄l)în clipa în caute^^ prima dală, nu a foit usox iă ascund adevărul, dat untimmbd de oxgolia ineajiatânat erte iingwta mea icufÂ.***

^RájibntbineaÁvántatüiaivlle^iatiáfanM Qu^, tâdjienhwQllaxcL. iernai mult decât menit, dat^l^{l} meiea aldluxi de ei, otice întâmpla .

¿fon câte to^ ia înţelegi câ nu/ am (agit de ceoa, d** fugii ifvteonouăviaţâ. Şl ţtlw că

daca vel accepta oda, o**[1 1] dmţi împăcata. [21 9]

Cadxagoite, inlotdcau[11]^

jdă las pe călcâie» năucită şi întind mâna instinctiv după telefon.

Mamă, eu sunt, poţi vorbi?

— Sunt pe drum, mă duc să văd ceea ce ar putea fi căsuţa perfectă pentru Angel şi Richard, pot vorbi în timp ce merg. Dar ajung imediat acolo, mai am cinci minute de mers. Totul este în regulă cu tine, nu-i aşa?

— Da. Sunt bine, dar, hm... poate putem să vorbim după aceea? Am găsit ceva printre lucrurile lui Richard şi cred că şi Guy ar trebui să participe la discuţie.

— Mă faci curioasă. Sper să nu fie o potenţială problemă.

— Nu, doar ceva despre care probabil trebuie să discutăm şi s-o dăm deoparte. O să programez un apel video mai târziu în această după-amiază şi vă trimit invitaţia ţie şi lui Guy.

- O idee grozavă, Mărci. Şi poţi să ne pui la curent şi cum mai merge treaba acolo. Ştiu că Guy este încântat de monede şi sunt sigură că descoperi tot mai multe comori cu fiecare zi care trece.

— Da. aşa e, şi sunt şi alte câteva lucruri la care nu mă aşteptam. Succes la vizionare şi vorbim mai târziu.

Pun cartea poştală înapoi în plic, apoi pun celelalte hârtii în cutia cu lucruri personale şi cobor la parter ţinând-o strâns în braţe.

— Cum merge treaba sus? întreabă Olivia, ridicând privirea, iar eu intru şi îmi arunc nonşalant cartea poştală în geantă.

Bine, sunt atât de multe de verificat, încât am decis că [0] schimbare ar fi la fel de bună ca o pauză. M-am gândit să incep să mă uit prin camera din spate, în adevărata peşteră!

Oh... pot să vin şi eu? ridică Olivia braţele în aer ca să-şi *[n]tindă spatele şi îmi dau seama că suntem aici de

câteva ore.

- Să mergem să explorăm, ii răspu . luminează. na* Şi

Partea din clădire care merge în spate în c, că a fost o formaţiune naturală în stâncă este pl?'Pr'X roasă. Doar peretele din spate este din piatră n'‘t'kU'd' şi pereţii laterali au fost tencuiţi. Gresia pe care ''***"« din calcar natural. Aici ar putea fi o sufragerie 1 ° V'd'1'1'

— E şi încălzire aici, îmi arată Olivia Şi o condiţionat. ' n‘U,"i'*

— De aceea e uscat, atunci. Oh. acolo în colţ e o de vin? Crarni

Dăm la o parte câteva dintre lucrurile mai uşoare şi ne îndreptăm spre colţul din stânga. Un nou teren de explorai

— în spatele acestui dulap uriaş e o ladă imensa, strigă Olivia.

A dispărut complet, dar o aud, aşa cum aud şi zgomot de lemn care zgârie altceva tot din lemn.

— Cred că sunt tablouri înăuntru! zice ea.

Mă bag pe după un exemplar minunai de dulap clasic Ludovic al XVI-lea lăcuit, care va aduce un câştig foarte bun. Olivia a reuşit să se strecoare într-un spaţiu de jumătate de metru între spatele dulapului şi o ladă.

— Capacul lăzii nu e bătut în cuie, dar nu este su c spaţiu ca să scot o sticlă. Ce păcat, părea promiţă*0^

— Ei, poate că e o sarcină pentru luni,

pentru Nico aici» spun eu. O să verific rezerva de vinuri. $

Este răcoare plăcută aici în spate şi văd & $e orificiu de ventilaţie sus, în peretele lateral. j vede din curtea din spate, dar nu-mi dau seam observat până acum. care pân^

— Sper că nu sunt târâtoare înfiorătoar

în umbri, Strig peste umăr, în timp ce deschid zăvorul de la uşile metalice filigranate şi deschid una dintre ele.

Când vezi sticle de vin acoperite cu un strat de praf, este ¡ntr-adevăr un semn foarte bun.

— Este tentant să arunc o privire mai atentă, dar cred că mai bine îl întreb pe Richard dacă sunt cu adevărat valoroase, până să scot una. S-ar putea sâ nu fie înţelept să deranjez sedimentul de pe fund, s-a mai auzit de sticle cărora le-au sărit brusc dopurile dacă au fost deranjate. S-ar putea să nici nu fie măcar de vânzare.

Olivia apare lângă mine, întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine.

— Locul ăsta e o mică mină de aur, nu-i aşa? Habar n- aveam ce e aici, tu ştiai?

— Nu. Mă îndoiesc că ar crede asta cineva care nu a intrat şi nu s-a uitat bine în jur.

— Arată doar că nu poţi întotdeauna să judeci o carte după copertă.

Nu mă pot abţine să zâmbesc auzind-o. Cu siguranţă are dreptate.

18

O revelaţie

După ce citeşte cu voce tare cuvintele de pe cartea poşulâ a lui Richard, mama îmi aruncă o privire stânjenită. Măuith imaginea lui Guy de pe ecranul din faţa mea şi întorc cartea poştală spre ei, ca s-o vadă. Pare uluit, iar mama pare de a dreptul şocată.

— Fiecare familie are secretele ei, mamă, dar suntem adulţi acum. Trebuie să ne spui despre ce este vorba.

Mama inspiră adânc, prăbuşindu-se pe spate pe pernele de pe canapea. Limbajul ei corporal îi reflectă neliniştea,dar nu spune nimic.

Mă uit la Guy, iar el se uită la mine, vinovat.

— Ştiai despre asta? îl provoc acuzator.

Mă uit Ia imaginile lor una lângă alta pe ecran şi[conS] că amândoi îşi ascund privirea.

— Richard a fost îndrăgostit de tine de la bun început ştiai asta, nu? Tata ştia?

înghit«*

*

.

începe să mi se pară că mama e încet-încet canapea, căci se scufundă tot mai mult. Aş râdi fi atât de supărată.

_ E o poveste lungă, mormăie mama tulburată.

— Pun pariu, replic eu răutăcioasă. Atunci de ce i-ai cerut sâ fie naşul nostru?

— Ca să nu se simtă singur, spune mama pe un ton interogativ, şi văd tristeţe în ochii ei, ceea ce face să mi se strângă stomacul.

— Mărci, calmează-te şi las-o în pace pe mama, mă priveşte Guy, iar eu respir adânc, încercând să-mi calmez nervii. Hai, mamă, când eşti pregătită. Nu te judecă nimeni aici.

Mama lasă capul pe spate o clipă şi se uită în sus, spre tavan, ca purtată de gânduri înapoi în timp.

— Prietena meu cea mai bună a sugerat într-o zi să încercăm un nou restaurant, care tocmai se deschisese în Stroud. Bineînţeles, când am ajuns noi, erau rezervate toate locurile, dar tânărul chelner ne-a venit în ajutor. Erau două locuri libere la o masă de patru locuri. După cum s-a dovedit, tatăl tău şi Richard au fost încântaţi să aibă companie şi am petrecut o seară minunată. Dar când am planificat să ne întâlnim ca să bem ceva împreună, câteva seri mai târziu, mi-am dat seama că Richard nu era interesat de prietena mea, Beth. însă în momentul în care a văzut că eu eram împreună cu tatăl tău, ne-a lăsat pe noi doi să ne cunoaştem mai bine. Bineînţeles, Richard n-a spus nimic la momentul respectiv, dar mi-a fost evident totul din privirea lui dezamăgită. Au fost cei mai buni prieteni pe tot parcursul şcolii şi, cu siguranţă, nu aveam de gând să-l scot pe Richard din viaţa tatălui tău, deoarece este Un bărbat atât de drăguţ.

Este ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud.

Richard a fost cavaler de onoare la nuntă şi apoi naşul nostru. Tata nu a simţit că e puţin... ciudat?

Mama mă priveşte direct de data asta:

— Nu, sigur că nu. Le-ar fi distrus prieteni tău şi-ar fi dat seama. Richard nu a spus niciodată deplasat în tot acest timp. Da, aveam bănuielile l-am respectat pentru că a păstrat mereu tăcerea încep să se adune piesele în capul meu. Când a tata, Richard era deja în Positano şi de aceea mama contactat. Ar fi fost prea ciudat. nu a

— Ar fi trebuit să spui ceva, spun eu ferm.

— De ce? Richard vă consideră pe amândoi parte din familia lui, aşa cum îl consideraţi şi voi pe el. Omul ălanu are niciun pic de sămânţă de răutate în corp! N-a aştepta niciodată pe margine ocazia să se apropie de mine, totul este în trecut şi ne iubeşte pe toţi într-un mod foarte diferit.

Simt pasiune în vocea mamei, iar asta mi-e de-ajunsa să mă opresc.

— Iar tu ai ştiut tot timpul despre asta, Guy?

— Nu, Mărci. Dar într-o zi l-am surprins pe Richard privind-o pe mama şi am pus lucrurile cap la cap. Nu am simţit că e treaba mea.

Şi, judecând după tonul lui acum, vrea să spună că oue nici treaba mea acum, dar văzând lucrurile în alb şi negru m-a şocat până în străfundurile sufletului.

— Am ştiut de la început că Richard şi cu mine nu sun tem potriviţi unul pentru celălalt, Mărci. Nu exista absolut nicio îndoială în privinţa asta, spune mama încet. Ne arn fi înnebunit unul pe altul. Cu tatăl tău a fost evident că e e perechea mea de îndată ce ni s-au întâlnit privirile p^1 masa aceea. Când ştii, ştii,

crede-mă!

O cred şi trăiesc speranţa că într-o zi mi se va întâmp şi mie. Dar asta este altceva.

_ Nu crezi că tata merita să i se spună ce simţea Richard? Adică, nu mi se pare cinstit că el a fost ţinut în întuneric, mamă, remarc eu.

îşi coboară bărbia la piept.

— Dacă mă uit în urmă, înţeleg de ce crezi că a fost greşit din partea mea, dar deşi nu am fost niciodată îndrăgostită de Richard, el a (acut mereu parte din familia noastră. Şi m-a ascultat mereu, în momentele în care îmi făceam griji că tatăl tău exagera, şi în culmea grijilor noastre financiare. Tatăl tău şi cu mine am trecut prin momente dificile cu afacerea, după ce Richard s-a mutat la Positano. Dar sunt lucruri pe care i le-aş putea spune lui Richard, dar nu le puteam spune nimănui altcuiva, şi l-am sunat adesea. M-a ţinut pe linia de plutire, ca să-l pot susţine pe tatăl tău. N-a fost niciodată mai mult de-atât. Mărci, crede-mă.

Cuvintele ei sunt sincere, iar Guy are dreptate, nu e treaba mea să judec. Dar dintr-odată mă simt oarecum neloială faţă de tata, nu ştiu de ce.

— Ei bine, intervine Guy ferm, oricum nu văd la ce bun, dacă vrei părerea mea. Richard n-a fost niciodată o ameninţare. Mărci. Tu ştii asta. Este un gentleman în primul şi în primul rând. Tata era ca un frate pentru el, iar Richard a avut o influenţă bună asupra noastră, nu-i aşa? Chiar mă bucur că lucrurile au ieşit în sfârşit la iveală şi trebuie să laşi totul în urmă.

Amândoi se uită la mine de pe ecran. Cum o să-mi scot din cap toate gândurile despre asta, data viitoare când vorbesc Cu Richard? mă întreb eu.

A fost doar o surpriză să văd numele tău pe plic,

mamă, asta'i tot Acum îmi doresc să nu mă fi uitat înăuntru. O să strecor plicul înapoi în grămada tot mai mare de lucruri Personale ale lui Richard.

Să sperăm că nu mai găsesc alte revelaţii Dintre toţi oamenii pe care îi cunosc, Richard persoană la care m-aş fi gândit să aibă secrete gropate, da, dar secrete îngropate, nu. ^Qri

— Mulţumesc pentru sinceritate, mamă. Şi 'lnil că am pomenit asta, dar...

—... Richard te-a ajutat să treci peste pierdere, când a rit tata, iar acum simţi că a fost o trădare, dar n-a fost Mar Nu era nimic de trădat; de fapt, tata s-ar fi aşteptat ca să facă cel mai bun prieten al lui, să-i aline fiica îndurerată

în această notă lacrimogenă, găsesc o scuza să închei apelul şi le spun că ne auzim din nou în curând. Sunt supărată, nu pot să neg asta, şi nu pot să fac faţă să cobor să mănânc, aşa că sun u recepţie . Răspunde Viola şi întreb dacă pot să primesc în cameră orice este în meniul din seara asta, deoarece am mult de lucru.

Din fericire, cincisprezece minute mai târziu, apare Dario la uşa mea, dacă ar fi fost Nico, aş fi ajuns să plâng pe umărul lui. Oare mama are dreptate, iar dacă tata ar fi ştiut ce simţea Richard, ar fi înţeles?

Un pic mai târziu, Nico îmi trimite un mesaj prin care vrea să se asigure că sunt bine şi mă întreabă dacă aş vrw să-mi ţină companie. îmi dau seama că e plin de speranţe- dar am nevoie de puţin timp singură.

O nouă zi răsare şi, după o noapte, îmi dau seama[c] am exagerat puţin ieri. Dacă ar fi fost ceva

între Richam*[1] mama, atunci ea nu s-ar fi căsătorit cu David, mă Iar Richard s-ar fi întors în Anglia ca să-i ofere [a]^[nare]'[nieJ] n-a facut-o, şi asta-mi spune tot ce trebuie să ştiu. E ^[na] că am citit ceva ce nu-mi era destinat. Aceasta e o le4 reţinut pentru viitor.

însă tot n-am chef sâ vorbesc cu nimeni în acest moment, că mă strecor pe furiş din cameră şi mă îndrept spre La Grotta. îi trimit un mesaj lui Nico în care îmi cer scuze că am fost nepoliticoasă aseară, dar m-a durut puţin capul, ceea ¿g i adevărat, şi că încep devreme, dar ca ne vedem diseară Mu vreau să creadă că are vreo legătură cu faptul că ne am culcat împreună, doar pentru că s-au întâmplat ambele lucruri în acelaşi timp.

Destui uşa din faţă de la La Grotta şi intru, dar imediat îmi dau seama că nu ştiu ce caut, dar simt că mai am ceva de descoperit. Nu pot să nu mă întreb de ce a vrut Richard să vin eu aici, şi nu Guy. Nu ştia că sunt lucruri care mi-ar putea trece prin faţa ochilor şi care ar fi cel puţin deranjante pentru mine? Pe de altă parte, sunt sigură că Guy pur şi simplu ar fi angajat câţiva oameni să împacheteze totul şi şi-ar fi petrecut timpul evaluând lucrurile şi stabilind preţurile. Poate că asta confirmă că Richard nu are nimic de ascuns. Oare credea ca eu bănuiesc că mama e femeia misterioasă care î-a frânt inima şi atunci el a vrut să demonstreze că n-are nimic de ascuns?

— Bine, să vedem ce ne rezervă ziua de azi, mormăi eu.

Este foarte înăbuşitor aici în dimineaţa asta, aşa că deschid uşa câteva minute. Mă îndrept spre partea din spate a magazinului, când deodată mă străfulgera un gând tulburător " nu cumva pur şi simplu încerc să-mi distrag atenţia ca sâ nu mă apropii prea mult de Nico? Chiar şi când mă scufund în muncă, mă trezesc brusc gândindu-mă la el şi îi văd clar fya zâmbindu-mi şăgalnic. *Se numeşte distracţie, Mărci,* îmi «Pune vocea aceea interioară. Cred că a trecut ceva timp Pentru mine şi am

emoţii. Dacă eu nu sunt unul dintre aceia tarc pot să sară, pur şi simplu, într-o relaţie de ocazie, fără nicio licărire de speranţă că ar putea duce undeva?

Disperată să opresc această serie de gânduri mă • direct către lada ascunsă în spatele dulapului impres^^

Capacul este încă întredeschis şi îl ridic, având eri ă lovesc piesa scumpă de mobilier care este de neînlocuit p nu ladă de specialitate, făcută ca să transporte şase tablouri fi ° aşezat într-o canelură cu şine de ghidare atât în partea de^ cât şi în partea de jos. Din păcate, e greu să apuc o pânza reales având în vedere spaţiul îngust în care mă aflu. Tocmai când mă pregătesc să renunţ, reuşesc să agăţ cu degetele o margine de pânză şi o scot cu grijă. O aşez pe capacul cutiei sprijinită cu grijă de perete, iar prima mea impresie este că e foarte bine pictată, deşi nu văd o semnătură. Din păcate, n-am loc s-o întorc ca să mă uit şi pe spate. Culorile sunt albastru pal, cu o bilă de lumină portocalie reflectată în apă, pentru că soarele începe să se ridice deasupra orizontului. Cerul de deasupra este realizat cu pensula de o manieră aproape sălbatică, într-o strălucire oranj pal. Scot telefonul şi fac o fotografie rapid, în- trebându-mă dacă e un artist nedescoperit. Probabil că Guyîşi ia micul dejun acum şi sunt curioasă să aflu reacţia lui iniţială. Mi se pare deosebit acest tablou. Am ceva cunoştinţe despre arta modernă, deoarece unul dintre clienţii mei este mereu în căutarea unor piese interesante ale unor artişti necunoscuţi. dar Guy este expert în acest domeniu. îi spun că nu este semnat, deoarece ştiu că asta îi va declanşa interesul.

Deodată se aude o bubuitură puternică, atunci când se trânteşte uşa de la intrare, facându-mă să

tresar. Când mă duc să verific, este evident că s-a stârnit vântul, dar ceva nu este în regulă. Sunt sigură că am proptit uşa cu prin* lucru care mi-a venit la îndemână... oare ce a fost? Ba c deschid uşa şi mă uit dacă obiectul cu care am proptit o este cumva pe prispă, dar nu văd nimic.

Mă întorc înăuntru, întorc cheia şi mâ uit în jur. N-a fost nimic deranjat şi îmi storc creierii gândindu-mă ce naiba am luat şi am pus în uşă. Poate că eram atât de preocupată, încât am vrut să iau ceva şi am fost distrasă.

— începi să te pierzi. Mărci, spun cu voce tare, şi mă întorc să pun pânza înapoi în ladă.

Oricât de interesant ar fi să cercetez antichităţile, motivul pentru care am venit atât de devreme în această dimineaţă este să mă duc în birou. Data viitoare când mă sună Richard, o sâ-l întreb de-a dreptul dacă e ceva ce ar prefera să nu văd, dar până atunci, dacă dau peste altceva... ei bine, nu e vina mea.

Aud o bătaie uşoară la uşa din faţă şi inima începe să-mi bată puţin mai repede. îmi ia câteva minute să mă desprind şi sâ mă întorc în zona de vânzări. Mă grăbesc şi răsuflu uşurată când îl văd pe Nico uitându-se la mine prin sticla uşii.

— Iar ai sărit peste micul dejun, îmi zâmbeşte el intrând. Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai văzut o fantomă!

— Da? E doar vântul, am avut uşa deschisă un pic şi s-a trântit; m-am speriat şi m-am strcsat puţin.

— Chiar bate puţin vântul în dimineaţa asta. N-am venit să te ţin din treabă, dar am câteva ore libere şi m-am gândit să-ţi ţin companie până vine Olivia.

îşi dă jos rucsacul din spate şi scoate un recipient

— Am brioşe,/ete *biscottate* şi nişte fructe.

— Minunat atunci o să fac cafeaua.

îi zâmbesc recunoscătoare, iar el se aplecă şi mă sărută pe îndelete. Zăbovim câteva secunde şi simt ca un curent care trece prin mine.

— Hai să stăm în curtea din spate, mormăi eu, puţin tară suflare, şi mă retrag fără tragere de inimă.

Nu e ciudat cum, odată ce a fost încălcată invizibilă dintre doi oameni, aceştia devin conştienţi de prezenţa celuilalt într-un mod coin]nianeu Observ că firele de păr de pe braţele lui Nico sunt de C pal, ce contrastează cu bronzul pielii. Şi cum îşi ar a.Uriu spatele când începe să înţepenească, în timp ce sortează^ un teanc de cataloage de licitaţie. Din când în când dintre ele ceva fără nicio legătură şi îl pune într-una dintr cutiile din faţa noastră, dintre care majoritatea sunt acum pline şi trebuie să fie închise.

Scotocind prin încă un teanc de chitanţe şi separându-le pe ani, îmi apare în minte o întrebare. Nico a spus că Richard i-a povestit despre prima lui dragoste şi mă întreb dacă nu cumva a mai spus ceva despre acest subiect.

— Richard trebuie să fi fost puţin cam singur, când a sosit prima dată aici, observ eu, urmărind cu coada ochiului reacţia lui Nico.

— Probabil, deşi este genul de persoană care poate începe cu uşurinţă o conversaţie cu oricine. Ştia bine limba italiană, aşa că asta i-a fost mai uşor, dar când te gândeşti că şi-a început afacerea de la zero, muncea foarte mult.

— Păcat că i-a luat atât de mult s-o găsească pe Angel. dar nu ne-a povestit niciodată ce prietenii semnificative a legat pe parcurs. E destul de trist, arunc eu nada.

Ştiu că nu ar trebui, dar nu mă pot abţine. Ştiu că Richard a vorbit despre mine şi Guy cu aproape toată lumea din familia lui italiană, dar oare a vorbit vreodată despre mama? mă întreb.

— Presupun că dacă îi compari pe toţi cei pe care întâlneşti cu prima ta iubire, s-ar putea să ai aşteptări ne realiste. Mi-e greu să înţeleg de ce n-a putut să treacă p e asta şi să meargă mai departe, spune Nico.

ped nu ştie nimic, şi mă bucur.

- Şi totuşi, pare să se fi îndrăgostit instantaneu de Angel, subliniez eu.

Nico îmi dă câteva coli de hârtie împăturită şi nişte fotografii.

— Poate vrei să verifici astea, înainte să le pui în cutia cu lucruri personale. Cât despre Angel, cred că drumurile li s-au încrucişat la momentul potrivit. La Grotta n-a fost întotdeauna în dezordine, dar cred că interesul lui Richard a scăzut de ceva vreme.

— Nu m-am gândit la asta. Dar sper să nu se spargă bula lor la un moment dat. Dragostea poate fi o plimbare cu rollercoasterul.

Richard ar fi devastat dacă toate astea ar fi în zadar.

— Fără îndoială că sunt fericiţi să trăiască fiecare zi aşa cum vine, iar asta e minunat, după o viaţă de muncă grea, spune Nico, apoi se opreşte o clipă. Mi-a fost dor de tine aseară, spune el pe o voce joasă şi îmi aruncă o privire.

— Scuze, eram epuizată. Cred că m-a răpus şi căldura. Azi e mult mai răcoare.

— Cred că s-ar putea chiar să plouă puţin mai târziu, răspunde Nico, ridicând din sprâncene.

— Să plouă? Serios? remarc eu şăgalnic, coborând privirea la mâinile lui şi la ceea ce are în mână, adică nişte extrase de cont vechi.

— Mai sunt câteva, spune, şi-mi întinde teancul de hârtii Prinse cu o agrafă mare, argintie, de data aceasta. Văd că te- * aventurat în spatele peşterii. Este aşa de rău cum credeai?

Este plină de lucruri şi sunt câteva piese de mobilier

*3
>

masiv care vor necesita ambalare de specialitate, de către Omenii de la mutări, când or să vină. E şi o veche cramă de Vln minunată, ai văzut-o?

— Nu. Este valoroasă?

— î mi place, deşi este franţuzească şi nu atât de v$_{ec}$h la începutul secolului XX, poate. Dar are un farmec °

Se aude o bătaie puternică în uşă. rUStic'

— Probabil că este Olivia, sar eu. Nu trebuie să • Nico. Te aşteaptă o zi lungă, dar iţi sunt recunoscătoare ‘ o dată pentru ceea ce ai făcut.

îl las pe Nico să-şi adune lucrurile şi, nu ştiu de ce intru repede să verific dormitorul lui Richard şi apoi baia. încă mă simt puţin încordată după incidentul cu uşa, dar totul este bine, bineînţeles că este! Mă cert singură şi mă grăbesc jos conştientă că o fac pe Olivia să aştepte.

Câteva minute mai târziu, coboară şi Nico. Olivia se duce direct spre el şi se sărută pe obraji şi se îmbrăţişează.

— Am început numărătoarea inversă, îi zâmbeşte ea. Imi vine omul acasă şi abia aştept. Dar ce cauţi aici aşa devreme?

— Am adus micul dejun şi apoi am fost din nou prins cu treabă. Oh, şi unde este lada aia cu vin, Mărci? Mi-ar plăcea să arunc o privire rapidă, înainte să plec.

Amândoi mă urmează până în camera din spate şi mergem în şir indian pe lângă lucrurile înşirate. În momentul în care Nico observă lada, văd că este impresionat.

— E visul oricărui proprietar de restaurant. Pun pariu că va aduce destul de mult profit şi vinul. Un cunoscător norocos o să-l înhaţe la licitaţie. O astfel

de cramă face de ras rafturile din oţel inoxidabil din camera noastră frigorific

Oricum, vă las. *Buona giornata,* doamnelor.

Şi spunând aceasta, pleacă, fără sărut de rămas pentru mine, evident, dar faptul ca a venit a fost un bonus ca să-mi încep ziua frumos, aşa că nu ma P[lâ”* 0

— Voi doi arătaţi atât de bine împreună, spune O iv» •

păcat că eşti aici doar pentru puţin timp!

^Mu-i l[as timP să continuc iau cel mai aP[r°piat lucru ¡mi încape în două mâini şi i-l dau.

[tJre_ £[e]-ar fi să încerci să împachetezi asta?

Este o vază Capodimonte de epocă, cu un trandafir turnat faţă. Olivia mi-o ia de parcă i-aş da bijuteriile coroanei. _ O să încerc, dar vreau să verifici după aceea dacă am impachetat-o bine.

— Doar vezi să fie protejat trandafirul şi ştiu că o să faci o treabă grozavă.

Probabil că nu este nici pe departe atât de valoroasă pe cât crede Olivia, dar cel puţin acum îi ocupă altceva mintea, ca să nu se mai gândească ia Nico şi la mine împreună. Oricum, sunt nerăbdătoare să mâ întorc la etaj, pentru că acea clemă cu hârtii pe care mi-a dat-o Nico părea interesantă. Dar când mă întorc la birou, parcă n-o mai găsesc. Sunt atât de multe teancuri cu hârtii peste tot, încât e timpul să închid cutiile pline şi să mai fac câteva. Or să apară şi hârtiile acelea la un moment dat. Telefonul din buzunar începe să bâzâie şi răspund, încântată să văd că este Guy.

— Bună dimineaţa. Nu mă aşteptam să mă suni.

— Hm... îmi trimiţi o fotografie cu ceea ce este evident

0 copie nesemnată a uneia dintre picturile lui Monet şi nu credeai c-o să fiu curios?

Deschid gura să spun ceva, dar nu-mi vine nimic şi îmi adun repede gândurile.

Stilul mi-a atras atenţia, dar fără să-l caut pe internei, nu pot spune că-mi amintesc ce este. Eşti sigur că este o copie exactă? Abilităţile de pictor ale lui Richard nu sunt atât de bune, sigur?

" Bineînţeles că sunt sigur şi este şi o copie destul de bună. Este Le Havre, portul. Reşedinţa princi pa ă a j era în apropiere. Cel puţin, nu există semnătură, d * exista, am avea probleme, râde el. ' ac* ar

— Dar chiar dacă nu este pictată de Richard, ar 5 că este doar o copie şi nu poate fi vândut. ?liln

— E ceva scris pe spatele pânzei?

— Nu-mi dau seama, pentru că toată in g r < lada este şi nu am loc să scot şi să întorc tabloul.

— Probabil că am dreptate. Ai încărcat fotografii cu trei picturi diferite, dar toate sunt semnate şi de artişti mai puţin cunoscuţi, deşi populari. Când o să le pot vedea de aproape sunt sigur că se vor dovedi a fi originale.

— E curios, totuşi. Mai sunt câteva în aceeaşi ladă, de parcă le-ar fi pregătit pentru expediere. Din păcate, nu am acces la celelalte până când nu iau din faţa lăzii câteva dintre obiectele de mobilier masiv. Este prea greu pentru mine şi Olivia şi va trebui să angajez ajutoare.

— Dacă vorbeşti cu Richard, îţi sugerez cu tărie sa nu spui nimic despre mama şi despre ceea ce am

discutat ieri. Este în trecut, Mărci, şi n-are rost să zgândări trecutul. Cred ce a spus mama, spune Guy ferm. Judecând după expresia de pe faţa ta aseară, te cunosc, o parte din tine va dori sâo audă direct de la Richard, dar trebuie să laşi lucrurile astea în pace. Dacă s-ar fi întâmplat ceva între ei doi, nu crezi câ ar fi ieşit la iveală cu mult înainte?

Este mai mult decât enervant când Guy încă mai pc[ate] să facă apel la conştiinţa mea aşa. Fiind cel mai mare, el* fost protectorul meu la şcoală şi au fost momente în care am fost foarte recunoscătoare, dar au fost şi momente în [ca]* m-a dat de gol la mama şi la tata. îmi amintesc că am t'P la el odată că e dreptul meu să fac greşeli iară să mă [sC0]

.onstant din ele. Mergeam împreună de la şcoală spre casă C U .nntcle lui mi-au rămas în minte de-atunci:

. «• r* * •.

— Şi treaba mea este sa hu cu ochii pe tine. Problema Mărci, este că jumătate din timp eşti cu capul în nori, iar cealaltă jumătate o petreci analizând fiecare mic detaliu. Nu poţi să fii Şi într-un fel, şi în celălalt, trebuie să fii mai mult ca mine, la mijloc. Şi dacă crezi că o să-l las pe copilul ăla care face pe şmecherul să te urmeze acasă, atunci mai gândeşte-te.

pe-atunci, eu aveam doar 8 ani, iar Guy avea 13 şi mergea spre 30, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Mai târziu, în viaţă, l-am învinovăţit că m-a făcut să privesc cu suspiciune fiecare tip care mi se adresa. Până în ziua în care mama a spus din întâmplare ca tata i-a spus odată lui Guy că era treaba lui să aibă grijă de sora mai mică. Atunci mi-a părut rău pentru Guy, pentru că trebuie să fi fost greu pentru el să fie cu ochii pe mine.

— Ai dreptate şi ştiu asta. Mulţumesc, Guy. Nu ajută pe nimeni şi nu schimbă cu nimic lucrurile, nu-i aşa?

El scoate un mormăit.

— Dacă Richard s-ar fi gândit chiar şi numai o clipă că va afecta ce simţi pentru el, ne-ar fi spus el însuşi cu mult înainte.

Nu are rost să ne certăm când sunt total de acord. în plus, ştiu că mama a fost distrusă când a murit tata. Singurul lucru peste care nu pot trece este că apoi s-a căsătorit cu David. lar David nu seamănă deloc cu tata. Şi asta n-a avut niciodată sens pentru mine. Cum poate mama să iubească d°’ bărbaţi care sunt atât de complet diferiţi? Iar Richard, ei bine, el arc o inimă mare şi relaţia pe care o

are cu Guy [c]u mine este specială. Dar când mă gândesc la David. Pentru mine nu există... nimic, nicio relaţie. Şi asta nu [de]P>nde numai de mine.

19

Uneori... se mai întâmplă

— Ţi-am spus c-o să avem parte de o ploaie până seara, spune Nico, aplecându-se ca să aprindă lumânarea, iar ploaia măruntă cade uşor în jurul nostru.

E ironic că este ciudat de reconfortant şi-mi aminteşte de casa.

— Aproape că aud grădina oftând uşurată, în timp ce soarbe picăturile de ploaie, spun eu, iar Nico îmi zâmbeşte melancolic. Ce e?

Noi chiar ne facem griji când nu plouă mult timp, în perioadele secetoase, dar n-am auzit niciodată pe cineva sâ celebreze faptul că şi natura simte un sentiment de uşurare- – Atunci, asta e încă una dintre diferenţele dintre noi. observ eu.

— Şi ce ai mai descoperit de când ai venit? întreabă N'*’ i rare l^ că privindu-mă amuzat, în timp ce desface platoul pe
ni l-a *pregătit pentru cină.*

- Că italienii abordează lumea intr-un ritm mai lej« Parcă pot să se relaxeze imediat, fie că se aşază şi se bucu<* *de o cafea, se deştind cu*

*prietenii sau pur şi simplu se bucu^*

je împrejurimi. Recunosc» csle mu*t mai uşor sâ faci asta eâid vremea e atât de plăcută.

_ Noi numim chestia asta: *il dolce far niente,* spune el.

_ Ce înseamnă?

- în traducere literală» înseamnă că e dulce să nu faci nimic. Când mâncăm, nu ne gândim decât la mâncare şi la vin. Masa este o activitate relaxantă şi nu ne place să ne grăbim.

Observasem asta şi îmi place că Nico foloseşte noi, atunci când vorbeşte despre italieni.

— Cum te relaxezi de obicei, atunci când nu-ţi petreci timpul liber având grijă de o străina, ca favoare pentru un bun prieten?

El izbucneşte în râs.

— Faci să pară ca o datorie. Dar nu e. îmi place compania ta şi cred că am făcut asta destul de evident. Şi, cum pare ca eşti fericită sâ fii aici, aş spune ca este reciproc.

Există o graniţă subţire între schimb de glume şi flirt, iar noi ne ţinem echilibrul chiar pe ea.

— Când eşti la Roma, fa ce fac romanii... sau, în acest caz, când eşti în Positano!

Nico dă ochii peste cap, sesizând încercarea mea de a nu-i lăuda egoul.

— M-ai răpit de la plimbările mele cu Vespa, când mă întâlneam cu prietenii la o sticlă de vin sau un espresso. Dar înot destul de des după-amiaza. Din păcate, pentru că Jack e plecat, nu mai avem activităţile legate de navigaţie.

Nu mi-am dat seama până acum ce face Nico de când se închide restaurantul, în jurul orei 15.00, până când se des-fide din nou, în jurul orei 19.00. De obicei, nu sunt aici, fie SUnt sus la La Grotta, fie mă odihnesc în cameră, fie mă ocup

de apeluri şi e-mailuri. Dar luni, Nico va avea o surpriză,

deoarece, cu ajutorul Oliviei, am reuşit să închirfo de lux care, m-a asigurat ea, o să-i facă ochii să-i $_{Sc}$|° de bucurie. Richard va fi în cuhnea fericirii când îi $_{Vo}$j o fotografie cu barca, pentru ca am impresia că exa ceva se gândea şi el. De obicei, vine şi un căpitan a barca închiriată, dar pentru că firma îl cunoaşte perso$_{n}$ Nico. a trebuit doar să plătesc puţin în plus pentru asie astfel încât să ia el cârma.

— Italienii au un fel de a face să pară normale lucruri) elegante, reflectez eu. Şi fac totul cu o mare graţie. Da, străzile sunt îngrozitor de aglomerate, şi parcă toţi conduc foarte repede, dar nu se simte la fel de intens ca în Anglia. Avem multe scutere, mopede şi biciclete, dar e altfel. Cu siguranţa, este mult mai lipsit de farmec în ploaie şi frig, asta e clar. Ce mâncăm în seara asta?

Mă aplec în faţă ca să văd, iar Nico descoperă platoul Este prima seară când trebuie să acoperim totul ca să ducem mâncarea afară, dar niciunul dintre noi nu ezită. Sub per- golă, cu atâta viţă-de-vie şi vegetaţie, este complet uscat, iar mirosul ploii pe pământul uscat şi pe plante este cu adevărat minunat. Este revigorant.

— Felul ăsta de mâncare este tartar de ton cu avocado şi sos de lămâie. Aici avem caracatiţă la grătar în ulei de măsline, cu un pic de ardei iute şi paprika, şi nişte anşoa minunate. Şi, în cele din urmă, o salată mixtă cu brânză Emmenthal şi pancetta prăjită. Sunt şi nişte felii de ciabatta pentru caracatiţă. .

Nico toarnă pentru fiecare câte un pahar de

vin şt ªP° se opreşte să-mi arate eticheta.

__Asta e unul dintre vinurile mele locale preferate- d’Amalfi Tramonti Bianco. Tenuta San Francesco iŞ>

. urjie pe dealurile terasate în Tramonti, în inima Coastei Gustâ-I, l-am cumpărat special ca să-l savurăm ¡Leună în seara asta.

Nico îmi întinde un pahar şi mă prefac că ştiu ce fac. îl învârt şi îl ridic în aer ca să mă uit la el.

_ îmi place culoarea galben-pal.

Apoi ridic paharul la nas şi adulmec.

— Oh... are aromă de fructe şi de flori! remarc eu cu îndrăzneală.

Nico pare încântat.

— Simţi aroma de piersică albă şi mai e un iz de plante aromatice, salvie şi cimbru.

— Ai dreptate, dar nu cred că aş fi putut identifica asta dacă nu mi-ai fi atras atenţia.

— Majoritatea spun că are un gust uşor mineral, din aceeaşi cauză. îmi place pentru că este atât de fin şi revigorant. Se potriveşte perfect cu orice fel de peşte. Oricum, probabil că ţi-e foame.

Da, chiar mi-e foame, deşi Olivia aduce mereu multă mâncare. Dar este trecut de ora 23.00, şi mai bine mănânc ceva repede, pentru că vinul ăsta va aluneca prea uşor. în prezenţa companiei pe care o am, cred că este înţelept să-mi păstrez mintea limpede.

Mă ridic într-un cot şi mă uit la Nico, iar el se chinuie să-şi ţină ochii deschişi. Acum îmi dau seama ca e am luat-o mai devreme, să nu se mai repete as a, doar pe jumătate.

;u.

" De ce te încrunţi? murmură el în starea ac fătate treaz, pe jumătate adormit. fi. aici

" Pentru că este 3 dimineaţa, iar tu n

îţi dai seama cât de îngrozitor ar fi dacâ te-ar ved întorcându-le în camera la? C ea ci ntV|

Nico îşi întinde braţele în faţă, iar muşchii i se n în timp ce geme uşor. exei*ă,

— Nu e treaba nimănui, Mărci.

Scutur din cap spre el şi închid ochii un pic, nu r* că mi-e somn, ci pentru că mă simt inconfortabil.

— Ştii exact ce vreau să spun, dar e mai uşor să nu te gândeşti la asta, nu-i aşa?

Nico se rostogoleşte pe o parte şi continuăm să ne uităm unul la celălalt.

— E vorba despre Giulia sau despre mama şi Luca? Oftez din rărunchi.

— Este vorba despre respect pentru toată familia ta, Nico. Nu sunt bucuroasă să mă furişez aşa. Oare m-ar mai facesâ mă simt binevenită şi parte din viaţa de aici, dacâ ar şti ce se întâmplă între noi?

Expresia de pe chipul lui Nico se schimbă şi acum este complet treaz.

— Se aşteaptă să am grijă de tine cât eşti aici şi nu e niciun motiv ca să fie cineva bănuitor. Nu e ca şi cum ne plimbăm ţinându-ne de mână şi ne sărutăm, nu-i aşa?

— Poate că aşa e, dar faptul că am fost primită atât de bine face să am conştiinţa încărcată. Distracţia este una, sexul şi distracţia sunt altceva, şi aşa sunt eu. Nu putem ne culcăm împreună la hotel, Nico, iar acum chiar trebuie să te îmbraci şi să pleci, în linişte.

Problema este că hotărârea mea slăbeşte prea uşor ca° sunt în preajma lui, dar riscul este pur şi simplu prea mar^ Vad dezamăgire pe chipul lui Nico,

dar înţelege că vor serios, aşa ca se strecoară fără tragere de inimă de sub cea

_ Şi dacă nu mai stau atât de mult data viitoare? întreabă j. în timp ce se îmbracă.

’ Mă uit h spatele lui gol. urmărindu-i mişcările trunchiului şi dorindu-mi atât de mult să întind mâna şi să-i simt din noU căldura pielii sub degetele mele.

_ Nu acesta este răspunsul, spun eu ferm, şi mă prefac că privesc în altă parte.

— Dar când suntem singuri împreună la La Grotta?

Se întoarce pe jumătate să se uite la mine.

Nu-i vorba doar că poate să-l vadă cineva plecând de la mine, dar dacă vom continua aşa, va fi şi mai greu atunci când va fi timpul să ne luăm la revedere şi să tragem linie. 0 noapte ici şi una colo se vor transforma în fiecare noapte?

Simt fluturi în stomac când văd privirea din ochii lui. Când o să plec, la sfârşitul lunii iulie, o să regret momentele pe care nu le-am petrecut împreună strângându-ne în braţe? Sau o să mă bucur că am încetinit puţin ritmul ăsta, pentru căm-am ferit astfel de un posibil sentiment de... pierdere? E uşor de zis că ştiu că între noi nu poate fi decât ceva trecător, dar dacă e un preţ mai mare de plătit?

— Nico, sunt musafir aici şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să supăr pe cineva. înţelegi de ce sunt într-o poziţie foarte dificilă?

Oftează, apoi se întoarce să-şi caute pantofii.

— înţeleg şi îţi respect dorinţele. îţi promit.

Mă strecor din pat şi mă îmbrac în halatul de mătase Până la genunchi. Nico stă în faţa uşilor care dau pe balcon eu mă apropii să mă uit afară.

— Nu-î uşor pentru mine, Nico, înţelegi. Dar aş ajunge

Sa mă urăsc dacă aş lăsa în urmă nefericire pentru că suntem descoperiţL

Răspunsul lui este să se aplece în faţă şi şi.. uşor de ale mele, apoi se întinde să-mi strângă',''"[84]

— E ceva magic pentru mine, să mă aflu aici hp"' murmur eu. Dar nu este viaţa reală, aşa cum o st/ °s'la^ nu e o vacanţă. A devenit ceva între acestea două ** sigură câ pot să fac faţă, dacă nu punem puţin U

— Mă voi supune regulilor, dacă promiţi în schimb acest lucru nu va afecta lucrurile dintre noi, în timpul ne-a mai rămas. Pot sâ mai petrec timp cu tine la La Grotp

— Desigur, răspund eu bucuroasă.

— Şî încă vrei să ieşim luni cu Olivia şi Jack?

— Da, abia aştept să-l cunosc în sfârşit.

Stăm câteva secunde privind un cer iară stele, norii mascând totul şi făcând ca marea să pară întunecată şi fără suflet în seara asta. Doar luminile sclipitoare de pe terasele caselor cuibărite între stâncile abrupte de calcar din dreapta noastră atrag atenţia.

Ne întoarcem instinctiv unul spre celălalt şi ne despărţim fără tragere de inimă. Nico nu spune nimic, dar îşi pune un deget pe buze şi zâmbeşte blând. Privirea lui o caută pe a mea, şi mi-aş dori să pot să mă prefac că nu pleacă şi m* lasă aici, cu trupul încă dornic de atingerea lui, ştiind ca aceasta trebuie să fie ultima dată când dormim împreuna sub acest acoperiş.

— Mărci, draga mea, ce mai faci? se aude vocea[luflăt^] o a lui Richard la telefon, iar eu sunt

recunoscătoare să â pauză.

fereast^

îmi dau părul spre spate, mă ridic şi merg spre Astăzi este senin şi se simte o briză plăcută. Se simte proaspăt după ploaia de aseară şi, uitându-mă u>

grădina din spate, totul pare să fie puțin mai strălucitor această dimineață, în afară de mine. Eu mă simt obosită.

— Sunt bine, Richard. Sunt în biroul tău chiar acum, în timp ce vorbim-

— Oh, draga mea, atunci probabil că nu sunt naşul tău preferat, chicoteşte el.

— Eşti singurul meu naş, Richard, aşa că ştii că te voi ierta. Dar mâ bucur că ai sunat. Am mai găsit o ladă cu tablouri la parter, în camera din spate. Sunt... hm... de vânzare?

Pauza este de rău augur.

— Oh. Hm... am uitat de ele.

Observ încă o dată cât de uituc a devenit Richard, cu tablourile şi argintul. încep să simt din nou în stomac senzaţia aceea de nelinişte.

— Nu, nici astea nu sunt de vânzare. Am vrut să rezolv asta înainte să plec. Dacă poţi pune să baţi lada în cuie şi să-l rogi pe Guy să le depoziteze împreună cu colecţia mea personală, ar fi minunat.

Să-i spun ce a zis Guy?

— O să fie dezamăgit, pentru că spera să mai aibă câteva piese de pus într-o vânzare separată de artă, pe care a planificat-o pentru noiembrie.

Nu mă simt confortabil acum să recunosc ca m-am uitat înăuntru.

— îmi pare rău, dar nu, cu siguranţă nu sunt de vânzare. Nu e nimic de valoare, dar sunt obiecte pe care aş putea să

le expun după ce mă aşez undeva cu Angel

Atunci ar fi bine să-l avertizez pe Guy să nu spună nimic. " Asta înseamnă că mama a găsit un loc în Marea

Britame P[en]tru tine şi Angel? întreb eu, surprinsă de răspunsul lui.

Da, a găsit un locşor în Gloucestershire, iar Angel

este foarte încântată de asta. Dar plecăm în A curând şi nu sunt sigur cât vom sta acolo. Stra,ia

Australia?

— Doamne, ce surpriză!

— Angel are familie acolo şi o să vizităm p$_u$ţi$_n$ |$_0$

— Minunat. Hm... Am o grămadă mare de scrisof^ tine şi acum, că încep să strâng hârtiile din biroul tâ$_u$ gândit că e cel mai bine să verific dacă nu cumva e cev ar putea fi deosebit de sensibil?

— De ce, ce ai găsit?

Oh, asta e vocea serioasă a lui Richard.

— Nimic, dar ai spus că e nevoie de sortare şi am vnitsâ verific ce anume ai vrea să sortez?

— Oh, Mărci, am lăsat acolo o mare dezordine, ştiu. Este mai rău şi pentru că am început să scot lucrurile, înainte sâ fiu distras. O să găseşti un mic cufăr de lemn cu un lacăt pe el. E un cufăr farmaceutic franţuzesc. Conţine majoritatea documentelor mele private. Dacă găseşti fotografii pe care le-am scos şi nu le-am pus înapoi, ca şi alte lucruri personale, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă le-ai pune înapoi înăuntru. Cheia este lipită de partea inferioară a sertarului de sus de la birou. Dacă ai putea să o păstrezi în siguranţă pentru nune, aş prefera să nu ajung să sparg încuietoarea la un moment dat în viitor, dacă se rătăceşte cheia.

Asta mă linişteşte. Dacă Richard ar fi avut ceva de ascun^ despre mama, atunci sunt sigur că s-ar fi asigurat că fel» şi fotografiile au fost puse înapoi în cufăr. Poate că s-a prin ele ca o modalitate de a da lucrurile astea deopa înainte de a-şi începe noua

viaţă cu Angel.

— Dar scrisorile care au venit cu poşta? *

__ Hm... Nu vreau să mi se trimită scrisorile, pentru

rătăci Pare ceva urgent sau sunt doar chestii plictisitoare?

— Stai să iau teancul, stai un moment.

Este *o* stivă destul de mare acum.

_ Sunt destul de multe cu acelaşi timbru poştal – Harrison & Company Financials.

- Oh, sunt declaraţii de la fondul de pensii şi pot fi puse |a un Ioc. E o casetă pe birou pentru astea. Primesc un extras bancar lunar pentru două conturi diferite şi acestea pot fi puse şi ele acolo. Ce mai e?

- Vreo douăsprezece, unele cu ştampile poştale italiene dar nu toate. Pare că provin de la diverşi dealeri de antichităţi şi câteva care ar putea fi broşuri.

- Aruncă-le la coş. A trecut timpul când strângeam toate astea. Altceva?

— Vreo două arată a felicitări din Anglia, probabil că vă felicită pe tine şi pe noua ta mireasă.

— M-am gândit să le spun tuturor că plecăm în călătorie şi că vom face o petrecere când ne întoarcem în Regatul Unit, dar e frumos din partea lor.

Hm... Observ că nu se menţionează o petrecere în Italia.

— Oh» exclam eu, aruncând o privire la următorul plic din grămadă. E unul aici adresat ţie, dar scrie pe el în atenţia lui Luca!

— Ah, asta e legat de afaceri, poţi să i-o ai ui în soană, şi nu Celiei, ar fi foarte bine, Mărci. O aşteapta ş doar nişte documente care trebuiau aranjate.

Sunt cel puţin surprinsă.

— Desigur. Le-ar fi greu, dacă ai vrea sa-ţi mc

teneriatul cu ei, mă aventurez eu, consideran ca comentariu destul de cinstit.

— Ah» da, implicarea mea în afacere...

Urmează o pauză ciudată, apoi continuă*

— N-ai de ce să-ţi faci griji în acest sens, d$_{ra}$ asigur. Sunt sigur că zilele mele de prăjit sub soarele ^{U} nu s-au încheiat, iar vizitele vor fi şi mai plăcute $^{Uall'n}$ alături. însă Angel visează la un loc din Anglia, iar extrem de fericit, normal. Odată ce aranjăm lucru -i^ Regatul Unit, nu mai trece mult până când vom vr‚J din $_{-}$. » . , ^{v,}ziia nou Positano. La urma urmei, acolo ne-am cunoscut şi $_{n}$ am îndrăgostit, ceea ce înseamnă că este un loc deosebi pentru amândoi. Cred că şi Angel simte că este atrasă de Positano, aşa că cine ştie ce se mai poate întâmpla Intr-un viitor nu prea îndepărtat? Dar vreau să ştiu că soţia mea nu face doar ce vreau eu, din cauza intereselor mele de afaceri. Oricum, Luca n-are nevoie de contribuţia mea, deşi pot să-mi asum creditul pentru lista de vinuri alese cu grijă, chicoteşte Richard, şi nu mă pot abţine să zâmbesc.

Ah, ce bătrân romantic este, iar asta e o veste încurajatoare, deoarece cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Desigur, Richard. Dar e ceva ce trebuia spus acum, că ştiu de asta. Positano este într-adevăr un loc deosebit şi ţi# duce dorul mai mult decât îţi închipui.

— Are un farmec aparte, nu-i aşa, Mărci? La fel ca oamenii. Poţi să le spui că voi reveni curând, împreună cu soţia mea. Oricum, destul despre mine, ţi-am promis o vară pe care n-o vei uita niciodată şi sper că dă rezultate. Ai teuş[1] să aranjezi excursia aia cu barca?

— Da, pentru luni. Va fi o surpriză totală pentru

Nico.os ne petrecem ziua cu Olivia şi Jack la bordul unei ambarcaţ'[un] *gozzo* foarte şic. Şi o să profităm de generozitatea ta!

__Minunat, şi este o alegere excelentă! E (acută de o c panie locală – Fratelli Aprea. încă mai construiesc con o

tradiţiilor artizanale *sorrentino,* dar modelele de astăzi sunt luxoase. Mi-ar plăcea să fiu acolo ca să văd feţele lui Nico şi jack în ziua aceea- $'• sa nu uit'tine minle să Petreci mult timp în aer <urat Nu vreau să sta'tot timPul în La Grotta, chiar dacă descoperi tot felul de comori oriunde te uiţi. Dacă nu te întorci acasă cu un bronz pe care să-l invidieze toată lumea, atunci ai pierdut o mare ocazie. Te îmbrăţişez, Mărci, cum m-aş descurca fără tine în viaţa mea?

Închidem telefonul, dar nu mă pot abţine să mă simt puţin confuză. întorc plicul pe care scrie *Alia cor ţese attenzione del Signor Luca Romano,* şi îl compar cu altul din grămada despre care Richard spunea că sunt extrase de cont de îndosariat. Simt un fior pe şira spinării, adresa de retur de pe spate este aceeaşi. Apreciez că hotelul şi restaurantul au o mulţime de vizitatori, iar afacerile arată bine. Iar dacă Luca l-a contactat Richard pentru o infuzie de numerar... ei bine, Celia conduce totul, cu excepţia bucătăriei, şi ea este cea care ţine contabilitatea. Asta e puţin ciudat.

Richard şi Luca nu au altă afacere pe lângă, nu? Una de care Celia şi Nico nu ştiu şi care să aducă nişte bani în plus? cine ştie...? în momentul ăsta, nu mă mai surprinde nimic.

20

La Bella Vita

Jack face un pas în faţă şi este clar că mă întâmpină ca şi cum am fi prieteni vechi. Este exact aşa de chipeş şi fermecător pe cât mă aşteptam. Are părul de culoarea nisipului, este puţin mai scund decât Nico. Barba este o surpnzi dar îi stă bine.

— Am impresia că te cunosc deja, îmi zâmbeşte el Şi ai ţinut-o ocupată pe Olivia, ceea ce este bine, pentru că înseamnă că nu îmi trimite mesaje prea des.

Chipul Oliviei este imaginea fericirii pure, îl soarbe pe soţul ei din priviri.

— Ba nu-ţi scriu prea des. Sau doar când mi-e dor de tine.

— Mă aşteptam la cineva puţin mai în vârstă, din po'^[1] Oliviei, Mărci, spune Jack, facându-mi cu ochiul

Se întoarce să-l îmbrăţişeze pe Nico şi apoi î$i pumnii unul de altul.

Olivia icneşte surprinsă: . ■ ₀u

— Am spus că Mărci este o *expertă* în antic că este o antichitate, spune ea. îmi pare rău, Mărci» răstălmăceşte ce spun eu. în plus, ar fi trebuit să $

bine, pentru că Richard te pomenea mereu drept trandafirul Im englezesc.

— îmi dau toată silinţa, dar Olivia vorbeşte fără încetare, spune Jack. ridicând din umeri. Sunt sigur că ştii deja asta până acum. Mărci, dar pun pariu că voi două v-aţi distrat ceva împreună.

— Da, ne-am distrat şi nu m-aş descurca fără ea, ii răspund. Sperăm că tu şi Nico o să vă bucuraţi de mica surpriză pe care am pregătit-o pentru astăzi, nu-i aşa, Olivia?

Jack izbucneşte în râs, în timp ce Olivia îl ceartă din deget în aer.

— Voi două, doamnelor, aveţi de gând să ne împărtăşiţi detaliile acestui mic plan al vostru? întreabă Nico, uitându-se puţin nervos la Jack

Poate că îşi imaginează că mergem să vizităm obiective turistice sau la cumpărături, şi mă îndoiesc că oricare dintre aceste opţiuni ar putea fi în fruntea listei lor de preferinţe pentru petrecerea unei zile libere.

— Oh, nu depinde de mine. Eu am fost doar intermediarul, spune Olivia, uitându-se la mine ca să explic ce se întâmplă.

— Este din partea lui Richard, de fapt el plăteşte factura pentru azi.

Sunt conştientă că Nico s-a apropiat de mine, dar e ceva ciudat între noi acum. încă de la schimbul nostru sincer din primele ore ale dimineţii de joi, amândoi ne străduim să gssim echilibrul corect. Am luat cina obişnuită împreună în Secare seară în grădină, dar după aceea coborâm la plajă ca sâ Petrecem ceva timp. Sunt sigură că amândoi ne-am gândit ce a^lceva am fi putut face,

dar Nico şi-a respectat cuvântul dat.

~~ Dacă toată lumea are echipamentul de plajă la el, ar fi [lne Sa] mergem, spun eu şi mâ uit la ceas.

— Aşadar, nu este o plimbare pe coastă, dacă costumele de baie şi papucii de plajă? întreabă îv întoarce spre mine, cu sprâncenele strânse a mirare
k

— Nu. Crede-mă, o să-ţi placă surpriza.

— Şi nu trebuie să luăm nimic cu noi, băuturi într-o frigorifică, de exemplu? întreabă Jack, dar Olivia dă din^

— Totul a fost pregătit, băieţi, ca să vă puteţi relaxai mama a venit ca să aibă grijă de Luna, aşa că nu trebui/- ne grăbim să ne întoarcem.

— Putem măcar să rezervăm o masă la Ristorante Sul Mare, ca să putem petrece seara cu toată lumea? se uită Jack la Nico, cu o expresie care spune clar cât de tare încearcă să afle ceva despre planul nostru.

— Nu, nu va fi necesar, intervine Olivia, aruncându-ilui
Jack o privire aspră.

Să sperăm că ei cred că vom avea o mică petrecere pe plajă şi că ne vor însoţi şi alte persoane pe tot parcursul zilei

— Bine, atunci hai să mergem, îi îndemn, pentru că vom întârzia la locul de întâlnire, dacă nu plecăm imediat.

Luna scânceşte, simte că ne pregătim să plecăm şi apare mama Oliviei să ne spună la revedere.

— O să fie bine. O duc la plimbare, în scurt timp Distracţie plăcută şi nu vă grăbiţi înapoi pentru mine. Dacă se face târziu, atunci vine şi Papa şi rămânem aici.

Olivia îşi îmbrăţişează recunoscătoare mama. Jack începe să se joace un pic cu Luna şi, când eu şi Olivia trecem P[l] lângă ei, observ că îi vorbeşte în italiană şi Lunei ii pl[âCC] Trăind şi lucrând în Italia şi cu un socru italian, Jack ttf[u] iară probleme de la italiană la engleză şi invers.

Animalele probabil că se întreabă ce se întâmplă» a când unul dintre stăpânii lor este plecat pentru perioade

„mp. n>* 8^« Probabil că e confuză şi y este dor Jc |ack aproape la fel de tare ca şi Oliviei.

- Băieţi, dacă puteţi să luaţi fiecare câte una dintre ventile deplajă, aţi fi nişte gentlemeni, le strigă Olivia peste umăr

Ne luăm rucsacurile ş> o urmez pe poteca de pe marginea casei şi ies pe poartă.

De la casa Oliviei şi a lui Jack e un drum pe jos mult mai scurt până la plajă decât credeam. Proprietatea nu este la fel de sus ca II Posto di Luca, situată pe stânca de calcar vecină

- Vezi că traseul e mai abrupt spre final, mă avertizează Olivia, dar întoarcerea este adevăratul antrenament.

- Hei. aşteaptă-mă! strigă Jack. dar Olivia este mai mult atentă să se uite 1a ceas.

Nu vrem să întârziem şi ii fac semn să mărească pasul.

Debarcaderul se află la capătul plajei magnifice şi de obicei sunt multe bărci ancorate în apropiere. Am observat că taxiurile pe apă folosesc de obicei cheiul. Pot doar să sper că barca pe care am închiriat-o nu ne dezamăgeşte. în fotografiile din e-mail arăta uimitor.

— O să fie aglomerat, subliniază Nico. Putem s-o luam spreSpiaggia di Fornillo, plaja de acolo este mult mai liniştită.

Probabil că are dreptate, dacă am face doar plajă, pentru că turiştii merg direct spre Spiaggia Grande. Sunt atâtea rânduri după rânduri de şezlonguri şi umbrele de închiriat, aşa că e aglomerat. A4ă gândesc că, dacă stai doar întins la soare, ori ai ochii închişi, ori citeşti, ori te uiţi la oameni, deci ce contează câtă lume e în jurul tău,

atât timp cât te simţi confortabil şi Poţi să te bucuri de priveliştea uimitoare? Oricum n-ai nexoie decâl de o scurtă plimbare, căci ai în apropiere o varietate de ’ocaluri şi locuri pentru unde să mănânci sau să bei ceva rece, Potrivite tuturor bugetelor şi preferinţelor.

— Mergeţi mai departe, băieţi.

Olivia îmi aruncă o privire vicleană şi mj răsputeri să nu râd. După genţi, pare mai degrab^'1'^ petrece ziua făcând plajă.

Olivia are dreptate, sunt câteva seturi lungi de t_r credibil de abrupte şi când ajungem la plajă este o binevenită. ' Pn'^

Nico şi Jack merg înaintea noastră, atraşi instincte verifice mai întâi bărcile şi câţiva oameni le fac cu mânacâ^ trec pe lângă ei. Mergând cu greu în spate, încetinim p_Uţln ritmul, nesigure pe direcţia de mers, parca.

Mă opresc o clipă şi privesc în jur: tot nu-mi vine sâ cred că sunt aici, căci peisajul este absolut unic. Mă simt ca şi cum aş fi păşit în viaţa altcuiva, cu siguranţă nu a mea. Şi totuşi, fac parte din asta şi nu sunt doar turist. Sunt norocoasa sâ am această experienţă şi e timpul să mă opresc şi sâ mă bucur pur şi simplu de ceea ce mi se întâmplă.

Din fericire, azi nu bate deloc vântul, ceea ce e bine, pentru că Olivia şi eu avem pălării uşoare de pai. Când i-am spus că nu am nimic potrivit să-mi pun pe cap să mâ apere de soare, ea a dispărut şi s-a întors cu trei variante de pălâni din care să aleg. Sunt îmbrăcată cu o rochie înflorata ftrâ bretele, partea de sus este elastică, iar partea de jos îmi curge uşor pe şolduri şi continuă până la nivelul gambei, aşa mă simt vaporoasă, colorată în albastru şi verde pal şi^{siinl} vara pe piele.

— Uite, o să ai nevoie de un ac de pălărie, doar ca sâ faţă rafalelor bruşte de vânt când ne urcăm pe

barcă. bine? mă întreabă Olivia, văzându-mă căzută în reverie.

— Sunt doar obosită, răspund, şi iau de la ea un ac pălărie, apoi mergem mai departe una lângă alta.

. să sperăm că vom avea câteva ore relaxante la bord

^^vezi ¡n sfârşit pr[ivelI§[tea uluitoare a coastei Amalfi $j *o* [sâ '[c
7 depărtare!
^ Băieţii[au a])[uns deja ,a debarcader P^[6 că tocmai au

1 s ce se întâmplă. Nico şi Jack râd» iar un tânăr foarte *h es, în pantaloni scurţi şi purtând un tricou cu emblema Spaniei, îi dă ceva lui Nico. El se întoarce imediat şi se uită]a noi, în timp ce ne apropiem, ridicând în mână un plic, iar pe faţă i se citeşte cel mai larg zâmbet.

— Tu ai făcut asta? strigă el, în timp ce coborâm de pe nisipul pietros şi ajungem la debarcader.

— A fost ideea lui Richard. Un fel de a te răsplăti pentru ca ni-ai ajutat la La Grotta.

Nico face un pas înainte, deschizându-şi braţele de parcă ar vrea să mă îmbrăţişeze, şi apoi se opreşte din scurt, uşor jenat.

— O să-i trimit un mesaj de mulţumire. El ştie ce emoţie simţi când eşti în spatele timonei la *La Fortuna,* este un vis devenit realitate pentru mine. Şi mulţumesc, Pietro, sunt cu adevărat onorat că îmi dai voie să iau timona!

Nico flutură plicul, în care bănuiesc că se găseşte asigurarea.

~~ Doar tu, Nico, sau Jack, desigur! Şi pot să stau şi eu [Qn P*[c P[e plajă, în schimb, răspunde Pietro.

Bănuiesc că este foarte solicitat în perioada aglomerată [e 'ară şi cu siguranţă pare că intenţionează să profite la Maximum de ziua lui de plajă. Olivia mi-a explicat că este [e°bişnuit ca firma să închirieze *La Fortuna* fără unul dintre ^Pitariii lor, dar Pietro şi tatăl lui, care deţin compania, sunt P[r|eteni de multă vreme. Ei ştiu că barca asta foarte scumpă [St[e P[e uiâini bune.

— Prânzul dumneavoastră este la bord doamnelor, spune Pietro întorcându-se şi zâmbind fermecător. Şi

Nico încearcă să-mi atragă atenţia. îi pe p.^ să discute şi mă duc la el. Jack deja verifică barc/°

— Richard nu trebuia să facă asta, ştii doar aplecându-se spre mine. Este o plăcere... Adică ah* plăcere să fac şi altceva.

îşi scufundă vârful piciorului în nisip, ridicând un vâ fin.

— Richard a insistat şi meriţi asta.

— Este mult mai bună decât bărcuţa lui Jack, care ar fi fost un pic ca o coajă de dovleac pentru toţi patru. Mi-am dorit să te duc într-o croazieră de-a lungul coastei, dar pur şi simplu nu s-a ivit ocazia. Oricum, lasă-mă să te ajut sâ urci la bord.

Nico nu-mi vede ochii, ascunşi în spatele ochelarilor de soare, dar ridic privirea spre el şi-i studiez chipul o secundă, înainte să se întoarcă. E clar că se bucură peste măsură şi nu-şi doreşte decât să mă ia în braţe. E agonie şi extaz, de-a dreptul.

— Dă-mi mâna.

Jack îmi întinde mâna de pe puntea bărcii *La Fortuna* şi îmi dau seama că şi el este încântat de surpriză. Inseam n-o să fie doar o mică plimbare cu barca de-a lungul,^ ci şi o degustare a stilului de viaţă luxos pe care îl revistele glossy.

Nico rămâne în spate, ca s-o ajute pe Olivia, iar e cu mâna lui Pietro, în semn de bun rămas. Jack duce * la uşile mici de lemn care duc sub punte. &

— Ce distractiv! spune Olivia, la fel de entuziast mine.

Barca se balansează puţin şi îmi pierd echilibrul. Scot un . ât involuntar, iar ea întinde mâna să mă prindă de braţ. PP __ încă nu ţi-ai găsit echilibrul pe barcă, haide, hai sâ ne aşează«[1]’

_ Sunt gata când şi tu eşti gata, căpitane, confirmă Jack. destăcând legătura de la mal.

pietro se uită după noi; ne salută, iar eu şi Olivia ii facem semn cu mâna. Barca asta elegantă foarte albă, care are desenat pe ea un fulger de 15 centimetri, de culoare albastru închis, la câţiva centimetri sub balustradele robuste, este iară îndoială una dintre cele mai frumoase dintre cele legate de mal. în spate are un acoperiş tare din fibră de sticlă ce oferă umbră plăcută zonei de relaxare şi banchetelor de pe punte. Acestea sunt tapiţate cu piele de un crem deschis, ceea ce face sa pară de un stil decadent. Mă uit şi văd că încep să se legene colacii de salvare legaţi de balustrade de fiecare parte.

— Ţineţi-va pălăriile, doamnelor, strigă Nico peste umăr, iar Jack se duce să stea lângă el.

— Jucăriile băieţilor! Uită-te la ei! Jack o să vrea acum sâ facem upgrade la micul nostru *Serpente di Mare.* Ei bine, în visele lui!

în timp ce ne aşezăm, ţinându-şi fiecare pălăria cu o mână, schimbăm priviri cu ochii mari.

E o barcă foarte luxoasă, Olivia. O să fac nişte fotografii i le trimit lui Richard, o să se bucure nespus! Mulţumesc că m-ai ajutat cu rezervarea! îi sunt recunoscător lui Nico Pentru că a renunţat la timpul liber, pentru că sunt sigură că Pitonilor lui le este puţin dor de el.

Olivia îmi zâmbeşte înţelegător.

" Oh, nu cred că îl deranjează, replică ea.

Nico se simte ca acasă pe scaunul căpitanului, iar Jack se aşază pe colţul de pe cealaltă parte faţă de uşjj

Este o zi frumoasă şi va fi una fierbinte. Faptul sta la umbră este un adevărat bonus pentru mine î * să-

mi atingă puţin soarele pielea, dar nu-mi place lipicioasă după ce-mi aplic loţiunea solară. Aşa că se potriveşte perfect.

Pe măsură ce linia ţărmului se îndepărtează din ce * mai mult, barca începe să se balanseze dintr-o parte în iar eu strâng tot mai tare balustrada din spatele meu

— E puţin agitată până întoarcem, şi apoi vom merge în direcţia curentului, şi nu împotriva lui, confirmă Nico°

Sunt surprinsă de numărul mare de bărci, iar feriboturile cu siguranţă fac valuri mari, dar toate sunt ca nişte puncte minuscule pe întinderea uriaşă a apei, de un albastru intens, fascinant.

— E puţin înfricoşător, sper să mă dovedesc un bun marinar, îi şoptesc Oliviei, încercând să nu mă strâmb.

— O să fii bine, răspunde ea, încrezătoare. Suntem pe mâini bune. Dacă Nico nu s-ar fi ocupat de restaurant,sunt sigură că şi-ar petrece viaţa pe apă. îmi şi imaginez cum ia turiştii şi-i plimbă toată ziua, tu nu?

Mă uit la el, dar nu văd decât tricoul bleumarin bine strâns pe trup şi felul în care braţele lui se flexează când mâinile mişcă timona ca să schimbe direcţia. Este în element lui şi deţine controlul. Privindu-l, literalmente simt că mi # taie răsuflarea o clipă. Pare atât de fericit şi relaxat, iar inin'[a] îmi bate mai tare, dar apoi mă forţez să privesc în altă p[arte]' E ceva la Nico ce mă face să-mi doresc să las prudenţa den parte, şi mă tem doar că voi ajunge să fiu rănită.

— Ne îndreptăm spre insulele acelea? întreb eu,

hol să-mi recapăt controlul.

, . , i Galii sunt private, dar putem acosta în

^"•inS 'Xu în larg' Golfurile CU apă Umpede 5'ei ânci sunt minunate. Iniţial erau cunoscute C Jaenda spune că acolo era casa sirenelor nutice tfSlÎ neau marinarii pe stânci.

^'Xună prea atrăgător, mormăi eu.

Relaxează-te... e timpul să fii turist, iar asta este o ■toriepe care ţi-o vei aminti pentru totdeauna, cel puţin, <Jl ştiu că aşa voi face. j

Ozi în paradis cu un cer iară nori şi marea de un albastru pe care nici măcar nu pot să-l descriu pentru că este în continuă schimbare, de la turcoaz, pe alocuri, la zone de un indigo impenetrabil. Cât despre priveliştea pe care o văd când mă întorc spre coasta Amalfi, este ceva ce nu voi uita niciodată. Poate că e teren accidentat şi un flux constant de turişti, fără îndoială, ceea ce reprezintă o binecuvântare, dar şi o provocare pentru localnici, însă este magic. Mă simt vie. Soarele, marea... bărcile pline de farmec... asta sunt eu, cea mică, micuţa Mărci. Persoana care vrea mereu să se afle în siguranţă, mulţumită de propria soartă. Şi totuşi, pe măsură ce trăiesc în aceste (r P^jurimi, cu prieteni noi, experienţe noi şi interesante, din- încep să simt dorul de casă. Ce nebunie mai e şi asta? PoateT'* R ă NiC0* ^Că ° dată' inima *mi bate cu putere, sâ Ieşi di ^ar<^ ^*v*a au dreptate. Când îţi apare ocazia Iar acunf Să *ei lucruri*e a$a cum vin>este un dar. meu, iare ani 0130 necazuri- ^aca cumva ăsta e momentul

- Sunt t CUra^ sa ma bucur de el la maximum? că Voi doj $e 1 eParte de Privirile indiscrete, Mărci, şi sper c*t de

aprop01^* Ca PuteU fi voi înşivă astăzi. Este evident cauza noastă ^eVen^* a$a ca n‘are rost sa vă ascundeţi

Olivia îmi strânge braţul afectuos şi sunt şi impr^ dar şi, dacă e să fiu cinstită, puţin uşurata.

— Se pare că te-ai acomodat repede, Mărci, sp$_{Un}$ în timp ce ne îndreptăm spre puntea din faţă a bărcii stăm la soare.

— Da, familia Romano a fost foarte primitoare.

Nico şi Olivia fac snorkeling într-un golfuleţ, aşa că au lăsat pe noi doi la bord. Chiar şi din acest punct, ancorat la mică distanţă, unde apa este mult mai adâncă, văzând cât este de clară, mi-aş dori să fiu un înotător mai încrezător.

— Şi cum îţi merge treaba? întreabă el, în timp ce întindem prosoapele de plajă, mari, cu dungi.

E prea fierbinte ca să stai direct pe pernele tapiţate cu piele de pe punte.

Eu mă strâmb:

— Fără Olivia, cred că m-aş fi chinuit mult. Nu numai că ea tratează fiecare obiect ca şi cum ar fi o comoară, dar ne şi distrăm de minune.

Zâmbetul lui cald este captivant, iar conversaţia curge mai departe.

— Fascinantei mele soţii îi place să vorbească despre orice şi despre tot, iar mie mi-e dor de asta când sunt plecat.

— Păi, face treaba mai plăcută! Marea problemă pe^ o avem este să facem suficient spaţiu ca să mai scoatem [1] obiectele aflate în grota din spate. Este mai mult decât p^{utefl1} noi două. . •

— Dă-mi telefonul să-ţi scriu numărul meu. nevoie de nişte tineri puternici, trimite-mi un mesa) sună-mă. Asta e o problemă uşor de rezolvat, iar m datorează

mulţi favoruri, fiind în domeniul IT.

• serios şi mă apuc să-mi caut telefonul, intrând panică până îl găsesc înţepenii între două perne.

pUţin HI P amabil, Jack. Probabil că e nevoie doar de " joUă ca să facem mai mult loc acolo şi apoi va fi o oră sau mult mai u$or-

Sunt surprins că Olivia nu mi-a spus nimic despre asta, dar ar fi trebuit, pentru că nu e mare lucru să dai un telefon. Mai ales având în vedere cât de vinovat mă simt pentru că sunt plecat într-un moment în care ea se află între proiecte. Fiecare zi în care nu suntem împreună este o zi pe care n-o mai recuperăm niciodată, nu-i aşa?

Doamne, inima mi se strânge o clipă de parcă o strânge cineva în menghină. Jack are dreptate şi atinge ceva în mine, pentru că asta ni se aplică şi nouă, mie şi lui Nico. Nico nu este atât de relaxat pe cât ar trebui să fie astăzi, deoarece adevărul e că nici unul dintre noi nu vrea să încetinească lucrurile, suntem amândoi conştienţi că timpul petrecut de mine aici trece rapid.

— Dacă a existat vreodată o vorbă care să ne amintească trăim *în prezent,* atunci asta e, Jack

El râde.

fa SUnt *nte^ePciune> dar numai vorbe şi fără e- treab-o pe soţia mea. O să găsesc eu într-o zi slujba 'v'ta şi o sâ ne petrecem împreună tot timpul de calitate care ni-l dorim.

Ce trist!

e?ti fericit cu ceea ce faci?

Ql ^CtUa^*zarea sistemelor II' este o afacere stresantă. me Se a$teaPtă întotdeauna să fie un proces fără proble- să rareori e cazul. Există o perioadă de rodaj şi trebuie

Co o ca să remediez problemele care apar. Olivia urăşte

când sunt plecat şi, să fiu sincer, şi eu m-am săturat d însă e un rău necesar. e

Oau! Nu mă aşteptam la o asemenea sinceritate di n cuiva pe care abia îl cunosc. Par tea

— Olivia e conştientă de asta?

Jack se uită la mine, mijind ochii.

— Richard a avut dreptate, a spus că tu şi cu mi ne vom înţelege bine. A spus că suntem pe aceeaşi lungime undă. Răspunsul la întrebarea ta e că probabil nu ştie chiar tot ce simt acum, dar slujba asta a mea ne plăteşte facturile Oare nu toţi visăm că într-o zi vom ajunge să facem ceea ce ne dorim cu adevărat, în loc de ceea ce trebuie să facem ca să ne descurcăm?

Acum înţeleg de ce a fost dragoste la prima vedere între Jack şi Olivia. Amândoi încearcă să profite la maximum de o perioadă dificilă, pentru că împărtăşesc acelaşi vis.

— Asta e mai adevărat decât vreau să recunosc, râd eu, cu o acceptare sumbră. A fost un pic şocant să îmi dau seama că Richard pare să le fi vorbit tuturor despre mine. Sunt o persoană foarte retrasă.

— Experienţa mea despre Richard este că el nu doar vorbeşte, aşa cum fac mulţi. Dacă-ţi spune ceva, înseamnă că are un motiv. El ştie că mă simt frustrat de viaţă, nu aici mă vedeam, ştii, când mă gândeam la viitor. Cel puţin, nici Olivia, nici eu, nu avem vreo afacere de familie. Am văzut ce înseamnă asta pentru Nico şi cred că, din ceea ce mi-a spus Richard despre familia lui din Anglia, s-ar putea să fc valabil şi în privinţa ta.

Cum să nu fiu şi eu sinceră după tot acest discurs?

— Cred că da. Fratele meu conduce afacerea, dar se bazează foarte mult pe mine.

— Dar eşti fericită?

Mâ întorc spre Jack, zâmbind trist:

- De «le mai multe ori. Nu-i uşor sà navighezi prin pol'"“ de fiunilie, atunct când simţi că eşti prins la m.L Mico şi cu mine suntem pe drumuri similare în anumite privinţe Mama şi fratele meu se adoră unul pe celălalt dar sunt amândoi încăpăţânaţi. Eu sunt cea care intervine calmeze spiritele. ervtnecasa

Jackdă din cap, inţelegându-mi dilema.

- Ai alte angajamente personale în Anglia? îşi alene el cuvintelecugrijă. ' 6

- Nu. Doar două relaţii eşuate şi nicio intenţie să mă aventurez i n alta, pana nu sunt sută la sută convinsă că n o sa nu raniţa din nou.

Doamne, chiar am spus asta cu voce tare unui necunoscut?

— Vad cum vâ priviţi unul pe celălalt, tu şi Nico. El încearcă să minimizeze lucrurile, dar il cunosc prea bine. Pur şi simplu, nu eram sigur de poziţia ta. Ştii că Olivia are mari speranţe pentru voi doi? Cred că este o peţitoare înnăscută. Dar te rog să nu-i spui că am spus asta, altfel o să am pro bleme grave.

E greu să nu râzi la aşa ceva.

— Am încercat să explic că nu este simplu. îmi iubesc viaţa din Anglia şi, deşi toate acestea sunt extrem de plăcute, nu e locul meu aici. Fratele meu, Guy, şi mama ar fi devastaţi le-aş întoarce spatele. A fost destul de rău când a plecat

Nu pot împărtăşi ceea ce înţeleg acum că a fost mo Pentru care a plecat Richard. Dar cel puţin are sens.

- Iar familia Romano este un grup atat dc unit, P[ute]a să le stric planurile de viitor, când Nico> este [ace]stor planuri? El şi-a acceptat soarta şi eu a

— Trei dintre noi trăim în lumea reală, şi totuşi optimista mea Olivia crede că visurile pot deveni reap

— Poate că oamenii ca Olivia ne ţin pe toţi în minţile.

— Richard avea de gând să aducă pe unul dintre cu no$ lui din afaceri să golească La Grotta şi apoi, din senin, QI,^ spus că vine fina lui să aibă grijă de tot. Fără îndoială, minţ2 ei a fost suprasolicitată. Poate că ei doi şi-au pus minţii^ contribuţie, nu i-aş scoate din ecuaţie.

— Conversaţia asta rămâne între noi, corect? îl

— Ăsta e un mare da! Olivia ar fi îngrozită să ne audâ discutând despre asta, şi la fel şi Richard. Dar din clipa în care i-am văzut chipul lui Nico, când ai venit azi-dimineaţă,am ştiut că trebuie să spun ceva. Oamenii care au intenţii bune pot, fără să vrea, să stârnească un cuib de viespi. Tu stai la II Posto di Luca, în sânul familiei. Celia îl iubeşte pe Nico, la fel ca şi Luca, şi ai intrat într-o situaţie puţin sensibilă din cauza momentului nepotrivit.

în sfârşit, cineva care îmi înţelege precauţia.

— Acum, că-i cunosc pe toţi, nu vreau să supăr pe nimeni.

— Viziunea romantică a Oliviei asupra lumii este uneori puţin nepractică. Ea vrea să renunţ la muncă şi să găsesc ceva pe plan local, şi zice că putem să trăim din veniturile ei între timp. Adevărul este că nu putem, din cauza unor momente ca acesta, când un proiect al ei întârzie. Aşa & tăC ce pot pentru moment. într-o zi, visul meu este să o iac cu adevărat fericită,

dar până atunci lucrurile sunt aşa cum^sun^ Fac ochii mari, dar încerc din răsputeri să-mi ascu[1] mirarea.

E puţin prea cald pentru tine, Mărci? întreabă J^aC^ – Da, este. Nu prea sunt obişnuită să stau întinsă la ^s°â

_ Atunci să ne dăm seama cum să ridicăm copertina te terasa de soare. Când se întorc Olivia şi Nico, o să fie Jónica pentru prânz şi ar fi plăcut să putem sta aici la umbră mâncăm. Ce crezi?

jack se ridică şi îl urmez.

— Mi se pare perfect. Şi îţi mulţumesc, Jack, pentru sinceritate. Că-ţi place sau nu, puţini sunt cei cu adevărat liberi să facă ce doresc, fără nicio restricţie.

— Nu-ţi strica starea de spirit cu asta, cât eşti aici, Mărci. Nidunul dintre noi nu ştie ce-i rezervă viitorul. Dar Nico nu va părăsi niciodată Positano şi, după câte mi-ai spus, tu n-o să întorci niciodată spatele Angliei. Cred din tot sufletul în soartă. Poate că drumurile oamenilor se încrucişează şi apoi trebuie să meargă mai departe. Olivia nu poate accepta asta. Ea simte foarte puternic că ne decidem singuri soarta.

ID$
lift

— Atunci, care este visul tău suprem?

— Să-mi înfiinţez propria firmă de IT şi să-mi petrec toate weekendurile aici, pe apă. Olivia ar înnebuni dac-ar şti cât de greu a ajuns să fie pentru mine să mă trezesc în fiecare zi şi să găsesc motivaţia. Glumesc cu ea că îi e dor de mine, dar mă agăţ de faptul că, dacă muncesc mai mult, ne vom achita mai repede datoriile şi vom fi liberi din punct de vedere financiar. Acesta este visul meu şi pentru el muncesc.

întind mâna să-i ating braţul lui Jack, pentru că simt em- patia dintre noi tangibilă. Mă face să mă gândesc la propria soartă. Peste cinci ani voi continua să evaluez antichităţi prăfuite ca să-mi plătesc ipoteca? Şi voi interveni permanent lntrc mama şi Guy ca un arbitru, ca să menţin pacea? Ultimul lucru la care mă aşteptam astăzi era să găsesc un confident ,n Jack. Dar este realist şi

respect asta, pentru că şi eu sunt.

^-ând mă întorc acasă, nu vreau să cad din nou în vechiul meu rol. S-au descurcat fără mine, iar Briony face o grozavă. E timpul să-mi croiesc un rol care să mi vească mai bine. Mereu o să-mi placă să lucrez cu v listă de clienţi, dar, ca firmă, nici măcar nu ne-am uit publicitatea online şi abia am intrat un pic pe reţelele social Am atât de multe idei încât sunt sigură că voi ajuta la voltarea afacerii. Chiar înainte să plec, am terminat de scris un raport detaliat pentru Guy, care va avea un mare impact asupra afacerii. La fel ca Jack, locul unde mă aflu acum este doar un mijloc pentru un scop, şi ce moment mai potrivit ca să stabilesc cadrul pentru viitor decât după o vacanţă? Mama o să vadă asta ca pe un risc, dar acum înţeleg clar că mi-am depăşit vechiul rol şi vreau să fiu cea care implementează şi gestionează schimbările.

21

Planul, pe bune?

Chiar şi cu copertina cu dungi albastre şi albe trasă peste terasa de la soare, este mult prea cald ca să punem mâncarea înainte să vină ceilalţi. însă faptul că am adus pernele drăguţe asortate de sub punte ca să facem zona mai confortabilă pentru relaxare este o idee grozavă.

În timp ce Jack şi cu mine ne aflăm în bucătăria mică, scoţând farfurii, pahare şi tacâmuri, se aude un zgomot şi barca începe să se legene. Râsetele ajung până la noi.

S-au întors la bord, confirmă Jack, scoţând capul prin uşile duble şi privind spre spatele bărcii.

Există ceea ce el a numit o platformă de la pupa, care * extinde la câţiva metri în spate şi este perfectă pentru sărituri sau un loc în care să stai şi să-ţi pui echipamentul d[e Sn°]rkeling sau de scufundări.

~~ încep să scot mâncarea de la gheaţă, strig eu.

~~ Probabil că vor dori mai întâi să facă un duş, aşa că dacă [es a]cem totul şi le punem pe masă aici, le putem acoperi, int k[C]k fe[re]$[te] capul când face doi paşi înapoi şi apoi se

Sper că e nişte vin în frigiderul ăsta! spune e| chizând uşa. Ah, v-aţi gândit la toate, Mărci. E plin sticle mici de apă. Aproape că am golit deja ce era ¡n -*** frigorifică de pe punte. Presupun că Luca a organizat buf t'? Aprob din cap, zâmbind.

Apare Olivia şi se apleacă puţin, ca să coboare cele tre trepte care duc sub punte, cu părul ud dat spre spate. Este evident că s-au distrat.

— A fost revigoram, declară ea. Serios, Mărci, ştiu că nu eşti o înotătoare puternică, dar Nico ar putea duce barca puţin mai aproape de plajă şi este distractiv să faci snorkeling la mică adâncime. O să-ţi placă!

Mă încrunt, neconvinsă.

— Mi-e foame.

Vine şî Nico la câţiva paşi în spatele ei. Se apleacă şi mai mult ca să coboare în spaţiul cabinei şi începe să fie puţin cam înghesuit aid. Mă aşez pe o banchetă ca să încep să aranjez mâncarea.

— Ha! spune Nico, arătând cu degetul spre lada de gheaţă din oţel inoxidabil. Luca a spus că era pentru o croazieră de lux şi nu m-a lăsat să-l ajut. Acum înţeleg de ce!

Până când totul este desfăcut şi acoperit cu şervete albe» proaspăt spălate, Jack a scos dopul de la o sticlă de vin. Olivia este îmbrăcată şi aşteaptă, în timp ce Jack toarnă vin.

— Vad că Luca a dat iama în colecţia specială şi nu ne-a dat din vinul casei, exclamă Nico, ieşind pe uşa care duce în dormitor şi în baia elegantă, deşi cât o bijuterie de mică.

— Da, şi eu m-am gândit la asta. O sticlă de Monte

Rossa Cabochon, nu mai puţin, suntem onoraţi. Ai mai gustat vreodată, Mărci? întreabă Jack, şi eu scutur din cap. E un amestec de struguri Pinot Nero şi Chardonnay şi un iz răcoritor ca de şampanie.

nul dintre preferatele mele, spune Olivia. Nu e .■'«lput inS0<leeUrOStiCla' icft'n,t foarteneros din partea lui Luca, şi e mult mai Hecât nucul prânz pe care l-am comandat eu.

tîlU^nl avut noroc că l-am prins pe Luca stând singur şi savu-o băutură liniştit, pe terasă. M-a invitat să iau loc. I-am despre surpriza pe care o plănuisem pentru Nico şi că avem nevoie de un prânz tip bufet. A fost puţin ciudat, pentru â Luca nu a vrut să ia bani de la mine, dar în final a acceptat două bancnote de câte 50 de euro pentru că i le-am dat cu forţa. Atunci mi-am adus aminte de scrisoarea pe care-mi ceruse Richard să i-o dau şi am scos-o din geantă. Mi-a mulţumit şi, firâ alte comentarii, a strecurat-o în buzunarul tunicii sale de bucătar. Nu a părut deloc surprins şi mi s-a părut liniştitor.

— Bine, toată lumea să ia un pahar şi mergem afară ca să toastăm, apoi ne întoarcem să ne umplem farfuriile.

Cu toată sinceritatea» este destul de înghesuit aici, deşi cu ferestrele şi uşile trapei deschise, circulă o adiere răcoroasă. Dar, odată ce ieşim, te face să vrei să continui să inspiri "Lea a<tare, acel parfum proaspăt, sărat şi entuziasmul unei privelişti care îţi taie respiraţia. Terasele muntoase din faţa noastră parc-ar fi pictate, literalmente, în culori pastelate, 10 Conlrast cu exploziile de verdeaţă luxuriantă. Privesc fermecată cum un feribot plin de turişti îşi croieşte drum de-a a n8U COastei. în spatele lui, o bărcuţă cu motor spintecă e parcă ar arunca un câmp alb de spumă, iar caroseria e sc^Pe§te în soare. Câteva dintre bărci au pânze, observ arată atât de graţios pe fundal.

lco tuşeşte şi-şi drege glasul.

şi p ar lre^u* s să ridicăm paharele pentru Richard niru 8ene rozitatea lui, pentru Luca şi sticla extravagantă de Cabochon, şi pentru Mărci şi Olivia, pentru că au D asta! Ce spui, Jack? re^t

— în sănătatea lor! răspunde Jack. Şi nu numai că o plăcere s-o cunosc în sfârşit pe Mărci, dar e cu ad revigorant să putem petrece ziua împreună în patru

Ei bine, Jack a vorbit din inimă, iar când se apleacă să sărute pe Olivia, Nico întinde mâna să-mi prindă mâna în° lui. Stăm împreună şi ciocnim cu toţii paharele, şi este atât de natural să mă aflu aici, şi nu mă simt ca o străină în mijlocul lor

Nico sugerează ca eu şi Olivia să ne întoarcem înăuntru să luăm ceva de mâncare, în timp ce băieţii duc şi băuturile noastre pe terasă.

— Te-a plictisit Jack cu vorbăria lui despre muncă? mă întreabă Olivia, în timp ce coborâm treptele sub punte. Slujba pe care o are e un coşmar total, şi i-am spus că, dacă aud o şoaptă despre asta astăzi, îl fac imediat să tacă. Trebuie sâ se oprească şi să se relaxeze cât poate.

Cred că am vorbit despre muncă, dar nu cum crede Olivia.

— Oh, a fost bine. Am lenevit la soare până a fost prea cald şi apoi ne-a luat ceva timp să întindem copertina. Sinceră să fiu, după jumătate de oră la soare deja m-am bucurai să fiu la umbră.

— Te-ai înroşit puţin, răspunde ea, dându-mi o farfurie Dar cu siguranţă te bronzezi frumos. Mm, îmi place salata de paste reci, mai ales dacă are ardei roşii prăjiţi în ea.

Pare apetisant şi colorat, dar prefer mai întâi ceva de p platoul cu mezeluri, pentru că mă atrag feliile de ciabatta <- măsline verzi. Sunt şi nişte felii subţiri de

pizza cu anşoa arată irezistibil, şi *piadina* – un fel de lipie cu salată [ver] roşii suculente, coapte şi brânză brie. Un alt fel de care abia aştept să îl gust sunt păstăile de fasole, cu trei c

, ite de brânză, fiecare prinsă cu un beţişor dc cocktail ^opâstaiede fasole, care a fost stropită cu ulei de măsline noi CU doar puţin oţel balsamic. Arată nemaipomenit.

* _ Mă întorc să mai iau. spune Olivia. Farfuriile astea sUnt prea delicate. Haide, băieţii aşteaptă cu nerăbdare. Şi nu-ţi face griji, i-am spus lui Nico să se relaxeze.

se relaxeze? Vai de mine! O urmez pe Olivia, prinzân- du-măcu mâna dreaptă de balustradă şi mergând pe pasarela îngustă către terasă. Băieţii au transformat-o. Două dintre pernele mari tapiţate care formează corpul principal al terasei au fost stivuite ca spătar. Au desfăcut masa pliabilă în centru şi e suficient spaţiu pentru cel puţin şase persoane sâ stea şi să

Id mănânce. La fiecare capăt al suprafeţei foarte lucioase a mesei este un loc special pentru pahare şi sticle mici.

ce vrei? mormăie Olivia, oftând un pic.

recr. Băieţii nu ne aud» aşa că mă aplec spre ea:

gfr ~ Putem visa, sunt de acord eu, oarecum cu tristeţe.

jjV ~~ Care-i problema reală între line şi Nico, Mărci?

Arunc o privire către Olivia, iar ea îşi fixează privirea asupra mea.

— S-au gândit la toate detaliile, nu-i aşa? Oh, cum o fi să ai suficient de mulţi bani ca să cumperi ce vrei şi să faci

~ — Lam spus lui Nico că nu se poate să mai doarmă în

* camera mea.

~~ Ştiam eu! Dar acum, privind în urma, simţi că a fost

* 0 greşeală?

Ochii ei se măresc şi mă priveşte întrebător.

~~ Stau la hotelul familiei lui, nu mi se pare corect. Ei ^3 tratează ca pe o rudă şi noi... ei bine, nu mai... cel puţin, nQ sub acoperişul lor. Nu pot să gestionez lucrurile, dar ce a,tceva pol fac? Pur şj simp|u> totul e atât de ciudat.

Râsetele zgomotoase ale băieţilor ne opresc conv şi începem să mâncăm. Mâncarea este mult prea deli^** ca s-o irosim şi mă bucur când Nico se întoarce şi adu^ găleată de metal plină cu gheaţă şi sticle mici de apă ** 0

— Eşti foarte tare, spun eu, iar el pune o sticlă în l special de lângă farfuria mea.

— Sunt şi eu bun la ceva, răspunde el, zâmbindu-mi şi ne menţinem contactul vizual o clipă mai mult decât e necesar

Olivia râde.

— Au avut o mică neînţelegere, îi explică ea lui Jack, atingându-i braţul. Cred că sunt pregătiţi să se împace.

— N-avem nicio neînţelegere, răspunde Nico ferm, aşezându-se lângă mine.

— A fost vina mea, mormăi eu, în principal ca să-l împiedic să intre în detalii.

— Cum poate cineva să aibă intimitate cu atâţia Romano în jur? declară Jack, iar eu şi Nico ne uităm unul la altul stânjeniţi.

— Asta e uşor de rezolvat, spune Olivia cu nonşalanţă, luând o furculiţă plină de paste reci.

— Cum? întreabă Nico, dar eu nici măcar nu pot ridica privirea.

Mă concentrez să răsucesc o felie de şuncă uscata pe furculiţă şi să o pun pe o bucată de ciabatta.

Olivia ridică degetul arătător, fluturându-l până când poate să vorbească.

— E un dormitor la La Grotta, nu-i aşa?

Este o nebunie!

— Nu dorm în patul lui Richard sub nicio formă! o

întrerup eu scandalizată. E naşul meu şi ar fi ciudat. în La Grotta e plină de praf şi sunt pânze de păianjen, nu. nu este o opţiune!

Asta înseamnă să ignor faptul că toată lumea din jurul acestei mese a acceptat că Nico şi cu mine facem sex ocazional. Să-i fac confidenţe Oliviei e una, dar să vorbesc despre asta intr-o conversaţie deschisă este cu totul altceva.

__ E o canapea extensibilă în birou, subliniază Nico.

— Serios, totuşi, se alătură Olivia, şi toate antichităţile alea, unele împachetate acum şi gata de transport, fac să fie incredibil de riscant să pleci de acolo singură seara. Sunt sigură că firma de asigurări a lui Richard n-ar fi deloc mulţumită de asta.

Nico îmi aruncă o privire piezişă, dar nu zăboveşte asupra mea, când refuz să să-l privesc. Este atât de jenant.

— Desigur, ai avea nevoie de cineva care să stea cu tine peste noapte, Mărci, continuă Jack.

Nici Olivia nu renunţă.

— Luca şi Celia ar insista în legătură cu asta, sunt sigur, dacă ar şti că ai avut deja câteva incidente înfricoşătoare. Mai ales că sunt două dormitoare.

— Ce vrei să spui? întreabă Nico, uitându-se la mine.

— Probabil că imaginaţia îmi joacă feste, răspund eu.

— Ba nu, nu-ţi joacă feste, intervine Olivia. Ştim amândouă că a dispărut cel puţin un articol şi e timpul să recunoaştem asta. Un prespapier solid din metal nu dispare pur şi simplu, ci l-a luat cineva.

— Bine, poate că odată cineva a avut noroc, recunosc iară tragere de inimă.

~~ Şi ce altceva ai uitat să menţionezi?

Nico nu este amuzat, dar Olivia greşeşte când face mare [ta]m-tam din asta.

De câteva ori, o maşină a trecut încet prin parcare şi [a]P°i [S']S retras. Mereu o avertizez pe Mărci, dar până sâ ieşim, deja e prea târziu ca să mai vedem numărul de înmatriculare.

— E mereu aceeaşi maşină? o întreabă Nico p o

— Două, de fapt. Am văzut o dubă mică alba t Renault alb. ră un

— Oh, pe bune! fac eu, căci nu vreau să pun pai e Oamenii văd o parcare mare şi o folosesc ca să întoa Oricum, las uşa deschisă doar daca suntem a * - . r . "uanaouă înăuntru şi sunt foarte atentă la asta, spun eu.

Cel puţin, aşa facem mai recent.

— Dacă mă gândesc, faptul că am pus acel semn cu „închis” la poartă nu a fost cea mai bună idee, este ca un steag roşu pentru hoţii oportunişti. Mă îndoiesc serios câ Luca şi Celia or să treacă prea uşor peste asta când o să le spun, răspunde Nico ferm.

Tonul lui subliniază că este supărat pe mine pentru că nu i-am spus asta şi îl privesc cum se ridică, ia farfuriile goale şi se duce sub punte.

— Haide, băieţi, nu e *doar* atât, nu-i aşa?

Mă adresez Oliviei şi lui Jack, de îndată ce Nico nu ne mai aude.

— Nu văd problema, este soluţia perfectă, ridică Olivia din umeri, de parcă îngrijorările mele n-ar însemna nimic

Sunt conştient că amândoi mă urmăresc cu atenţie, în timp ce mă aplec peste farfurie, mă joc cu salamul şi cu o bucată de ciabatta crocantă.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Locul ăla are nevoie de o curăţenie temeinică, pentru început.

— Asta se rezolvă uşor, răspunde Olivia.

Nico s-a întors şi când mă uit la el, parcă totul în j nostru se stinge, intră în obscur. Suntem doar noi doi. i privim unul pe celălalt.

__Cum te-ai simţi, Mărci, dacă locul ăla ar fi jefuit pe
naPte? se repede el încruntat.

• , vorba doar să petrecem timp singuri, ci chiar e
N'U e. Ci n-are nicio legătură cu antichităţile preţioase
îngrijorat-"
jJe lui Richard. . . .

_ Dacă urmăreşte cineva magazinul, işi dă seama rapid sunt perioade din zi în care eşti singură acolo şi că pro- 1 tatea est e goală noaptea. Dacă însă ei cred că este locuit şi văd un cuplu care vine şi pleacă la intervale frecvente, asta o sâ-i dea înapoi, continuă el.

— Dar ce va crede familia ta? Vreau să spun...

Jack sare imediat:

— Este o problemă de securitate şi pur şi simplu un caz de a-ţi asigura protecţia, dar şi de a proteja lucrurile valoroase ale lui Richard. Dacă sunt lumini aprinse seara târziu, asta confirmă că locuieşte cineva din nou acolo. Nico pur şi simplu ţi se alătură în fiecare seară şi pleacă la timp pentru tura de a doua zi.

Se lasă o tăcere inconfortabilă.

— Corect Cred că în continuare o să gust fasolea.

Mă simt agitată şi inconfortabil, aşa că sar de la locul meu şi-i Jas singuri.

Una este să stăm şi să ne convingem că nimeni n-o să afle de planul ăsta, dar e cu totul altceva să-l punem în practică, unt sigură că până şi Richard ar ridica o sprânceană până ,a cer, dacă ar fi aici.

După un prânz pe îndelete şi o °n P într.o *nd, Jack doreşte să treacă şi el la timona. N nă
Plimbare plăcută de-a lungul coastei, iar ico 1 &a măreasc ă viteza. Este după-amiaza târziu ‘a mică distanţă de Spiaggia di Fornillo* n,s‘P chiar la vest de Spiaggia Grande 1

Şi acum, iată-mă, pe cale să o desconăr j

personal. e apr°aPe

— Crede-mă, împreună putem face asta!

E greu să rezişti optimismului lui Nico. Stau forma de la pupa şi-mi mişc degetele de la picioare atârnă în apă. Nico mă aşteaptă cu mâna întinsă

— Hai, mă îndeamnă Olivia.

Ea stă în genunchi pe bancheta din spatele bărcii q mă încurajeze.

Dacă nu fac asta, atunci voi arăta şi mă voi simţi ca o fraieră, şi ştiu asta.

— Bine... vin.

Prind mâna lui Nico puţin mai strâns decât se aştepta probabil şi observ că tresare când cobor în apă.

— Oau! Este...

Şocul iniţial, când pielea mea caldă atinge apa rece, îmi taie respiraţia o clipă. Dar pe măsură ce dau drumul mâinii lui Nico şi încep să-mi mişc braţele, corpul meu se acomodează rapid.

—- Este minunat, exclam eu, confruntându-mă pentru prima dată cu apele cristaline ale Mării Tireniene.

— Vezi golfuleţul acela stâncos de colo? Poţi să înoţi atât de departe?

— Da, cred că pot.

Ştiu să înot, doar că nu sunt unul dintre acei oameni care înoată regulat. însă e ca mersul pe bicicletă, nu-i Nu uiţi niciodată, pur şi simplu ai un moment de ezitare- care trece repede.

Nico nu se ia la întrecere, ci menţine un ritm lent alătur[1] de mine. Mă bucur că mi-am legat părul şi mă simt destui bine în costumul de baie din două piese.

Este de culoare ven <•

flori violet închis şi grena. Dungile de bronz strică pl- <U p° tu| Jar sper că ziua de azi va ajuta să-l uniformizez p ü P n a?tC pt să merg acasă complet bronzată, pentru p U| n rea- mi place să stau la plajă, dar sper ca părţile din CĂ NU , CP văd să aibă o strălucire sănătoasă.

P p e măsură ce ne apropiem de un grup de stânci zimţate în stânga noastră, Nico înoată în faţa mea şi eu vin după el. Hu-i periculos, pentru că nu e foarte adâncă apa, dar când valurile se lovesc de ţărm şi apoi se retrag» e nevoie de efort suplimentar ca să eviţi să fii târât înapoi.

Câteva secunde mai târziu, mâ salt din apă şi mă aşez pe o piatra mică lângă Nico, privindu-l cum îşi trece mâinile prin păr ca să şi-l dea de pe frunte. Partea superioară a corpului iui este bronzată uniform, dar de la genunchi în sus, coapsele ii sunt mai deschise şi de fiecare dată când văd asta îmi vine să râd. Vede că mă uit la el.

— Ştiu, trebuie să lenevesc mai mult la soare. E uşor să lucrezi afară, în grădină, fără tricou, timp de o oră din când în când, dar nu cred că oaspeţii noştri chiar vor să mă vadă în echipament de înot.

— S-ar putea să te înşeli, râd eu. Uită-te la braţul meu, aproape că nu e deloc bronz şi totuşi am două linii distincte.

Pare ciudat, dar pur şi simplu îmi zâmbeşte.

Arăţi minunat aşa cum eşti, dar tu mereu arăţi minunat.

Âsta-î un lucru care-mi place nespus la Nico: nu mă face niciodată să mă simt inconfortabil, indiferent cu ce mă vede

răcată sau dezbrăcată. Nu mă refer la *dragoste,* desigur... ca— îl admir. îmi abat privirea pentru ca să mă uit în jur.

Poteca aceea pitorească din spatele nostru duce de la ^P Sgia di Fomillo, care e puţin mai departe, pe lângă turnul egbe de acolo, spune Nico, ridicând braţul, iar eu întorc

capul. Dincolo de asta este debarcaderul de la p$_{o}$

— Pare o plimbare minunată pe jos, poate o facem

— Ar fi grozav.

Şi pur şi simplu, ceea ce părea o barieră între noi d instantaneu. ls^arc

— îmi pare rău că pe Jack şi Olivia i-a luat valul, dar da e ceva adevărat din ce spunea Olivia, atunci are drept$_{aţ}$ ^{3} Mărci. Gândeşte-te puţin, pentru că, indiferent dacă-ţi place sau nu, locul ăla începe să atragă atenţia. Ştiu cu siguranţă că mama şi Luca au discutat deja despre asta şi s-au certai un pic. Dar depinde în întregime de tine, doar promite-mi, te rog, că o să ţii uşa încuiată tot timpul de acum înainte.

Până să răspund, Nico se aruncă literalmente înapoi în apă. Se întoarce câteva secunde mai târziu, stropindu-mă ca să mă ademenească. O familie de patru persoane, care se plimbă pe potecă în şir indian, se opreşte ca să admire priveliştea. Unul dintre copii arată spre Nico, râzând, în timp ce eu evit stropii de apă.

— Haide, îmi spune Nico, oprindu-se cu stropitul şi cându-mi semn să intru în apă.

Inspir adânc şi mă scufund.

Nico se aruncă în faţă ca să mă prindă în braţe când ies la suprafaţă, iar contactul trupurilor noastre este agonizant de delicios. Mă tentează, dar nimic din toate astea nu p^{are} real. E ca şi cum aş fi într-un vis. Unul în care orice se p°^{ate} întâmpla până când te trezeşti, în sfârşit.

Mă uit la el, iar conexiunea dintre noi îmi face inima bată haotic.

— Ar trebui să ne întoarcem, murmur eu încet. Crc sunt pregătită pentru al doilea pahar de vin.

— Iar eu vreau să preiau din nou scaunul de căpitan.!^

L fi Am la maximum de asta. Vreau să-ţi arăt atât de multe \ 54 pr H ’fintre care nişte grote stâncoase minunate, şi trebuie *UCnl- em o croazieră pe lângă insula Capri. Chiar şi din apă, principal este plin de culoare, cu satul şi restaurantele lui. P° Entuziasmul lui Nico este molipsitor, sunt tot mai nştientă că, dacă nu sunt prudentă, inima mea ar putea fi ¡n pericol să se frângă şi mi-am promis că nu voi lăsa să mi se mai întâmple asta niciodată.

Este ora 19.00 şi trebuie să ne întâlnim cu Pietro intr-o oră. A fost o zi cu adevărat minunată, dar acum ne e foame şi Olivia s-a oferit să ne gătească.

Când ne apropiem în sfârşit de poarta vilei, venind de pe cărarea îngustă, cu pereţi de piatră, este o uşurare sâ ştim că în curând vom putea să ne aşezăm.

Jack şi cu mine am vorbit pe drum, dar asta ne-a încetinit ritmul, iar N’ico şi Olivia nu se văd nicăieri. Jack se opreşte o clipă, arătând spre peisaj.

— Merită, nu-i aşa?

Nu pot să nu fiu de acord.

— Ştiai că mai folosim catâri ca să aducem peleţii de combustibil pentru boiler, pentru iarnă? Olivia nu se simte confortabil din cauza asta, dar sunt bine trataţi şi este o formă de transP°rt de când lumea. Calcă sigur pe drum, pe când oamenii ^ând sad grei în spate, nu. Sunt bine îngrijiţi şi apreciaţi aici

~~ Un lucru e sigur, este un bun antrenament pentru toţi. ‘Mâ simt mai uşoară şi mai în formă în doar câteva săptămâni de când sunt aici.

O să-ţi fie dor de asta când te întorci acasă sau o sâ fie 0 u$urare să te întorci la rutina ta obişnuită?

£ 0 întrebare la care încerc să nu mă gândesc.

— Cred că sunt incredibil de norocoasă să fiu trăiesc toate astea, dar sper să fac câteva schimbări,

ajung acasă. Schimbări de mult aşteptate. Dacă mi-ar fi spi^ cineva, în urmă cu doar şase luni, că voi petrece vreodouj luni aici, aş fi clătinat din cap şi aş fi crezut că sunt nebuni. Şi totuşi, iată-mă.

— Nu e bine să te gândeşti întruna, Mărci, spune Jacfc empatic.

înclină capul ca să privească cerul, iar eu ii urmăresc privirea.

— Dac-ar fi să descrii Positano intr-un singur cuvânt, care ar fi acesta? întreabă el.

— Cred că aş spune *romantic.*

— Atunci aşa trăieşti experienţa asta, asta spune multe, dacă te gândeşti. Ai fi putut folosi atât de multe alte cuvinte, dar l-ai ales pe ăsta.

— Doamne, ai dreptate!

— Fiind despărţit de Olivia atât de des, a trebuit să mă I învăţ cum să fac faţă, detaşându-mă puţin când nu sunt aid şi asigurându-mă că profit de orice moment de fericire, atund când sunt aici. Asta mă face să merg mai departe. Dacă petrece timpul pe care îl am cu Olivia îngrijorându-mâ legat de următoarea noastră despărţire, viaţa ar fi foarte nefericită Bucură-te de cât timp mai ai de stat aici, Mărci, şi priveşte lucrurile ca şi cum viaţa îţi oferă puţină fericire neaşteptată, ceva de care să te bucuri, pur şi simplu. S-ar putea să citez greşit* dar mi-a rămas în cap acest lucru: „Ieri este trecutul, mâine este viitorul, însă azi este un dar, de aceea se numeşte prezent' •

»Joc de cuvinte intraductibil În limba engleză în onginal, între .prcsent* care înseamnă şi .daf. dar şi .prezent“ (n.trad).

22

Instalarea

— Chiar nu vad rostul să cumpăr ceva mai mult decât minimul necesar pentru cele numai câteva săptămâni cât voi avea nevoie de ele, îi subliniez Oliviei.

Ne plimbăm prin oraşul principal din Positano în căutare de lenjerie de pat şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-am imaginat c-o să-l fac vreodată aici.

— Dar câteva săptămâni *foarte speciale,* îmi aminteşte ea. Şi acum, că La Grotta străluceşte de curăţenie, e nevoie de o mică pată de culoare care să-i dea viaţă.

Duc o bătălie pierdută din start, şi am ştiut asta din clipa în care Olivia mi-a sugerat să ne luăm liber după-amiază şi mergem la cumpărături. Am trecut deja pe la magazinul prietenei ei, Bellezza Naturale, de unde am cumpărat nişte săpunuri de mâini minunate şi gel de duş parfumat.

— Daca te gândeşti, cred că totul a mers genial. Ştiai că de obicei Viola şi Bianca dorm în dormitorul personalului?

au Wai putut să doarmă acolo când sunt în tura de seară, de t$_{d}$nd foloseşte Nico acea cameră.

Desigur! Nu m-am gândit la asta.

— După cum se dovedeşte, toată lumea este f$_{er}$j

Da, aşa s-ar părea, iar în seara asta este prima no^' care Nico şi cu mine o vom petrece împreună la La G * ** Transformarea este incredibilă. Am golit biroul, cu exc^ canapelei extensibile, care m-am bucurat să văd că era stare impecabilă, sub husă. M-am întrebat dacă a fost fblojţ*- vreodată pentru altceva decât să umple spaţiul.

Lenjeria grea de culoare bleumarin era aproape decola, ratã şi nu erau semne vizibile de uzură. Cu nişte cearşafuri de bumbac albe şi feţe de pernă, o pătură subţire colorată p$_{e}$ post de cuvertură de pat, ar trebui să arate vesel

Ferestrele strălucesc acum, iar Olivia a adus mai devreme nişte perdele lungi din voal, care se potrivesc perfect Podeaua de lemn a fost şi ea curăţată, iar acum aş merge cu plăcere desculţă.

La parter, ceea ce a fost cândva o zonă aglomerata de vânzări, este acum un spaţiu de relaxare, dar mai ales face pe oricine care se uită printre jaluzele să creadă că tocmai ne-am mutat şi despachetăm. Cele două scaune simple din răchită şi canapeaua dublă sunt mai potrivite pentru grădini dar ne ajută aici pentru moment şi arată ca acasă, cu pernde lor portocalii vibrante.

Vechile indicatoare spre La Grotta au fost demontate $i împachetate, pregătite sâ fie puse în containerul de transport Luca a fost impresionat când l-am întrebat dacă pot sâ le^{iaU} eu. Amândoi ştiam că au reprezentat o perioadă toarte ten cită din viaţa lui Richard şi pentru el vor fi mereu valori Camera din

spate este acum principala zonă de dep°/l tare, am dat într-o parte articolele supradimensionatei ,n grele, pe care le vor împacheta experţii, iar în cealaltâ cutiile stivuite până Ia tavan. Restul articolelor, care a$teai

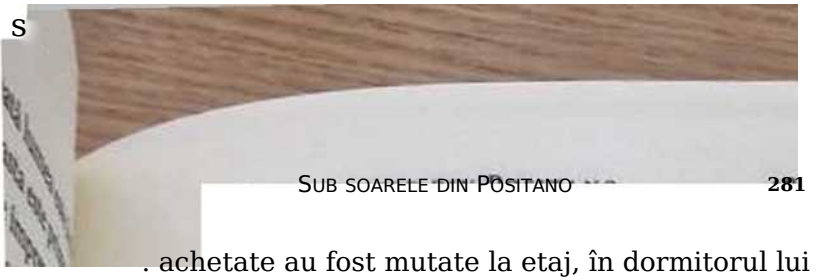

. achetate au fost mutate la etaj, în dormitorul lui
d^impreună cu materialele de ambalare şi o
L. M Estenouaca ' Rl ar cameră de lucru, deşi nu e mult spaţiu de mişcare,

jar este totuşi suficient.

Vară, ferestrele strălucesc, iar faţada prăfuită este acum Impecabilă. De fiecare parte a uşii de Ia intrare, ghivecele de piatră în care au fost proaspăt replántate flori îţi urează un bun venit călduros, iar La Grotta arată locuită din nou.

— Ai chef să luăm un covoraş pe care să îl pui lângă pat? mă încurajează Olivia, trecându-şi degetele peste un covoraş vente viu, în formă de frunză.

Bat din gene spre ea.

— E superb, dar categoric nu. Haide, am luat tot ce-mi trebuie.

Este jenant. Simt că transform vechea casă a lui Richard într-un cuib al iubirii. Adică, doi oameni pot dormi în acelaşi pat iară să sară unul pe altul întruna, nu-i aşa?

— De ce roşeşti? întreabă Olivia, uitându-se la mine şi ridicând nişte prosoape cu modele strălucitoare ca să mă uit şi eu la ele.

— Nu roşesc, iar pentru astea primeşti încă un „nu" categ°ric. Plec să plătesc, pentru că mai am multe de făcut.

E doar o scuză, desigur, pentru că mai avem mult timp. ar i-ani spus lui Nico că o să gătesc eu pentru cină şi sunt slresată din cauza asta.

Olivia dispare, iar eu pun grămada de articole pe tejghea. n când vânzătoarea umple mai multe sacoşe drăguţe, v'a reapare, legănând o geantă.

tu, eu pot să intru pur şi simplu într-un magazin a iau ce
am nevoie, fără să fiu nevoită să petrec o mulţime

deliberând asupra fiecărui articol în parte.

Ridic din umeri.

— E o diferenţă aici. Eu nu pot să mă stabilesc fortabil, râd eu. P[rea c°]n-

— Vrei ca timpul care v-a rămas de petrecut î să fie confortabil şi romantic, nu-i aşa? [preun]â

Spun repede vânzătoarei *grazie,* apoi o conduc p[e] Olhn, ferm spre ieşire.

— Suficient! Oricum, am nişte veşti.

— Veşti bune? se înviorează ea instantaneu.

— Nu chiar. Am primit un mesaj de la fostul meu iubit – Serios?

Cineva se ciocneşte de mine şi aproape că scap tot ce car în mâna stângă.

— Dă-mi voie, spune ea, să iau una dintre sacoşe, că altfel o să răneşti pe cineva. Maşina nu e prea departe.

— Slavă Domnului...

Mă pregătesc să o urmez, dar văd ceva cu coada ochiului, fără să vreau. Dario şi Giulia? întind gâtul ca să văd mai bine, pentru ca au dispărut deja, dar deodată îi observ din nou, ocolind mulţimea de oameni şi zăbovind la una dintre tarabe. Rămân pe loc ca lovită de trăsnet când observ că se ţin de mână.

Olivia nu vede că m-am oprit şi mă forţez să mă întorc şi să merg mai repede ca s-o prind din urmă. Cred că te poţi bucura de un oarecare anonimat când te plimbi pe Viale Pasitea, având în vedere cât de aglomerat este. Dar chiar $» aşa, este foarte aproape de plaja principală din Positano, iar Dario şi Giulia îşi asumă un mare risc.

Totuşi, e ciudat şi destul de romantic. Mă întreb dacă aici vin să petreacă puţin timp împreună, în speranţa de a se pierde printre turişti? Pot să intre

într-un magazin, daca văd pe cineva cunoscut venind spre ei.

_ Ţine pasul. Mărci, inii striga Olivia peste umăr, vreau llkl mai multe! Ai fost surprinsă?

\!ctg alături de ea şi o secundă mă tem că şi ca i-a văzut, ’ ¡mi dau seama că vorbeşte despre Everett.

— Absolut, având în vedere că ne-am despărţit cu mai bine de un an în urmă, mormăi eu, încercând din răsputeri şi-mi scot orice alt gând din cap. Everett a sunat la showroo- mul Amil & Anchor şi a întrebat dacă sunt acolo. Nu ştiu cu cine a vorbit exact, dar mă îndoiesc că a fost Guy. Nu s-au înţeles niciodată prea bine.

— Ce spunea mesajul de la el?

— Nu prea multe. întreba doar ce mai fac şi dacă îmi

place la Positano.

— Mi-a trecut o clipă prin cap că o să-mi spui că vine încoace. Este evident că încă se gândeşte la tine.

Nu-i uşor să te strecori printre mulţimi de oameni care merg în ambele direcţii, în timp ce ne îndreptăm spre prima serie de trepte în drum spre maşină.

î(3Ji

— Nu intenţionez să fiu umărul pe care să plângă ei, dacă noua lui iubită a decis că s-a săturat, ii explic Oliviei, încercând din răsputeri să ţin pasul. Am înţeles că a avut mai multe iubite de când ne-am despărţit.

— Oh., mi se pare că are fobie de angajamente serioase!

— Cred că ai dreptate. Poale că nu ştiu exact ce vreau, dar Ştiu ce *nu vreau.* Şi nu vreau să mă zăpăcească cineva. Data viitoare când voi lăsa pe cineva să se apropie atât de mult de Htine, totul trebuie să fie perfect, mă rog, nu complet perfect, dar cât mai aproape de perfecţiune posibil.

Merg alături de Olivia şi-mi vine să-i spun că-mi doresc Ceva ta fel de perfect ca mariajul ei cu Jack, dar nu spun. S-a prefăcut că e bine, după ce a plecat Jack, dar i-

a luat aproape
O săptămână să treacă peste asta şi să se reacomodeze. ou nu recunoaşte asta, dar e evident. Mi-a spus că nu doarrn' bine Luna. Dar pun pariu că se ghemuiesc împreună orein şir pe unul dintre scaunele de răchită de afară, direct sufe cerul înstelat.

— Hei, Mărci, cum merge treaba astăzi?

Guy pare obosit şi este neobişnuit să mă sune doar casă vadă ce fac.

— Probleme?

— M-a sunat David. Mă rog, a sunat să-mi sugereze să ieşim la o bere după muncă şi mi-am dat seama că se întâmplă ceva.

Vai de mine, simt în jurul meu un sentiment de nelinişte. Tocmai când am terminat de aranjat La Grotta şi stau rezemată pe scaun, sorbind limonada proaspăt stoarsă, în grădina din spate.

— Nu-mi spune... s-a săturat ca mama să simtă că trebuie să se bage să te ajute, pentru că lipsesc eu?

— Da. Cred că i-am cam ţinut şi eu isonul, pentru că pentru mine e un pas înainte şi doi paşi înapoi.

Nu se mai aude niciun sunet pe fir.

— Ce vrei să spui?

— Hai să fim sinceri, Mărci. Implicarea mamei în afacere este sentimentală şi nu-i place schimbarea. Vine aici $»•$' petrece timpul... hmm... cum să spun asta fără să par răută* cios?

Vorbeşte cu angajaţii despre vremurile vechi, dar câţi dintre ei erau aici când trăia tata? Patru, poate cinci?

Oh, asta înseamnă reducerea personalului.

— E firesc. Cu toţii avem amintiri plăcute din acei primi am

— Da, dar îşi face griji cu privire la planurile noastre

rtea online a afacerii şi de a creşte numărul de ^indtdalizate pe care le organizăm.

^L^â-mi cade falca.

Te gândeşti serios la raportul pe care l-am făcut pentru n°Ul Sp2 Şi cred că ai dreptate. Când te întorci» prima treabă pe iaci e sâ calculezi costurile de buget, şi vedem ce facem. Dacă lucrurile nu merg bine între tine şi mama, poate că ar fi cel mai bine să aşteptăm puţin, spun eu diplomatic.

— David crede că poate încerca s-o îndepărteze de business, mă rog, este o glumă să spui că-i dai un rol fără putere de decizie, pentru că e încă foarte vocală, dar măcar să-i reducă partea de acţionariat.

* te : 'P Nu mă aşteptam la aşa ceva. Problema e că toţi suntem parteneri egali în business, dar din ce în ce mai mult Guy şi cu mine votăm împotriva mamei. Problema în care ne poticnim este că mama nu a mai luat parte la administrarea efectivă a firmei de atât de mult timp, încât nu mai ştie mersul lucrurilor.

f Nu-mi spune, o să creeze un mic loc de muncă pentru "?

Oh, asta suna destul de denigrator, dar ăsta e stilul lui David.

Dacă e ceva ce îi face plăcere mamei, de ce nu?

Acum Guy încearcă sa semene sămânţa că este pentru ne e ei, pentru că vrea să fiu de acord cu el.

Ai vorbit cu mama despre asta?

Nu. David m-a rugat să aştept până pune el ceva la punct.

Sunt convinsă!

aiut'^i' e 8FeU Să nu °^ez» Pentru că dacă aş fi acolo, aş putea *a atenuarea conflictului.

— Te rog numai să nu încerci să o împingi pe m facă ceva de care nu este mulţumită, doar de dragul lui

** Guy. N -ar fi corect. av^»

Guy îşi drege glasul, neliniştit.

— Chestia e. Mărci, că afacerea merge din ce în ce bine, dar te rog să-mi spui dacă greşesc, cred că va fi** investiţie semnificativă, dacă urmăm sugestiile tale, nu-i^

— Ne-ar duce la următorul nivel, iar asta vine cu nişte costuri, Guy.

— Ştiu, iar eu şi David am vorbit despre asta. E de acord că avem nevoie de o investiţie de capital şi de cineva cu suficientă pricepere în afaceri ca să ne ghideze în această dezvoltare. Are o idee.

— Şi i s-ar potrivi mamei?

începe să semene cu o schemă inventată de David şi care din întâmplare se potriveşte cu agenda lui Guy.

— Ascultă, doar îţi spun ce a zis David. Mama nu a pomenit nimic, deşi iar nu mai vorbeşte cu mine şi nu am mai văzut-o de câteva zile. Credeam c-o să sune să ne împăcăm în weekend, dar nu s-a întâmplat asta, şi mi-am dat seama că nu e doar o neînţelegere obişnuită mamă-fiu.

Ştiam că se profilează o mare problemă la orizont De fiecare dată când încerc să discut cu mama despre moder- nizarea sistemului nostru IT, răspunsul ei este întotdeauna acelaşi: „Dacă nu este stricat, atunci de ce să-l reparăm?” Dar nu vreau să simtă că o forţăm să plece din business.

— Mulţumesc pentru avertisment, Guy. Ştiu cât degr^eU este pentru tine uneori. Tu ai parte de toată presiunea, dar ştii că mama are intenţii bune.

Oftează.

— Ştiu. Dar cred că David are dreptate. Mama nu [eS]

J pentru că a întrecut măsura. Cred că e timpul să ^ nuntt

ci GUy are dreptate, dar aş vrea să aud că asta vine

F\je la ea»nu Prin intermecliu*,ui David.
dire^ fa spun acum, dacă asta e o modalitate prin care David •n-earcă să cumpere partea ei din afacere, este un „nu" categoric din partea mea!

- Hei, stai aşa! Asta cu siguranţă nu este o opţiune. Nid măcar nu-mi place de el suficient încât să-i iau banii. Cu toate astea, nu sunt în măsură să cumpăr partea mamei, chiar şi parţial, tu eşti?

Sunt uluită.

— Sigur că nu.

— Ei bine, atunci suntem de acord cu asta. Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. N-am vrut să te supăr, dar mama nu este fericită şi amândoi ştim asta. Oricum, îndrăznesc să întreb cum merge marea eliberare de lucruri?

Hm... schimbă subiectul ca o tactică de diversiune?

— Este curat şi ordonat, iar hainele mele sunt acum atârnate în dulapul de la etaj.

— Şi te simţi în siguranţă, când eşti singură acolo? întreabă Guy, înţelept.

Am menţionat-o doar în treacăt şi acum mi-aş fi dorit să nu fi spus nimic.

Da. Sunt încuietori bune la uşi şi vine mereu câte c>neva să vadă că sunt bine, îi răspund, vrând să-i risipesc repede îngrijorarea.

Nimeni de acasă nu ştie că Nico va rămâne aici cu mine §1 Vreau să rămână aşa. Nici lui Richard nu-i pot spune şi nu Prea se poate să-i ajungă la urechi. Este mult prea ocupat să Se bucure de luna de miere a vieţii sale.

Doar întâmplător, când mă duc înăuntru să mai iau • li monadă, aud bătăi puternice la uşa din faţă. Sunt doar dou* veioze laterale aprinse în sufragerie,

aşa că nu văd decât siluetă profilându-se pe vitraliul uşii.

Inima începe să-mi bată cu putere, mă uit la ceasul de pe dulapul din dreapta mea şi văd că e trecut de ora *22* 00 Duminica se stă de obicei până târziu la restaurant, pentru că e aglomerat.

Mă reazem de cadrul uşii ca să mă uit şi descui repede uşa de îndată ce îmi dau seama că este Nico, zâmbindu-mi destul de timid, cu o salopetă în mână.

— Eu sunt. N-am vrut să te sperii.

— De ce ai venit aşa devreme? întreb eu, în timp ce mă urmează înăuntru.

— Asta se datorează lui Luca. A spus că nu şi-ar ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva sau dacă ar păţi ceva antichităţile preţioase ale lui Richard. Se pare că s-a îngrijorat destul de tare şi mă dau afară în fiecare seară, când lucrurile încep să se mai liniştească la restaurant.

încerc să mă comport normal, dar tot ce se întâmplă este oricum, doar normal nu. Iar acum simt în stomac un mic vierme de vinovăţie.

— Nu face asta! îmi cere el, lăsând salopeta să cadă pe podea şi venind spre mine.

— Ce să nu fac?

Nico îşi pune braţele în jurul meu, iar eu ridic privirea spre el, încercând să par calmă şi liniştită, atunci când de fapt numai aşa nu sunt.

— Nu-ţi mai face griji. Toată lumea este de acord că aceasta este o mutare raţională. Mai ales de la furtul cutiei de ban’[L1]

. x femei au fost destul de zguduite rufru^' tii fcúa nu se încurcă, Marci.

* l„ pofida tai ¡n brațcle 1 U1 Nico.
^să 8 ánd,m ∗a aSU ínaÍntó' ”

¿'igulit- fi bine să putrezi această remarca

' Tpă ce luăm masa. N-o să fie ceva şic, asta e sigur.

5 tăcem împreună. Cu cât mai simplu cu atat mai hine aşa spune Luca mereu.

După ce am tocat mult ceapă, roşu şi usturoi, Nico ma bsi Sâ încep să le prăjesc în puţin ulei de măsline, în timp ce d se instalează.

Când se întoarce, aduce o cutie.

— 0 să pun masa în curtea din spate. Pot să mai fac ceva aici mai întâi?

— Nu, am totul sub control. Imediat ce apa este fiartă, pastele vor dura doar câteva minute.

— Nu s-au uscat?

Râd de comentariul lui, iar el ia cutia sub braţ şi adună «eva lucruri din bucătărie.

stngâ când e gata şi te ajut să duci farfuriile afară. ProZíar CÍabatta CaMă' feliată' 0 salată simplă şi paste VerS1Unea mea de sos de roşii. După ce Nico care îmi dă J mancarea pe farfurii> se simte un miros delicios n^şi nişte de satisfac∗ie- Adaug câteva măsline Ua sTiX ParmÍgÍan∘ Reggian∘ proasPăt ras ∗

Ve"ind Un pas Sau d0i în sPatele lui de în uim,tă- ∘,umânare mare parf—« mesei şi în aer se simte iz de citrice. Lângă

fiecare Ioc la masă sunt şervete albe de în de la
peretele care desparte zona de terasă de grădina în n
• e un şir lung de luminiţe aruncă o strălucire
pâlpâitoare opresc să admir totul, iar Nico îmi aruncă o privire C

— E prea mult? spune el serios, aproape cerându-şi <

scuz®

— Nu, e perfect, murmur eu. Când se apropie, îl săruţ uşor pe buze. Toată ziua m-am întrebat cum va fi acest mo ment, dacă voi fi dezamăgită şi dacă va fi un moment banal în schimb, este perfect şi cu adevărat magic.

întinşi unul în braţele celuilalt, nu-mi vine să cred cât de confortabil pare vechiul birou, transformat acum într-un dormitor.

— Planta a fost un gest emoţionant, recunosc. Am crezut că-i o greşeală, când am răspuns la uşă în această după- amiază şi am văzut un curier cu o orhidee în ghiveci!

— Nu este orice orhidee, este o orhidee trandafir, murmură Nico, somnoros.

— Mă rog, e frumoasă, răspund eu, întorcând capul spre stânga să mă uit la ea, cum stă mândră pe pervaz.

— Nu crezi că a fost o idee stupidă, având în vedere că în curând toate astea vor deveni şantier?

— Nu, poate putem s-o plantăm într-un colţ ferit din grădină, înainte să plec. Chiar îmi place ideea de a face asta.

în timp ce Nico e aproape adormit, spun în şoaptă:

— O bucăţică din noi.

Se agită, deschizând ochii brusc, dar nu cred că a auzit ce am spus.

— Orhideea nu a fost singurul lucru pe care l-am prin[111] azi dimineaţă, continui eu încet. Dario a adus o cutie rece» trimis de mama ta.

jjico cască- u- • x
pe ia mama? spune el pe o voce abia auzită.

EraU paste proaspăt făcute şi o ciabatta. Doar nu credeaicâam tăcut totul de la zero, nu-i aşa?

_ Mmm... asta e..., se opreşte şi cască din nou. Un „nu”!

Nico îndoaie braţul şi îl înfăşoară în jurul meu, iar eu mă simt protejată cum n-am mai fost niciodată.

Este amuzant, dar în sfârşit înţeleg ce înseamnă să trăieşti momentul. Nu mă gândesc la trecut şi nu mă întreb ce va aduce ziua de mâine. Stau întinsă aici cu capul pe pieptul lui Nico, ascultându-i bătăile inimii şi mă simt incredibil de liniştită. Totul pare dintr-odată în regulă cu lumea mea şi nu vreau să fiu nicăieri altundeva acum. Cu aşternutul curat şi nou, cu covorul verde în formă de frunză pe care mi l-a făcut cadou Olivia, întins pe podea lângă pat, şi fără dezordine, parcă ar fi spaţiul nostru, al meu şi al lui Nico.

— Nu vreau să adorm, dar sunt atât de obosit, se aude vocea lui Nico, parcă cerându-şi scuze.

îl sâsâi să tacă şi mă ghemuiesc şi mai aproape. Fereastra este doar uşor întredeschisă, aşa că briza care intră răcoreşte plăcut pielea. Este prima dată când stăm întinşi împreună în pat fără să avem senzaţia că facem ceva greşit.

Nu mă mai bântuie viziunile cu Giulia lovind cu pumni’ în uşă, după discuţia cu Dario în această după-amiază. Totuşi, nu e ceva ce pot împărtăşi cu Nico. Dario a acceptat Cu bucurie când i-am oferit o cafea pe terasă înainte să-şi continue drumul. La început, pur şi simplu mi-a pus întrebări ^esupre Richard şi Angel şi ce mai fac ei. Apoi m-a întrebat

dacă eu cred că se mai întorc vreodată să se stabilească aici, Positano. şi atunci am ştiut de ce se oferise să ducă cutia r*g°rifică pentru Celia.

Am spus pur şi simplu ceea ce cred că este adevă legăturile lui Richard cu Positano o să-l aducă mereu înann

— Giulia va fi uşurată să audă asta, a mărturisit el

— E îngrijorată?

Am citit pe faţa lui o privire neliniştită şi apoi un moment de ezitare, iar el se uita la mine cu o expresie tulburată

— Eh, doar vorbeam şi noi, asta-i tot.

— Dar e îngrijorată? am insistat eu.

Şi apoi mi-am dat seama de ce s-a despărţit Dario de logodnica lui, este îndrăgostit de Giulia şi, dacă vorbesc despre un viitor împreună, înseamnă că amândoi au un interes personal în ceea ce se întâmplă.

— Poziţia ei nu este clară, dacă nu se căsătoreşte cu Nico, a răspuns el, oarecum cerându-şi scuze.

— Aha, înţeleg!

— N-o să spui nimic? N-ar fi trebuit să întreb, nu e treaba mea, dar... este greu şi o îngrijorare uriaşă. îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit gândurile. Mărci, apreciez asta.

L-am asigurat că nu trebuie să-şi facă griji, că înţeleg pe deplin că este un moment stresant, având în vedere situaţia.

După ce a plecat, m-am simţit destul de tristă pentru amândoi şi, desigur, puţin frustrată că nu pot să împărtăşesc cu Nico ce am aflat. Nu schimbă nimic între noi doi, dar

înseamnă că mă pot bucura de acest timp pe care îl avem împreună fără să mă simt vinovată. Ştiind

că timpul pe care îl petrecem împreună este limitat, mă simt entuziasmată când suntem unul lângă celălalt. Şi poate fi o soluţie suficientă până când, ei bine... să sperăm că până când ne îndeplinim fiecare adevăratul destin.

Nico şi Giulia vor ajunge în cele din urmă să aibă acea conversaţie la un moment dat, foarte curând, pentru că e^{te}

fiabil *Mi întreb cum va* reacţiona Luca dacă Giulia ^dsitoreşte cu Dario, în loc de Nico? Ea tot va deveni o Romano, doar *ci* nu soţia fiului său. Nico nu este pregătit să «aşeze cu cineva în acest moment şi sunt sigur că I uca va xopta *Ci* aşa ceva nu poate fi forţat, trebuie să se intâmnfo natural, atunci când e vremea.

hceea ccnai priveşte, singurul lucru pe care *îl* sti., ■ tsted Everett Berkeley nu se va întoarce în viaţa mea

Probleme la orizont

— Bună dimineaţa de luni! Radiezi în această dimineaţă! se entuziasmează Olivia, zâmbindu-mi larg când trece pragul. Cred că aseară a fost un succes!

— încetează! fac eu, ducând un deget la buze. Nico îşi petrece ziua liberă atacând jungla din grădina din spate şi ar putea să ne audă în orice moment. Şi nici nu-ţi dau voie să mă interoghezi. Dar am o întrebare pentru tine.

Mă uit în jur, dar, după zgomotul care vine de afară, Nico este ocupat să taie crengi.

— Dă-i drumul!

E ciudat, pentru că ar fi greşit din partea mea sâ împărtăşesc, chiar şi sub jurământ de tăcere, orice despre treburile personale ale lui Richard. Mai ales când este vorba despre ceva de natură financiară, însă o altă mică descoperire în această dimineaţă m-a pus din nou pe gânduri.

— E posibil ca Richard să-l fi cunoscut pe Luca

înainte de a se muta la Positano?

O urmez pe Olivia până în bucătărie, unde descarcă conţinutul genţii frigorifice în frigider. îşi scoate capul p[c]

dar Nico nu se vede nicăieri. Cu toate acestea, ltfJdin[s]l"[M] âit' [a]i [U]nui fierăstrău cu lanţ care se chinuie sunet"[1] <i[e] >[ta]. printr-o bucată dură de lemn o face să sj.şi croiască

* '^Sărmanul Nico! Voi doi ar fi trebuit să mergeţi undeva azi în orice caz, ca să revin la întrebarea ta. Hmm... ^fntrebare ciudată, de ce naiba ai crede că se ştiu mai demult?Cu siguranţă, dacă aşa ar fi fost, atunci Richard s-ar fi mutat direct în La Grotta şi şi-ar fi înfiinţat aici afacerea din prima zi. Cred că i-a luat mai mult de un an să aranjeze totul.

— Da, desigur. M-am întrebat de ce a decis să intre în parteneriat cu Luca.

rc — Păi, trebuia să fii aici ca să înţelegi amploarea problemelor pe care le-a moştenit Luca. Restaurantul avea un succes uriaş, în fiecare seară era plin, dar una dintre terase b| era intr-o stare jalnică şi inutilizabilă. Cu totul erau abia o treime dintre mesele pe care le au acum. în plus, clădirea avea probleme, un zid mare de sprijin din grădină stătea să cadă. Şi, cu toate că recenziile pentru mâncare erau £ grozave, decorul era tare obosit. Luca a investit toţi banii pe care-i [avea]' ^[ar nu er]au deloc de-ajuns.

~~ ^[ar] Richard nu mai fusese niciodată într-o afacere cu i ^[ace Să măn^nce] este [un] P*[c] pasionat de

* [Uri]. dar nu e ca şi cum ar veni cu o experienţă personală [10] t ^«parteneriat.

din unu»[3]- '[nc]h'de uşa frigiderului şi se îndreaptă, ridicând dea ¡[n]^[U a]$[ta fac oamenii] afaceri? Găsesc oportunităţi ce s a [10] [Ceva] despre care cred că va avea succes? Ceea [a] dovedit corect în

acest caz.

e că da, dar este uşor să presupui că doar pentru un loc este aglomerat, va obţine un profit sinălos

I robabil că merge foarte bine, căci l-am auzit D,. că e încântat să-i aducă pe constructori aici, să crânle de renovare.

Urmăresc să aflu nişte informaţii, dar fără să fie nevoie să dau eu prea multe în schimb, însă acum Olivia mă priv şi se încruntă. H e?le

— Mă întreb doar dacă Richard mai bagă bani în afacer ca s-o menţină pe linia de plutire, asta-i tot.

Faţa ei se relaxează şi râde.

— Âsta este modul tău de a evita problema arzătoare de pe ordinea de zi? Cum a fost aseară cu Nico?

Evident, Olivia nu e conştientă de nicio problemă, ceea ce mă linişteşte oarecum.

— E suficient să spun că totul e bine.

Dintr-o dată mi-e foarte cald şi nu mă simt bine, dar văd că Olivia este amuzată, crezând că sunt puţin jenata.

— Păi vă mişcaţi repede, o să iau drept un semn bun faptul că el este încă aici, continuă ea, zâmbind înţelegătoare Lucrez din nou în dormitorul lui Richard azi?

— Da, âsta-i planul. Oricum, cum mai stă treaba la vilă?

— Mama stă cu Luna, iar tata o să-şi petreacă ziua săpând o zonă a grădinii în care am pierdut bătălia. Nu suntem noi norocoase că avem voluntari dispuşi atunci când avem nevoie de puţin ajutor? bate ea din gene sugestiv, dând de înţeles că voluntarul meu ar putea avea un motiv ascuns. Plante e agăţătoare au crescut

enorm anul ăsta şi înăbuşă una dintre viţele-de-vie.

- Şi ce mai face Jack? _ niult

— A spus că mai munceşte încă o săptamana, două, şi apoi speră să reuşească să încheie treaba aco o,

vreo complicaţie neaşteptată. Serios, Mărci, nu ştiu ’“^fputem trăi aşa.

tâi M&intorC spre ea Văd Cât de obosită pare în diminea ta aSt3_ pa, spus lui Jack cum te simţi?

__ N_ar fi corect faţă de el. Şi-aşa are parte de multă presiune şi nu pot să-i mai adaug şi eu încă o grijă pe cap.

- Uneori, lucrurile pe care nu le spunem contează mai mult, răspund eu cu blândeţe.

în ochii Oliviei încep să se adune lacrimile.

— E ca o prăpastie tot mai mare între noi, Mărci, şi mă sperie. Are obiectivul ăsta în cap şi nu se va opri până nu-l atinge.

Ar fi greşit din partea mea să mă amestec sau să-i transmită ceva din ce mi-a spus el, având încredere în mine, dar Olivia este în mod clar îngrijorată.

— De ce nu deschizi discuţia şi vezi cât de dispus este Jack să se deschidă faţă de tine? Ce poate fi rău în asta?

— Cred că o să mă facă să tac, dacă nu vrea să vorbească despre asta. N-avem nevoie de un Ioc cum e vila ca să fim fericiţi, Mărci. Mai cu seamă dacă ajungem să fim nevoiţi să Petrecem atât de mult timp despărţiţi. Eu locuiesc într-un Cadru minunat, iar el stă la hoteluri.

~~ Atunci ţi-ai răspuns la întrebarea ta, Olivia. Fii sinceră Jack. Nu trebuie să mergi cu acceleraţia la maximum, oar explică-i cum te simţi când nu este cu tine şi vezi ce reacţieare.

Ne apucăm de treabă şi Olivia tace. După o vreme, mă I tar^Sc să o las în pace să-şi vadă de treabă, dar când mă de FC’ C^eva ore mai târziu, ca să văd cum se simte, e destul e retra$ă. E atât de adâncită în gânduri, încât chiar şi atunci când mii sună telefonul, ea nu ridică privirea de la ace, iar eu hotărăsc să preiau apelul afară, ca s-o las **

— Bună, mamă, ce mai faci? ^ace-

— Mă întreb ce se întâmplă şi mă gândesc că Dav'd Guy pun ceva la cale! îmi pare rău, Mărci, David şi cu mi tocmai am avut o discuţie, ceea ce nu-i stă în caracter^ mi-aş dori atât de mult să fii aici!

— Calmează-te, mamă. Sunt sigură că nu e chiar atât de rău cât crezi tu. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— David a spus că afacerea are nevoie de *resurse* suplimentare, ca să supravieţuiască. Ştii cum vorbeşte el... a spus că asta vă ţine în loc, pe tine şi pe Guy. Este adevărat, Mărci?

Pare tulburată.

— O, mamă! A fost puţin nedrept din partea lui.

— Ah, dar eşti de acord cu el!

Nu vreau să fiu atrasă în conversaţia asta, când primesc totul la mâna a doua, dar mama merită un răspuns sincer.

— Lumea s-a schimbat mult de când a murit tata. în ultimul deceniu, lucrurile s-au accelerat, iar dacă nu ne ţinem la curent cu ceea ce se întâmplă, vom ajunge sa rămânem în urma concurenţilor noştri, mamă. Volumul mare de articole pe care le gestionăm acum înseamnă că avem nevoie de o actualizare de ultimă generaţie.

Nu se mai aude nimic la telefon şi îmi încordez urechile, pentru că sunt sigură că mama plânge, dar nu vrea să ştiu.

— După umila mea părere, continui eu, cântărind risc de a păst ra statu-quoul, comparativ cu nişte schimbări destu de mari... ei bine, asta o să facă diferenţa dintre creştere şi

stagnare.

Ea suspină şi mi-aş dori fiu acolo să o îmbrăţişa să s-o liniştesc.

Atunci David are dreptate, a sosit momentul. Copiii - unt destul de mari şi nu mai au nevoie de mine!

^Oricât de trist este să o aud pe mama atât de supărată, vintele ei mă fac să zâmbesc. Mereu i-a plăcut să drama- Uzeze lucrurile.

— Ah. haide, mamă! Nu-i adevărat şi ştii asta, insă lucrurile pentru care iţi faci griji nu sunt un semn că ne chinuim, i un indiciu al succesului nostru. Şi totuşi, atât Guy, cât şi eu ¡ţi cerem părerea, pentru că asta şi-a dorit tata. Nu este vorba că Guy sau eu te alungăm, ci doar dacă tu alegi să renunţi. Fii sinceră cu mine, ar fi o uşurare!

Mama scoate un oftat uriaş.

— Oh, Mărci, Richard are dreptate, eşti ca o mini versiune a tatălui tău. Cred că mă frământ pentru că nu am controlul şi tot ce spun sau fac pare să-l enerveze pe Guy. îmi iubesc fiul şi urăsc certurile noastre permanente. Mă simt vinovată uneori, pentru că nu e treaba ta să fii mereu vocea raţiunii care intervine între noi. David se supără să vadă cum pun cu totul la suflet şi spune că nu ar trebui să iau lucrurile atât personal. A mai subliniat şi că, dacă eu nu fac parte din soluţie, atunci fac parte din problemă. Uite, am spus-o, dar te g> te rog, nu-i spune asta lui Guy.

Nu crezi că este timpul să te concentrezi pe ce vrei tu> mamă?

Acum işi reţine lacrimile, iar eu aştept până când îşi re' ’ne- E sfâşietor să stau aici şi s-o ascult pe mama atât de Zburată.

„ " ^şti singura persoană care-mi poate înţelege cu ade- ^rai dilema. Mi-e atât de dor de tine. Mărci! Dacă mă în- ePărtez acum, oare tatăl tău m-ar considera un trădător?

" °h, mamă! Tata n-ar vrea să te stresezi aşa. Indiferent

dacă reuşim sau eşuăm, nu depinde de ceea ce faci sau faci tu. Sperăm că noi doi vom lua deciziile corecte şi t$_{e\,v}$ °^{U} face să fii mândră de noi.

— Aşa de simplu?

— Da. Şi ştiu că asta o să sune ciudat, având în veder că eu şi David nu prea ne avem la suflet unul pe celălalt dar poate că David vede asta ca pe o problemă, faptul că nu-i dai voie să aibă grijă de tine. Este timpul să decizi singură ce vrei să faci în continuare, mamă, şi să vorbeşti cu el despre asta Dacă eu aş crede că nu pune interesul tău pe primul loc, cre- de-mă, acum aş fi la telefon cu el şi i-aş spune eu vreo două.

— Ce îmi doresc cu adevărat..., se opreşte mama ca să-şi sufle nasul, iar eu aştept cu răsuflarea tăiată, este să-mi iau o slujbă mică, ceva ce mi-ar plăcea să fac şi care ar fi distractiv. Biblioteca locală caută povestitori voluntari. Ştii tu, pentru grupuri de mame şi copii mici. Pentru că nu am încă nepoţi...

Din nou face o pauză, pentru efectul dramatic, apoi continuă:

— Mi-ar plăcea să mă implic.

Ei bine, ăsta da şoc! E ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud, dar în sfârşit, mama se gândeşte la ea însăşi şi este un început.

— Ce idee grozavă, mamă! Orice vei decide va fi bine pentru noi toţi, atât timp cât eşti fericită. E amuzant pentru că această călătorie m-a făcut şi pe mine să mă gândesc la viitorul meu.

— Te întorci acasă, nu-i aşa?

Tonul vocii ei urcă cu câteva note.

— Bineînţeles. Dar Briony a dovedit că se

descurcă vreau să mă concentrez pe alte zone, ca sa ducem afaceri mai departe.

. va secunde, permiţându-i mamei să-şi tragă Aş^1 ca

_e ne_am dorit eu şi tata a fost să creăm ceva care 7 ° -eze pe tine şi pe Guy pentru viitor. Familia este ** u9rd Voi doi sunteţi formidabili împreună pentru că ^’rijiniţi unul pecelălaR.

Cuvintele mamei îmi merg la suflet.

— E greu să fii părinte. Ai o mare responsabilitate pe umen, şi apoi de unde ştii exact când să te retragi şi să renunţi? Nu există garanţii în viaţă cu privire la nimic, dar cu Guy la conducere, el e la fel ca tata, îşi face datoria, dar neînfricat şi vizionar. Acestea sunt adevăratele calităţi ale unui antreprenor. Anvil & Anchor Antiques este pe mâini bune, mama.

— îţi mulţumesc, Mărci, că m-ai liniştit. Tu eşti vocea raţiunii în familia noastră. îţi aminteşti când tata şi Guy se certau?

Asta mă face să zâmbesc în sinea mea.

— Da, iar eu eram cea care-l ţâra pe Guy afară din birou, În timp ce tata se liniştea. Aşadar, a trecut criza?

— Da, şi să şti, că nu ¡nccrcam să pun presiune pe tine. u tu, când spuneam despre copii sau altceva. Toate la timpul °r La revedere pentru moment, Mărci, şi ai grijă de tine.

pe loc şi mă simt uşurată că mama are în sfârşit Un Plan, când deodată încetează sunetul maşinii de tuns Q F u v’u mânuită de Nico în capătul îndepărtat al grădinii.

’Pă mai târziu apare el, cu fruntea plină de mărgele de °are Şi pete umede pe tricou.

b Am nevoie de o băutură rece, spune el, trecându-şi un î Peste faţă. Este ora prânzului?

Sunt sigură că şi Olivia va fi mai mult decât pregătită să ia o pauză. Stai jos, îţi dau un prosop ş, c răcoritor, apoi vezi ce este în meniu! La Grotta astăzi

îmi zâmbeşte, apropiindu-se şi, deşi este fierbinte transpirat, nu pol rezista să nu-i sărut buzele.

— Iar pentru seara asta, sunt sigură că am toate ingredientele necesare pentru pizza!

Nico pare surprins, dar nu spune nimic. Ce înţelept e!

După încercarea mea destul de reuşită să fac pizza ieri a venit rândul lui Nico să gătească în seara asta. Mă relaxez în curte cu un pahar de vin alb rece, aşteptând cu nerăbdare să mi se alăture. Abia a trecut de ora nouă şi jumătate seara şi el a terminat foarte devreme munca la restaurant, dar de obicei zilele de marţi sunt adeseori puţin mai liniştite la restaurant. Le ia mai mult timp să strângă totul şi sunt sigură că toţi ceilalţi sunt încă acolo.

Nico încearcă să mă impresioneze cu ceva ce pare să fie un fel de mâncare complex, iar asta mă înduioşează, iar când apare, în cele din urmă, mă străduiesc din răsputeri să nu observ că s-a înroşit la faţă. Cu siguranţă pare foarte înfierbântat şi stresat.

— Una dintre garnituri a ajuns la coşul de gunoi, recunoaşte Nico, părând ruşinat. Luca ar fi îngrozit, dar cred că m i-am răscumpărat greşeala cu acest *risotto aifrutti di mare.* Scoicile, calamarii, creveţii şi midiile sunt gătite perfect, ca şi orezul. Din păcate, atâta m-am stresat din cauza fructelor de mare, încât am ars pâinea cu usturoi.

— Ah, dar miroase divin! Hai să mâncăm şi apoi strâng eu farfuriile, cât te duci tu să faci duş şi să te răcoreşti. Ap[01] putem zăbovi la cafea.

Chiar şi la lumina lumânărilor îi văd sclipirea în ochi-

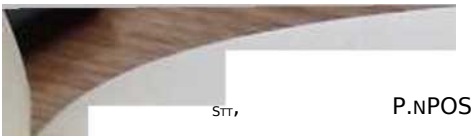

STT, P.NPOS.TANO

, Iar Giulia a trimis un desert făcut de ea.

– Bunâ J Har incă nu am deschis cutia.

ptrin W : să ating braţul lui Nico şi să-l strâng în semn '"'"'"'Toentru efortul depus.

d',preCIr te fericit, în timp ce mâncăm, punându-ma la El cele mai recente bârfe. Dario şi tatăl său, Vittorio, "^tatdin nou la cuţite şi toată lumea mergC Vârful ^arelor pe lângă ei. Mi se pare că certurile de familie Po(Xa de sub contro1 foarte repede, CU atât mai mult CU temperamentul lor italian aprins. Şi având în vedere ceea ce sunt sigură acum că se întâmplă între Giulia şi Dario, mă întreb dacă asta n-ar putea cumva să provoace şi mai multe probleme în tr-un viitor nu prea îndepărtat. Mai ales că Nico ji Dario par sa fie prieteni bl apropiaţi, dar şi parte din familie.

I* — E totul în regulă acasă? mijeşte Nico ochii, concen- trându-sepe reacţia mea şi fără să-şi dea seama că mie mi-au zburat gândurile în cu totul altă Îj parte.

Î Fram la telefon cu mama când a ajuns acasă în seara asta ?! bănuiesc că a auzit şi el puţin din conversaţia pe care am a^t-o ieri cu ea.

te d 3-C neV0ie de cineva care sa o asculte. Are mul-

Puţin tCUt-Câteva deciz" de luat. Faptul că lucrurile sunt nşionate între ea şi Guy în acest moment nu ajută.

te aibă pare rau Sa aud asta'Marci- Probabil că-i e dor să a ,n Preajmă.

^ard.^10'p1 dreptate- Ah> $i am mai primit veşti de la Au5tr*lia DUH' IU1 Angel Se a?leapta ca ei să rămână în ^^decâlăt mai ^Uh deCât Şi'au Propus- Se Pare că au ia avi îP

anificate ar P^ea întârzia data 1a care

COntr*ctul pernr ’nap0i Spre An&lia_E1 lrebuie să semneze casa pe care a găsit-o mama pentru ei, dar acum va face asta online, fără ca măcar să fi văzut U vorba de încrederea în mama, dar măcar le-a trimis'X' E fotografii şi un scurt videoclip pe care l-a făcut când =. r** la vizionare. Iost

Nico zâmbeşte.

— Omul ăsta e de admirat. Arată conservator, dar când se hotărăşte în legătură cu ceva, nu se gândeşte de două ori ci îşi urmează instinctul. E ceva!

Mi se usucă gura. Simt că asta e şansa mea.

— Aşa era Richard şi când l-a abordat pe Luca, atunci când au devenit parteneri în afacere?

îmi ţin respiraţia, îngrijorată că Nico va crede că interesul meu este intruziv.

— Eram adolescent la acea vreme, aşa că nu prea am fost implicat. Cum ţi-am mai spus, a fost client o vreme şi, la fel ca multe afaceri, s-a întâmplat într-o seară târziu, când Luca şi Richard au rămas să bea câteva pahare. La început, nimeni n-a crezut cu adevărat că se va ajunge la ceva important, dar aşa a fost, şi încă destul de repede.

Iau prima furculiţă de risotto şi, până termin cu complimentele pentru abilităţile lui culinare, mi se pare ciudat să readuc chestiunea în discuţie, aşa că, în schimb, îl întreb despre Pietro şi de cât timp îl cunoaşte. Orice are legătură cu bărcile aduce imediat un zâmbet pe chipul lui Nico.

De îndată ce terminăm de mâncat, Nico merge la etaj, Jăsându-mă singură cu gândurile mele. Azi dimineaţă am găsit nişte extrase bancare vechi şi,

când am deschis una dintre cutii ca să le pun înăuntru, pe interiorul capacului cutiei era o bucată de hârtie lipită zdravăn cu bandă adeziv L Mi-a atras atenţia şi am presupus că e un fel de index, ’ când m-am uitat mai atent, era o listă de date ţi plăţi

u aproape douăzeci de ani în urmă, ultima datare

1 $ţe un an în urmă. în total, ajungea la suma 0^ de euro. Mă întreb dacă nu cumva este evidenţa * 'j” pe rare Richard i-a dat lui Luca.

€ era ¡n plicul acela de la bancă, pe care Richard mi-a erut să-l predau pe furiş, fără să afle Celia? Este o coincidenţă că asta s-a întâmplat atât de repede după ce Richard a primit pentru lingourile de argint, pe care mi-a spus că le-a cumpărat iniţial de la Hans?

Imaginaţia mea o ia la goană. Oare toţi banii aceia au intrat în afacerea cu restaurantul? Sau poate că Luca are vreo problemă şi, dat fiind prietenia lor, Richard îl salvează.

Sunt încă nedumerită cu privire la tabloul nesemnat; nu este ilegal sâ copiezi un tablou, decât dacă acesta este apoi vândut, dar îmi stă pe creier. Care este probabilitatea ca un tablou să treacă prin mâinile lui Richard şi să fie vândut unui client cu bună-credinţă, fără ca Richard să-şi dea seama că este un fals? Poate chiar şi un prieten de-ai lui Luca? Probabilitatea ca acest lucru sâ se întâmple este mică, Richard nu poate fi păcălit aşa uşor, deşi a fost distras în ultima vreme. n plus, Richard s-ar 6 dus direct la poliţie, pentru că este Un Orn cu principii. Ceea ce face un cerc complet. Ce naiba 2r putea avea de ascuns Luca?

riica întreabă de Richard la fiecare câteva zile, aşa că este ^dent nu |egâtura direct şi, în mod clar, au încredere *p*a ln lălăit» indiferent de ceea ce se întâmplă între ei. *este un*

lucru groaznic, Mărci, renunţă la gândurile ea-7 Oare conştiinţa îmi vorbeşte sau acea dorinţă arzătoare * HCUI meu, care vrea să creadă că totul este bine? bu . neria telefonului meu mă face să sar şi mă reped în

’rie să-l găsesc, încercând cu disperare să nu mai fiu

nelinişti tă. în panica mea sâ ajung la telefon până să ■ robotul, nici măcar nu mă uit cine sună. lntTe

— Mărci, sunt Everett.

Imediat îngheţ.

— Am auzit că eşti în Italia. Ţi-am trimis un mesaj şi m-am gândit să verific dacă l-ai primit.

Ascult sunetul reconfortant al duşului care curge în bai de la etaj şi ies imediat afară. Mă uit în sus, şi văd fereastrade deasupra parţial deschisă, aşa că trec peste zidul jos şi cobor pe lângă măslinul bătrân. După munca grea pe care a facut-o Nico aici, acum se vede bine poteca de piatră deteriorată.

— Da, l-am primit. Sunt destul de ocupată acum, Everett.

— Nu prea ocupată ca să te bucuri de minunatul peisaj italian, sper?

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar tocmai luam cina.

— Oh, am uitat cât de târziu mănâncă ei acolo. Scuzele mele, Mărci, dar mă bucur să-ţi aud vocea. Poate, când ai cinci minute libere, poţi să mă suni şi o să... hm... stăm de vorbă despre ce-am mai făcut amândoi?

— Nu ştiu dacă asta va fi posibil, pentru că am un termen strâns. Ca să fiu sinceră, nu văd rostul. Tot *ce* trebuia să spunem s-a spus cu mult timp în urmă.

Tăcere.

— Oh. Bine. Guy nu ţi-a spus nimic?

— Guy? Ai vorbit cu el?

— E clar că te-am prins într-un moment nepotrivit* Mărci, scuzele mele sincere. Ştii cum

sunt eu, îmi vine un gând în minte şi imediat acţionez, înainte să mă gândea- Dar m-ajn gândit mult la tine în ultima vreme. Oricum, fi grozav» când te întorci acasă, dacă am putea să ieşim u pahar?

ei am vorbit deloc de când?... I)e palsprc ^“cum vrea sâ ne întâlnim?

Nu cred câ este o idee bună, Everett. Ca să ştii, dacă ci «.„unde. de obicei înseamnă că nu vrea să vorbească tine zic eu. tremurând de furie.

11 Mă enervez acum şi mă forţez să respir adânc.

__ Poate că e timpul să-mi ştergi numărul din memoria telefonului. Everett. Uneori, e bine să nu zgândări trecutul.

Închei apelul şi îmi tremură degetele când blochez nuniArul lui Everett, apoi mă strigă Nico.

— Mărci?

Nico iese şi mă îndrept spre el. E desculţ, are pe el doar o pereche de pantaloni scurţi şi îşi usucă părul cu prosopul.

— Este totul în regulă?

— Da, totul este bine. Doar cineva de care n-am mai auzit demult. Acum, mă întreb care este desertul nostru surpriză în seara asta?

Mă apropii, iar Nico se opreşte din ceea ce face şi întinde nuna, mă cuprinde cu braţul în jurul taliei şi mă trage spre el.

Nu am mai locuit niciodată cu un bărbat, nu că ar conta, ^sigur. Dar nu pare atât de ciudat cât credeam că o să fie. Şi • ico pare că se simte bine. Mă priveşte în ochi, iar zâmbetul U111711 ^ace inima să bată cu putere. Şi apoi mă gândesc, *de n ar fi aşa?* în lumina apusului, lipită de un bărbat pe 8°l> incredibil de atrăgător, este destul de incitant. fac lr0SUr^e *nc°nfundabile ale unei nopţi italiene blânde Cerc în jurul nostru, din asta sunt făcute visele. Este ca o intr-un roman de dragoste trăit!

Iulie

24

Final fericit pentru o zi grea

Prima săptămână a lunii iulie zboară ca vântul. De luni, Olivia îi cu mine am muncit din greu şi a contat enorm.

Este o zi importantă, pentru că este ultima în care Olivia mă ajută la La Grotta. O să înceapă un nou proiect de tradu- cere şi, deşi este o ocazie trista pentru amândouă, văd cât este de încântată, în special pentru că lucrează cu o nouă editură. Poate că piscina dorită va fi realizabilă în vara viitoare, dacă totul merge bine.

Când e gata să plece, îmi sună telefonul.

— Guy, poţi să aştepţi un minut sau două?

" Desigur.

apoimă” Să a$tePte eu Şi Olivia ne luăm la revedere, îi ' am Z°rC -a laU Wdoul pe care 1_am Împachetat cu grijă

' Nu T ‘n SpatC‘e plantei din c°Kul camerei.

Până Plec De'arriwderci' pentru « o să ne mai vedem Calmul. 2! aPr°Pie momentul »«la, mai am doar Pentru tLr'Saptâmani'Dar vreau

să-ţi mulţumesc, ^>ec$_{Uad}$r $^{mUnCa'}$ ^{pentru} P^enia ta şi pentru •^aevaral minunate.

— Oh, Mărci, nu trebuia!

Are ochii plini de lacrimi şi îi pun cadoul în mâi •

— Am vrut să ai un mic suvenir care să-ţi aminte timpul petrecut împreună.

Am reuşit să iau nişte pahare vechi de vin, min dintr-unul dintre micile magazine din Vîale Pasitea Py/' simplu, ini s-a părut cel mai bun lucru pe care aş fi p_{ulut} .ţ i-l ofer, pentru că şi Olivia, şi Jack se bucură de un pah_{ar} j vin bun. întotdeauna vinul e mai bun când este băut din ceva frumos şi realizat manual.

Trec câteva minute până mă întorc la apelul lui Guy şi, când o fac, aud zgomotul tastelor. Este la computer şi tastează ceva

— îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi. Este ultima zi a Oliviei alături de mine, la lucru.

— Totul este gata împachetat? se miră Guy.

— Nu, dar aproape... Cam nouăzeci şi cinci la sută. Olivia începe mâine un nou proiect. în câteva zile termin aici. Ce mai face mama?

— Bine şi am scăpat în sfârşit şi de David din coastă. Dar am nevoie să-mi faci o mare favoare.

Sună puţin ezitant şi nu e stilul lui Guy, aşa că ştiu că n-o să-mi placă ce-o să-mi ceară.

— Atunci, spune despre ce e vorba.

— Poţi, *te rog,* să-l deblochezi pe Everett? Ştiu că este ultima persoană cu care vrei să vorbeşti, dar vrea să-şi ceară scuze-

— Pentru numele lui Dumnezeu, Guy, de ce mai vorbei cu el? Nu este ca şi cum aţi fi prieteni buni, mereu te-a c & pe nervi! .

— Adevărat, dar e legat de afaceri. Tatăl lui este

b< I? şi mereu în căutarea unei oportunităţi de investiţie» mică, recunoaşte Guy, scuzându-se.

NuP°tsăcred- • ?

Glumeşti, nu-i aşa.

" Davi d şi Stuart Berkeley sunt colegi de golf, ştii asta. Siarc*' ne ^ace SaU nU' mama " cere s fi aluri *ui . şi ea poate să-şi vândă acţiunile oricui doreşte, având vede^ că niciunul dintre noi nu este în măsură să îi cum- re partea. Mama face asta pentru *noi,* Mărci.

Simt un nod în stomac.

— Şi de ce-mi spui asta aşa de calm?

- Păi...

Ezită o clipă, apoi continuă pe un ton mai sigur:

— Stuart m-a sunat din senin şi am avut o conversaţie neoficială. David i-a spus că mama se gândeşte să vândă jumătate din acţiunile pe care le are la firmă. Acum, până să spui ceva, mama o să ne dea nouă încasările de pe acele nliC acţiuni ca să ne ajute în afacere. Ar putea fi o veste grozavă,

na- Mărci, cu o infuzie de capital *şi* un nou partener, care ar aduce destul capital ca să-ţi dea undă verde pentru planurile ga't tale, când te întorci. Să avem alături pe cineva de calibrul lui Stuart şi care să fie la îndemână pentru a ne oferi sfaturi, lij.- mer»tă toată greutatea în aur.

~~ Cu siguranţă David crede că duci afacerea în direcţia corectă, dar sunt banii mamei, Guy.

— Mama nu vrea să cheltuim bani pe care nu îi avem, Mărci, ?ni cum e. Şi nu e ca şi cum ea are nevoie de ei. Ea zice că ori- v CUm este moştenirea noastră şi că într-o zi totul va fi al nostru, p *Guy, nu e i(jeea # ştii asta.* Acum simt că-mi icneşte capul.

f De ce trebuie să vorbesc cu Everett?

" Doar ca să relaxezi atmosfera, Mărci, asta-i tot, pro- Lasâ-l să spună ce are de spus, ca să poată să meargă mai departe fără resentimente. Oricum, nu putem m mai departe până nu te întorci, ştii asta, dar nu

lăsa emoti^ să-ţi întunece judecata în acest stadiu. Sunt multe de vorb* înainte de a se lua o decizie.

— Acesta este ultimul lucru la care mă aşteptam Cât despre Everett, o să mă gândesc la asta.

— Te rog să nu te gândeşti prea mult, nu e mare lucru decât dacă faci tu să fie.

— A fost o mare problemă pentru mine la acea vreme umilitor, de fapt.

— Oh, Mărci, Everett este un prost şi dacă aş putea să evit asta, crede-mă, nu ţi-aş cere ajutorul. Stuart ştie că nu s-a terminat bine între tine şi Everett, aşa că bănuiesc că a stat de vorbă cu el ca să lămurească lucrurile. Dar adevărul este că ne va permite să punem în mişcare lucruri mult mai importante. Dacă vor creşte profiturile, acţiunile pe care le păstrează mama vor avea o valoare mai mare şi o vom răsplăti în acest fel.

Când Guy vrea să te convingă de ceva nu prea poţi să i te opui, şi nu pot să contest că o infuzie de capital ar fi binevenită. Cel puţin, cu Stuart m-am înţeles destul de bine şi este un om de afaceri priceput. Păcat că Everett nu are aceeaşi coloană vertebrală ca taică-su.

— Bine, dar nu azi. Am multe de făcut.

— Am înţeles. Şi mulţumesc, Mărci. Mama este mult mai fericită şi se vede. Ştiai că s-a oferit voluntar să ajute la bibliotecă? Nu sunt sigur despre ce este vorba, dar mi-a spus că începe săptămâna viitoare. David a fost puţin dezamăgit că nu a optat pentru niciuna dintre opţiunile pe care i le-a oferit el, dar este de acord cu asta. Anunţă-mă când fac» chestia asta şi o să-l sun pe Stuart.

SUB SOARELE DIN POSITANO

paCâ asta işi doreşte mama cu adevărat şi e mai usn pzn.ru ea. atunci n-o să provoc eu tam-tam cu privire li n0Ul nostru poten|tal partener de investiţii Cred că b, „f cineva pe care il cunoaştem deja, decât un străin "re »“ „te fannltanzat cu afacerea noastră. Cât despre Everen osâ.| deblochez, dar vreau să mai las sâ treacă o „ ’ tonte să dau acel telefon. E timpul să înveţe că lumea™ se învârte m jurul lui lca nu

Următoarea mea sarcină este să fac un desert pentru diseară, înainte să mă întorc la etaj. Trebuie să trec prin cutiile rămase, până să-l sun din nou pe contactul local al lui Richard. Se va bucura să ia orice ne rămâne neîmpachetat pentru transport.

Trec câteva ore şi când îmi sună telefonul presupun că este Nico, care mă avertizează că vine, ca să pot să mă ocup de cină. Spre sfârşitul săptămânii, se întoarce mai târziu, iar joi seara, de obicei, trece de ora 22.00. însă aud vocea Oliviei şi este evident că ceva nu e în regulă.

— Oh, Mărci, eşti singură? Nu s-a întors Nico încă?

— Nu. Mai durează cel puţin o oră, cred. Care-i treaba?

— Tocmai am avut o discuţie telefonică lungă şi îngrijorătoare cu Jack. A avut o zi foarte proastă şi a stat singur în camera de hotel şi a băut. Nu-i stă în fire să facă aşa ceva. De °bicei, bea o bere sau cel mult două, cu unii dintre tipii cu Care brează, apoi merg cu toţii la cină şi apoi se duc în ca- rnere să se relaxeze. Dar în seara asta voia doar să vorbească.

" Despre ce?

Evident, despre ceva ce a neliniştit-o, pentru că îi aud ’n8rijorarea în voce.

Nimic legat de muncă, aşa cum mă aşteptam. Tot sărea e Ia un subiect la altul. Mi-a povestit despre când ne am

întâlnit prima dată şi părea nostalgic, atunci mi-am dat că bea. Apoi a ajuns la subiectul bărcilor şi cum şi-ar vândă *Serpente di Mare* şi să ia ceva mai mare.

Pare exasperată, dar oamenii vorbesc adesea despre toat şi nimic, atunci când beau puţin prea mult.

— Părea agitat?

— Da! Oh, Mărci, exact ăsta e cuvântul potrivit, dar nu 1 găseam. Se purta oarecum bizar. De parcă divaga uneori. Am stat şi l-am ascultat vorbind, iar când am încercat să spun ceva, parcă nu m-ar fi auzit. în cele din urmă, l-am făcut sâ promită că face o cafea tare şi apoi se bagă direct în pat. A spus că mă sună dimineaţa şi că îi *pare rău.* Dar pentru ce?

Olivia nu poate să facă nimic şi îi simt frustrarea.

— Probabil că îi părea rău că te-a sunat când era prea beat ca să gândească limpede. Totuşi, faptul că te-a sunat înseamnă ceva şi l-ai ascultat, ceea ce a fost tot ce poţi face, având în vedere situaţia. O să aibă mai mult sens când o să vorbeşti cu el mâine, sunt sigură...

— Oh, stai puţin, tocmai mi-a trimis un mesaj.

Nu se mai aude nimic, m-a pus în aşteptare. Aştept să treacă secundele.

— Ah... îmi zice că nu a vrut să mă îngrijoreze şi să-l ignor. Recunoaşte că prea mult alcool nu ajută după o zi dezastruoasă, dar mă întreabă dacă putem vorbi despre barcă, râde Olivia uşor, parcă de uşurare, sau poate că mesajul lui a fost plin de umor. I-am răspuns la mesaj şi i-am sugerat să vină acasă în weekend. Ar sta mult pe drumuri, dar cred că are nevoie de o pauza şi a fost de acord cu mine.

— E o idee grozavă, Olivia. încearcă să dormi bine. Mâine o să staţi de vorbă până târziu, dar ştiu că o să te

simţi uşurată să vină înapoi acasă, la tine.

ftează aproape imperceptibil, dar mă întristează.

[1] ne|jniştită ¡n seara asta, aşa că o să ne cui-

- [1] Mereu ne ajută. Mulţumesc pentru că m-ai ^^Marci. şi pentru că m-ai liniştit. Chiar i-ai lăsat o [15011141] bună lui Jack în ziua aceea în care am fost împreună, '^•d câ-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de rela- •[N'u] doar stând de vorbă cu cineva. Chiar şi cu cei pe care-i Moaşte de multă vreme. Poate poţi să vii la noi la prânz în ■eekend? Păcat că Nico nu va fi liber, dar s-ar putea să fie
distractiv şi să-l ajute pe Jack să – i ridice moralul.

- Este un gând minunat, dar mai întâi poate ar fi bine să aştepţi şi să vezi dacă are chef de companie, nu? Poţi să mă suni oricând, nu spun niciodată „nu" unei ieşiri la masă, dacă are şi el chef.

Biata Olivia. Mâine este prima ei zi la birou şi mintea nu-i stă Ia asta, până când o să se convingă singură că Jack e bine.

— Ai făcut totul singură?

Se uită Nico la farfuria pe care i-o întind, în timp ce o picătură din sosul bogat în roşii şi carnea de vită tocată începe ** curgă de sub straturile de paste.

01 [S∗ m'nt' A] f°[st un ca]^ou de despărţire de la via. Iar pâinea cu usturoi este de Ia Gianni. Dar am făcut ? °Pri[a] versiune de tiramisu cu lămâie, folosind fructe din la [Ani] 8[dsit re]t[eta] online şi, după ce arunc o privire rapidă jitură acum, că s-a răcit, arată destul de bine.

C[Uni] ! [e] P[er]^[ect] Şi îmi place tiramisu, zâmbeşte el. \ °[Sl u]^[ima] zi de lucru aici a Oliviei?

ap[r] [ras]»[iar] ea a plecat veselă, dar ah... m-a sunat acum îiv o oră şi este foarte îngrijorată pentru Jack.

— Dar el e bine, nu-i aşa?

— Da, aşa cred. Cred ca băuse cam mult şi era cam la telefon, când a vorbit cu ea. Vine acasă în weekend Le^ foarte dor unuia de celălalt şi nu ştiu cât mai poate să Jack departe de Olivia şi Luna. Stea

Nico se opreşte din mâncat şi se uită la mine de parcă fi spus ceva neplăcut.

-Ce?

îşi pune coatele pe masă, împreunându-şi mâinile şi sprijinindu-şi bărbia de ele. Pentru câteva clipe, privirea din ochii lui este îndreptată undeva, departe.

— E uşor să pierzi din vedere ce contează cu adevărat nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Oh, este doar o observaţie. Mă uit la ei şi cred că au totul, dar totul vine cu nişte costuri, nu-i aşa? E uşor să uiţi asta. în orice caz, acum, că lucrezi din nou singură aici, cât timp crezi că îţi va lua să termini?

Mi se pare mie sau Nico este puţin neliniştit în seara asta?

— Am destul timp şi în sfârşit pot să încetinesc ritmul acum, că mă apropii de plecarea acasă.

— Asta pentru că ai rămas fără energie? mormăie el.

— Mai mult pentru că nu mai sunt presată deloc şi mă pot relaxa.

— Ce-ai zice, doar îţi arunc o propunere, daca măreşti din nou viteza şi apoi plecăm într-un tur de vizitare a obiec tivelor turistice?

Tocmai am băgat o furculiţă uriaşă de lasagna în gură- Papilele mele gustative explodează şi mă uit la el surprins Vad că vorbeşte serios.

— O excursie?

„Da.

Mupe SCUtcr’ , . .

" Nu Am maşină. Este mândria şi bucuria mea.

" $crioS? Deci mica plimbare cu scuterul ar fi putut fi evitată?

îmi zâmbeşte.

_ Nu mi-am dat seama că a fost atât de traumatizant.

Scutur din cap spre el şi ridic din sprâncene enervată:

— Iartă-mi sinceritatea, dar conduci scuterul ca un tânăr italian plin de patimă.

— Ha! Ha! Ha! Normal, dar nu ai fost niciodată în pericol! Doar că eşti obişnuită să stai răbdătoare la cozi lungi de trafic aglomerat, mai degrabă decât să mergi şi să ajungi Ia destinaţie foarte rapid. Richard a spus că în Anglia fie sunt străzi înguste de ţară, fie autostrăzi care se târăsc în sezonul de vacanţă de vârf şi sensuri giratorii unul după altul. Cred că ameţeşti uneori, spune Nico şi i se pare extrem de amuzant.

— Richard a exagerat. Are simţul umorului.

— De obicei, nu stau prin hotel în zilele când nu lucrez $i în cele câteva ore libere, s-ar putea să te surprindă. Aşa că scuterul este mai util pentru călătorii scurte şi este mai uşor c Parcai- Dar, recent, am fost puţin distras.

Oare dă vina pe mine?

7 îmi Pare rău, nu mi-am dat seama că prezenţa mea îţi ,ngra<iea stilul, îi răspund, tachinându-1.

£ Pierea mea, dar va fi bine să scot maşina din garaj

Petrecem ceva timp într-o excursie împreună.

2" nseamnă că am călători cu stil?

ot glumim întruna pe tema asta, dar îmi dau seama că entuziasmează tot mai tare la această idee.

Hste o Alfa Romeo Spider, 1992 a fost un an bun şi

fenn Un model S rozav- E ceea ce se numeşte un roadster *ca.* iconic, complet negru, cu interior din piele crem Am us truit-o acum un an şi străluceşte.

Decapotabilă? Hm... deci aş putea să simt vântul pri n păr, s-ar putea să se ciufulească.

— Oricum, nu schimba subiectul, ce crezi despre ideea mea? Noi doi, să plecăm să explorăm?

— Îţi promit să conduc lin şi o experienţă pe care n-o vei putea uita.

Cum aş putea rezista acelui zâmbet captivant, acelui păr întunecat şi creţ şi felului în care mă priveşte atât de nerăbdător?

— Unde am sta?

— Nu contează ce cunoşti, ci pe cine cunoşti. Mereu există prieteni ai prietenilor, care se bucură să-ţi ofere camera liberă şi va fi distractiv. Am putea să mergem şi la o podgorie, să călătorim spre centrul ţării, lăsând turiştii în urmă.

Simt că-mi bâzâie capul de emoţie, dar nu se poate ca Nico să-şi ia liber acum.

— Cunosc privirea aceea, îmi întrerupe el gândurile. A fost sugestia mamei. Romano sunt o familie mare şi ne acoperim unul pe celălalt. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi!

Mi-ar plăcea să fac o excursie cu Nico, dar unde pun limita?

— O să interpretez tăcerea ta drept un *da* uluit şi fericit, îmi poţi mulţumi mai târziu, când îţi revii din mirare. Poţi să închei totul într-o săptămână? Azi suntem în opt, aşa că ne propunem să plecăm joi, 15 iulie. Şi te aduc înapoi până luni, pe douăzeci şi şase, promit. Adu-mi aminte, când vine echipa de

mutare?

— Pe 28, iar eu am avionul pe 31.

(ot gândesc la vreun motiv ca să-l refuz, dar nu pot acea partea din mine, care îşi doreşte cu disperare să e^n această aventură cu Nico.

Perfect! Cu siguranţă nu vrei să-ţi petreci timpul lâncezind pe-aici şi sunt atât de multe de văzut. Şi mama, şi ¿ca or să fie încântaţi. Amândoi îţi admiră etica în muncă, jjesunt de părere că iei viaţa puţin prea în serios. Richard a vrut să experimentezi adevărata Italie şi să vezi cum trăim. Este plăcerea mea absolută să mă asigur că-ţi arăt cât de multe lucruri minunate putem înghesui în acest interval. Şi pot să-ţi prezint o parte din reţeaua noastră mai largă de prieteni şi familie extinsă.

Extinsa?

— Sunt şi mai mulţi?

El râde.

— Nici n-ai idee. Acum nu te mai încrunta, aproape ai terminat de Lucru aici şi ţi-ai câştigat această mică excursie. Lasă totul în seama mea. Eşti pe mâini bune.

Ştiu că sunt, dar asta îmi doresc cu adevărat? Să fiu atrasă şi mai mult intr-o viaţă uluitoare, care, în urmă cu doar câteva luni, îmi era total necunoscută? De ce îmi sună alarma în caP? Mâ întreb în sinea mea.

Relaxează-te, Mărci, îmi spun. *Richard nu te-arfi încurajat sâ vii aici, dacă ar fi crezut că e o mare greşeală. Te iubeşte m uit prea mult ca să-ţi facă asta şi intenţia lui a fost ca tu* să ,e *distrezi şi să te întorci acasă relaxată. Nu este un lucru rău î'acutn vezi viaţa puţin altfel, nu-i aşa?*

Aparent de nicăieri, un alt gând îmi apare, enervându- Dar dacă cumva este o mică recompensă pentru că am a8at sub covor orice s-ar putea întâmpla?

25

Decizii majore

— Guy mi-a spus să aştept să mă suni tu, dar trebuie să vorbesc cu tine *acum,* Mărci. Am făcut o greşeală uriaşă şi îmi pare rău, sincer.

Iot timpul când am fost iubita lui Everett, nu l-am auzit niciodată scuzându-se în faţa nimănui.

Este abia după ora 9 dimineaţa şi Nico este afară, spălând terasa înainte să plece la restaurant. Sunt sus în camera de lucru, încercând să stabilesc ce cărţi ar merita păstrate şi care pot fi vândute pachet.

Fii cuminte, Mărci, îmi spun. Guy ţi-a spus că Everett vrea să-şi ia o greutate de pe inimă. Sincer, momentele bune pe care le-am petrecut împreună au fost cu adevărat minunate, la acea vreme. Abia mult mai târziu am începui să văd cât de superficiale erau acţiunile lui şi că totul era despre a face impresia corectă, niciodată despre adevăratele lui sentimente. Nici măcar nu sunt sigură că îşi dă seama de asta.

— Everett, acum nu este momentul... Eu... hm, m-am întrerupt din ceva. Durează mult?

Mă uit la ceas şi ştiu că Nico trebuie să plece de aici cel

rfrriu *pini la zece şi* jumătate şi că o să intre curând să f « ^să seschimbe. Dacă Everett este rapid, ar X jfiÎ în regulă-

- Totul s-a terminat intre mine şi Inerid <t ,. ceva vreme, dar nu e niciodată uşor să te ¿"sorin,"""""'' $â se desprindă de mine. ',nere

— Sărmanul de tine, sigur nu ţi-e uşor.

11 pun pe difuzor şi continui să răsfoiesc paginile subţiri ca hârtia de calc ale cărţii pe care o am în faţă. Notez titlul şi autorul şi mă uit la paginile de gardă după alte informaţii relevante pe care le pot culege ca să mă ajute să identific perioada şi subiectul cărţii. Cred că este în latină.

EJ — A fost un iad, iar tata vrea să îndrept lucrurile cu tine, Mărci. Dar treaba este că eu... regret că am

Oaaau, asta îmi atrage atenţia şi mă uit la telefon, dar nu pot să-mi imaginez expresia de pe chipul lui. Everett < re e că ar putea fi îndrăgostit de mine. Făcând un efort enorm ca să fiu empatică, îmi aleg cuvintele cu mare grijă.

— Oh, Everett, eşti atât de dulce. Din păcate, un lucru pe care l-am învăţat este că, dacă ceva nu funcţionează prima dată, de obicei există un motiv foarte bun. Dar adesea, nu se vede clar la momentul respectiv, pentru că e gre desparţi de cineva, nu-i aşa? Totuşi, să te întorci a o re Veche nu e răspunsul.

Îmi ţin respiraţia, sperând că va renunţa.

- Dar vorbesc serios! râspunde el, emfatic. Ia a SUnl un

ratat, zice că am fost un prost câ ţi [lar] mama nu pierde nicio ocazie să mă intre e [la] casa mea. Cred că şi cu tine e la fel, declar

Nu, nu este, şi dacă ar fi, atunci le-aş spune foarte d ca nu e treaba nimănui, e doar treaba mea. aar

— Tata mi-a cerut să-mi asum un nou rol, Mărci i tem că am pierdut singura femeie pe care mi-o pot ¡¿a să mă ajute într-o etapă importantă din viaţa mea. Şi X sună ceasul corporal, Mărci?

Nu-mi vine să cred ce aud, iar dacă nu mi s-ar părea acea remarcă atât de insultătoare, i-aş râde în faţă.

— Cred că mereu am fost îndrăgostit de tine, Mărci continuă el, cu seriozitate. Pur şi simplu, nu am apreciat asta până acum.

Cât de convenabil! Parcă Everett poate să-şi oprească şi să-şi pornească afecţiunea după bunul plac, încât să-i servească scopului, dar am trecut cu mult de faza în care aş fi putut să-i cad în plasă. *Rămâi calmă, Mărci,* îmi spun, *dacă te enervezi, probabil că este suficient de îngâmfat încât să creadă că încă îţi pasă la el.*

— Ei bine, recunosc că m-ai luat prin surprindere, Everett, pentru că nu păreai deloc afectat când ne-am despărţit.

— Nu eram pregătit să mă înham la ceva serios, Mărci. M-am panicat.

Iar reacţia lui naturală la asta a fost să flirteze cu prima femeie care a dat din gene spre el.

— Am terminat, strigă Nico pe scări, surprinzându-mâ, aşa că apăs rapid pe mute pe telefon ca să ascult. Strâng totul şi apoi mă pregătesc de muncă.

— Bine, răspund eu, încercând să-mi păstrez calmul în voce. Chiar mă pregăteam să te strig, că se face târziu.

Iau telefonul şi-l pun la ureche, dezactivez comand mute" şi aud finalul a ceea ce pare o lamentaţie a lui Evere

— ... iar tata a spus că singura femeie cu care am

dată împreună şi cu care a simţii că poale avea o versaVe semnificativă eşti tu, Mărci.

bine, e plăcut să şl iu că mă bucur de aprobarea lui Stuart. iar el este un om de afaceri demn de admiraţia mea. jar faptul că am ieşit cu Everett a fost probabil una dintre celemai mari greşeli pe care le-am făcut vreodată. Mi-a luat ceva timp să văd ce tâmpit îngâmfat este de fapt.

— Da, dar eu nu sunt indră...

Mă pregăteam să spun că *nu sunt îndrăgostită de el,* dar m-a întrerupt.

— Dă-mi voie să te opresc, Mărci. Tatăl meu vrea să investească în Anvil & Anchor Antiques şi mi-a spus direct că trebuie să repar lucrurile cu tine.

Să repare lucrurile? Everett şi-a cerut deja scuze, dar acum, din senin, încearcă să mă convingă că eu sunt aleasa lui. Este cu totul ridicol!

— Nu-ţi port niciun fel de ranchiună, Everett, şi poţi să-i spui lui Stuart că am spus asta.

—- Ştiu, ştiu! Dar te rog să faci asta pentru mine.

Vocea aceea mică din capul meu nu tace: *Nu, Everett, fac chestia asta pentru Guy şi apoi o să-mi fie dator VÂNDUT.*

— Doar ieşim să bem ceva. Dar te avertizez de pe-acum că nu cred câ-i o idee bună. Eu am trecut peste asta, Everett. în orice caz, nu vreau sa fiu nepoliticoasă, dar chiar trebuie să închid acum.

Mulţumesc că m-ai ascultat, Mărci. Ai fost întotdeauna bună.

Cum este posibil ca fiecare cuvânt pe care ¡1 rosteşte F*erett să mă aducă la un nivel cu totul nou? Era atat de enervant şi înainte, dar pur şi simplu nu mi-am dat eu seama.

" La revedere, Everett.

Clic.

Efectiv, două minute mai târziu, Nico intră în camprt şi-mi zâmbeşte larg, şăgalnic şi relaxat.

— îmi pare rău, nu mi-am dat seama că vorbeai la telefon trebuia să-mi spui.

N-a fost important, răspund eu, sincer.

Şi într-un fel, afirmaţia asta m-a făcut să mă simt mai puternică. E bine să-mi dau seama că Everett nu mai are nicio influenţă asupra emoţiilor mele, dar o să-l las să spună ce are de spus şi apoi termin cu el pentru totdeauna.

— Presupun că nu mai ai chef de încă un duş, nu-i aşa? se oferă Nico, ademenitor.

E o propunere tentantă, care îmi aduce un zâmbet pe faţă şi îmi face inima să bată cu putere.

— Nu, din păcate, cărţile astea prăfuite şi stricate mă încântă destul de mult. Cred că Richard ar fi găsit aur aici!

Nico pare dezamăgit când îşi smulge tricoul de pe el.

— Salivezi după o relicvă veche şi eu nici măcar nu pot să te tentez, ceva nu este în regulă. Eşti o femeie dură, Mărci James, Richard habar n-are cât de mult îmi este dator pentru că am grijă de tine!

Este greu să nu cedez şi, când Nico se îndepărtează de mine, zâmbesc larg şi mă întorc la treabă. Când telefonul sună iar, îl smulg, gata să-i spun vreo două lui Everett.

— Mărci, sunt Olivia, ştiu că lucrezi din greu, dar ai sărit peste micul dejun?

— Da, am băut o cafea. De ce?

— Dacă trec şi te iau, ce zici de un brunch pe

îndelete la vilă? Te scutesc să mănânci mai târziu şi am nevoie disperată de cineva care să mă asculte. Simt că-mi explodează cap* dacă nu vorbesc cu cineva.

_ Desigur. Te aştept peste vreo oră.

- Perfect. Mulţumesc, prietena mea cu adevărat

tnchid uşor paginile cărţii care se află pe birou în faţa mea şi sar în sus. Im.desche, nasturii la cămaşă şi ¡1 strig pe NiCo

_ Nu opri duşul. Ies m oraş şi trebuie să mă rrfmpms pătez şi eu puţin. * os'

Ei bine, cărţile sunt prăfuite, nu-i aşa?

— Hei, Luna, *come stai?*

Ridică urechile brusc şi, în cele din urmă, se opreşte. Preferă italiană în locul limbii engleze. Exact în acea clipă, cocoloşul de blană îmi sare pe neaşteptate în braţe şi este un miracol că reuşesc s-o prind.

— Ahh... i-a fost dor de tine! spune Olivia, aplecându-se să-i mângâie urechile Lunei. Sărăcuţa, ce început de zi!

— Eşti gata să-mi povesteşti totul despre asta?

Olivia se uită în jur.

— A venit mama. Ia prânzul acasă la o prietenă a ei şi s-a oferit s-o ia pe Luna cu ea. Este o plimbare de patruzeci şi cind de minute şi mamei îi place compania. Nu ştie ce se întâmplă şi j-am spus că te-am invitat la brunch, ca mulţumire pentru cadou, spune Olivia încet, dar nu văd nici urmă de Patricia.

Cu toate acestea, Olivia arată către masa de sub un foişor la primul nivel, creat dintr-un spalier peste care s-au îm- Pldit un trandafir căţărător şi o viţă-de-vie.

Asta a făcut tatăl tău zilele trecute? Ultima data când aiîl Vei>it, nici nu mi-am dat seama că era o zonă de relaxare

101 acel frunziş, remarc eu, în timp ce ne îndreptăm spre lerasacu pricina.

— Ştiu, acum a desfacut-o şi ne-am gândit ca n_r k a dispărut prea mult timp. De aici ai o privelişte dife*- asupra mării.

îmi place la grădina asta amestecul de arbuşti şi cop_{ac}- veşnic verzi şi şirul lung de chiparoşi italieni înalţi şi subţiri care se ridică, marcând marginea grădinii pe partea indepăr' tată, în timp ce nivelurile ci se cuibăresc în piatra de calcar

— Ah, iată-vă pe amândouă. Exact la timp! Luna nu va mai vrea să iasă la plimbare acum, că are pe altcineva să $_0$ răsfeţe.

Olivia şi cu mine schimbăm un zâmbet, apoi ne întoarcem în curtea de sus.

— Ce mai faci, Patricia?

O aşez pe Luna lângă ea şi o vedem cum sare pe picioarele din spate, cu labele atârnând, parcă dansează.

— Cred că ai primit răspuns, e gata să meargă cu tine, după câte se pare.

— Sunt bine, mulţumesc, Mărci, iar Luna cu siguranţă ne anunţă ce vrea. Ai vreo veste despre Richard, când se întoarce să ne revadă?

— Nu. Este în Australia acum şi urmează să se întoarcă în Anglia. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul referitor la planurile lui exacte.

— Cei puţin, e fericit, asta e tot ce poate cere cineva, nu-i aşa? E timpul să mergem, Luna.

Olivia ia tava de ia mama ei, aplecându-se să o sărute pe obraz.

— Eşti extrem de amabilă, Patricia, ne răsfeţi, spun eu. urmând exemplul Oliviei.

— Este plăcerea mea, cred că fiica mea are nevoie de pn'^ timp să se relaxeze în această dimineaţă. Nu este nicio ‘

senin bun când îşi strânge sprâncenele aşa.

_ Oh. sunt bine. Hai, mergeţi, şi nu prea multe recompense pentru Luna, mamă. Ştii cât de lacomă este!

în timp ce Olivia se îndreaptă spre treptele care coboară la următorul nivel, Patricia se uită la mine şi este evident că ştie că se întâmplă ceva.

— Bine, hai să ne liniştim, da? strigă Olivia.

Mă grăbesc să merg în faţa ei, pentru cazul în care are nevoie de ajutor, dar Olivia este atât de obişnuită cu drumurile în sus şi în jos pe trepte, încât pentru ea este ca o a doua natură.

- Ar trebui să lucrez, se plânge Olivia, dezamăgită de ea însăşi. Dar Jack a sunat la şase azi dimineaţă şi am vorbit vreo două ore, aşa că am noduri în stomac.

O ajut să lase jos tava şi mă gândesc că n-am văzut-o niciodată atât de tulburată.

— Veşti proaste?

— Jack şi-a dat demisia şi este pe drum spre casă, definitiv! Până şi eu trag aer în piept, iar ea se uită la mine, strâmbându-se.

— E înfricoşător, Mărci, recunosc. Dar... ei bine, hai să stăm şi să mâncăm pentru că mă simt ameţită. Nu prea am mâncat de ieri la prânz. Cine ar fi crezut că se poate întâmpla asta?

Patricia ne-a pregătit un mic ospăţ, dar noi doar ciugulim pe tavă, în timp ce Olivia povesteşte cele mai importante momente ale conversaţiei cu Jack.

— Vrea să vândă şi să ne mulţumim cu mai puţin, Mărci, spune Olivia, iar vocea îi reflectă nesiguranţa. Jack spune că dacă reducem ipoteca şi trăim o vreme din economii, o să aveni puţin spaţiu să respirăm. între timp, el îşi va analiza opţiunile, având în vedere circumstanţele. Evident fost la fel de rău dacă ar fi anunţat că pleacă şi ar fi răm >

termine treaba la care lucra. Dar mă bucur că a avut cura’td să-şi dea demisia, pentru că sănătatea este pe primul lic întotdeauna există o modalitate de a câştiga puţini bani

— Este posibil? îndrăznesc să întreb, deoarece Olivia pare puţin îngândurată.

— Da. Dar, evident, ar putea dura ceva până vindem vila Doar l-am lăsat să-şi expună planul şi am fost de acord cu tot ce a spus, pentru că era parcă alt om, când vorbea cu mine azi dimineaţă. Este vechiul Jack, bărbatul cu care m-am căsătorit!

Olivia ia un şerveţel de hârtie şi-şi şterge o lacrimă care începe să-i curgă pe obraz.

— Oh... nu plânge, Olivia. Jack mi-a spus că fiecare zi în care voi doi sunteţi despărţiţi este o zi mai puţin pe care o petreceri împreună, iar asta este o agonie pentru el, şi am citit asta pe chipul lui.

Acum lacrimile îi curg repede şi stăm în tăcere până când le şterge pe toate şi îşi suflă nasul.

— Ştiam că e rău, Mărci, dar îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai împărtăşit asta, pentru că el nu mi-ar fi spus în faţă. Mi-a spus doar că au avut atât de multe probleme cu echipamentele defecte şi apoi au întârziat piesele de schimb, încât toată treaba a devenit un iad pentru el.

— Probabil că este adevărat şi asta l-a făcut să nu mai suporte. Dar cel puţin e suficient de puternic încât să-Şi cunoască limitele, Olivia. Unii oameni nu şi le cunosc,

gândeşte-te.

— Hai să acoperim mâncarea asta şi să ne plimoam. M-am gândit şi eu la ceva şi vreau să te

folosesc pe post ' cutie de rezonanţă, dacă e în regulă?

pesigur, pentru asta sunt prietenii!

întindem restul şerveţelelor peste farfurii şi ne întoarcem [sprt]J o parte a planului nostru pe termen lung, când am cumpârat acest loc, era să renovăm aceste clădiri. Asta nu rată rău deloc; arată ponosită din exterior, pentru că nu a fost vopsită de ani întregi, dar din punct de vedere structural este intr-o forma excelentă.

Olivia scoate o cheie din buzunar şi o introduce în încuietoarea clădirii cu un singur etaj. Se află în colţul îndepărtat al proprietăţii, dincolo de locuinţa principală. înăuntru e un hol mic, care duce spre o cameră de zi, două dormitoare, o baie cu duş şi toaletă şi o bucătărie-sufragerie. Aceasta din urmă este intr-adevăr foarte mică, iar zona de luat masa este de fapt doar un blat de lucru rabatabil, strâns pe perete. Când este desfăcută, abia e suficient spaţiu pentru ca două persoane să stea confortabil una lângă alta.

— Ideea iniţială a lui Jack era să o închiriem pe perioada verii, dar dezavantajul este că oricine stă aici ar trebui să folosească intrarea principală, cu excepţia cazului în care am face unele modificări majore în aranjarea curţii. Am putea crea o grădină mică, separată, în faţă, plantând nişte arbuşti Şi copaci în jurul casei, pentru ca ambele proprietăţi să aibă Ptaţină intimitate. Asta ar ajuta, dar nu eram convinsă că [estc] [ce]l rnai bun lucru. Oricum, hai să ne întoarcem afară şi [Să]-V arăt anexele.

Alături se află o extensie a casei, accesată din faţă şi cu o fereastră în spate. Este un spaţiu mare deschis şi în trecut cred [ca] [a]fost folosită ca depozit. Există un frigider-congelator de ^zerva aici, câteva biciclete şi un spaţiu deschis, larg. Ieşim [,n] nou afară, şi văd că, lipită de aceasta este o încăpere mai mică, folosită pentru a depozita echipamentele de grădină şi diverse lucruri.

— Bine, hai să mai bem o cafea şi îţi explic ideea mea

Starea de spirit a Oliviei s-a înseninat şi, când ne întoarcem la vilă să punem ibricul, insist să fac eu cafeaua. Ea patrulează efectiv în jur, în timp ce vorbeşte, şi îmi dau seama cât de important este acest lucru pentru ea.

— Mama şi tata stau amândoi câteva dimineţi sau du- pă-amieze aici, în fiecare săptămână. în general, mă ajută la grădină şi au grijă de Luna. Amândurora le place să stea pe- aici şi să se ocupe cu olăritul, iar când lucrez, o iau pe Luna la plimbare. Ce-ar fi dacă ar vinde şi ar veni să locuiască aici permanent? Casa lor este minunată, dar petrec atât de mult timp aici, încât aceea este ca a doua lor casă, oricum.

— Ce idee genială! Ar vrea?

Olivia zâmbeşte.

— Ar fi foarte bucuroşi, Mărci, şi, între noi fie vorba, mama şi cu mine am mai atins subiectul, dar asta a fost cu ceva timp în urmă. Totuşi, nu ştiu ce crede Jack despre asta Dar dacă am fi în situaţia să plătim o sumă forfetară din ipotecă, Jack nu ar fi nevoit să câştige atât de mult şi poate, în loc să muncesc ca freelancer, aş putea să-mi caut un loc de muncă permanent la una dintre editurile pentru care lucrez, ca să-mi fac viaţa şi mai uşoară. Şi bonusul este că, dacă plecăm în vacanţă, întotdeauna există cineva care să aibă grijă de ambele locuri.

Când ne întoarcem spre micul foişor confortabil, îmi imaginez ce aş face cu acea mică proprietate drăguţă.

— Dacă părinţii tăi ar dărâma peretele către

extensia laterală, imaginează-ţi ce minunată bucătărie/sufragerie deschis ar ieşi! Şi tot ar lăsa atelierul la capăt, pentru depozitare.

dacă ar instala uşi de sticlă rabatabile în faţă, ei e la priveliştea aceea! Dar daca lu‘ Jack n’° Să-i t* a locuias^ « socril în curte>la Pro Priu?

P13^ să ne înfruptăm din platoul cu brânză şi carne '”^"ridicdin umeri nonşalant.

N-o să ştii până nu-l întrebi, nu-i aşa? Dar orice este ^un decât prin ce-aţi trecut amândoi în ultima vreme.

Oare să-l întreb diseară, când ajunge acasă, sau să aştept o zi sau două?

Olma îmi oferă o farfurie cu felii tăiate subţire din ceva ce pare să fie pâine cu rozmarin.

Instinctul meu îmi spune că Jack se va întoarce acasă simţind că a dezamăgit-o pe Olivia.

— Fă-i o cafea tare şi adu-l aici, apoi lansează-te direct în propunerea asta. Dacă nu se simte confortabil să vorbească despre asta, sunt sigură că o să-ţi spună el singur. Dar după ce am văzut cum sunteţi unul în preajma celuilalt, nu merită preţul pe care-l plătiţi ca să fiţi despărţiţi. Aş da orice să am o astfel de relaţie cu cineva. Şi faptul că amândoi aţi decis să stabiliţi aici, în Positano, atât de aproape de părinţii tăi, 9^tor. Dacă nu s-au certat încă, aş spune că este un fcmn pozitiv!

Şi» în sfârşit, o aud râzând, un râs autentic din adâncul ”mţei ei.

ca me* ’1 iubesc enorm, Mărci. Dar nu vreau veden S*mta Că este for-al să facă ceva- Părinţii 1°* ’’ stfo °ar tre* or’ Pe an> deşi aşteaptă cu nerăbdare să cu noi.

°°PtiAlUnci sPune'i exact asta. Spune-i că este pur şi simplu ^Une de luat în calcul şi apoi gândiţi-vă amândoi la asta.

°amne, prima zi la noul meu proiect, şi nici măcar nu am pornit PC-ul! Nu pot să mă apuc de nimic până nu vine

Jack în siguranţă. Totuşi, sper că mâine o să fie mai uşor şi-l pot lăsa pe Jack să se gândească, iar eu mă apuc de treabă. Şi ţi-am ocupat şi ţie cea mai mare parte a dimineţii

Flutur mâna în aer, îndepărtându-i preocupările, în timp ce mănânc destul de fericită.

— Orice motiv ca să vin în vizită este în regulă pentru mine. Şi am să-ţi împărtăşesc şi câteva veşti surprinzătoare.

Ochii Oliviei se luminează.

— Despre Nico?

Dau din cap.

— Vrea să mă ducă într-o excursie. Nu sunt sigură că-i o idee bună totuşi. A fost sugestia Celiei, ce crezi?

— Este o idee minunată! Trebuie să spui *da,* de ce nu ai face-o? Pun pariu că lui Dario îi va plăcea ocazia să intre în rolul lui Nico, cât timp el e plecat, şi sunt sigură că mai este cineva dispus să acopere treaba lui Dario. în felul ăsta, toţi arată ce pot şi aşa încep, de obicei, lucrurile pentru fiecare.

Cred că ar fi bine să merg mai departe cu asta, pentru că nu vreau să supăr pe nimeni, nu-i aşa?

26

Toate acţiunile au consecinţe

Sunt binedispusă când Olivia mă lasă înapoi la La Grotta. Din conversaţia pe care am avut-o cu Jack când leneveam pe barca *La Fortuna,* am bănuit că vor avea loc schimbări mari. Dacă mi-aş fi dat seama cât de aproape de limita răbdării era Jack, mi-ar fi fost greu să n-o iau pe Olivia deoparte şi să-i dau măcar un indiciu. Dar mă bucur că Jack a avut curajul să facă ceea ce trebuie şi au opţiuni, ba chiar foarte bune.

Spre surprinderea mea, Olivia n-a ezitat nicio clipă când i-am spus despre oferta lui Nico, iar dacă ea nu vede o problemă, atunci nici eu nu văd. Oh, încă vreo două zile de muncă ţi apoi un sfârşit glorios al minunatei mele veri în Positano. 0 vară la care mă voi gândi mereu cu drag.

Intru în La Grotta şi văd că n-a venit poşta pentru Richard nki astăzi, ceea ce este un semn bun. Pare că se vede finalul. n curând, această clădire va mişuna de muncitori. Cu treaba care a facut-o Nico în grădină şi cu felul în care am aranjat asa Pe dinăuntru, locul ăsta oferă o mică idee despre ceea ce ^Scundeşl, cu viziunea lui Luca, se pare că acesta va fi intr-o ‘Un *oc de locuit minunat. Singura întrebare este, cine va

locui aici, odată ce se termină renovarea?

în ziua în care Dario a venit aici cu o cutie frigorific mâncare de la Celia, el căuta să se asigure că Richard plecat definitiv. Cu toate astea, a făcut tot posibilul să parâ o întrebare oarecare. Iar când a continuat, menţionând că poziţia Giuliei nu e clară, dacă nu se căsătoreşte cu Nico, mi- spus tot ce trebuia să ştiu. S-ar putea să nu fie încă pregătiţi să spună familiei ce simt unul pentru celălalt, însă când în sfârşit or să-şi dezvăluie secretul, nu-l văd pe Nico plecând de la hotel ca să locuiască aici, singur. Chiar şi planurile cel mai bine puse la punct se pot nărui, se spune, şi aşa este!

Mă întorc 1a etaj, intru în camera de lucru şi imediat privirea mea este atrasă de teancul de cărţi de lângă scaun. De câte ori am trecut pe lângă ele în ultimele două zile şi totuşi nu am observat că între două dintre ele există un teanc

de hârtii, cam la jumătatea grămezii? Cărţile au fost scoase direct din nişte cutii vechi şi rupte, aşa că sunt nedumerită. Suficient cât să merg direct la ele şi să le iau uşor.

îmi bag hârtiile sub braţ, cobor să-mi fac o cafea rapid, înainte să ies în curte, în zona de terasă. A fost o primă jumătate a zilei destul de perturbată, cu apelul lui Everett şi invitaţia neaşteptată la brunch de la Olivia.

După ce mă aşez confortabil, încep să răsfoiesc. Cum naiba au ajuns extrasele astea vechi de cont ale lui Richard printre nişte cărţi prăfuite, habar n-am. Şi apoi văd mai multe documente împăturite, legate cu o agrafa de birou mare, argintie, o recunosc imediat. îmi amintesc clar ziua în care le-a ridicat Nico, întrebând unde să le pună. întâmplă

Până când trec prin toate, este evident ce se mă străbate un fior. Cafeaua mi s-a răcit, dar am nevoieJ cofeină, pentru că îmi dau seama de ceva care mă Jov s

Toate hârtiile astea nu erau acolo când m-am un ^car' ' NiCo trebuie să fi făcut asta, când o aşteptam ^^'fdnă să mă ia astăzi.

0,iVia reodalâ un moment în care să simţi dintr-odata AtrăUXndă fundul lumii în care trăieşti? Ca ziua în cum * scui răutăcjOS de la locul de joacă îţi spune că Moş careUn C∘P există. Ei bine, acesta este un astfel de moment ^Tmt total, complet distrusă să descopăr că Nico nu a 51 ^ar ca să mă ajute, ci are un motiv complet diferit, şi unul pe care a ales să nu-l împărtăşească cu mine.

- Nu sunt perfect şi n-am pretins niciodată că sunt! ţipă Nicola mine, neputând să-mi infirme acuzaţia când îi flutur hârtiile în faţă. în seara asta, în loc de masa la care se aştepta sâ fie aşternută pe terasă, îl aştept cu o privire sumbră pe faţă.

— Nu mă aşteptam să fii perfect, dar meritam cel puţin sinceritate.

- Ce vrei să spui, Mărci?

— Căutai răspunsuri, Nico. Nu-mi insulta inteligenţa pretinzând contrariul.

Lasă capul în jos şi nici măcar nu mă poate privi în ochi.

- A fost productivă scotocirea prin documentele finan- Q^re private ale lui Richard? Aceste extrase bancare vechi nu ^au în birou de dimineaţă, înainte să vină Olivia să mă ia. că sc lmPrurnutat' Pentru că n-ai vrut să intru şi să te prind °iotivtOC€^ P™11 ^ucrur^e În* Richard. Âsta-i adevăratul

^enlru care ai rămas aproape de mine?
^eam v’ P’ănuit asta’te r08 să crezi. Dario şi cu nit, M-a *V°r lntr'° dimineaţă, la scurt timp după ce ai ve- i?i vr^ inv^^3' C° Se Va *intamP^a dacă Richard hotărăşte că estiţia înapoi ca să-şi înceapă noua viaţă împreună

cu Angel. N-aveam nici cea mai ideecâtde mu|tain Ves. t mică tit Richard în afacere şi m-că dacă as outna - am gândi

Face o pauză, înghiţind în sec, iar vinovăţia încLL^l'! consume. F sa'*

— Dacă Richard se retrage, Luca nu poate să-mi predea afacerea, pentru că nu avem idee dacă putem să găsim ah investitor. Ar putea fi sfârşitul pentru afacerea de familie 11 Posto di Luca. A început să aibă sens de ce mama nu a mai adus în discuţie numele Giuliei. Poate că îşi dă seama de ceva ce Luca nu reuşeşte să recunoască. Şi anume, că iară bunăvoinţa lui Richard, totul e în aer.

Nico este în mod clar şocat că a fost confruntat, dar îmi dau seama după reacţia lui că regretă amarnic faptul că nu a fost sincer cu mine. Şi în acea fracţiune de secundă înţeleg că spune adevărul. Suntem ca nişte pioni într-un joc de şah, încercăm cu disperare să înţelegem ce se întâmplă dacă cineva este rănit, dar ne temem de ceea ce am putea găsi. Vorbim despre oamenii pe care-i iubim şi asta face lucrurile foarte personale.

Mă ridic şi, când Nico se apropie, mă arunc în braţele lui. Emoţiile pe care le simt sunt atât de conflictuale, sunt confuză şi totuşi o parte din mine ştie, în adâncul sufletului, că Nico este un om bun.

Cu toate acestea, senzaţia care îmi străbate tot corpul este una de dezamăgire, ştiind că l-am dezamăgit pe Richard pentru că nu i-am protejat intimitatea. Dar este mai mult decât atât. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că Nico era u$or de iubit şi că va fi greu să-l las în urmă când plec. dacă

familia şi afacerile sunt pe primul loc în asemenea măsură încât mă poate minţi fără să-l mustre conşt“\ nimic nu este ceea ce pare. De ce nu putea pur şi simp

să vorbească despre cele mai mari temeri ale lui? lk^sinter^L n-a avut încredere în mine şi nu sunt sigură că ^^trec peste asia.

p^01 . . nuj ¿¡ntre noi nu se poate gândi la mâncare şi, după ^ceşti de cafea, ne ducem sus. Stăm strânşi unul în celuilalt, amândoi prea obosiţi din punct de vedere emoţional ca să mai vorbim, cuvintele par să înrăutăţească situaţia. într-o oarecare măsură. Şi totuşi iată-ne, agăţaţi unul de celălalt, atât de aproape şi totuşi în alte moduri atât de îndepărtaţi. în sufletul meu, ştiu că este începutul sfârşitului.

A doua zi, dimineaţa, starea de spirit dintre noi este domolită şi, imediat ce pleacă Nico, o sun pe Celia. îşi dă seama că nu este în regulă ceva şi se oferă să vină să vorbim. Când o rog să nu spună nimănui unde se duce, evident că i se pare ceva în neregulă şi, în mai puţin de o oră după plecarea lui Nico, bate la uşa din faţă.

Ceha aruncă o privire la expresia de pe chipul meu şi i se scurge culoarea de pe faţă.

— Apreciez foarte mult că ai venit până aici, Celia. Te r°g. intră.

Ieşim în curtea din spate şi o întreb daca vrea să bea ceva, ar clatină din cap. îi fac semn să ia loc.

~~ Nu ştiu cum să abordez subiectul, Celia, pentru că nu are"«io legătură cu mine, dar...

nterii i $e lasă şi inspiră adânc.

descoperit cât de mult a investit Richard în afacere. N1CoŞtie?

¡n ln îUnd mesei să mă aşez în faţa ei şi simt un nod

A ^at peste nişte documente, dar nu ştiu sigur ce ştie.

A fost suficient pentru el să fie îngrijorat de ceea ce s-ar pu tea întâmpla dacă nu se întoarce Richard şi dacă vrea să-şj vândă investiţia.

— E mai mult decât atât, văd pe faţa ta, Mărci.

— Nu este momentul să vorbim despre sentimentele sau dezamăgirile mele. Richard mi-a încredinţat această sarcină şi este vina mea că nu am fost mai atentă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vor fi lucruri care ar putea... care ar putea...

Căutam cuvintele potrivite.

— Să aibă implicaţii mai profunde?

Celia se uită în jos, spre mâini, apoi le strânge împreună şi le ridică spre gură, ca-ntr-o rugăciune. îi ia puţin până începe să vorbească şi devin conştientă de sunetele din jurul nostru. Un camion în depărtare, un grup de păsări care se luptă pentru cea mai bună ramură din măslinul recent tăiat

— Mărci, este greşit să încercăm să îngropăm vinovăţia unei singure acţiuni care ne-a schimbat traiectoria vieţii, ca

să evităm să rănim oameni nevinovaţi care depind de noi? M-am luptat foarte mult timp cu propria conştiinţă, te rog să mă crezi.

Celia se uită la mine, iar privirea ei îmi caută privirea. Nu ştiu de ce, pentru ea contează ce cred eu. Pot doar să presupun că are legătură cu Luca şi este o uşurare, într-un fel, însă trebuie să fie rău pentru Richard să se implice.

— E o povară pentru tine, Celia.

E trist să te gândeşti că a trebuit să stea şi să-şi susţină soţul şi un bărbat care a devenit un prieten bun şi de încredere, şi că este apăsată de nelinişte la gândul efectului pe care l-a avut asupra vieţii lor.

Habar n-am ce s-a întâmplat şi acum îmi dau seama că nu vreau să ştiu. însă este clar că Celia e îngrijorată că altn [0]

s' I u r dacă nu intră în pielea ei, cum poate cineva J .^C% ‘

^,iiâaS'a n creat o problemă. Richard a avut încredere în K " j ^'dezamăgit. Eu şi Nico am devenit apropiaţi, dar inineŞ1 ave^m care-i pericolul... şi nu am vrut niciodată să ^•ntre eîşi Giulia, te r0S să mă Crezi’

^oftează» strângându-şi mâinile agitată, deoarece văd J A o deranjează ceva.

Nimic nu e simplu, Mărci. Giulia şi Nico sunt prieteni . ştiu Că nu poate fi niciodată mai mult de-atât. Nico are M bănuielile lui despre Dario şi Giulia, dar din respect pentru Giulia nu o presează. Cu toate astea, până când Dario şi Giulia nu decid ce vor face, Luca nu ştie nimic. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este că Nico nu vrea să pleci, Mărci, N şi nu cred că ştie ce să facă.

Şi l-am presat pe Nico să vorbească cu Giulia, când ştia ' ■ că nu are rost, pur şi simplu o aştepta pe ea să se decidă.

Este o uşurare să ştiu că Celia e conştientă de ceea ce se întâmplă şi de aceea nu a deranjat-o când Nico şi cu mine stăteam împreună. Şi nu pot să nu mă întreb dacă ezitarea Giuliei de a-şi lua un angajament faţă de Dario se datorează aptului că scopul ei a fost întotdeauna să fie coproprietar. acă îi iubeşte cu adevărat, atunci renunţarea la acel vis este Preţul pe care trebuie să-l plătească, dar nu poate fi uşor. La cum nu va fi uşor nici pentru Nico şi pentru mine să ne a revedere, doar gândul la asta mă sfâşie acum.

M- fi ne^rept din partea mea să rămân şi să-i dau lui speranţe, Celia.

Am^3^ aStâ e d°rinţa ta... dar Nico va suferi pentru că... J^ridicat mâna ca să o împiedic să spună mai departe. a mea nu este aici, Celia, iar Nico nu ar fi fericit

să trăiască în Anglia şi să lucreze pentru altcineva» nu-i aşa? Este o situaţie imposibilă şi cu cât stau mai mult, cu atât mai rău va fi pentru noi doi.

Am înţeles, Mărci, şi îţi mulţumesc pentru discreţie Ce-o să-i spui lui Nico?

— Că e nevoie de mine acasă, ceea ce e adevărat. Se întâmplă schimbări mari pentru mama şi ştiu că îi e dor de mine. Nico şi cu mine ştim amândoi că timpul petrecut de mine aici se apropie de sfârşit, doar că voi pleca puţin mai devreme decât mă aşteptam. îmi va lua doar câteva zile să finalizez lucrurile aici.

— Luca şi Richard au protejat viitorul, dar Nico s-ar putea să nu fie de acord cu unele dintre deciziile care au fost luate în trecut. Este un lucru pe care trebuie să-l abordez, deoarece, evident, Nico va avea acum întrebări la care va dori să i se răspundă, şi înţeleg asta. între timp, cu ce pot să te ajut?

— Pentru că nu voi fi aici când soseşte camionul, o să am nevoie de cineva care să fie la faţa locului toată ziua. Persoana respectivă poate să mă sune şi o să dau instrucţiuni direct echipei. în primul rând, trebuie să văd cât de curând pot să găsesc un zbor spre casă. Şi cred că ar fi cel mai bine pentru Nico să rezerv un taxi care să mă ducă la aeroport. E greu să ne luăm la revedere şi o să-mi fie dor de voi toţi.

Cel ia îşi dă seama cât de greu îmi este.

— Dacă asta uşurează lucrurile, Mărci. Trebuie să faci ce este mai bine pentru tine.

— îmi pare rău că am dat peste lucruri pe care nu ar fi trebuit să Ie văd şi sunt distrusă că nu m-am priceput mai bine să-l protejez pe Nico. Dacă poţi, dă-i asigurări că viitorul financiar al II Posto di Luca

este în siguranţă, căci asta e singura lui preocupare. Familia este totul pentru el.

ridică Şi ne îmbrăţişăm în lacrimi. Când o să

Cel’3 că o mică bucată din mine va rămâne în urmă şi pliC’ â fac nimic altceva decât să accept asta.

nU p0'usă pe seama mea aranjamentele pentru zbor şi taxi, ţj pot să rezolv asta pentru tine. O să-l rog pe Dario ‘^asigure că instrucţiunile tale sunt îndeplinite, când ^sesc oamenii de la mutare. N-o să te dezamăgească. Tu concentrează-te pe ceea ce mai ai de făcut aici şi să ştii că ¡ţj sunt extrem de recunoscătoare pentru că ai fost atât de înţelegătoare. Problema în viaţă e că toate deciziile pe care le luăm au consecinţe cu care ajungem să trăim şi, uneori, este aproape imposibil să ne uităm în urmă şi să ne dăm seama cu siguranţă dacă am făcut ce trebuie.

Când o conduc afară, îmi amintesc ce mi-a spus Jack, când ne am întors la vilă, după acea zi minunată la bordul bărcii *La Fortuna.* El a recunoscut că, dacă şi-ar petrece timpul pe care îl are alături de Olivia numărând orele până la următoarea sa plecare, atunci viaţa lui ar fi foarte nenomcită. Cel puţin, a avut curajul să facă ceva în privinţa asta. Plec pentru că, în acest caz, nu există o soluţie fericită. Doar acceptare, iar asta necesită şi curaj.

TI

Uneori, viaţa doare

Când Nico se întoarce de la serviciu, în clipa în care intră în bucătărie îmi dau seama cât este de stresat.

— Ai să-mi spui ceva?

Cuvintele lui sunt provocatoare şi tonul, amar.

Ce văd în ochii lui, frică, oare?

— Când plecam, Dario m-a luat deoparte şi mi-a spus ceva în secret. Este adevărat, pleci mai devreme?

închid ochii o clipă. Mi-am dorit ca seara asta să fie relaxantă şi ar fi trebuit să o avertizez pe Cel ia că şi Dario este îngrijorat de viitorul lui la restaurant. Evident, ea l-a abordat cerându-i să fie aici în ziua de 28 şi, fără îndoială, i-a spus să nu spună nimănui, dar este prea apropiat de Nico ca să nu îi spună.

— îmi pare rău că a trebuit să auzi mai întâi de la Dario. Intenţionam să te anunţ în linişte, în seara asta. E nevoie de mine în Anglia, urmează schimbări mari la locul de munca şi mama, dar şi

Guy, au nevoie de sprijinul meu.

— I-ai spus mamei şi i-ai cerut ajutorul, dar ai crezut necesar să aştepţi ca să-mi spui şi mie?

Nu. n-a fost aşa. Ştii cât de repede se întâmplă lucru-

^nu-i nevoie decât de un singur telefon ca să schimbe o grămadă pe cap acum şi n-am vrut să le scot la muncă doar pentru ca să-ţi dau vestea. Ştiam cât de dezamăgit vei fi.

__Dezamăgit? Dar excursia noastră cu maşina?

_ îmi pare atât de rău că se termină aşa, Nico, dar este mai bine aşa.

— înseamnă că mă păcăleam singur crezând că o aşteptţi cu nerăbdare? Sau este tot o pedeapsă pentru indiscreţia mea?

Este supărat şi mă întristează să-l aud atacând cu nişte cuvinte pe care sper că nu vrea de fapt să le spună.

— Totul a devenit atât de complicat, Nico. Când capul spune una şi inima alta, asta se întâmplă. Şi nu e vorba despre supărarea de ieri. înţeleg de ce ai făcut ce-ai făcut. Mama mea se gândeşte să vândă o parte din acţiunile ei la Anvil & Anchor Antiques tatălui fostului meu iubit. Trebuie să merg acolo şi să mă asigur că toată lumea ştie clar care e poziţia mea.

Asta e adevărul, dacă mă opresc aici. Nico poate alege să interpreteze asta în orice fel doreşte, dar ridică din umeri.

— Nu vreau să pleci şi să lăsăm lucruri nespuse între noi...

— Dacă prietenia noastră a însemnat ceva pentru tine, Nico> atunci te rog să-mi respecţi decizia, deoarece asta trebu'e să facem.

Dar totul se organizează frumos pentru călătoria noastră' sPUnc el, agăţându-se de un pai, şi ştie asta.

— Munca mea aici s-a terminat, iar dacă stau, pur şi '^plu tulbur apele. N-o să te confrunţi cu realitatea situaţiei cât sunt aici, doar fugi de ea.

Oh, deci nu tu eşti cea care fuge? Ci eu. Cât dc

convenabil sâ te întorci şi sâ pled pur şi simplu, ca şi cum n-ar conta!

Este complet în neregulă şi total aiurea.

- A fost... minunat, Nico. uneori chiar magic, pentru că Pbsitano este un loc foarte special. Dar mă aşteaptă adevărata mea viaţâ şi ce a mai rămas dintr-o vară familiară şi plină de ploaie din Anglia. E timpul să mă răcoresc.

Şi apoi îmi amintesc ceva ce neam spus unul altuia în prima noastră noapte împreună, aici la La Grotta:

— Aş putea să te las să creşti ca o iederă pe mine, Nico, recunoscusem în faţa lui, dar nu o voi face, pentru că nu asta ne-a rezervat viaţa. E trist, dar adevărat.

Nico făcuse o faţă tristă, dar cuvintele lui vin acum să mă bântuie, pentru că abia acum înţeleg ce-a vrut să spună.

— Putem să ne prefacem, nu-i aşa? Cel puţin deocamdată, Mărci. Nu lăsa să se strice timpul pe care îl avem împreună.

Trăiam doar o fantezie care nu era menită să dureze, şi amândoi o ştiam.

Mai rău chiar, o oră mai târziu, Celia îmi scrie un mesaj şi-mi spune că a reuşit să-mi ia un bilet de avion pentru poimâine, la unul dintre zborurile last-minute. Nico îşi dă seama după expresia mea că doar vreau să par curajoasă şi că sunt la fel de devastată ca el să întorc spatele verii la Positano.

Cât de supăraţi puteţi fi unul pe celălalt, atunci când durerea crudă începe să se stingă şi înţelegi cu-adevărat inevitabilitatea situaţiei? Mâncarea a

fost plăcută, dar, de înţeles, de o importanţă modestă» pentru că suntem de acord sa nu pierdem puţinul timp care ne-a mai rămas împreuna donndu-ne ca lucrurile să fie altfel. Niciunul dintre noi tăcut nimic rău, de fapt

unii cum stăm întinşi unul în braţele celuilalt, sin- â d în mintea noastră este că poimâine mă voi trezi gurul«31 ar Nico işi va strânge lucrurile şi se va întoarce în ¿¿vreme, м Lhea h** carnera-

Totul pare ireal, nu-i aşa? spune el cu voce joasă, în mp ce degetele lui mă mângâie uşor pe braţ. Ai pielea de

Nu, doar îmi bate briza de la fereastră pe braţe, asta-i tot

Expir, puţin mai tare decât am vrut, şi sună ca un oftat.

— îmi pare rău, Nico, creierul meu refuză să se oprească din rumegat gânduri în seara asta.

— La fel şi eu. Şi îmi pare rău că nu am fost sincer cu tine; mai râu decât îţi imaginezi!

Nu pot să-i spun despre conversaţia mea cu Celia, el crede că pur şi simplu m-am adresat ei într-un acces de panică, neştiind cu adevărat ce să fac mai întâi. Faptul că nu am terminat treaba aici şi aranjamentele pentru ca să merg acasă este credibil. însă mă doare să plec aşa. Nico nu a vrut sâ tacă rău nimănui, dimpotrivă. Chestiunile de familie nu sunt niciodată uşoare, ştiu prea bine asta. Fac lucruri ca să-l liniştesc pe Guy, lucruri care nu îmi stau în fire. Adevărul e aş vrea să-i spun lui Everett exact ce cred despre el. Dar nu o voi face pentru că asta l-ar supăra pe Stuart. înţeleg cum CS!e să ∗n mijlocul unei situaţii iară scăpare. Sper ca Celia stea la masă şi sâ vorbească cu Nico, chiar dacă numai ca liniştească cu privire la viitor. Poate că e mai bine să nu ştil despre trecut.

Ca 7 sunt gata să te las să pleci, Mărci. Pot să fac ceva $â te conving să mai stai puţin?

vi cât de rău va fi dacă nu termin asta repede?

— N-are rost, Nico. Familia mea se bazează pe mine, aşa cum familia ta se bazează pe tine. Dacă aş mai sta, doar am prelungi inevitabilul.

— Aşa ignori tu faptul că mă îndepărtezi, de parcă timpul petrecut împreună nu înseamnă nimic?

E o mustrare, dar o face să nu sune aşa dur, adăugând puţin umor, care nu sună adevărat însă. De asemenea, este nedrept.

— A fost minunat, Nico, dar amândoi ştiam că este un lucru trecător. Trebuie să stau cu mama şi să mă asigur că ia decizia corectă, nu doar pentru Guy şi pentru mine, ci şi pentru ea însăşi. Şi acesta este adevărul.

— Nu e că fugi de mine?

încep să mi se adune lacrimi în ochi, dar fac un efort să nu pierd controlul. Simt că se opreşte brusc ceva din interiorul meu. *Fă-o cât de lin poţi, Mărci, de dragul amândurora,* îmi spune acea voce interioară. Şi de data asta, o ascult.

2
8

Bună şi la revedere!

- E adevărat! Chiar te-ai întors la serviciu, ba încă şi cu două săptămâni mai devreme, asta e bine, Mărci. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc destul şi o spun din toată inima!

E atât de bine să aud vocea lui Richard!

— Ştiu şi e minunat sa fiu înapoi la muncă, spun eu bucuroasă. Mai ales că stau la noul meu birou inteligent, din biroul meu proaspăt decorat.

- Ah, probabil că Guy se asigură că nu te mai mănâncă în talpă. Se numeşte mită.

— Pe mine, să mă mănânce în talpă? Nu m-a mâncat în talpă nici de data asta.

Eram acasă de o săptămână, mi-am luat două zile libere pentru reacomodare, am stat de vorbă în tihnă şi ani des Perit că viaţa merge înainte. în fiecare dimineaţă, esc ta °chii şi în faţa ta se întinde o nouă zi,indiferent a P[re]gătit pentru asta sau nu. După cinci zile în care [CUral] în fiecare centimetru acasă, acum casa str u dat timp să mă gândesc, să-mi limpezesc nun t • fr'ta să-mi reiau viaţa.

— Şi chiar nu trebuia să plăteşti pentru raftul p$_{enlru}$

— A fost un cadou pentru Nico şi n-ar fi fost un ^{UV}*^{n}’ din partea mea, dacă nu l-aş fi plătit eu, nu-i aşa? |.$_{a}$ p^$^{°u}$ foarte mu It şi, având în vedere că a fost atât de amabil • ^{Ut} părut un cadou destul de drăguţ, mai ales pentru când ' $^{$}$ * prelua noul rol. Celia a aranjat ca unii dintre băieţi să-i surpriza şi să-l demonteze şi să-l monteze. Am auzit că Jack i-a distras atenţia cu o plimbare cu barca.

— înseamnă că ţii legătura strâns cu ei?

— Cu Olivia, da. Am vorbit cu ea de două ori săptămâna trecută. Nu ştiu dacă ştii, dar Jack a plecat de la acea slujbă şi speră să-şi înfiinţeze propria afacere. E atât de încântată, pentru că sunt şi schimbări mari la vilă. Părinţii ei vor să renoveze casa de oaspeţi şi anexele şi să locuiască acolo, şi or să scoată proprietatea lor la vânzare.

— Serios? Asta e o surpriză! O să îi sun pe Patricia şi Aldo ca să-i felicit pentru noutăţile astea. Mereu le-am admirat casa, privelişti minunate, evident, iar proprietatea este bine amenajată.

Aproape că aud rotiţele din capul lui torcând vreun plan, dar schimbă imediat subiectul.

— Aşadar, ai găsit dragostea la Positano, Mărci? La urma urmei, este plin de tineri frumoşi şi bronzaţi şi, uneori, o aventură de-o vară face să înflorească şi să rodească ceva mai frumos.

Am izbucnit în râs, dacă m-ar putea vedea acum» mii dau ochii peste cap.

— Da, Richard, am găsit dragostea unui grup de oameni care îmi erau străini când am ajuns, dar

prieteni când am pl[ecat‘] Oare despărţirea ar mai fi fost la fel de lacrimogenă dac. vreunul dintre ei ar fi bănuit ce fusese de fapt între mi

cum s-ar ar simţi Richard acum, dacă ar şti că am ? Şi N> * celia cu o problemă, pentru că nu am reuşit să-i

^Xz in ,atea?

– Asta-i tot? spune el dezamăgit.

U ce te aşteptai? replic eu, şi simt că-mi tremură buzele 'odată şi aproape că-mi dau lacrimile.

Nu un străin a ajuns la inima mea, ci cineva mult mai apropiat de Richard, dar nu pot să divulg asta.

‘ _ Nu mă băga în seamă, sunt un romantic incurabil şi mereu voi fi aşa. Poate că rezultatul nu e exact ce-am sperat, dar pari fericită.

— Sunt, Richard. Amintirile pe care le am le voi păstra pentru totdeauna în suflet.

— Asta contează, Mărci. Şi sunt mândru de tine. Ai intrat în a doua mea familie şi, din toate punctele de vedere, l-ai ajutat pe Nico să ia câteva decizii importante.

înseamnă că Giulia a făcut o alegere. Şi, vai, cât de tare mi-aş fi dorit să nu fi luat parte la toate astea, dar Richard nu va înţelege niciodată pe deplin preţul pe care l-am plătit pentru o aventură de-o vară, care mi-a lăsat semne adânci 111 suflet. îmi dau seama acum că nu ştiam ce-i dragostea şi, ln, r-un fel, mi-aş dori ca lucrurile să fie în continuare aşa.

Când te întorci în Anglia?

— încă ne plimbăm pe la rude. Şi s-au legat prietenii, dar SUnt atat de primitori, iar Angel se distrează de minune. Ştiu sigu când vom putea să ne rezervăm zborurile exact. anu nţ imediat ce facem asta.

îar eu am să-ţi confirm când a fost luat containerul şi

P drum. Transmite-i toate cele bune lui Angel şi mi-e rde bne, Richard.

Şi mie la fel, draga mea Mărci.

Când las telefonul jos, se deschide uşa şi apare capul |$_{U|}$ Guy.

— Mai N-orbeşti cu mine după weekend?

— Da. intra şi ia ioc. Poate ar trebui să închizi uşa.

Schimbăm zâmbete de complezenţa.

— Ieri a fost cel mai prost brunch de duminică pe care l-am luat vreodată, nu-i aşa? declară Guy, în timp ce se afundă în scaunul din faţa mea.

— Puteai să tai atmosfera cu cuţitul. Nu ştiu care dintre noi s-a simţit cel mai inconfortabil la masă, Everett sau eu. De câteva ori m-am uitat la tine şi aproape că am izbucnit în râs văzându-te cum încercai să porţi o conversaţie politicoasă.

— Da, bine, dacă n-ar fi fost acolo şi mama, şi David, ar fi fost mult mai rău.

— Dar cel puţin Stuart a înţeles mesajul, când a văzut că-l tot întrerupeam pe Everett. Cred că Everett a reacţionat destul de bine până la urmă.

— Nu înainte de a se face complet de râs, totuşi. în orice caz, măcar afacerea s-a încheiat. Stuart m-a sunat deja în această dimineaţă. Şi-a cerut scuze şi a spus că a fost o greşeală că l-a lăsat pe Everett să participe la întâlnire. în special, m-a rugat să te anunţ că n-a fost ideea lui, ci a Georgiei. Dacă citim printre rânduri, cred că acum a acceptat şi ea că nu există nicio şansă ca tu şi fiul ei să fiţi din nou împreună.

Am oftat de uşurare.

— M-am întrebat dacă Stuart s-a răzgândit, după ce a avut ocazia să se mai gândească la asta. Dar întotdeauna e cel mai bine să spui adevărul şi am vrut să-mi fac poziţia foarte clară de la bun început.

— Ei bine, ai reuşit foarte bine să faci asta şi nu ai

dezamăgit noul nostru partener potenţial. Mama este încântată,

că o tot evita pe Georgia încă de când tu şi

Pc" Ln Acum au un nou motiv să-şi reaprinda Htecaz ce părere ai despre noul tău birou? foarte mul|umit de el însuşi şi bucuros că num Guyp are,u

Ai ftcut o treabă bună şi a fost o surpriză uriaşă să azi-dimineaţâ şi să-l găsesc reamenajat.

'H'- Şi eşti mulţumită cu decizia mamei?

_ vlă bucur că este decizia *ei* şi nu a altcuiva.

- Când am sunat să te văd joi, făceai curăţenie generală acasă. Asta e întotdeauna semn rău. E totul în regulă?

- Oh, am dat doar câteva pânze de păianjen şi am făcut o împrospătare generală. Iar scăderea temperaturii a fost un pic şocantă pentru sistemul meu. Mi-au luat câteva zile să mă adaptez, dar azi este minunat şi însorit.

— Dar nu la fel de *fierbinte* ca la Positano?

Guy testează terenul. Nu am povestit prea multe despre revenirea mea mai devreme, doar că am terminat treaba şi că-mi era dor de toată lumea. I-am spus lui Guy că am nevoie e restul săptămânii liber, ca să mă reacomodez, şi iată-mă ^ăzi aici, dornică să încep. Vreau să adun nişte cifre, ca la putem să avem o idee clară de buget înainte de a trece trebuP^V^3 etaP3 a Proiectu^u* meu- Olivia a spus că ar tot pQ$ă 'SUn Pe Pentru că el are contacte în IT peste Pielea Je C3 a$a Voi tace' cand ° să mă simt... mai mult în mea'cum eram înainte.

_ 3^c ° bătaie uşoară în uşă şi strig:

^itato^M^ SCUZe Că l i_am întreruPl întâlnirea, dar ai un Pasînap\ arQ' SPUne Bri°ny puţin lldburată' se dă un

Uşa se deschide puţin mai larg şi Nico păşeşte

peste p$_{ra}$n Rămân câteva clipe nemişcată, apoi îmi adun minţile sar în sus. Şi

— Guy, el este Nico Romano.

îmi simt inima bătându-mi tare în piept şi cred că a fost o greşeală să mă ridic brusc, pentru că acum simt şi că mă clatin pe picioare.

Din fericire, nu observă niciunul dintre ei. Guy se ridică, iar Nico îi zâmbeşte larg, strângându-i mâna.

— Ce surpriză, Mărci nu mi-a spus că facea curăţenie pentru că aştepta un oaspete. Trebuie să luăm cina împreună, mai ales ca să-ţi mulţumim că ai avut grijă atât de bine de sora mea. Richard are cu siguranţă de răspuns la multe întrebări, căci mica lui treabă nu era chiar atât de mică pe cât ne-a lăsat să credem.

— N-am venit în vacanţă, răspunde Nico ferm. Am venit s-o cer pe Maici în căsătorie.

Guy este uluit, iar reacţia mea este că izbucnesc în lacrimi.

închid uşa de la intrare în urma mea, iar Nico rămâne stânjenit pe hol, apoi îi fac semn să treacă în living-room.

— Nu poţi să apari aşa, pur şi simplu, Nico. La ce te-ai gândit?

— Există un timp pentru gândit şi un timp pentru acţionat, Marci. Am încercat din răsputeri să găsesc un bilet de avion din ziua după ce ai plecat. Aşezam mesele la restaurant a doua zi dimineaţă şi a apărut mama, cu braţele încrucişate şi ochii sclipind. Mi-a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, Nico, dacă ai de gând să te fâţâi pe aici cu mutra aia ca şi cum ar fi sfârşitul lumii, o să

sperii clienţii. Ştii ce trebuie să iaci, aşa că fa-o!” Apoi i s-au alăturat şi ceilalţi. Au

spusei am fost nebun că te-am lăsat să pleci.

- De ce nu m-ai sunat să vorbim, pur şi simplu?

- Dacă o să locuiesc în Marea Britanie la un moment dat, sper că în curând, atunci m-am gândit că ar fi mai bine să văd cum o să fie.

stăm şi ne uităm unul la altul şi niciunul dintre noi nu ştie *ce*să facă. Simt că parcă mi se scufundă inima puţin Dacă am fi la Positano. deja am fi unul în braţele celuilalt, dar ¡1 văd pe Nico rătăcind cu privirea prin incăpere. Mă întreb dacă nu cumva işi dă brusc seama că a făcut o greşeală. O mare greşeală.

- Este minunat, foarte confortabil. Şi nu plouă, este soare.

Când revine cu privirea asupra mea, pe chipul lui este un zâmbet uriaş. E ca un far, şi face un pas înainte, îşi aruncă braţele în jurul taliei mele şi mă ridică de pe podea ca să mă învârtă.

- Ştiam că, în clipa în care o să te ţin în braţe, o să ştiu sigur, pentru că inima nu minte. Dacă mă uit în urmă, sunt sigur că m-am îndrăgostit de tine chiar în acea primă sear , când ne-am plimbat pe plajă împreună, doar că, pur şi şi piu, nu ştiam cum se simte dragostea adevărată. Nu poţi [n] g asta, şi eu o simt în tine. Mă iubeşti, Mărci James.

Nu pot să-l contrazic. N-are rost. Dar ignoră e e [an]^^. ^eră, cel cu un semn mare pe spate, pe care sen

nu trebuie să fie aici. Luca fi Celia se

«{"cerea de familie mai departe. Să speram [a] Pielile trecutului. Ce ai de gând sa faci

E o nebunie, Nico, declar eu, cân [nr] [accas]tă [podea]- Nu mă cunoşti, sau în orice caz. [n]^[u] distracţie [V]"*une a mea de acasă. Câteva săptămâni de

la soare înseamnă ceva, dar poate fi puţin înşelător. Visez dacă tu crezi că poţi, pur şi simplu, să ieşi din viaţa ta şi din familia ta şi să mă urmezi aici. Simţim ceva puternic unul pentru celălalt, dar vei ajunge să fii trist şi să-ţi lipsească cei de-acasă, nici măcar dragostea nu poate supravieţui unui asemenea tip de presiune.

— Aici te înşeli, Mărci. Chiar te cunosc, ştiu multe despre tine. Ştiu că eşti un bun ascultător şi îţi faci griji pentru cei apropiaţi. Eşti loială şi eşti iubitoare. Şi stai întinsă pe partea stângă noaptea, cu piciorul drept îndoit. Mereu ajungi să te întinzi de la un colţ la altul, peste pat. Asta-mi spune că nu eşti obişnuită să dormi cu altcineva, şi asta m-a făcut să-mi dau seama cât de speciale au fost nopţile noastre împreună la Posita.no. Şi finalul a fost că, deşi dormeai profund, când m-am aplecat să-ţi dau câteva fire de păr de pe faţă, atunci când degetele mele ţi-au atins pielea, ai scos un geamăt mulţumit

— Oh, prostuţule! şoptesc eu, sprijinindu-mi capul de el. Nebun, nebun bolnav de iubire. Ce facem? Este un vis imposibil, Nico. Nu pot să te las să le frângi inimile Celiei şi lui Luca.

Zăbovim câteva clipe, apoi buzele lui le pecetluiesc pe ale mele cu un sărut, şi ştiu că sunt pierdută. Orice s-ar întâmpla acum, amândoi suntem de vină, pentru că nu am puterea să mă opun celui care mi-a furat inima, cu totul, nebuneşte şi pentru totdeauna.

— Mamă, David, el este Nico Romano.

Nico face un pas în faţă ca s-o salute pe mama în stil italian, iar ea e încântată. Apoi se întoarce către

David şi» strânge mâna.

__jar aceasta este soţia lui Guy, Selena.

,0 emoţionat de la o persoană la alta, dar acum

¿uni să o salute pe gazdă, Selena, care stă lângă Guy. nU $l''ază un moment ciudat, până când el preia controlul şi L leacă să o sărute pe obraz, în timp ce ia mâna pe care Selena începuse să i-o întindă în faţă. Zâmbesc unul la altul asta sparge gheaţa.

' – Mă bucur să te cunosc, Nico. în orice caz, nu te formaliza. îl încurajează ea. Va rog să luaţi loc în jurul mesei. Guy. te las pe tine să alegi vinul, cât dau eu o fugă la bucătărie, cina este aproape gata.

— Mulţumesc mult pentru invitaţie.

Nico discută cu Guy, în timp ce acesta ne conduce în sufragerie.

— Ce casă frumoasă ai!

Casa lui Guy şi a Selenei este decorată cu gust, cu o mulţime de culori îndrăzneţe şi vibrante reflectate în mobilierul şi piesele de artă dispuse pe lângă pereţi.

— Drăguţ din partea voastră să pregătiţi această cină, intervin eu Selena este o bucătăreasă mult mai bună decât mine.

Toată lumea râde, cu excepţia lui David.

— Ai mai fost în Anglia până acum, Nico? întreabă Guy, trecând pe la masă şi umplând paharele, cu o sticlă de vin alb într-o mână şi cu una de vin roşu în cealaltă.

M-am născut aici, dar m-am mutat în Italia când a'eam aproape 3 ani. Din păcate, nu am deloc amintiri din 'Tcmea cât am stat în Marea Britanie.

" Oh> nu mi-am dat seama de asta. Eşti norocos că eşti bilingv.

^Per că ideea cu care a venit Guy, şi anume să scape de prezentâri dintr-o singură mişcare, nu se va transforma într- n

’derogatoriu incomod.

— Lucrezi în industria hotelieră şi de catering, înţeleg Nico?

întrebarea lui David nu face decât să arate cât este de neinclus în discuţie. Oare mama nu-i vorbeşte niciodată despre ceea ce se întâmplă în viaţa ei sau el are urechi doar pentru ceea ce îl afectează personal?

— Da, David. Este o afacere de familie.

— Richard are un magazin de antichităţi în Positano, nu-i aşa?

Cel puţin, David începe să unească punctele, sâ facă legătura, având în vedere că am lipsit şase săptămâni.

îi arunc o privire mamei, iar ea îi aruncă o privire lui David.

— Vorbesc cu el tot timpul, Nico, dar probabil că ascultă doar aproximativ zece la sută din conversaţie. Da, dragul meu, spune ea, întorcându-se spre David. De aceea a fost Mărci la Positano. Richard a închiriat un mic magazin deţinut de Luca, tatăl lui Nico.

David îşi dă seama cât de frustrată este mama pentru că el nu-i acordă atenţie, dar nici mama nu a înţeles bine. Luca n-a fost niciodată proprietarul magazinului lui Richard, dar, din fericire, aşa a fost lăsată să creadă.

— E complicat, răspunde Nico, destul de amabil. în Italia, deseori prietenii devin familie, în cel mai frumos mod posibil.

— Desigur. Şi stai mult?

Acum devin neliniştită.

— Nico a venit să mă ceară în căsătorie, David.

Totul este puţin în aer acum.

Mama chiar ar fi trebuit să-i spună, iar dacă i-a spus, atunci David are nevoie să fie mai atent.

— Şi vrei să ne dezvălui decizia ta, Mărci? întreabă Guy.

a afle mai multe, în timp ce se aşază în capul iace^""

'"Îe lasâ o <i«re asurZi,Oare' .

Pâi. este *da.* desigur! spun, şi mă întorc sa ma uit la j se ei întinde să mă apuce de mână. Totuşi, nu suntem Nico, iar oricum o să funcţioneze.

Biata mamă, îşi ţine respiraţia, din câte îi citesc în privire, sperând că David nu mai spune nimic. Dar Guy este cel care sare direct cu o propunere:

— Păi, este evident. Amândoi mergeţi înapoi să daţi vestea familiei lui Nico, iar Anvil & Anchor Antiques va avea un birou în Positano.

Şi uite-aşa, minunatul meu frate vine cu soluţia, ca şi cum ar fi de la sine înţeles ce e de făcut.

— Voi lucra de la distanţă?

Guy mă priveşte şi este clar că nimic nu-l va împiedica să facă asta, pentru că fratele meu mai mare mă iubeşte din toată inima.

— Desigur. Aş face orice să fii fericită, Mărci, pentru asta e tot ce contează pentru mine. Şi ai demonstrat cu vârf şi îndesat, în călătoriile tale în străinătate şi în ultimele săptămâni, că poţi să lucrezi de la distanţă. După ce imple-^entăm noul sistem de ultimă generaţie şi sunteţi cu toţii niufie^^ V0* s*tuatfa- când a* timp, poţi să faci excursii ca să descoperi şi să cumperi şi mai multe /^'italiene minunate pentru clienţii noştri pretenţioşi. vadă1010^ N'C0, *ar aşteaptă cu nerăbdare

tidic reactʻa mea- Apoi mă îndrept din nou spre ceilalţi, c Paharul şi toţi îmi urmează exemplul.

[1] se pare un plan perfect, răspund. Ar trebui să ciocnim, ar>iilie şi pentru vremurile interesante care vor veni!

Auzind clinchetul paharelor şi vocile ridicate, vine < Selena să ni se alăture, iar mama, Guy, Nico şi cu mine ne ridicăm să ne îmbrăţişăm cu toţii. David încă stă la masă ş' se uită în jur, de parcă am fi înnebunit cu toţii.

— S-a hotărât treaba, deci? întreabă Selena şi eu dau din cap.

— Mă bucur aşa de tare pentru voi doi, acum cina noastră este oficial un motiv de sărbătoare!

Guy pleacă să-şi ajute soţia la bucătărie, iar mama se apleacă să-i explice în detaliu lui David ce înseamnă asta pentru viitor. Nico şi cu mine mergem la fereastră să ne uităm la grădina englezească drăguţă a Selenei şi a lui Guy.

Nico se aplecă spre mine, îşi pune un braţ în jurul taliei mele şi mă trage spre el.

— Aşa că, până la urmă, tot te iau în excursia aia» declară el, neputând să-şi stăpânească bucuria. Deja îmi imaginez. Conduc cu capota coborâtă, iar părul tău lung îţi curge pe spate şi zâmbeşti larg. Când mi-am cumpărat preţuita mea maşină, am ştiut că aştepta ca o femeie foarte specială să stea lângă mine, şi iată că în sfârşit am găsit-o.

— Abia aştept să vină ziua aceea, îi răspund, răsuflând uşurată doar gândindu-mă la ce ne va rezerva viitorul.

în încăperea din spatele nostru e linişte, dar am ochi numai pentru expresia de pe chipul lui Nico. Este expresia iubirii.

— Abia aştept să te duc înapoi, în Positano, dar cred că ar fi mai bine să iau nişte lecţii de conducere cât sunt aici, ca să mă pregătesc pentru

toate călătoriile prin Regatul Unit.

Când Nico se aplecă să mă sărute, îmi dau seama că iu- birea schimbă totul. Nu mai contează nimic altceva, pentru că ţi-ai găsit *alesul,* şi dintr-odată orice este posibil. Nu-i că viaţa este minunată?

Epilog

Richard Havrington

Septembrie în Positano - Momentul meu preferat din an!

Mai este doar o maşină parcată când intrăm în staţiune şi iţi dai seama astfel că sezonul de vârf a luat sfârşit.

— Deocamdată, lăsăm bagajele, Angel. Sunt o mulţime de tineri care ni le vor duce mai târziu la hotel. Am venit devreme şi vreau să-i surprindem pe toţi.

Frumoasa mea soţie îmi oferă cel mai uluitor zâmbet.

— Dar scoţi cadoul, nu-i aşa?

întind braţul şi o iau de mână, iar ea se dă jos de pe scaunul din dreapta al maşinii închiriate. Se aude zgomotul unui motor, când şoferul se chinuie să găsească treapta po trivită de viteză, iar eu mă întorc. Este amuzant cum cele mai inofensive lucruri îmi aduc amintirile înapoi. Zilele în care [am] închiriat o dubiţă şi am plecat să adun cele mai recent [ac]hiziţii sau când aveam un ambreiaj nărăvaş, sau cu o cu de viteze care făcea urât de câte ori schimbam viteza, otuşi a meritat tot efortul, pentru că entuziasmul de a mă[incon)^ cu] comori la La Grotta a fost o mângâiere, o cârjă care s. [a]Me să merg mai departe.

Angel stă în faţa mea, clătinând din cap.^

" Ţine minte: fără regrete, Richi . este sfârşitul, este un nou început.

— Ştiu, răspund, entuziasmat, alungând orice gând d pre cum o sâ mă simt când o să vizităm La Grotta

Angel îşi pune braţele după gâtul meu şi eu continui:

— Şi când ne întoarcem în Anglia, putem să facem căsuţa aceea a noastră perfectă.

Ea îşi lasă capul pe spate şi râsul ei îmi face inima sâ se anime de bucurie.

— O să fie distractiv, Angel.

— Da, dar cred că n-o să treacă mult până decizi că-ţi lipseşte soarele, nu-i aşa? Richie, nimic nu mă surprinde, când e vorba de tine!

O parte din mine va fi mereu aici ca acasă, şi ştiu că Angel înţelege asta. Ce-ar fi dacă, în timpul şederii noastre aici, dăm peste locul perfect şi ne îndrăgostim de el, un loc deţinut de nişte prieteni buni de-ai mei? Am avea ce e mai bun din ambele lumi. în plus, mai sunt câteva lucruri care au nevoie să fie rezolvate.

Angel mă priveşte în ochi şi cuvintele sunt inutile. îmi dâ drumul zâmbind înţeleaptă, iar eu mă duc în spatele maşinii să deschid portbagajul. Mă uit în sus, la soarele amiezii de deasupra capului, apoi închid ochii o clipă. Inspir adânc şi observ că aici, în Positano, miroase a septembrie. Natura primeşte cu bucurie zilele şi nopţile mai răcoroase, iar aromele diferă subtil.

— Angel, este într-o geantă de transport? Nu-l văd.

— Nu, dragă, l-am băgat în geanta de mână.

Slavă Domnului! Nu-mi place gândul că trebuie să scotocesc prin valize.

— Da, aici este!

Aşa este soţia mea, nu poate să meargă la

nimeni în via cu mâna goală.

iau eu ăsta, e delicat, spune, aruncându-mi o pri- nre înţelegătoare. iar eu încui maşina. Eşti emoţionat sau ent uxiasmat?

_ Ambele, în egala măsura, dar sunt agitat, AngeJ.

Intrăm, ţinându-ne de mână, pe poarta hotelului şi a restaurantului, zăresc unul dintre şevaletele lui Luca cu un semn imprimat pe el, chiar în mijlocul curţii. Ne ducem acolo să aruncăm o privire rapidă.

_ Mi-ar plăcea să ştiu să citesc asta, declară Ancei Este *o* limbă atât de frumoasă.

-Sene: *Bine aţi venit la HPosto diLuca Hotdules*

*6 ^,en tbr,e - Pentru familia noastră Sărbătoreşte cu tnindne logodna lu. N.co şi Marci. Rlstorante * ranedne descins }i invităm elienţii noşlri să se alăture sârbă-*

lorii noastre. Rezervările pentru cină se fac prin intermediul site-ului nostru numai în această perioadă. Familia Romano doreşte să mulţumească tuturor clienţilor noştri, vechi şi noi, pentru că fac parte din această călătorie.

— Ce drăguţ!

— Richard!

Auzind-o pe Giuliastrigându-mi nume Ieşi cr8 noi, ştiu că acum nu mai avem nicio şansa să intram in

Ne îmbrăţişăm şi ne sărutăm. Pare fericită şi» m & u prind mâinile în ale mele, mă întorc sa o priv esc. pălărie albă de bucătar, înclinată, în loc de ban ana o Qre îi acoperă părul. Iar în locul jachetei negre cu piep

pantalonilor negri, are acum o jachetă de bucătar < ni§te pantaloni cu carouri alb-negru. cu

- Visul tău s-a împlinit, în sfârşit, şi porţi P ^.Giulial spun eu, iar zâmbetul îi)naltS „

~~ E mai specific mie, nu-i aşa, deca

ascuţită? Chiar şi Luca e de acord.

— Şi când aveţi de gând, tu şi Dario, să anunţaţi vestea?

— De Crăciun. Unchiul Luca a fost minunat şi îi suntem foarte recunoscători pentru înţelegere.

— Sunt încântat pentru amândoi, Giulia, şi ştiu Ş că Nico este!

—- Richard! strigă Celia, grăbindu-se spre noi, cu Luca pe urme.

Este îmbrăcat lejer şi arată cu zece ani mai tânăr decât ultima dată când am fost aici.

Giulia şi Angel se îmbrăţişează entuziasmate, iar eu mă îndrept spre prietenii mei dragi, simţindu-mă puţin emoţionat. Celia mă îmbrăţişează cu lacrimi în ochi, iar apoi Luca îmi aruncă un braţ în jurul umărului.

— Ne-a fost dor de tine, Richard, spune Luca brusc. Foarte dor!

Petrecerea este în plină desfăşurare, iar cerul se întunecă în jurul nostru. Ca de obicei, mesenii care mănâncă aici în seara asta simt că iau şi ei parte la sărbătoare, şi despre asta este această familie italiană. Âsta e motivul pentru care am stat atât de mult şi motivul pentru care nu voi pleca niciodată, în orice caz, nu voi pleca pentru totdeauna.

Mi-a plăcut să aud că Giulia are acum o cotă parte din restaurant. Iar Nico este simbolul unui *capocameriere,* chelnerul şef, care are grijă de tot personalul şi se asigură că totul merge strună. De parcă mândria mea nu era deja la punctul de fierbere, stau lângă fina mea, minunându-mă de

multele binecuvântări pe care viaţa a fost destul de buna s mi le dăruiască. . . • că

— Draga mea Mărci! Nu pot să cred că eşti aici ş»

acum casa ta. Iată un viitor minunat pentru o!

"”V'ocnim Paharele Şi pr‘Vim Spre mare'

C Sâ mergem până la pergolă, Richard. E mai liniştit Io sus şi vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

iC° Condu-mă, cunoşti drumul bine, chicotesc în sinea mea.

Nicoşi Mărci se căsătoresc în primăvara viitoare, iar visul acela imposibil, cel pe care nici nu am îndrăznit măcar să-l rostesc cu voce tare, s-a împlinit.

Mărci este o tânără foarte frumoasă, dar nu ştie asta. De când am văzut-o ultima oară, într-o zi umedă şi vântoasă de ianuarie, la Gloucester Quays, pur şi simplu a înflorii. N-am văzut-o niciodată atât de relaxată şi încrezătoare ca în seara asta, mi se încălzeşte inima de emoţie şi bucurie.

Mărci o ia înaintea mea şi urcă treptele înguste până la următorul nivel, în timp ce strânge într-o mână marginea rochiei foarte şic, cu aspect floral, albastru. Va fi o mireasă uimitoare, iar când mama ei, Evelyn, o va conduce la altar aici, în grădină, va fi o femeie mândră, cu ochii plini de lacrimi de bucurie.

Când ajung la Mărci, în vârf, ea se apleacă şi coboară vocea: ■*“ Angel este exact aşa de specială cât mă aşteptam să fie.

Utn e Pentrii tine să revii, ştiind că lucrurile stau altfel acum?

~~ Este în regulă. Este puţin ciudat că nu am o bază perplin ent^ ^ar Pentru că suntem aici pentru două săptămâni

SUnt s’gor că o să apară ceva interesant!

fac FC* zâmbeşte strălucitor, ea ştie ce am de gând să vech>rCând postament, trag un scaun pentru Mărci sub lUr^ea Pergolâ de lemn şi-mi amintesc multe discuţii noc-

e Cu Luca aici, la o sticlă de vin bun.

— Asta a fost mereu locul meu preferat, recunosc eu

— Şi al meu! Aici m-am îndrăgostit de Nico, doar că nu mi-am dat seama la momentul respectiv.

îi strălucesc ochii într-un fel care-mi spune mai mult decât vor putea transmite vreodată cuvintele. Cum poţi să descrii acea pace interioară, sentimentul de mulţumire absolută atunci când ţi-ai găsit *alesul?* Adevărul e că nu poţi dar poţi să vezi asta reflectat în privire.

— Ah, deci nu încercai să-mi ascunzi asta, atunci? o tachinez eu.

— Nu e stilul meu, Richard. întotdeauna am fost complet cinstită cu tine. Chiar şi când eram o adolescentă stângace, iar tu erai singurul căruia îi puteam povesti necazurile mele şi ştiam că n-o să mă judeci.

— Cum sper că n-o să mă judeci nici tu pe mine, Mărci. Adevărul trebuie să iasă la iveală cândva şi simt că a sosit momentul.

Mărci priveşte în jur, chiar dacă am putea să vedem dacă se apropie cineva cu mult să audă ce spunem.

— Am sperat că Celia şi Luca or să stea de vorbă cu Nico. Este adevărul chiar atât de rău, încât n-au putut să-i spună lui Nico până nu eşti şi tu de faţă?

— Complici la crimă, Mărci, complici la crimă.

Este vizibil şocată, iar eu sunt surprins. Am presupus că a ghicit deja adevărul.

— Hei, n-a murit nimeni. Unele lucruri nu sunt uşor de auzit, sunt de acord, dar cu toţii simţim că Nico va înţelege şi va ierta deciziile care au fost luate în interesul tuturor, spun eu, şi mă reazem pe spătarul scaunului ca să mă uit la gradina.

Numai fina mea ar putea face faţă unei situaţii de căit s-a lovit în acest mod delicat şi discret şi suntem cu

o

nstienţi^ asta.

Nico o să înţeleagă că trebuia să facem asta faţă în lo ţi ne-am dorit să fim de faţă ca să-i răspundem la ¡ntret>ăn. îi explic eu, sperând s-o liniştesc.

n E o uşurare să-i pot spune lui Mărci toată povestea. Nici măcar mama ei, Evelyn, nu cunoaşte o parte din viaţa mea care a rămas ascunsă.

— Când am plecat la universitate, în urmă cu mulţi ani, n-am ştiut că o noapte fatidică, când doi tineri şi-au căutat alinare unul la celălalt şi au aruncat prudenţa pe geam, va avea repercusiuni care mă vor aduce aici, la Positano, la peste un deceniu mai târziu.

Mărci n-a clintit niciun muşchi, dar şocul este foarte evident, pe măsură ce înţelege adevărul.

— Celia a ţinut secret faţă de mine, a fost în totalitate decizia ei. Faptul că m-a contactat doar după toţi acei ani, din pură disperare, arată că nu este o femeie care să fi simţit vreodată că îi datorez ceva.

Mărci este uluită.

— *Tu* eşti tatăl lui Nico?

— Da. Celia mi-a scris şi mi-a spus povestea acestui loc faptul că Luca era cât pe ce să piardă toţi bănuţii pe care p investise. Doar câteva săptămâni îi despărţeau de situaţia care urmau să rămână fără un acoperiş deasupra capului, ueoar ece afacerea avea probleme îngrozitoare. Viaţa fericită a fiului nostru aici şi viitorul lui erau ameninţate.

fi^i întind picioarele, încep să simt oboseala, dar încă nu arT1 terminat.

" l-am răspuns la scrisoare, dându-i Celiei numărul (mcu de telefon şi, o săptămână mai târziu, m-a sunat. Intre ,rn P’ "d-a trimis câteva fotografii cu Nico dc-a lungul anilor.

Era adolescent când l-am cunoscut în sfârşit. Nu voi uita niciodată acel moment. Era o seară ploioasă şi stăteam ¡n restaurant. Stăteam la masa aceea din colţ. Nico servea la mese în seara aceea, dar nu ştiam că avea să mă servească şi pe mine. Când tânărul ăsta a apărut brusc cu aperitivul meu, am ştiut imediat că este fiul meu. „Sunt Nico", a spus el mândru întinzând mâna ca să o scutur, ca un adevărat domn. „Mama mi-a spus că ar trebui să mă prezint." Am simţit o senzaţie copleşitoare de emoţie, uitându-mă la tânărul încrezător din faţa mea. Bineînţeles, până în acel moment, Celia şi cu mine făcusem deja un plan. I-am spus foarte clar că banii pe care îi dădeam ca să-şi plătească datoriile erau un cadou. Ea a spus suma, nu putea fi prea mare. Trebuia să pară că sunt economiile ei. Banii nu înseamnă nimic pentru mine, iar scopul meu a fost să ajut într-un mod discret.

— Şi de aceea ai devenit partener în afacere.

— Da. Arăţi puţin... uşurată.

Mărci ridică paharul de vin şi ia o înghiţitură mare.

— N-ai idee cât sunt de fericită să aud asta, Richard! Mi-e greu să realizez, dar încep să mă simt uşurată.

Expir tare, este prima oară când vorbesc deschis despre asta şi se eliberează ceva în mine. Este eliberator să spui lucrurilor pe nume în sfârşit şi să ştii că totul este la vedere.

— Banii pe care i-am băgat în afacere nu sunt o investiţie pentru viitorul meu, Mărci, ci sunt moştenirea lui Nico.

Mărci se întinde să-şi pună mâna pe braţul meu şi mă priveşte şi vede cât de emoţionant este pentru

mine. Mâine va şti şi Nico adevărul.

— Trebuie să fi fost un risc uriaş când Celia te-a invitat aici, Richard. Pentru tine şi pentru ea.

Şi draga mea Mărci are dreptate.

fost, dar Celia a spus că e corect să fac parte din jui Nico[în viitor să a,n ?ansa să'* cunosc» m]âcar ca '^eten M-am mutat aici, am găsit unde să stau şi am în- [pn] t să mănânc la restaurant. însă e un lucru pe care nu-l Celia- N-aveam cum să-l inşel pe Luca, un om pe care y^spect din toată inima şi care merita toată cinstea mea. Chiar şi pentru a onora dorinţele Celiei.

— Luca ştie? întreabă Mărci cu ochii mari.

— întotdeauna l-a tratat pe Nico ca pe propriul fiu şi a fost un tată bun pentru el. O minciună a fost suficientă, două ar fi fost de neiertat. Luca a înţeles că nu sunt aici ca să-i subminez poziţia şi că el va fi întotdeauna tatăl lui Nico. Rolul meu este altul, şi este unul pe care Nico însuşi îl va stabili.

Acest lucru este cathartic pentru mine, dar atât de emoţionant pentru Mărci, acum că ştie totul.

— Când am venit aici, singurul sacrificiu pentru mine a fost să vă văd mai puţin pe tine şi pe Guy, a fost greu. Iar el mă suna mult mai rar decât tine, draga mea! Dar măcar am Păstrat legătura.

Comentariul o face să zâmbească.

— Probabil că te-am cam chinuit uneori, dar îmi era ^tât de dor de tine, Richard. Dacă n-ar fi fost vizitele tale 'n Anglia şi micile mele excursii pentru achiziţii în Italia, <j[are ne'au] permis să petrecem timp călătorind împreună şi [lslr]ândune, aş fi fost devastată.

Şi fiecare telefon, fiecare călătorie au fost preţioase P^tru mine, crede-mă, Mărci.

Dar nu m-ai invitat niciodată aici. De ce?

Pentru că mă temeam că, dacă mă vezi împreună cu

Nico, Mândria din ochii mei ori de câte ori mă uit la eL îi seamănă îui, desigur, cu părul creţ, dar are nasul şi bărbia mea!

Mărci îmi cercetează faţa o clipă, şi văd că face ochii mari şi dă din cap în semn de aprobare.

— Spune-i paranoia, Mărci, dar secretul nu era al meu nu eu trebuia să-l dezvălui.

Nu este o recunoaştere uşor de făcut, dar este adevărul

— Atunci de ce nu l-ai convins pe Guy să vină aici să elibereze La Grotta?

Mi-e greu să-mi reprim un zâmbet când mă uit la ea:

— Pentru că Guy s-ar fi concentrat pe antichităţi şi probabil ar fi aruncat o mulţime de documente. în toată mizeria aia erau lucruri la care nu puteam renunţa sau, oricum, nu încă. Şi toţi avem secretele noastre, nu-i aşa? Ştiam că o să faci o treabă bună, dar un gând mi-a apărut din ce în ce mai mult în minte în ultimele săptămâni pe care le-am petrecut aici. Ce-ar fi dacă fina mea vine la Positano şi găseşte dragoste adevărată cu cineva drag inimii mele?

Mărci scoate un gâfâit exploziv.

— Richard! Nu pot să cred că ai recunoscut asta. Credeam că ar trebui să am parte de o vară plăcută şi relaxantă, în timp ce faceam ordine în La Grotta!

îi fac cu ochiul glumeţ şi ea izbucneşte în râs.

— A fost o treabă uriaşă şi ştiam asta. Dar ştiam şi că o să mă ierţi. Oricum, sunt un romantic incurabil, iar dacă e să te îndrăgosteşti, Positano este locul perfect pentru asta, nu-i aşa?

Iar restul, cum se spune, este istorie.

— Acum să ne întoarcem la ceilalţi şi să ne

distrăm puţin -

— înainte de asta... Mai am o întrebare. E vorba despre tablourile din apartamentul Celiei şi al lui Luca. Sunt uimitoare.

— Ştiu ce vrei să spui. Bănuiesc că te-ai uitat într-una dintre lăzi. Unele sunt ale mele, dar unul nu este.

• pare puţin stânjenită.

MarC ni-am uitat prin ele, dar ai spus că tot ce e în ■". U tp de vânzare. Când am reuşit să scot unul ca să . privire, am văzut că nu era semnat.

3rUnV În mod normal, ai fost curioasă şi puţin îngrijorată, bună dreptate. Luca l-a pictat. Măiestria lui incredibilă face propria preocupare pentru pictură de ruşine. Dar, jraga mea, acum pot să înţeleg de ce eşti uşurată. Pun pariu că mintea ta o luase razna. Fii sigură că tot ceea ce este legat de afacerile mele financiare este cinstit.

Mărci îmi aruncă o privire ca pentru a-şi cere scuze.

— Luca? Recunosc că atunci când Celia mi-a arătat apartamentul şi am văzut incredibila gamă de lucrări de artă expuse pe pereţi, am fost surprinsă.

Mă uit la Mărci, încercând să văd lucrurile din perspectiva ei.

— Credeai că îmi irosesc investiţia în picturi? Oh, să nu mi spui că ai crezut că sunt implicat în afaceri obscure!

După expresia ei, îmi dau seama că exact la asta se gândise şi se întreba în ce naiba m-am băgat.

— Pictura respectivă este semnată pe spate şi este o reprezentare aproape perfectă. Luca are însă preferinţe în artă ■^tracta modernă şi pictează din plăcere. Poate că nu ştii, . a pictat multe pânze de-a lungul anilor, toate originale, a grăbesc să adaug. Sunt sigur că acum, că va reuşi în sfârşit ar e rctra§a din rolul său, va fi şi mai prolific. I-am spus că P"tea fl mai mult decât

un hobby.

Ne H- C* ^cuse griji pentru mine şi asta mă impresiona. rnej[1] în Picioare î$i aruncă brusc braţele în jurul j^rutându-mă pe obraz şi îi simt lacrimile.

Cuno niu®^Umesc că m-ai adus aici, la Positano, şi că mă

[1] mai bine decât mă cunosc chiar eu însămi!

— E bine că mi-am luat greutatea asta de pe suflet i mâine va fi o zi mare pentru noi toţi, Mărci. Se schimbă foarte puţin însă în realitate. Nico va fi în continuare un Romano şi poate că va prefera ca secretul nostru să rămână nespus Dar cel puţin va şti adevărul şi că am făcut tot ce am putut pentru el, în felul meu.

Văd cum frumoasa mea fină se îndepărtează, trăgându-şi umerii spre spate şi inspirând adânc, ca să se scuture de griji.

— Şi ştiu că va fi impresionat, Richard. însemni foarte mult pentru el, deoarece te vede atât ca prieten, cât şi ca mentor, ceea ce este destul de special, nu crezi?

Şi asta este ironia vieţii.

în momentul în care am văzut-o pe ea şi pe Nico sărutându-se mai devreme, chimia dintre ei a făcut să-mi sară inima. Am ştiut atunci că mi-am făcut treaba.

Ne reîntoarcem la petrecerea vibrantă în plină desfăşurare pe terasa de dedesubt, şi îmi trec prin minte câteva cuvinte.

— Există o veche zicală italiană, Mărci: *Mangia bene, ridi spesso, ama molto.* Mănâncă bine, râzi des, iubeşte mult.

— Asta, naşul meu cu adevărat minunat şi veşnic inspirator, este exact ceea ce intenţionăm să facem Nico şi cu mine! Şi totul datorită ŢIE.

Familia pe primul loc, mereu.